

ЛИЙ ЧАЙЛД

A dark, atmospheric photograph of a train at night. The train's windows reflect bright, colorful lights from the outside, creating a vibrant pattern against the deep shadows of the night. A lone figure stands on the platform to the right, silhouetted against the light from the train. Streaks of light from passing trains or reflections on the platform floor create diagonal lines across the scene.

Утрe ме няма

ОБСИДИАН

ЛИЙ ЧАЙЛД УТРЕ МЕ НЯМА

Превод: Владимир Германов

chitanka.info

Атентаторите самоубийци се забелязват лесно. Най-вече защото са нервни. По дефиниция на всички им е за пръв път. Списък, съставен от израелското контраразузнаване, посочва дванайсет признака, които биха издали потенциалния терорист.

Ню Йорк. Два часа през нощта. Във вагона на метрото има петима пътници. И Джак Ричър. Четирима изглеждат напълно нормално. Петият обаче не — странно облечената жена с втренчен поглед очевидно е на ръба на отчаянието. В рамките на няколко секунди Ричър трябва да реши дали да действа, за да спаси хиляди невинни. А може би греши?

Намесата му ще предизвика поредица от стряскащи разкрития, водещи назад във времето към войната в Афганистан и неофициалното американско участие в нея, както и куп кървави сблъсъци по улиците на Манхатън. Жivotът на Ричър наистина е в опасност. Но кога ли това го е плашело?

На Лесли и Сали, жени с рядък чар и качества

1

Атентаторите самоубийци се забелязват лесно. Има всякакви издайнически признания. Най-вече защото са нервни. По дефиниция на всички им е за пръв път.

Израелското контраразузнаване създаде наръчник за защита. Казаха ни какво да търсим. Използваха прагматично наблюдение и психологическа интуиция и съставиха списък с поведенчески индикатори. Преди двайсет години получих списъка от капитан от израелската армия. Той се кълнеше в него. Заради това и аз се кълнях в него. По онова време прекарахме три седмици, общо взето, без да се делим за повече от минута, в самия Израел, в Йерусалим, на Западния бряг, в Ливан, понякога в Сирия, понякога в Йордания, по автобуси, в магазини, по оживени тротоари. Очите ми шареха, а умът ми препускаше по точките от списъка.

Двойсет години по-късно все още го знам наизуст. И очите ми все още шарят. Чист навик. От едни други колеги научих още една мантра: виж, но и гледай, чуй, но и слушай. Колкото по-активно участвуаш, толкова по-дълго ще оцелееш.

Списъкът е от дванайсет точки, ако заподозреният е мъж. Единайсет — ако е жена. Разликата е в скорошното бръснене. Мъжете атентатори обръзват брадите си. Така се сливат по-лесно с тълпата. Не изглеждат толкова подозителни. Резултатът е по-бледа кожа в долната част на лицето. Не са се излагали на сънце дълго време.

Мен обаче не ме интересуваха бръснатите.

Действах по списъка от единайсет точки.

Наблюдавах жена.

Бях в метрото в Ню Йорк. Линия №6, Лексингтън Авеню, посока към Горен Манхатън, в два през ноцта. Бях се качил на Блийкър Стрийт от южния край на перона във вагон, в който имаше само петима души. Вагоните на метрото изглеждат малки и уютни, когато са пълни. Но когато са празни, изглеждат огромни и изоставени. През

нощта светлините им стават някак по-горещи и по-ярки, макар да са същите като през деня.

Бях се изтегнал на двойна седалка до вратата в края на вагона, откъм релсите. Останалите петима пътници бяха пред очите ми, на дългите седалки с гръб към прозорците, в профил, далеч един от друг, вперили празни погледи пред себе си — трима отляво и двама отдясно.

Номерът на вагона беше 7622. Веднъж пътувах осем спирки по линия № 6. Бях седнал до някакъв смахнат тип, който говореше за вагона, в който се возехме, с ентузиазъм, с какъвто повечето мъже говорят за спорт или за жени. Така че знаех, че вагон номер 7622 е модел R142A, най-новият в железопътната система на Ню Йорк, произведен от „Кавасаки“ в Кобе, Япония, докаран с кораб и камион до депото на Двеста и седма улица, поставен с кран върху релсите, изтеглен до Сто и осемдесета улица и тестван. Знаех, че може да измине 320 000 километра, без да се нуждае от някакво по-особено внимание. Знаех, че автоматичната му информационна система дава инструкции с мъжки глас, а информация — с женски, за което се твърдеше, че било случайно. Въсъщност се дължеше на убеждението на шефовете на транспорта, че подобно разделение на труда е психологически убедително. Знаех и че гласовете са на водещи от телевизия „Блумбърг“, но много преди Майк Блумбърг да стане кмет на Ню Йорк. Знаех, че по релсите се движат шестстотин вагона R142A и че всеки от тях е малко по-дълъг от 15 метра и малко по-широк от 2,50 метра. Знаех, че този вътрешен вагон, в който пътувах тогава и в какъвто бях сега, побира максимум 40 седящи и 148 правостоящи пътници. Смахнатият беше наясно с всичките тези подробности. Виждах със собствените си очи, че седалките са от синя пластмаса, с оттенъка на небето в края на лятото или на униформата на британските военновъздушни сили. Виждах, че страничните панели са от фибростъкло, върху което не може да се драскат графити. Виждах и двете ленти с реклами, монтирани там, където се срещат таванът и стените. Виждах малките весели постери, възхваляващи телевизионни програми, предлагачи езикови курсове, лесни дипломи и големи възможности за печалби.

Виждах и постер на полицията, който съветваше: *Ако видите нещо, съобщете ни.*

Най-близо до мен беше една жена от латиноамерикански произход. Седеше на отсрещната страна вляво, преди първите врати, сама на седалка за осем души, доста далеч от средата. Стори ми се дребна, на възраст между трийсет и петдесет. Явно ѝ беше много горещо и изглеждаше страшно уморена. На китката ѝ висеше измачкана торбичка от супермаркет, а очите ѝ бяха вперени невиждащо напред.

От другата страна, на около метър и половина по-нататък, седеше мъж. Той също беше сам на седалка за осем души. Можеше да е от Балканите или Черноморието. Тъмнокос, с прорязано от бръчки лице, жилест, похабен от физически труд на открито. Беше стъпил здраво на пода и се подпираше с лакти на коленете си. Не спеше, но беше на границата на съня и се поклащаше в ритъм с движението на влака. Изглеждаше на около петдесет, но бе облечен с прекалено младежки дрехи. Торбести джинси, които стигаха едва до глазените му, прекалено голяма за него фланелка на НБА с име на играч, което ми беше непознато.

Следващият пътник бе жена, която би могла да е от Западна Африка. Седеше вляво, преди вратите в средата на вагона. Бе уморена и отпусната, а черната ѝ кожа изглеждаше прашна и сива от изтощението и осветлението. Носеше шарена рокля, а на главата си беше вързала тюрбан от същия плат. Очите ѝ бяха затворени. Познавам Ню Йорк доста добре. Наричам себе си гражданин на света, а Ню Йорк — столица на света, така че разбирам града така, както англичанинът разбира Лондон или французинът — Париж. Познавам навиците му, макар и да не са ми близки. Във всеки случай не беше трудно да се досетя, че пътниците в среднощния влак по линия №6, движещ се в северна посока, които са се качили южно от Блийкър Стрийт, са чистачи на офиси около кметството или работещи в ресторантите в Чайнатаун и Литъл Итали, които се прибираха у дома след нощна смяна. Може би пътуваха към Хънтс Point, Бронкс или дори чак до Пелъм Бей, за да поспят няколко часа преди следващия безкраен ден.

Четвъртият и петият пътници бяха различни.

Петият беше мъж. Може би на моята възраст, наклонен на четирийсет и пет градуса на двуместната седалка по диагонал срещу мен в другия край на вагона. Беше облечен спортно, но не евтино.

Памучни панталони, фланелка за голф. Не спеше. Бе вперил поглед напред. Очите му променяха фокуса си и се присвиваха непрекъснато, сякаш беше нащрек и мислеше. Заприличаха ми на очи на бейзболист. Издаваха някаква хитрост и пресметлива находчивост.

Аз обаче наблюдавах пътник номер четири.

Ако видите нещо, съобщете ни.

Беше седнала в дясната половина на вагона, сама, на по-далечната седалка за осем души, срещу и горе-долу по средата между капналата от умора жена от Западна Африка и мъжа с очи на бейзболист. Беше бяла, може би прехвърлила четирийсет. Обикновена. Косата ѝ бе черна, подстригана късо, но не модерно, с прекалено равен цвят, за да е естествен. Беше облечена изцяло в черно. Виждах я доста добре. Мъжът най-близо до мен, вдясно, все още седеше наведен напред и V-образната пролука между превития му гръб и стената на вагона ми осигуряваше добра видимост, ако не смятах гората от вертикални лостове за хващане.

Видимостта не бе идеална, но беше достатъчна, за да зазвънят всички звънчета от списъка с единайсетте точки. Самите точки засветиха като черешки от игрален автомат в Лас Вегас.

Според израелското контраразузнаване пред себе си имах атентатор самоубиец.

2

Моментално отхвърлих тази мисъл. Не заради расовия профил. Белите жени са способни на също толкова наудничави действия, колкото и всички останали. Отхвърлих мисълта поради тактическа неправдоподобност. Времето не беше подходящо. Нюйоркското метро би било чудесна мишена за самоубийствен атентат. Влакът по линия № 6 бе дори по-подходящ за целта от останалите. Спираше под терминал на „Гранд Сентръл“. Осем сутринта, шест следобед, претъпкани вагони, 40 седящи, 148 правостоящи пътници чакат вратите да се отворят към претъпканите перони. Натискате копчето. Стотина мъртви, двеста тежко ранени, паника, повредена инфраструктура, може би пожар, важен транспортен възел остава затворен с дни или седмици и може би никога повече няма да си възвърне доверието на пътниците. Сериозен резултат от гледна точка на лица, чието мислене е неразбираемо за нормалните хора.

Но в два часа сутринта?

Не и във вагон, в който пътуват само шест души. Не и когато по пероните на метрото под „Гранд Сентръл“ се търкалят единствено боклуци и пластмасови чашки, а по пейките дремят само двама-трима бездомници.

Влакът спря на Астор Плейс. Вратите се отвориха. Никой не се качи. Никой не слезе. Вратите се затвориха, моторите зажужаха и влакът потегли.

Точките от списъка продължаваха да светят.

Първата очевидно не беше кой знае колко сложна — неуместно облекло. В наши дни коланите с експлозиви са се усъвършенствали колкото и ръкавиците за бейзбол. Вземате парче плътен брезент, метър на шейсет сантиметра, и сгъвате веднъж надлъжно. Получава се джоб, дълбок трийсет сантиметра. Увивате джоба около атентатора и го зашивате на гърба му. Ципове и закопчалки могат да предизвикат съмнения. Слагате пръчки динамит в джоба, свързвате ги с жиците, слагате пирони или сачми в кухините, зашивате горния край, после

добавяте груби презрамки, за да поемат тежестта. Много ефективно, но и обемисто. На практика може да се скрие само под доста голяма дреха, като подплатено зимно яке. В Близкия изток това винаги бие на очи, а в Ню Йорк е приложимо само три месеца в годината.

Сега обаче беше септември и бе горещо като през лятото. А в метрото беше дори с няколко градуса по-топло. Бях по тениска. Пътник номер четири беше със зимно яке, черно, издуто, блестящо, един-два номера по-голямо и закопчано до брадичката.

Ако видите нещо, съобщете ни.

Минах към втората от единайсетте точки, която в случая бе неприложима. Тя гласеше: вдървена походка. Може би имаше значение, ако ставаше въпрос за пропускателен пункт, оживен пазар, църква или джамия, но не и при обект, седнал в обществения транспорт. Атентаторите крачат като роботи не от екстаз, породен от мисълта за приближаващото мъченичество, а защото носят допълнителен товар от двайсетина килограма, който прорязва раменете им през грубите презрамки, и защото са дрогирани. Привлекателността на мъченичеството е дотук. Повечето атентатори самоубийци са наплашени наивници, стиснали късче сурова опиумна паста между венците и бузата. Знаем това, защото поясите с динамит експлодират с характерна, наподобяваща поничка взривна вълна, която се раздува нагоре за наносекунда и къса главата от раменете. Човешката глава не е като завинтена към тялото. Държи я отчасти гравитацията, а отчасти се крепи на кожа, мускули, сухожилия и хрущяли, но тези незначителни биологични фактори не могат да издържат на силата, която се отделя при мощната химическа експлозия. Моят израелски инструктор ми беше казал, че най-лесният начин да определите дали атентат на открито е бил извършен от самоубиец или от взрив в кола или пакет, е да се огледате в радиус от двайсетина-трийсет метра и да потърсите откъсната човешка глава, която най-вероятно ще изглежда странно запазена и здрава. Дори и късчето опиум все още ще е в устата.

Влакът спря на Юниън Скуеър. Никой не се качи. Никой не слезе. Откъм перона нахлу горещ въздух и се опита да задуши климатика вътре. После вратите се затвориха пак и влакът потегли.

Точките от трета до шеста са вариации на субективна тема — раздразнителност, потене, тикове, неспокойно поведение. Макар че

според мен потенето е също толкова вероятно да бъде предизвикано от горещина, колкото и от нерви. Неуместното облекло и динамита. Динамитът представлява дървесен пулп, накиснат в нитроглициерин и излят в цилиндрични форми с големина на палка. Дървесният пулп е добър термоизолатор. Значи потенето е според околната температура. Раздразнителността и тиковете обаче, както и неспокойното поведение са ценни индикатори. Атентаторите преживяват последните мигове от живота си, тревожни са, страхуват се от болката, замаяни са от наркотиците. Ирационални са по дефиниция. Вярата, половинчатата вяра или липсата на вяра в съществуването на рая, реките от мляко и мед, тучните пасища и девиците, идеологическият натиск и очакванията на близки и приятели изведнъж се осъзнават много дълбоко. Вече няма място за отстъпление. Дръзките приказки и тайните срещи са едно. Действието е съвсем друго. Оттук и потиснатата паника с всичките ѝ видими проявления.

При пътник номер четири се наблюдаваха всичките. Приличаше точно на жена, отправила се към края на живота си, непоколебимо и сигурно като влак, приближаващ крайната си спирка.

Преминах към седма точка — дишането.

Тя дишаше тежко, дълбоко и някак насила. Навътре, навън, навътре, навън. Като някакво упражнение за преодоляване на болката при раждане, като последица от зловещ шок или като отчаяно усилие да се спре писъкът на ужас, страх и мъка.

Навътре, навън, навътре, навън.

Осма точка — атентаторите самоубийци, които се готвят да задействат взрива, гледат втренчено напред. Никой не знае защо, но видеозаписите и разказите на оцелели очевидци показват именно това. Атентаторите гледат право напред. Може би са форсирали решителността си докрай и се страхуват от намеса. Може би си мислят — като кучетата и децата, — че ако не виждат никого, никой не вижда и тях. Може би някакъв последен остатък от съвест им пречи да погледнат хората, които скоро ще лишат от живот. Никой не знае защо, но всички те постъпват така.

Пътник номер четири гледаше право напред. Категорично. Гледаше право пред себе си, към прозореца на вагона, толкова напрегнато, че можеше да прогори дупка в стъклото.

Бях проверил всичко от първа до осма точка. Прехвърлих тежестта си напред върху ръба на седалката.

И спрях. Идеята беше тактически абсурдна. Времето беше неподходящо.

После погледнах пак. И се раздвиших отново. Защото всичко от девета до единайсета точка съвпадаше, а те бяха най-важните в списъка.

3

Девета точка — нашепват молитви. Досега всички известни атентати са били вдъхновявани, мотивирани, одобрявани или контролирани от някаква религия — почти изключително от исламската, — а мюсюлманите са свикнали да се молят на публични места. Оцелели очевидци споменават за дълги напеви, повтаряни безкрай, повече или по-малко беззвучно, но с видимо движение на устните. Пътник номер четири наистина правеше точно това. Устните на жената се движеха под втренчените очи, нашепваха някаква дълга, задъхана, ритуална молитва, която сякаш се повтаряше отново и отново на всеки двайсетина секунди. Може би вече се представяше на божеството, което очакваше да я посрещне от другата страна. А може би се опитваше да убеди сама себе си, че има божество и друга страна.

Влакът спря на Двайсет и трета улица. Вратите се отвориха. Никой не слезе. Никой не се качи. Видях червените обозначения на изхода над перона — Двайсет и втора улица и Парк Авеню, североизточен ъгъл, или Двайсет и трета улица и Парк Авеню, югоизточен ъгъл. Най-обикновени тротоари в Манхатън, които изведнъж ми се сториха много привлекателни.

Останах на мястото си. Вратите се затвориха. Влакът потегли.

Десета точка — голяма чанта.

Динамитът е стабилен експлозив, стига да е пресен. Не може да се взриви сам. Трябват му детонатори. Детонаторите се свързват с проводници към източник на електричество с прекъсвач. Големите детониращи кутии с ръчка отгоре, познати ни от старите уестърни, са двете неща едновременно. Първата част от хода на дръжката задвижва динамо като на полеви телефон, а втората част включва прекъсвач. Не става за пренасяне. За да не те видят, трябва да имаш батерии, а за да се взриви линеен метър и нещо динамит, са нужни определени волтове и ампери. Малките цилиндрични батерийки тип АА дават нищожни волт и половина. Недостатъчно, според съществуващите правила. Батерия от девет волта е малко по-добра, но за да се получи сериозен

начален импулс, е необходим акумулатор колкото голяма консервена кутия, каквите се използват в големите фенери и могат да се купят свободно. Много голям и много тежък е, за да се носи в джоб, и затова е чантата. Акумулаторът е на дъното, от него излизат проводниците към прекъсвача, после преминават през незабележим процеп на задната страна на чантата и се мушват в подгъва на странната дреха.

Пътник номер четири носеше черна брезентова чанта като на пощальон, с ремък през рамо, дръпната напред, върху коленете. Издутините на пътната материя показваха, че в чантата има само един, при това тежък предмет.

Влакът спря на Двайсет и осма улица. Вратите се отвориха. Никой не слезе. Никой не се качи. Вратите се затвориха и влакът потегли.

Единайсета точка — ръце в чантата.

Преди двайсет години тази точка беше току-що добавена. Дотогава списъкът свършващ с десета точка. Нещата обаче се развиват. Действие, после противодействие. Израелските сили за сигурност и някои по-храбри членове на обществеността възприеха нова тактика. Ако някой събуди подозренията ви, не бягате — всъщност това няма и особен смисъл. Не можете да бягате по-бързо от шрапнел. Вместо да бягате, сграбчвате подозрителния тип в мечешка прегръдка. Притискате ръцете му до тялото. Пречите му да достигне бутона. Няколко нападения бяха предотвратени по този начин. Животът на много хора беше спасен. Атентаторите обаче също извлякоха поуки. Сега ги учат да държат пръст на бутона по всяко време, така че прегръдката да стане безпредметна. Бутоњът е в чантата, до акумулатора. Следователно ръцете са в чантата.

Пътник номер четири държеше ръцете си в чантата. Капакът беше смачкан между китките й.

Влакът спря на Тридесет и трета улица. Вратите се отвориха. Никой не слезе. Самотна жена се поколеба, после пристъпи вдясно и се качи в съседния вагон. Обърнах се и през малкото прозорче отзад видях как тя сяда недалеч от мен. Две стени от стомана и пространството между вагоните. Исках да ѝ махна да се отдалечи. В другия край на вагона имаше по-голям шанс да оцелее. Не ѝ махнах. Не ме виждаше, а и бездруго нямаше да ми обърне внимание.

Познавам Ню Йорк. Хората не се доверяват на налудничави жестове в метрото, и то нощем.

Вратите останаха отворени малко по-дълго от нормалното. В продължение на една безумна секунда си мислех да подгоня всички навън. Не го направих. Би било наистина комично. Щях да предизвикам изненада, неразбиране, може би и поради езиковата бариера. Не бях сигурен, че знам испанската дума за „бомба“. Може би *bomba*. Или това беше електрическа крушка? Смахнат тип, който креши нещо за електрически крушки, нямаше да помогне на никого.

Не, електрическа крушка е *bombilla*, помислих си.

Може би.

Възможно.

Вън от всякакво съмнение обаче не знаех никакви балкански езици. Нито пък диалекти от Западна Африка. Макар че жената с шарената рокля може би говореше френски. Част от Западна Африка е франкофонска. А аз знаех френски. *Une bombe. La femme la-bas a une bombe sous son manteau.* Жената ето там държи бомба под дрехата си. Африканката с роклята може би щеше да разбере. А можеше да проумее посланието по различен начин и просто да ни последва навън.

Ако се събудеше навреме. Ако отвореше очи.

В края на краищата просто останах на мястото си.

Вратите се затвориха.

Влакът потегли.

Вторачих се в пътник номер четири. Представих си слабия палец върху скрития бутона. Бутона вероятно беше от магазина за радиочасти. Нещо невинно, за радиолюбители. Може би струваше долар и половина. Представих си кълбото жици, черна и червена, подлепени с тиксо, сгънати, смачкани. Дебел детониращ кабел излиза от чантата и свързва под палтото й дванайсет или двайсет детонатора в дълга смъртоносна паралелна верига. Електричеството се движи със скорост, близка до скоростта на светлината. Динамитът е невероятно мощен. В затворено пространство като този железопътен вагон само взривната вълна щеше да е достатъчна, за да ни направи на пихтия. Едва ли някой от нас щеше да оцелее. Парчета кости, може би с размерите на семки от грозде. Може би стремето и наковалнята от вътрешното ухо щяха да останат невредими — те са най-малките

костици в човешкото тяло и поради това статистически е най-вероятно да оцелеят.

Вторачих се в жената. Нямаше как да я доближа. Беше на около петнайсет метра от мен. Палецът ѝ вече беше на копчето. Евтините медни контактни пластини бяха може би на три милиметра една от друга и това разстояние се свиваше и разширяваше ритмично, едновременно с ударите на сърцето ѝ и треперенето на дланта ѝ.

Тя беше готова да действа; аз не бях.

Влакът се понесе напред, с характерната симфония от звуци. Свистенето на въздуха в тунела, тракането на колелата върху релсите, плъзгането на токоприемника по захранващата релса, воят на моторите, писъкът на колелата по релсите на завоите.

Накъде пътуваше тя? Под какво минаваше влакът в момента? Можеше ли сграда да бъде разрушена от човек-бомба? Реших, че не може. Имаше ли някъде тълпи, които се събираха в два сутринта? Едва ли. Може би в нощните клубове, но повечето бяха останали зад нас, а и бездруго не биха я пуснали да влезе зад кадифените въжета.

Гледах я втренчено.

Твърде втренчено.

Тя го почувства.

Обърна глава бавно, плавно, сякаш движението беше предварително програмирано.

Втренчи се в мен.

Погледите ни се срещнаха.

Лицето ѝ се промени.

Разбра, че знам.

4

Гледахме се право в очите близо десет секунди. После аз станах. Запазих равновесие и направих крачка напред. От десет метра нямаше как да не ме убие. И нямаше как да съм по-мъртъв, ако се приближа до нея. Минах покрай латиноамериканката вляво от мен. После покрай онзи вдясно с фланелката на НБА. Африканката вляво. Очите ѝ все още бяха затворени. Движех се от ръкохватка на ръкохватка, вляво и вдясно, клатушкайки се. Пътник номер четири ме гледаше през цялото време. Жената беше изплашена, задъхана, шепнеща. Ръцете ѝ още бяха в чантата.

Спрях на около два метра от нея.

— Много ми се иска в този случай да греша — казах аз.

Тя не отговори. Устните ѝ продължаваха да се движат безмълвно. Дланите ѝ помръднаха под плътния черен брезент. Тежкият предмет в чантата ѝ се премести леко.

— Искам да видя ръцете ти — каза аз.

Тя не отговори.

— Аз съм ченге — изльгах.

Тя не отговори.

— Можем да поговорим.

Не отговори.

Отпуснах ръце. Така изглеждам по-дребен. Не толкова заплашителен. Просто някакъв едър мъж. Стоях неподвижно, доколкото позволяващо движещият се влак. Не направих нищо. Нямаше какво. Част от секундата щеше да ѝ стигне. На мен щеше да ми е нужно повече. Само че нямаше как да направя абсолютно нищо. Можех да грабна чантата и да се опитам да я изтръгна от ръцете ѝ. Само че ремъкът беше през рамото ѝ и представляваше широка стегнато сплетена памучна лента. Като пожарникарски маркуч. Беше предварително прана и мачкана, както правят сега с новите неща, но въпреки това нямаше шанс да се скъса. Щях да издърпам жената от седалката и да я просна на пода.

Само че нямаше как да я доближа. Тя щеше да натисне бутона още докато протягах ръка.

Можех да направя опит да вдигна чантата нагоре, а с другата ръка да замахна под нея и да прекъсна жицата за детониране. Само че за да си осигури свобода на движенията, тя вероятно беше предвидила излишна дължина на проводника, така че щеше да се наложи да тегля поне метър. Дотогава тя щеше да е натиснала бутона, дори и просто от уплаха.

Можех да сграбча якето й и да се помъча да прекъсна жицата някъде другаде, но между нея и ръката ми имаше дебела пухена подплата. Хълзгава найлонова повърхност. Нямаше как да напипам жицата.

Нямаше надежда.

Можех ли да я обезвредя? Да й нанеса силен мълниеносен удар с юмрук по главата? Само че колкото и да съм бърз, за един приличен удар от това разстояние щеше да ми е нужна повече от половин секунда. А тя трябваше да помръдне пръста си на милиметър.

Щеше да ме изпревари.

— Мога ли да седна до теб? — попитах я.

— Не, стой настрана от мен — отвърна тя.

Неутрален, безцветен глас. Безоловим акцент. Американка, но по говора не можех да определя откъде е. Отлизо всъщност не изглеждаше гневна или луда.

Просто примирена, мрачна, изплашена и уморена. Гледаше ме с пронизващия поглед, който преди бе вперила в прозореца. Изглеждаше съвършено съсредоточена и нащрек. Чувствах, че ме наблюдава внимателно. Не можех да помръдна. Не можех да направя каквото и да било.

— Късно е — казах. — Трябва да изчакаш час пик.

Не отговори.

— Още шест часа — добавих. — Тогава ще се получи много по-добре.

Ръцете й в чантата се раздвишиха.

— Не сега — казах.

Тя мълчеше.

— Само едната — продължих. — Покажи ми само едната си ръка. Не е нужно и двете да са вътре.

Влакът намали скоростта рязко. Залитнах и пристъпих напред, после се изправих и се хванах за тръбата, която е успоредна на тавана. Дланите ми бяха влажни. Металът ми се стори горещ. „Гранд Сентръл“, мина ми през ума. Но още не бяхме там. Хвърлих поглед към прозореца. Очаквах светлинни и бели плохи на пода, но вместо това видях слаба синя лампа, някъде напред. Спирахме в тунела. Заради поддръжка или сигнал за изчакване.

Пак се обърнах към жената.

— Покажи ми едната си ръка — настоях.

Не реагира. Гледаше стомаха ми. Ръката ми беше горе и краят на тениската ми се беше вдигнал — откриваше белега в долния край на стомаха ми, над колана на панталона. Издута бяла кожа, груба и на буци. Големи груби шевове, като карикатура. Шрапнел от кола бомба в Бейрут, преди много време. Тогава бях на сто метра от взрива.

Сега бях с деветдесет и осем метра по-близо до жената на седалката.

Тя продължаваше да гледа. Повечето хора питаха как съм получил белега. Не исках да ме пита и тя. Не исках да говорим за бомби. Не и с тази жена.

— Покажи ми едната си ръка — повторих.

— Защо? — попита тя.

— Не е нужно да държиш вътре и двете.

— А на теб защо ти е да вадя ръката си?

— Не знам — казах.

Всъщност нямах точна представа какво правя. Не ме бива да водя преговори за заложници. Говорех заради самото говорене. Което не е характерно за мен. Иначе съм мълчалив. За мен статистически би било много малко вероятно да умра по средата на изречението.

Може би точно затова говорех.

Жената раздвижи дланите си в чантата. Видях как улавя нещо с дясната си ръка, после извади лявата бавно навън. Малка, бяла, с леко издути вени и сухожилия. Кожа на средна възраст. Късо изрязани нокти, без маникюр. Без пръстени. Нито омъжена, нито сгодена. Обърна дланта си, за да ми я покаже отвътре. Празна длан, леко зачервена от горещината.

— Благодаря — казах.

Отпусна ръката си с дланта нагоре, отстрани на седалката и я остави така, сякаш нямаше нищо общо с останалата част от тялото ѝ. И в този момент наистина нямаше нищо общо. Влакът спря в тъмнината. Отпуснах ръце. Подгъвът на тениската ми се спусна на място.

— Покажи ми сега какво има в чантата.

— Защо?

— Просто искам да го видя. Каквото и да е.

Не отговори.

Не помръдна.

Продължих:

— Няма да се опитвам да ти го взема, обещавам. Само искам да го видя. Сигурен съм, че можеш да разбереш.

Влакът отново потегли. Леко ускорение, без тласъци, бавна скорост. Плавно приближаваше спирката. Бавно. Може би е на двеста метра, мина ми през ума.

— Мисля, че имам право поне да го видя. Не мислиш ли?

Тя направи гримаса, сякаш не разбираше.

— Не разбирам защо да имаш право да го видиш — каза тя.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Защото вече участвам във всичко това. А може би ще успея да проверя и дали е направено както трябва. За по-късно. Защото трябва да направиш каквото си намислила по-късно. Не сега.

— Каза, че си ченге.

— Можем да се разберем — поклатих глава. — Мога да ти помогна.

Погледнах през рамо. Влакът пълзеше напред. Появи се бяла светлина. Обърнах се към жената. Дясната ѝ ръка се движеше. Стискаше нещо и бавно се измъкваше от чантата.

Следях я с поглед. Капакът се закачи за дясната китка и жената го откачи с лявата. Най-после нещото се появи.

Не беше акумулятор. Нямаше жици. Никакъв бутоон, никакъв ключ, никакъв детонатор.

Беше нещо съвсем друго.

5

Жената държеше в ръката си револвер. Насочен към мен. Ниско, точно в средата, между пъпа и слабините ми, където се намират всякаакви важни органи — гръбначен стълб, черва, артерии и вени. Оръжието беше „Рюгер Спийд Сикс“. Голям стар магнум .357, с десетсантиметрова цев, който можеше да пробие в корема ми дупка, през която да се види какво има от другата страна.

Общо взето обаче, бях по-щастилив, отколкото преди секунда. Причини колкото искаш. Бомбите убиват много хора наведнъж, револверите — по един. Бомбите нямат нужда от прицелване, револверите имат. Желязото в ръката й тежеше близо килограм заедно с патроните. Доста, за да го контролира такава слаба китка. При изстрел магнумите произвеждат и ярък блясък отпред и имат силен откат. Ако бе използвала някога това оръжие, знаеш го знаеше. Вероятно ръката й щеше да трепне, както ставаше при стрелба с магнуми. Миг преди да натисне спусъка, щеше да изпъне ръка, да затвори очи и да извърне глава. Шансът да не улучи, дори и само от два метра, бе доста голям. Повечето хора не улучват. Може би не е така на стрелбището, където сте със заглушители на ушите и очите са защитени, където всичко е спокойно и няма никакъв риск. В реалния свят обаче, при наличието на страх и стрес, треперещи ръце и биещо до пръсване сърце, всичко опира до късмета — добър или лош. Моят и нейният.

Ако пропуснеше първата възможност, втора нямаше да има.

— Спокойно — казах само колкото да издам някакви звуци.

Пръстът й беше побелял върху спусъка, но все още не беше помръданал. Този модел револвери са с двойно действие, което означава, че при първата част от движението на спусъка ударникът се дръпва назад и се завърта барабанът. Втората част освобождава ударника и произвежда изстрела. Сложна механика, която отнема време. Не много, но все пак. Гледах пръста й. Усетих, че типът с

шарещите очи наблюдава. Реших, че гърбът ми закрива гледката за по-задните места във вагона.

— Нямаш какво да делиш с мен — казах. — Дори не ме познаваш. Остави оръжието и говори.

Тя не реагира. Нещо може и да е пробягало по лицето ѝ, но не гледах него. Следях показалеца ѝ. Сега ме интересуваше само той. И вибрациите, които се усещаха през пода. Чаках вагонът да спре. Смахнатият ми спътник отпреди толкова време беше казал, че тези вагони тежат по трийсет и пет тона. Могат да се движат със сто километра в час. Затова спирачките им са много мощни.

Прекалено мощни, за да позволяват плавно спиране. Колелата скърцаха и свистяха. Влаковете често изминават последните метри, преди да спрат, с блокирани колела.

Смятах, че ще стане нещо такова въпреки пълзенето. Дори по-силно. Револверът беше като тежестта в края на махалото. Дълга, слаба ръка, килограм желязо. Когато спирачките на влака задействат, оръжието щеше да продължи да се движи по инерция. Законът на Нютон за движението. Бях готов да се преборя със собствената си инерция, да се отгласна и да отскоча в обратна посока. Ако цевта се отклонеше петнайсетина сантиметра в едната посока, а аз отскочех петнайсетина сантиметра в другата посока, щях да се измъкна.

Може би дори само десет сантиметра. Или тринайсет за всеки случай.

— Откъде имаш белега? — попита жената.

Не отговорих.

— Простреляли са те в корема?

— Бомба — казах.

Премести цевта в нейно ляво, мое дясното. Целеше се към белега, скрит под тениската ми.

Влакът продължаваше напред. Приближаваше спирката безкрайно бавно. Почти със скоростта на пешеходец. Пероните на „Гранд Сентръл“ са дълги. Мотрисата щеше да стигне до самия край. Чаках спирачките да захапят. Предполагах, че ще се получи чудесно залитане.

Не се стигна до това.

Цевта на пистолета тръгна към гърдите ми. Застана почти вертикално нагоре. За част от секундата ми мина през ум, че жената се

отказва. Цевта обаче продължи да се движи. Жената вдигна брадичката си високо, като жест на гордо упорство. Опря цевта в меката тъкан отдолу. Натисна спусъка до средата. Барабанът се завъртя, ударникът се плъзна по найлона на якето ѝ.

После тя натисна спусъка докрай и си пръсна мозъка.

6

Вратите не се отвориха дълго време. Може би някой беше съобщил по аварийната уредба или кондукторът беше чул изстрела. Така или иначе, изходите останаха блокирани. Не се съмнявах, че ги обучават какво да правят в подобни ситуации. И процедурата не беше никак безсмислена. По-добре обезумелият стрелец да остане затворен в един вагон, отколкото да го пуснат да тича из целия град.

Чакането обаче не беше приятно. Куршумът за магнум .357 е изобретен през 1935 г. Магнум на латински значи голям. По-тежък куршум, с много повече заряд. Технически погледнато, зарядът не експлодира. Той се възпламенява, което е нещо средно между горене и експлозия. Идеята е да се създаде мощн балон от газ, който ускорява куршума през цевта подобно на освободена пружина. Газът излиза от цевта след куршума и най-често се запалва с кислорода наоколо. Това е пламъкът, който се вижда при изстрел. При пътен допир обаче, както в този случай, куршумът преминава през пътта и газът навлиза веднага след него. Разширява се рязко под кожата и или прави голяма, подобна на звезда изходна рана, или откъсва пътта и кожата от костта, обелвайки черепа като банан.

В този случай се беше случило това. Лицето на жената се бе превърнало в пиختия, парчета кървава път висяха от разтрощените кости. Куршумът беше минал вертикално през устната кухина и беше стоварил мощната си кинетична енергия върху горната част на черепната кутия, а огромното напрежение беше намерило изход през шевовете ѝ, затворили се никога, много отдавна, в детството. Сега бяха отворени отново, а налягането беше залепило няколко големи парчета кост на стената зад нея. Общо взето, главата я нямаше. Устойчивото на графити фибростъкло обаче изпълняваше предназначението си. Сивкавата път, белите кости и тъмната кръв не можеха да се залепят, а се плъзгаха надолу и оставяха лъщаща дира като охлюви. Тялото на жената беше отпуснато на пейката. Показалецът все още беше на

спусъка. Оръжието беше отскочило от бедрото й и сега лежеше в ръката ѝ, на седалката встрани.

Трясъкът на изстрела все още отекваше в ушите ми. Зад себе си чуха приглушени звуци. Усещах миризмата на кръвта на жената. Наведох се и проверих съдържанието на чантата ѝ. Празна. Свалих ципа на якето ѝ и го разтворих. Нищо. Бяла памучна блуза и миризма на изпразнено дебело черво и никочен мехур.

Намерих аварийната уредба и се обадих на кондуктора.

— Самоубийство с огнестрелно оръжие — казах. — Предпоследния вагон. Всичко приключи. Ние сме в безопасност. Вече няма заплаха.

Не ми се искаше нюйоркската полиция да извика командосите и те да дотичат в пълно бойно снаряжение. Щеше да отнеме много време.

Кондукторът не отговори. Минута по-късно обаче гласът му долетя от главната информационна система.

— Уведомяваме пътниците, че вратите ще останат затворени няколко минути поради настъпил инцидент.

Говореше бавно. Вероятно четеше от картонче. Гласът му трепереше. Изобщо не приличаше на школуваните гласове на водещите от „Блумбърг“.

Огледах вагона още един път, седнах на метър от безглавения труп и зачаках.

Докато дойдат истинските ченгета, можехме да изгледаме няколко епизода криминални сериали по телевизията. Можеха да вземат ДНК проби, да установят чии са, престъпниците можеха да бъдат заловени, изправени пред съда и осъдени. Най-накрая надолу по стълбите към перона се спуснаха шестима полицаи. Бяха с насочени пистолети и бронежилетки. Патрули на нюйоркската полиция, нощна смяна, може би от Четиринаясето управление, на Западна трийсет и пета улица. Изтичаха на перона и започнаха да оглеждат влака отпред. Станах отново и се вторачих през прозорците на вратите между вагоните, по цялата дължина на влака. Приличаше на голям осветен тунел от неръждаема стомана. В далечината не се виждаше ясно заради мръсотията и зелените примеси в пластовете стъкло. Виждах

обаче как ченгетата отварят врата след врата, как проверяват и освобождават пътниците и ги извеждат горе, на улицата. Влакът беше нощен, с малко хора и затова стигнаха до нас бързо. Надникнаха през прозореца на вратата, видяха трупа и оръжието и настърхнаха. Вратите се отвориха и ченгетата нахълтаха във вагона, по двама през двете врати. Всички инстинктивно вдигнахме ръце.

Двама полициаи блокираха изходите, а останалите се спуснаха право при мъртвата жена. Спряха на около метър от трупа. Не провериха дали има пулс или други признания на живот. Не приближиха огледалце до носа ѝ, за да се уверят, че не диша. Отчасти защото очевидно не дишаше, отчасти защото нямаше нос. Хрушъялът се бе откъснал и между изпразнените от налягането очни кухини се виждаха парчета нащърбена кост.

Едър сержант се обърна към нас. Беше малко пребледнял, но иначе изглеждаше в добра форма въпреки нощната смяна.

— Кой видя какво е станало тук? — попита той.

В предната част на вагона цареше мълчане. Латиноамериканката, мъжът с фланелка на НБА, африканката. Седяха неподвижно и мълчаха. Осма точка — втренчен поглед напред. И тримата бяха в това състояние. *Ако аз не мога да те видя, ти също не можеш да ме видиш.* Мъжът с фланелката за голф също мълчаше, така че отговорих аз:

- Тя извади револвера от чантата си и се застреля.
- Просто така?
- Повече или по-малко.
- Защо?
- Откъде да знам?
- Къде и кога?
- Докато приближавахме спирката.

Онзи обработи информацията. Самоубийство с револвер. За метрото отговаря нюйоркската полиция. Зоната за намаляване на скоростта между Четирийсет и първа и Четирийсет и втора улица бе район на Четиринаисето управление. Негов случай. Няма съмнение. Ченгето кимна и каза:

— Добре, моля всички да слезете от влака и да изчакате на перона. Ще са ни нужни имената, адресите и показанията ви.

После той включи микрофона на ревера си и се разнесе прашенето на радиостанция. Започна да изрежда някакви числа и кодове. Реших, че вика медиците и линейката. После щеше да дойде ред на служителите от транспорта, които щяха да откачат вагона, да го почистят и да възстановят движението на влаковете. Не е трудно, помислих си. Има много време до сутрешния час пик.

Слязохме на перона сред нарастващата тълпа. Ченгета от транспортната полиция, обикновени ченгета, работници от метрото, хора от гарата. След още пет минути екип медици свалиха по стълбите носилка. Минаха през бариерата и се качиха във влака. Не видях какво се случи после, защото полицайт се смесиха с тълпата, за да търсят свидетели, които можеха да дадат показания. Едрият сержант дойде при мен. Бях отговорил на въпросите му във вагона и затова бях пръв на опашката. Заведе ме навътре в гарата, в някаква гореща стаичка с под от бели плочи, която, изглежда, беше помещение на транспортната полиция. Сложи ме да седна на дървен стол и ме попита за името ми.

— Джак Ричър — казах му.

Записа го и замълча. Стоеше на прага до вратата и ме наблюдаваше. Чакаше. Предположих, че чака разследващия полицай.

Полицаят, който дойде, беше жена. Дойде сама. Беше с панталон и сива риза с къси ръкави. Може би от коприна, а може би от изкуствена материя. Във всеки случай блестеше. Не беше пъхната в панталона и реших, че под нея се крие пистолетът, белезниците или каквото друго носеше. Под ризата се очертаваше слабо и дребно тяло, а над нея — малко овално лице и изопната назад черна коса. Никакви бижута. Дори нямаше и брачна халка. Беше над трийсет. Може би на четирийсет. Привлекателна жена. Харесах я веднага. Изглеждаше дружелюбна и спокойна. Показа ми полицейската си значка и ми подаде визитната си картичка. На картичката имаше телефоони — служебен и мобилен. Имайл адрес на сървъра на нюйоркската полиция. Каза ми името си ясно и силно. Тереза Лий. *Тереза.* Не беше азиатка. Може би Лий идваше от предишен брак или от друго по-дълго и сложно име. Можеше дори да е потомка на генерал Робърт Лий.

Попита ме:

— Можеш ли да ми кажеш какво точно се случи?

Говореше меко, с повдигнати вежди и глас, изпълнен със загриженост и съчувствие, сякаш основната ѝ грижа беше посттравматичния ми стрес. *Можеш ли да ми кажеш? Можеш ли?* Един вид, *можеш ли да понесеш да го преживееш отново?* Усмихнах се леко. В тази част на Манхатън броят на убийствата за година бе спаднал до едноцифрене число, така че дори да беше разследвала всичките сама, откакто бе постъпила на работа, пак бях виждал повече трупове от нея. И то в пъти повече. Жената във влака не беше най-приятната гледка, но беше и много, много далеч от най-неприятната. Разказах ѝ точно какво се бе случило, още откакто се качих във вагона на Блийкър Стрийт. Обясних ѝ за списъка от единайсет точки, собствените ми колебания, опита за разговор, оръжието, самоубийството.

Тереза Лий пожела да разговаряме за списъка.

— Имаме копие — каза тя. — Би трябвало да е секретно.

— Обикаля света от двайсет години — отговорих. — Всички имат копие. Едва ли е толкова секретно.

— Къде го видя?

— В Израел. Малко след като го написаха.

— Как така?

Разказах ѝ трудовата си биография. Съкратеният вариант. Американската армия, тринайсет години военен полицай, елитната 110-а специална част, службата по целия свят, самостоятелните задачи, когато и където ме бяха изпращали. После рухването на Съветския съюз, дивидентите на мира, намаленият бюджет за отбрана, внезапното освобождаване.

— Офицерско звание?

— Последно — майор — казах.

— А сега?

— Пенсионирах се.

— Млад си за пенсиониране.

— Реших да му се порадвам, докато мога.

— И радващ ли се?

— Повече от всяко.

— Какво прави тази вечер? В Гринич Вилидж?

Слушах музика — отговорих. — В блус клубовете на Блийкър Стрийт.

— А накъде се беше запътил с влака по линия номер шест?

— Смятах да си намеря стая някъде или да отида на автогарата и да взема автобус.

— Закъде?

— Закъдeto и да e.

— Кратко посещение?

— Нещо такова.

— Къде живееш?

— Никъде. Годината ми преминава в кратки посещения, едно след друго.

— Къде е багажът ти?

— Нямам.

Повечето хора продължаваха с въпросите, но Тереза Лий не го направи. Вместо това очите ѝ отново промениха изражението си и тя каза:

— Не ми харесва, че списъкът те е подвел. Мислех, че е сигурен.

Говореше като ченге на ченге, сякаш старата ми работа беше от значение за нея.

— Подведе ме само наполовина — отбелязах. — Все пак ми подсказа, че става дума за самоубиец.

— Така е — съгласи се тя. — Признаците не би трявало да се различават. И все пак е било фалшив позитивен сигнал.

— По-добре, отколкото фалшив негативен сигнал.

— Предполагам — кимна тя.

— Знаем ли коя е? — попитах.

— Още не. Но ще разберем. Казаха ми, че са намерили портфейл и ключ. Вероятно ще се окажат достатъчни. Но защо е била облечена със зимно яке?

— Нямам никаква представа — отвърнах.

Мълкна, сякаш бе дълбоко разочарована.

— Тези неща не са статични, а се развиват — обясних аз. — Смятам, че към списъка за жените трябва да се добави дванайсета точка. Ако жена атентатор свали забрадката си, на лицето ѝ ще има същата разлика в загара, както при мъжете с обръснати бради.

— Така е — кимна тя.

— Освен това четох в една книга, че онова с девствениците било лош превод. Думата е двусмислена. Споменава се в пасаж, изобилстващ с образи, свързани с храни. Мляко и мед. Вероятно думата означава стафиди. Едри, може би захаросани и сиропирани.

— Самоубиват се заради стафиди?

— Ще ми се да им видя лицата.

— Знаеш ли чужди езици?

— Знам английски — отговорих. — И френски. А и защо са ѝ на жена атентатор девици? Много от свещените текстове са преведени неправилно. Особено когато се споменават девици. Дори и в Новия завет. Някои хора твърдят, че Мария била майка за пръв път и нищо повече. Авторите на оригиналните текстове биха се смели, ако можеха да разберат как сме изкривили нещата.

Тереза Лий не каза нищо по въпроса, а попита:

— Ти добре ли си?

Реших, че се интересува дали съм потресен. Дали не трябва да прибягна до услугите на психолог. Може би защото бе решила, че съм

мълчалив човек, който се е разприказвал прекалено. Грешка.

— Добре съм — отвърнах.

Тя ме изгледа някак изненадано.

— Аз самата бих съжалила, че съм използвала подобен подход. Във влака... мисля, че ти си я тласнал да прекрачи границата. След още една-две спирки може би е щяла да преодолее онова, което я е измъчвало.

Мълчахме минута, после едрият сержант мушна глава през вратата и й кимна да излезе в коридора. Последва кратък разговор шепнешком, след който Лий се върна и поиска да отида с нея до Западна трийсет и пета улица. До полицейското управление.

— Защо? — попитах аз.

Тя се поколеба.

— Формалност — отговори. — Да запишем показанията ти, да приключим случая.

— Имам ли избор? — попитах.

— Не тръгвай в тази посока — предупреди ме тя. — Замесен е израелският списък. Можем да кажем, че става дума за националната сигурност. Ти си важен свидетел и ще те държим при нас, докато отарееш и умреш. По-добре да сътрудничиш като добър гражданин.

Свих рамене и я последвах през лабиринта на „Гранд Сентръл“ до Вандербилт Авеню, където беше паркирала колата си. Беше форд краун виктория, без обозначения, очукана и мръсна, но работеше добре. Стигнахме до Западна трийсет и пета улица невредими. Минахме през големия стар портал и тя ме поведе нагоре, към стая за разпити. Спря, изчака ме в коридора и ме пусна да вляза преди нея. Не ме последва — затвори вратата и я заключи отвън.

8

Тереза Лий се върна след около двайсет минути с папка за откриване на официално досие и още един полицай. Остави папката на масата и представи новодошлия като свой партньор. Каза, че името му е Дохърти.

Каза, че е дошла с куп въпроси, които е трябвало да ми зададе още в началото.

— Какви въпроси? — попита.

Тя ми предложи кафе и тоалетна. Приех и двете. Дохърти ме отведе до края на коридора, а когато се върнахме, на масата до папката имаше три пластмасови чаши. Две кафета и един чай. Взех едното кафе и го опитах. Ставаше. Лий взе чая. Дохърти взе второто кафе и нареди:

— Хайде сега ни разкажи всичко отначало.

Направих го стегнато, изложих само основното, а Дохърти се учуди как така израелският списък е дал фалшив позитивен сигнал. Точно както се беше учудила Лий преди това. Отговорих му, както бях отговорил и на нея — че е по-добре от фалшив негативен сигнал и че от гледна точка на жената, независимо дали е искала да направи солово изпълнение, или да отнесе със себе си цяла тълпа, това е без значение и не би променило проявените от нея симптоми. В продължение на пет минути разговаряхме като колеги — трима разумни хора, обсъждащи интересен феномен.

После тонът се промени. Дохърти попита:

— Ти как се почувства?

— Кога? — попита.

— Когато жената се застреля.

— Зарадвах се, че не уби мен.

— Ние разследваме убийства — обясни Дохърти. — Трябва да проверяваме всяка насилиствена смърт. Разбираш го, нали? За всеки случай.

— Какъв може да е този всеки случай?

- Да има нещо повече, отколкото се вижда на пръв поглед.
- Няма. Тази жена се застреля.
- Ти го казваш.
- Никой не може да каже нещо друго, защото именно това се случи.
- Винаги има алтернативни сценарии — възрази Дохърти.
- Така ли?
- Може би *ти* си я застрелял.
- Тереза Лий ме погледна съчувствено.
- Не съм — заявих аз.
- Може пистолетът да е бил твой — настоя Дохърти.
- Не беше — казах. — Тежеше цял килограм. Аз не носех чанта.
- Ти си едър. Носиш широки панталони. С големи джобове.
- Тереза Лий отново ме погледна съчувствено. Сякаш се извиняваше.
- Какво е това? — попитах. — Доброто ченге и тъпото ченге?
- Мислиш, че съм тъп, така ли? — попита Дохърти.
- Току-що го доказа. Ако съм я застрелял с магнум .357, щях да имам следи от барута чак до лакътя. Ти обаче стоя пред тоалетната, докато си миех ръцете. Това са глупости. Не ми взехте отпечатъци и не ми прочетохте правата. Само вдигате пушилка.
- Длъжни сме да се уверим.
- Какво каза патоанатомът?
- Още не знаем.
- Имаше свидетели.
- Лий поклати глава.
- Безполезни са. Не са видели нищо.
- Трябва да са видели.
- Не са, защото гърбът ти им е пречел. Освен това не са гледали натам, били са полузаспали, а на всичкото отгоре не говорят английски добре. Не могат да помогнат с нищо. А и мисля, че искаха да изчезнат, преди да сме започнали да проверяваме зелените им карти.
- Ами другият тип? Беше пред мен, и то съвсем буден. Приличаше на американец, който говори английски.
- Какъв друг тип?
- Петият пътник. Памучни панталони, фланелка за голф.

Лий отвори папката. Поклати глава.

— Имало е само четирима пътници. Плюс жената.

9

Лий извади от папката лист хартия, обърна го и го плъзна до средата на масата. Беше написан на ръка списък на свидетелите. Четири имена — моето, на някой си Родригес, на Фрюлов и на Мбеле.

— Четирима пътници — повтори тя.

— Бях във вагона — възразих. — Мога да броя. Знам колко пътници бяхме.

После превъртях мислено лентата. Слизам от вагона, чакам с малката група хора. Пристигат медиците. Ченгетата слизат от вагона, смесват се с тълпата, хващат по един човек за лакътя, отвеждат свидетелите в различни стаи. Едрият сержант хвана мен преди всички останали. Няма как да знам дали са ни последвали четири или само три ченгета.

— Измъкнал се е — заключих аз.

— Кой е той? — попита Дохърти.

— Просто някакъв мъж. Очите му доста играеха, но иначе нямаше нищо особено. Беше на моята възраст, не изглеждаше беден.

— Осъществи ли какъвто и да било контакт с жената?

— Не съм видял такова нещо.

— Той ли я застреля?

— Застреля се сама.

Дохърти сви рамене.

— Значи свидетелят се е укрил. Не иска да се появят документи, че по това време е бил в метрото. Вероятно изневерява на жена си. Случва се непрекъснато.

— Той е избягал. Ти обаче му намираш оправдание и вместо това се захващаш с мен?

— Сам току-що каза, че онзи не е бил замесен.

— И аз не съм замесен.

— Ти го казваш.

— Вярваш ми за онзи, но не и за мен самия?

— Защо ти е да ме лъжеш за онзи?

— Губим си времето — възразих аз.

Така си и беше. И то твърде безсмислено. Изведнъж си дадох сметка, че Лий и Дохърти по свой странен начин ми правеха малка услуга.

Има нещо повече от очевидното.

— Коя е тя? — попитах.

— Защо трябва да е някоя? — попита Дохърти.

— Защото сте я идентифицирали и компютрите ви са засветили като коледни дръвчета. Някой ви се е обадил и ви е наредил да ме държите тук, докато дойде. Не искате да пишете в досието ми, че съм бил арестуван, и затова ме залъгвате с тези дивотии.

— Досието ти не ни интересува особено. Просто не ни се пишат толкова документи.

— Е? Коя е тя?

— Изглежда, че е работела за правителството. От една федерална агенция скоро ще бъдат тук, за да те разпитат. Не можем да ти кажем коя е тази агенция.

Оставиха ме заключен в стаята. Чудесно място. Мръсно, горещо, олющено, без прозорци, със стари плакати за борба срещу престъпността по стените и миризма на пот, беспокойство и загоряло кафе. Маса с три стола. Два за разследващите, един за заподозрения. Може би някога са биели заподозрените, за да си признаят. Може би и сега го правеха. Трудно е да се каже какво точно се случва в стая без прозорци.

Прецених времето в главата си. Беше минал около час от разговора, който Тереза Лий беше провела шепнешком в коридора на „Гранд Сентръл“. Значи нямаше да ме посетят от ФБР. Офисът им в Ню Йорк е най-големият и се намира на Федеръл Плаза, близо до кметството. Десет минути за реакция, десет минути, за да съберат екип, още десет минути, докато стигнат до полицейското управление с включени сирени и светлини. ФБР щеше да е тук отдавна. Оставаха обаче куп други агенции с по три букви в името. Обзалах се, че която и да дойдеше, в името ѝ щеше да има разузнаване — ЦРУ, АВР. Централно разузнавателно управление, Агенция за военно разузнаване. А може би бе някоя нова, измислена наскоро и неизвестна

агенция. Всяването на среднощна паника до голяма степен беше в техния стил.

След като към първия час се прибави още един, реших, че идват чак от Вашингтон, което означаваше малък екип експерти. Всички други имаха местни клонове. Престанах да гадая, дръпнах стола назад, качих краката си на масата и заспах.

Не разбрах кои са. Не веднага. Не искаха да ми кажат. В пет сутринта влязоха трима мъже в костюми и ме събудиха. Бяха учтиви и делови. Костюмите им, като цена, бяха средна ръка, чисти и изгладени. Обувките им бяха лъснати. Очите им блестяха. Косите им бяха подстригани късо. Лицата им бяха червендалести. Бяха едри, но не и безформени. Изглеждаха така, сякаш биха могли да пробягат половин маратон разстояние без особени усилия, но и без капка удоволствие. Първото ми впечатление беше, че са бивши военни, напуснали армията насекоро. Ентузиазирани щабни офицери, привлечени заради качествата им в някоя от административните сгради във Вашингтон. Идеалисти, вършещи сериозна работа. Поисках да се легитимираат, да ми покажат служебни значки, карти и така нататък, но те ми цитираха Патриотичния закон и ми обясниха, че не били длъжни да го правят. Сигурно беше така, а и им достави истинско удоволствие да ми го кажат. Замислих се дали да не мълкна, за да им отмъстя, но те видяха, че размислям, и ми цитираха други абзаци от закона, които ясно ми дадоха да разбера, че ако поема по този път, в края му ме чакат куп неприятности. Страхувам се от много малко неща, но винаги е добре да се избягват разправиите с днешните служби за сигурност. Франц Кафка и Джордж Оруел биха ме посъветвали същото. Свих рамене и им казах да зададат въпросите си.

Започнаха с думите, че знаят за военната ми служба и заради това се отнасят с уважение, което или беше дежурно изтъркано клише, или означаваше, че самите те са наети от военната полиция. Никой не уважава военния полицай, освен друг военен полицай. После ми заявиха, че щели да ме наблюдават много внимателно и да разберат дали ги лъжа, или не. Което беше пълна дивотия, защото само най-добрите от нас бяха способни на това, а те не бяха най-добрите, защото иначе щяха да са на високи постове, тоест точно по онова време щяха

да си спят в леглата в предградията на Вирджиния, а не да се разкарват по междущатската магистрала посред нощ.

Нямах какво да крия, така че ги помолих да продължават нататък.

Имаха три притеснения. Първо — дали познавам жената, която се е самоубила във влака, и дали съм я виждал преди.

Дадох отрицателен отговор. Кратък и учив, но категоричен.

Не последваха никакви допълнителни въпроси, което ми подсказа горе-долу кои бяха тези типове и каква бе задачата им. Бяха нечий „Б“ отбор, изпратен на север, за да вика в задънена улица започнатото разследване. Искаха да го спрат, да го погребат. Да заличат нещо, за което някой е имал само бегли подозрения. Искаха отрицателни отговори на всички въпроси, за да приключат със случая. Искаха категорично да няма неизяснени моменти и не искаха да привличат внимание към проблема, като го превръщат в голяма драма. Искаха цялата история да бъде забравена.

Вторият въпрос беше дали познавам жена на име Лайла Хот.

Отново отговорих отрицателно, защото наистина не познавах такава жена. Тогава.

Третият въпрос повече заприлича на диалог. Повдигна го водещият агент. Главният. Беше малко по-възрастен и малко по-дребен от другите двама. Може би и малко по-умен.

— Приближил си се до жената във влака — започна той.

Не отговорих. Бях там, за да отговарям на въпроси, не да коментирам твърдения.

— Колко се приближи? — уточни главният.

— На метър — казах. — Горе-долу.

— Достатъчно, за да я пипнеш?

— Не.

— Ако беше протегнал ръка, а тя беше протегната своята, щяхте ли да докоснете пръстите си?

— Може би — отговорих.

— Това „да“ ли е или „не“?

— Това означава „може би“. Знам колко са дълги ръцете ми. Не знам колко са дълги нейните.

— Тя подаде ли ти нещо?

— Не.

— Ти взе ли нещо от нея?

— Не.

— Взе ли нещо от нея, след като тя вече беше мъртва?

— Не.

— А някой друг?

— Не съм видял такова нещо.

— Видя ли нещо да пада от ръката ѝ, от чантата ѝ или от дрехите ѝ?

— Не.

— Тя каза ли ти нещо?

— Нищо съществено.

— Тя говори ли с някой друг?

— Не.

Тогава агентът попита:

— Имаш ли нещо против да обърнеш джобовете си?

Свих рамене. Нямах какво да крия. Извадих съдържанието на джобовете си и го оставих на очуканата маса. Сгънатата пачка банкноти, няколко монети. Старият ми паспорт. Дебитната ми карта. Сгъваемата ми четка за зъби. Картата, с която се бях качил на метрото. И визитката на Тереза Лий.

Мъжът разрови нещата ми с изопнат показалец и кимна на един от подчинените си, който дойде да ме опипа. Направи го полупрофесионално и не намери нищо. Поклати глава.

— Благодаря, мистър Ричър — каза главният.

После тримата излязоха също толкова бързо, колкото бяха и дошли. Бях малко изненадан, но и доста доволен. Прибрах нещата си от масата, изчаках онези да се махнат от коридора и излязох. Беше тихо. Видях Тереза Лий да не прави нищо зад едно бюро, а партньорът ѝ Дохърти да води някакъв тип през помещението към кабинка в дъното. Мъжът изглеждаше изморен, среден на ръст, над четирийсет. Беше с измачкана сива тениска и червено долнище от анzug. Беше излязъл от къщи, без да се среши. Сивата му коса стърчеше във всички посоки. Тереза Лий видя, че гледам, и каза:

— Член на семейството.

— На жената?

Лий кимна.

— В портфейла ѝ намерихме адрес. Това е брат ѝ. Колега, полицай в малко градче в Ню Джърси. Дойде веднага с колата си.

— Горкият човек.

— Наистина. Не поискахме от него да разпознае трупа официално. Прекалено обезобразена е.

— А сигурни ли сте, че е тя?

Лий отново кимна.

— Отпечатъците.

— Коя е?

— Нямам право да ти кажа.

— Приключих ли тук?

— Федералните приключиха ли с теб?

— Така изглежда.

— Тогава си върви. Приключил си.

Изкачих стъпалата и тя извика след мен:

— Не исках да кажа онова... Че ти си я накарал да прекрачи границата.

— Напротив — възразих. — И може би си права.

Излязох в сутрешния хлад, свих вляво по Трийсет и пета улица и тръгнах на изток. *Приключил си.* Не бях обаче. Там отпред, на ъгъла, чакаха други четирима, на които им се искаше да си поговорят с мен. Само че тези не бяха федерални агенти. Костюмите им изглеждаха прекалено скъпи.

10

Светът е една и съща джунгла навсякъде, но в Ню Йорк джунглата е в най-чистия си вид. Онова, което е полезно другаде, е жизненоважно в големия град. Ако видите четирима мъже да ви чакат на ъгъла, или си плюнете на петите и хуквате в обратната посока без никакво колебание, или продължавате напред, без да забавяте или ускорявате темпото, без да променяте походката. Гледате напред с преднамерено неутрално изражение, оглеждате ги, после поглеждате встрани, сякаш им казвате: *Само с това ли разполагате?*

Истината е, че е по-умно да бягате. Най-хубавото сбиване е онова, в което не участвате. Никога обаче не съм твърдял, че съм умен. Упорит съм, а понякога и раздразнителен. Някои духват. Аз продължавам напред.

Костюмите до един бяха тъмносини и, изглежда, бяха купени от луксозен магазин. Мъжете се държаха професионално. Като офицери от запаса. Врели и кипели, горди с уменията си да решават проблеми. Определено бяха бивши военни или бивши полицаи, или и двете. Бяха от хората, които са се изкачили на по-горното стъпало на йерархичната стълбица, а после са кривнали встрани от правилата и разпоредбите. И които смятат и двете стъпки за еднакво ценни.

Разделиха се на две групи още докато бях на четири крачки от тях. Оставиха ми място да мина, ако искам, но първият отляво вдигна длани, сякаш потупа въздуха — нещо като двоен жест, който означава *моля спри и не те заплашваме с нищо*. Следващата крачка използвах, за да взема решение. Не можете да се оставите четирима да ви хванат в капан. Или спирате преди тях, или хуквате, за да ги подминете. На този етап все още имах време ДД решавам. Лесно бе да спра, лесно бе и да продължа. Ако се спуснеха към мен, докато все още се движеха, щяха да изпаднат като кегли. Тежа 120 килограма и се движа с шест километра в час.

След още две стъпки първият каза:
— Може ли да поговорим?

Спрях и попитах:

- За какво?
- Ти си свидетелят, нали?
- А вие кои сте?

В отговор мъжът разтвори сакото си, бавно и без никаква заплаха, и ми показа червена сатенена подплата и риза — нямаше кобур, пистолет или друго оръжие. Извади от левия си вътрешен джоб визитка. Протегна ръка и ми я подаде. Беше евтина. На първия ред пишеше: *Сигурност и спокойствие*. На втория пишеше: *Охрана, разследвания, интервенции*. На третия имаше телефонен номер с код 212. Манхатън.

— Копирните центрове „Кинко“ са чудесни — казах. — Някой ден ще си направя визитки, на които пише „Джон Смит, господар на света“.

— Визитката е истинска — заяви мъжът. — И ние сме легитимна фирма.

- За кого работите?
- Не можем да кажем.
- Тогава не мога да ви помогна.

— По-добре е да разговаряш с нас, а не с боса ни. Ние можем да удържим нещата в цивилизовани рамки.

— Сега вече ме изплаши.

— Един-два въпроса, това е всичко. Помогни ни. Работим почти до смърт, опитваме се да припечелим нещичко. Също като теб.

— Аз не работя до смърт. Живея за удоволствие.

— Погледни тогава надолу от висотата на положението си и прояви милост.

- Какви въпроси?
- Тя даде ли ти нещо?
- Коя?

— Знаеш коя. Взе ли нещо от нея?

— И? Кой е следващият въпрос?

— Тя каза ли нещо?

— Много неща. Не мълкна от Блийкър Стрийт до „Гранд Сентръл“.

- Какво каза?
- Не чух много.

— Информация?
— Не чух.
— Спомена ли имена?
— Възможно е.
— Спомена ли името Лайла Хот?
— Не съм чул такова нещо.
— Спомена ли Джон Сансъм?
Не отговорих.
— Какво?
— Чувал съм това име някъде — отговорих.
— От нея ли?
— Не.
— Даде ли ти нещо?
— Какво нещо?
— Каквото и да е.
— Кажи ми какво значение има.
— Босът ни иска да знае.
— Кажи му да дойде и да ме попита лично.
— По-добре говори с нас.

Усмихнах се и продължих нататък, през пролуката, която бяха оставили. Един от мъжете в края обаче направи крачка напред и се опита да ме спре. Блъснах го с рамо в гърдите и го отстраних от пътя си. Той обаче налетя пак и тогава спрях, финтирах ляв и десен, мушнах се зад него и го блъснах здраво, така че той политна напред. Отзад сакото му имаше една цепка в средата. Френска кройка. Английските костюми най-често са с две цепки отстрани, италианските нямат нищо. Наведох се, сграбчих двата края на цепката, дръпнах и разпрах сакото чак до врата му. После го бутнах и той политна вдясно. Сакото му висеше като парцал — отворено отпред, разпрано отзад като болничен халат.

После направих три бързи крачки и се обърнах. Щеше да е много по-стилно, ако просто бях продължил да крача бавно напред, но щеше да е и доста по-глупаво. Безгрижието е хубаво нещо, но да си подгответен е по-хубаво. Хванах четиридесета в момент на истинска нерешителност. Искаше им се да дойдат и да ме ступат. Без никакво съмнение. Намираха се обаче на Западна трийсет и пета улица, призори. По това време буквально целият трафик по улицата се състои

от ченгета. В крайна сметка само ме изгледаха лошо и си тръгнаха. Прекосиха платното в колона по един и на ъгъла тръгнаха в южна посока.

Приключил си.

Не бях. Тъкмо се канех да обърна и да продължа, когато от полицейското управление изскочи мъж и хукна след мен. Измачкана тениска, червено долнище от анzug, сива коса, стърчаща във всички посоки. Членът на семейството. Братът. Ченгето от малкото градче в Джърси. Настигна ме, стисна лакътя ми и каза, че ме е видял вътре и е решил, че аз съм свидетелят. След това ми каза, че сестра му не се е самоубила.

11

Заведох го в някакво кафене на Осмо Авеню. Преди много време от военната полиция ме бяха изпратили на еднодневен семинар във Форт Ръкър, за да ме научат на тактичност към близките на починалия. Понякога на военните полицаи се налага да съобщават лошите новини на роднините. Наричахме ги печални съобщения. Всички смятаха, че уменията ми в тази област са крайно недостатъчни. Най-често отивах при хората и им казвах направо. Мислех си, че естеството на съобщението го изисква. Ясно бе обаче, че съм се заблуждавал. Затова ме изпратиха и на семинара. Там научих полезни неща. Научих се да приемам емоциите сериозно. Най-вече научих, че кафенетата и баровете са подходящи места за съобщаване на лоши новини. На публично място вероятността от нервен срив намалява, а процесът на поръчване, чакане и консумиране дозира потока информация и я прави по-лесна за възприемане.

Седнахме в сепаре с огледало. Това също помага.

Можете да гледате отражението на другия. Лице в лице, но не съвсем. Заведението беше наполовина пълно. Ченгета от управлението, шофьори на таксита на път за гаража им в Уест Сайд. Поръчахме кафе. Щеше ми се да хапна нещо, но нямаше да поръчам, ако той не искаше. Не беше учтиво. Той каза, че не бил гладен. Седнах мълчаливо и зачаках. Оставете ги да заговорят първи, съветваха психолозите от Ръкър.

Мъжът се казваше Джейкъб Марк. Първоначално, когато дядо му бил жив, бил Маркакис, но тогава гръцкото име помогало само на собствениците на деликатесни магазини, но дядо му не бил в този бизнес, а в строителния. Това наложило промяната на името. Каза ми, че мога да го нарочам Джейк. Аз пък му казах, че може да ме нарича Ричър. После обяви, че бил ченге. И аз обясних, че съм бил ченге, но при военните. Не бил женен и живеел сам. Аз обясних, че същото се отнася и за мен. Установявайте общото помежду си, съветваха инструкторите от семинара. Като изключим външния му вид, той

изглеждаше порядъчен човек. Като при всяко ченге под видимите белези на умората се криеше нормален човек от предградията. Ако навремето го бяха посъветвали друго, можеше да стане учител по физика или зъболекар, или доставчик на авточасти. Беше прехвърлил четирийсет, доста посивял, но иначе беше младолик и без бръчки. Очите му бяха тъмни, големи и измъчени, но това беше временно. Преди няколко часа, когато си е лягал, вероятно е бил хубав мъж. Допадна ми веднага и съжалявах за случилото се с него.

Пое дъх и ми каза, че името на сестра му е Сюзан Марк. Преди време била Сюзан Молина, но се развела отдавна и си върнала моминското име. Сега живеела сама. Говореше за сестра си в сегашно време. Още му бе трудно да приеме истината.

— Не може да се е самоубила. Не е възможно — повтори той.

— Джейк, бях там — отговорих.

Сервитьорката донесе кафето и известно време мълчахме. Не бързах — давах му време да осъзнае действителността малко по-добре. Психолозите от семинара твърдяха категорично, че коефициентът на интелигентност на хората, току-що научили за загубата на свой близък, е колкото на лабrador. Не се изразяваха деликатно, защото бяха военни, но пък се изразяваха точно, защото бяха психолози.

— Кажи ми тогава какво стана — подкани ме Джейк.

— Откъде си? — попитах го аз.

Той назова малко, отдалечно, но богато, безопасно и спокойно градче в северната част на Ню Джърси. Каза ми, че полицейското управление там било добре финансирано, добре оборудвано и ненатоварено с много работа. Попитах го дали в управлението имат копие от израелския списък. Обясни ми, че след срутването на кулите близнаци всички полицейски управления в страната били затрупани с всякакви инструкции и че всеки полицай бил задължен да научи наизуст всички точки от всички списъци.

— Сестра ти се държеше особено, Джейк — казах му. — Проявяваше всички признаци от списъка. Приличаше на атентатор самоубиец.

— Глупости — възрази той, както би трявало да направи всеки добър брат.

— Очевидно не е била такава — продължих, — но и ти би си помислил същото. Щеше да си длъжен да си го помислиш, така си

обучаван.

— Значи списъкът е повече за самоубийците, отколкото за атентаторите.

— Така изглежда.

— Тя не беше нещастна.

— Вероятно обаче е била.

Не отговори. Отпи малко кафе. Хора идваха и си отиваха. Плащаха сметки, оставяха бакшиши. По Осмо Авеню трафикът се засилваше.

— Разкажи ми за нея — обадих се аз.

— Какво оръжие е използвала? — попита той.

— Стар „Рюгер Спийд Сикс“.

— Револверът на баща ни. Тя го наследи.

— Къде живееше? Тук, в града?

Той поклати глава.

— Анандейл, Вирджиния.

— Ти знаеше ли, че е дошла тук?

Пак поклати глава.

— Защо може да е дошла?

— Не знам.

— Защо е била със зимно яке?

— Не знам.

— Дойдоха някакви федерални агенти и ме разпитваха — продължих аз. — После ме намериха някакви частни ченгета. Малко преди теб. Всички говореха за жена на име Лайла Хот. Чувал ли си някога за нея от сестра си?

— Не.

— А за Джон Сансъм?

— Той е конгресмен от Северна Каролина. Има амбицията да стане сенатор.

Кимнах. Спомних си бегло. Изборите наблизаваха. Бях чел във вестниците и бях гледал репортажи по телевизията. Сансъм беше влязъл в политиката късно, но се бе издигнал бързо. Смятала го за принципен и безкомпромисен. И амбициозен. Известно време се беше представял добре в бизнеса, а преди това и в армията. Говореше се за блестяща кариера в специалните части, но без никакви подробности. Кариерата в специалните части е добър претекст за подобно

прикриване. Повечето от нещата, с които се занимават, са секретни или може да се твърди, че са секретни.

— Сестра ти споменавала ли е някога Сансъм?

— Не мисля — отговори той.

— Познавала ли го е?

— Не виждам как би могла.

— Какво работеше сестра ти?

Не поиска да ми каже.

12

Не беше нужно да ми казва. Вече знаех достатъчно, за да мога да отгатна. Отпечатъците ѝ бяха в базата данни, а трима лъскави и червендалести бивши щабни офицери бяха пристигнали бързо, но си бяха тръгнали само след няколко минути. Това означаваше, че Сюзан Марк е била в отбраната, но не на висока позиция. И е живяла в Анандейл, щата Вирджиния. Югозападно от Арлингтън, доколкото си спомнях. Може би мястото се беше променило след последното ми посещение там, но вероятно все още беше прилично за живееене и много удобно за пътуване до най-голямата сграда с офиси в света. От единия до другия край на шосе 244.

— Работела е в Пентагона — отбелязах.

— Беше ѝ забранено да говори за работата си — кимна Джейк.

Поклатих глава.

— Ако наистина е било тайна, щеше да ти каже, че работи в някой супермаркет.

Той не отговори.

— Някога имах кабинет в Пентагона — продължих аз. — Знам как стоят нещата там. Изпитай ме, ако искаш.

Той се поколеба за момент, после сви рамене и каза:

— Тя беше цивилен служител. Чиновник, но когато говореше за работата си, звучеше интересно. Работеше за отдел, наречен КГАСЩУЧР. Никога не ми е разказвала за него. Имам чувството, че е нещо секретно. Хората вече нямат право да говорят толкова много, особено след единайсети септември.

— Не е отдел — казах му. — А е човек. КГАСЩУЧР значи „Командващ генерал, армия на Съединените щати, управление «Човешки ресурси»“. Не е никак интересно. Това е отдел „Личен състав“. Документация и досиета.

Джейк не каза нищо. Помислих си, че съм го обидил, като съм се изказал пренебрежително за работата на сестра му. Може би не бях научил достатъчно на семинара в Ръкър. Може би е трябало да

внимавам повече по време на занятията. Мълчанието продължи и стана неловко.

— Разказвала ли ти е изобщо нещо за това? — попитах накрая.

— Не много. Може би не е имало кой знае какво за разказане.

Изрече го с някаква горчивина, като че ли бе хванал сестра си в лъжа.

— Хората обичат да украсяват нещата, Джейк — обясних му. — Човешко е. И най-често безобидно. Може би просто е искала да не пада по-долу от теб, след като си полицай.

— Не бяхме близки.

— Били сте от едно семейство все пак.

— Да, вярно.

— Тя обичаше ли работата си?

— Така изглеждаше. И сигурно е била подходяща за нея. Притежаваше уменията за работа с досиета. Страхотна памет, педантична, много организирана. И от компютри разбираше.

Отново настъпи мълчание. Пак се замислих за Анандейл. Приятно, но незабележително градче. Всъщност град спалня. Предвид сегашните обстоятелства обаче имаше само една съществена характеристика: беше много далеч от Ню Йорк.

Не беше нещастна.

— Какво? — попита Джейк.

— Нищо — отговорих. — Не е моя работа.

— И все пак, какво? — настоя.

— Мислех си.

— За какво?

Има нещо повече от очевидното.

— От колко време си ченге? — попитах го.

— От осемнайсет години.

— Виждал ли си много самоубийства в Ню Джърси?

— Едно-две на година може би.

— Някой успявал ли е да предвиди, че ще станат?

— Не. Обикновено идват като гръм от ясно небе.

— Както сега.

— Точно така.

— Но зад всяко самоубийство се крие причина.

— Винаги. Финансова, сексуална, някаква друга гадория, която изниква изненадващо.

— Значи и сестра ти трябва да е имала причина.

— Нямам представа каква.

Отново мълкнахме. След малко Джейк се обади:

— Кажи ми каква е. Искам да знам.

— Не мога.

— Бил си ченге. Вероятно виждаш нещо.

Кимнах.

— Предполагам, че седем от всеки десет самоубийства, които си виждал, са станали у дома, а при останалите три самоубийците са отивали на някое усамотено място и са се обесвали на градински маркуч.

— Повече или по-малко — отвърна той.

— Мястото обаче винаги е познато. Тихо и усамотено. Винаги имат за цел някаква крайна дестинация. Стигат там, събират мислите си и го правят.

— Накъде биеш?

— Само казвам, че досега не съм чувал за самоубийство, при което самоубиецът да е изминал стотици километри от дома и да го е извършил още преди пътуването да е приключило.

— Казах ти.

— Каза ми, че не се е самоубила. Само че тя се самоуби. Пред очите ми. И го направи по много необичаен начин. Истината е, че досега не съм чувал някой да се е самоубил във влака. Под влака — да. Но не и вътре. Ти чувал ли си за самоубийство в обществения транспорт по време на пътуване?

— Е, и?

— Нищо. Просто се чудя, това е.

— Защо?

— Така. Мисли като ченге, Джейк. Не като неин брат. Какво правиш, когато нещо изглежда необичайно?

— Ровя по-дълбоко.

— Тогава направи го и сега.

— Нищо няма да я върне.

— Да разбереш какво става обаче е полезно.

Това също го преподаваха във Форт Ръкър. Но не и на семинара по психология.

Поръчах си още кафе, а Джейкъб Марк взе пакетче захар и започна да го върти между пръстите си, така че захарта се стичаше от единия в другия край на пакетчето като в пясъчен часовник. Разбрах, че умът му работи като на ченге, а сърцето му — като на брат. *Ровя подълбоко. Нищо няма да я върне.*

— Какво друго? — попита той.

— Имаше още един пътник във влака, който слезе малко преди полицайите да стигнат до него.

— Кой е той?

— Не знам. Според ченгетата не е искал да вкарат името му в системата. Смятат, че е изневерявал на жена си.

— Възможно е.

— Аха — кимнах. — Възможно е.

— И?

— И федералните, и частните ченгета ме попитаха дали сестра ти ми е дала нещо.

— Какво нещо?

— Не ми казаха. Предполагам, че е нещо малко.

— Кои са били тези федерални?

— Не ми казаха.

— Кои са другите?

Надигнах се от стола и извадих от задния си джоб визитката. Евтина, вече измачкана, попила малко боя от новите ми джинси. Сложих я на масата, обърнах я към него и я бутнах напред. Джейк я прочете бавно, може би два пъти. *Сигурност и спокойствие. Охрана, разследвания, интервенции.* Прочете номера. Извади мобилен телефон и го набра. Мина малко време, после чух специфично писукане и предварително записано съобщение. Джейк затвори.

— Номерът не съществува.

13

Поръчах си още едно кафе. Джейк гледаше втренчено сервитьорката, като че ли досега не се беше сблъсквал с подобна възможност. В края на краишата жената загуби интерес и се отдалечи. Джейк бутна визитната картичка обратно към мен. Взех я и я прибрах в джоба си, а той заяви:

- Това не ми харесва.
- И на мен не ми харесва — кимнах.
- Трябва да се върнем и да кажем на полицайте.
- Тя се е самоубила, Джейк. Това е важното за тях. Не ги интересува нищо друго. Все им е едно как, къде или кога.
- А би трябвало да ги интересува.
- Може би. Но не ги интересува. Ти би ли се интересувал на тяхно място?
- Сигурно не — отвърна той.

Видях как погледът му стана безизразен. Може би си спомняше стари случаи от практиката си. Големи къщи, разлистени дървета, адвокати, които живеят нашироко с хонорари, взети авансово от клиенти, и неспособни да възстановят пропиляното, слагат край на живота си, за да избегнат срама, скандала, лишаването от адвокатски права. Или преподаватели с бременни ученички. Или семейни мъже с мъже любовници в Челси или Уест Вилидж. Местните ченгета, тактични и изпълнени с недодялано съчувствие, задават въпроси в големите къщи, установяват факти, пишат доклади, приключват случая, забравят, преминават към следващия случай, без да се интересуват как, къде или защо.

- Имаш ли теория? — попита Джейк.
- Много е рано за теория. Засега разполагаме само с факти.
- Какви факти?
- Пентагонът не е имал пълно доверие на сестра ти.
- Какви думи само...

— Джейк, била е поставена под наблюдение. Трябва да е била. Веднага щом името ѝ се появи в системата, федералните дотичаха. Трима. Това е специална процедура.

— Не се забавиха дълго.

Кимнах.

— Което означава, че не са имали силни подозрения. Проявили са предпазливост, и толкова. Може и да са имали предвид нещо, но не са вярвали, че опасността е сериозна. Дойдоха тук, за да се уверят, че е така.

— Какво е това нещо?

— Информация — отговорих. — Управление „Човешки ресурси“ разполага само с нея.

— Смятали са, че изнася информация?

— Искали са да се уверят, че не го е правила.

— Което значи, че в определен момент са били убедени, че го прави.

Отново кимнах.

— Може да са я видели в кабинет, в който не би трябвало да бъде, да отваря шкаф, който не би трябвало да отваря. Може да са смятали, че има невинно обяснение, но са искали да се уверят. Или е изчезнало нещо и не са били наясно кого да наблюдават, така че са наблюдавали всички.

— Каква информация?

— Нямам представа.

— Например копирano досие?

— Нещо по-малко — казах. — Сгъната бележка, флаш памет.

Нещо, което може да се предаде от ръка на ръка в метрото.

— Тя беше патриот. Обичаше страната си. Не би го направила.

— Не го е направила. Не е предала нищо на никого.

— Значи не разполагаме с нищо.

— Разполагаме с факта, че сестра ти е била на стотици километри от дома си, със зареден револвер в чантата.

— И се е страхувала — добави Джейк.

— Била е със зимно яке при трийсет градуса температура вън.

— И се подхвърлят две имена — добави той. — Джон Сансьм и Лайла Хот, която и да е тя, по дяволите. Хот ми звучи като чуждестранно име.

— Навремето така е звучало и Маркакис.

Джейк замълча отново и аз отпих малко кафе. Трафикът по Осмо Авеню започваше да се забавя. Сънцето вече се показваше на изток. Лъчите му не бяха успоредни на уличната мрежа. Идваха под малък ъгъл и хвърляха дълги диагонални сенки.

— Дай ми нещо, с което да започна — каза Джейк.

— Не знам достатъчно — отбелязах.

— Опитай се да отгатнеш.

— Не мога. Лесно ще съчиня някаква история, но ще е пълна с пробойни. И може да се окаже изцяло погрешна.

— Опитай. Подхвърли ми нещо. Като мозъчна атака.

Свих рамене.

— Срещал ли си се някога с бивши служители на специалните части?

— Двама-трима. Може би петима или шестима, ако броим и щатските рейнджъри, които познавам.

— Вероятно не си се срещал. Повечето, които се хвалят, че са били в специалните части, просто лъжат. Също като хората, които твърдят, че са били на рок фестивала в Уудсток. Ако повярваш на всичките, ще излезе, че тълпата там е била поне десет милиона души. Или като нюйоркчани, които твърдят, че са видели как самолетите удрят кулите. Ако ги слушаш, всички са ги видели. Никой не е гледал в друга посока. Така и хората, които твърдят, че са били в специалните части, най-често фантазират. Повечето изобщо не са се измъквали от пехотата. Други дори не са били никога в армията. Просто украсяват фактите.

— Като сестра ми.

— Такава е човешката природа.

— Какво искаш да кажеш?

— Разсъждавам върху нещата, които знаем. Знаем две имена, знаем, че наближават избори, знаем, че сестра ти е била в управление „Човешки ресурси“.

— Мислиш, че Джон Сансъм лъже за миналото си ли?

— Вероятно не — отговорих. — Но подобни неща често се преувеличават. А политиката е мръсна работа. Обзалагам се, че в този момент някой вече проверява кой точно е работел в химическото чистене, което е обслужвало Сансъм преди години, и дали е имал

зелена карта. Не е трудно да се досетиш, че хората се взират във фактите от миналото му — това е нещо като национален спорт.

— Значи Лайла Хот може да е журналистка. Или да е била ангажирана да проучи нещата. От някоя кабелна телевизия или радиостанция.

— Може да е опонентка на Сансъм.

— Едва ли, с това име. Не и в Северна Каролина.

— Добре, да кажем, че е журналистка или проверява фактите. Възможно е да е притисната управление „Човешки ресурси“, за да ѝ даде служебното досие на Сансъм. Може да е попаднала на сестра ти.

— С какво би могла да ги притисне, за да ѝ го дадат?

— Това е първата голяма пробойна в тази версия — казах.

Наистина. Сюзан Марк беше отчаяна и изплашена. Едва ли журналист може да притисне някого чак до такава степен. Журналистите могат да са манипулативни и убедителни, но никой не се страхува от тях кой знае колко.

— Сюзан интересуваше ли се от политика?

— Защо?

— Може да не е харесвала Сансъм. Или идеите му. Може да е сътрудничила доброволно.

— Защо тогава ще е толкова изплашена?

— Защото е нарушила закона — казах. — Сърцето ѝ сигурно се е качило в гърлото.

— А защо е носела оръжието?

— Обикновено не го ли носи?

— Не. Беше ѝ наследство. Държеше го в чекмедже в гардероба като повечето хора.

Свих рамене. Револверът беше втората голяма пробойна във версията. Хората вадят оръжието си от гардероба поради най-различни причини. Самозащита, агресия. Никой обаче не би извадил пистолета си само защото може ненадейно да му хрумне да замине някъде.

— Сюзан не се интересуваше от политика кой знае колко — каза Джейк.

— Добре.

— Значи не може да е била свързана със Сансъм.

— Защо тогава се появи името му?

— Не знам.

— Сюзан е дошла дотук с кола. Не би могла да се качи на самолет с револвера. Вероятно вече я прибират от някой паркинг. Сигурно е дошла през тунела „Холанд“ и е паркирала някъде в района.

Джейк не каза нищо. Кафето ми изстина. Сервитьорката се беше отказала да ни предлага. Не ѝ носехме пари. Останалите клиенти се бяха сменили поне два пъти. Хора, тръгнали на работа — бързо зареждане с енергия в подготовка за предстоящия ден.

Представих си как Сюзан Марк се готви за тежката нощ дванайсет часа по-рано. Облича се. Взема револвера на баща си, зарежда го, слага го в черната чанта. Качва се в колата, тръгва по шосе 236 към околовръстното, движи се по часовниковата стрелка, може би зарежда гориво, после поема по магистралата на север, с разширени от отчаяние очи, вперени в тъмнината напред.

Опитай се да отгатнеш, беше казал Джейк. Изведнъж обаче не ми се искаше да отгатвам. Защото чувах в главата си Тереза Лий. *Мисля, че ти си я тласнал да прекрачи границата*. Джейк видя, че нещо ме тормози, и попита:

— Какво?

— Нека приемем, че са имали с какво да я държат — казах. — Да приемем, че е било достатъчно сериозно. Да приемем тогава, че Сюзан е тръгнала да предаде информацията, която ѝ е било наредено да вземе. И нека приемем, че това са били много лоши хора. Тя не е вярвала, че ще я оставят на спокойствие дори и след като им даде каквото искат. Може да си е мислела, че ще повишат залозите и ще искат още повече. Била е вътре и не е виждала по какъв начин би могла да се измъкне. Преди всичко се е страхувала много от тях. Оттук и отчаянието. Така че взема оръжието. Може да си е мислела, че с него ще успее да извоюва свободата си, но не е била оптимист по отношение на шансовете си. Казано накратко, не е смятала, че ще стигне до добър край.

— Е?

— Трябвало е да свърши нещо. Изобщо не е имала намерение да се самоубива.

— А поведенческите признания? Онези от списъка?

— Все едно — казах. — Очаквала е там, където отива, някой друг да сложи край на живота ѝ, може би в буквален, а може би в преносен смисъл.

14

— Това не обяснява защо е облякла зимното си яке — каза Джейкъб Марк.

Аз обаче смятах, че той греши. Обясняваше го, и то много добре. Обясняваше и факта, че е оставила колата си и е продължила с метрото. Реших, че е искала да се появи пред онзи, с когото е трябало да се срещне, от неочеквана посока, все едно от дупка в земята, въоръжена, облечена изцяло в черно, подгответа за някакъв конфликт в тъмнината. Може би зимното яке е било единствената тъмна дреха, която е имала.

Това обясняваше и всичко останало. Ужасът, усещането за обреченост. Може би е движела устните си, защото е репетирала молби, оправдания, аргументи, дори заплахи. Може би, като е повтаряла тези неща отново и отново, са й се стрували по-убедителни? По-правдоподобни? Вдъхващи по-голямо доверие?

— Не може да е била на път да предаде каквото и да било, защото у нея не беше намерено нищо — каза Джейк.

— Може и да е имала нещо обаче. В главата си — възразих аз. — Самият ти спомена, че е имала отлична памет. Отдели, дати, графици, събития... каквото им е било нужно.

Той замълча и се опита да открие причина да не се съгласи.

Не успя.

— Класифицирана информация — обади се след малко. — Военни тайни. По дяволите! Не мога да повярвам!

— Била е под натиск, Джейк.

— И с какви тайни може да разполага кадровият отдел на Пентагона, за които да си струва да я убият?

Не отговорих. Защото нямах представа. По мое време този отдел се наричаше „Личен състав“, а не „Човешки ресурси“. Бях служил тридесет години, без дори да се замислям за него. Нито веднъж. Документация и досиета. Интересната информация беше някъде другаде.

Джейк се раздвижи на стола си. Прокара пръсти през спълстената си коса, сложи длани на ушите си и описа с глава кръг сякаш за да освободи някакво напрежение във врата или за да отреагира на някакво вътрешно терзание, което го връщаше назад към първоначалните въпроси.

— Тогава защо? Защо се е самоубила, преди да стигне там, където е трябвало?

Замълчах за момент. Заслушах се в шумовете на кафенето около нас. Скърдане на обувки по линолеума, подрънкане и тракане на прибори и порцелан, сутрешните телевизионни новини, дрънкането на звънчето за сервитьорката.

— Нарушила е закона — отговорих. — Нарушила е всички възможни правила и професионални задължения, не е оправдала доверието, което й е било оказано. И вероятно е подозирала, че я следят по някакъв начин. Може дори някой да я е предупредил. Значи е била под напрежение още от момента, в който се е качила в колата си. По целия път е чакала да види полицейски лампи в огледалото. Всеки полицай по пътя е бил потенциална заплаха. Всеки мъж в костюм, когото е срещнала, би могъл да е федерален агент. И в метрото. Може да й се е струвало, че всеки от пътниците е готов да я арестува.

Джейк мълчеше.

— После се приближих към нея — добавих.

— И? Какво?

— Тогава е изпаднала в паника. Решила е, че ще я арестувам. За нея играта е приключила там, намясто. Била е в края на пътя. Пълна безизходица. Не е могла да продължи, нито да се върне. Била е в капан. Каквото и заплахи да са използвали срещу нея, щели са да ги изпълнят и е щяла да отиде в затвора.

— А защо да е смятала, че ще я арестуваш?

— Вероятно е решила, че съм ченге.

— Откъде накъде?

Аз съм ченге, бях й казал. *Мога да ти помогна. Можем да поговорим.*

— Изпитвала е параноичен страх — казах. — Разбирамо е.

— Ти не приличаш на ченге. Приличаш на бездомник. По-скоро би си помислила, че ще се опиташ да изпросиш някой долар от нея.

— Може да е решила, че съм под прикритие.

— Според теб е била чиновник архивар. Няма откъде да знае как изглеждат ченгетата под прикритие.

— Джейк, съжалявам. Аз ѝ казах, че съм ченге.

— Защо?

— Помислих я за атентаторка. Исках да спечеля няколко секунди, преди да натисне бутона. Бях готов да кажа какво ли не.

— Какво точно ѝ каза? — попита той.

И след като чу, възклика:

— По дяволите! Така би говорил някой от отдела за вътрешни разследвания!

Мисля, че ти си я тласнал да прекрачи границата.

— Съжалявам — повторих.

През следващите няколко минути поемах удари от всички посоки. Джейкъб Марк ме гледаше свирепо, задето съм убил сестра му. Сервитьорката беше ядосана, защото за времето, през което висяхме на по чаша кафе, на нашата маса би могла да продаде поне осем закуски. Извадих банкнота от двайсет долара и я мушнах под чинийката. Тя ме видя. Бакшиш колкото за осем закуски. Това реши проблема със сервитьорката. Проблемът с Джейкъб Марк беше по-труден. Той седеше неподвижно и мълчеше. Видях го как поглежда два пъти настрани. Готов да си върви. Най-накрая проговори:

— Трябва да тръгвам. Трябва да намеря начин да съобщя на семейството ѝ.

— Семейство? — учудих се.

— На Молина, бившия ѝ съпруг. Имат и син, Питър. Моят племенник.

— Сюзан е имала син?

— Какво общо има това?

Коефициент на интелигентност като на лабрадор.

— Джейк, седим тук и се чудим с какво са притискали сестра ти, а ти решаваш, че няма нужда да споменаваш, че е имала дете?

Той пребледня.

— Не е дете. На двайсет и две години е. Скоро ще завърши Университета на Южна Калифорния. Играе футбол и е по-едър от теб. И не беше близък с майка си. След развода остана да живее с баща си.

- Обади му се — казах.
- Сега в Калифорния е четири сутринта.
- Обади му се веднага.
- Ще го събудя.
- Надявам се наистина да го събудиш.
- Трябва да го подготвя.
- Преди всичко важно е да отговори на обаждането.

Джейк извади мобилния си телефон и започна да преглежда телефонния указател. Натисна зеления бутона, когато стигна доста напред в списъка. Азбучен ред, мина ми през ум. „П“ — Питър. Джейк долепи апаратата до ухото си и изчака пет позвънвания леко разтревожен, а след шестото позвънване се разтревожи сериозно. Задържа телефона още малко, после го свали бавно и каза:

- Гласова поща.

15

— Отиди на работа — посъветвах го аз. — Обади се в полицията на Лос Анджелис или на ченгетата от кампуса на университета и поискай да ти направят услуга. Като колеги на колега. Помоли някой да отиде и да провери дали племенникът ти си е у дома.

— Ще ми се изсмеят. Говорим за студент, който не отговаря на мобилния си телефон в четири сутринта.

— Направи го — настоях.

— Ела с мен — каза Джейк.

Поклатих глава.

— Ще остана тук. Искам да поговоря с онези типове от частната фирма още веднъж.

— Вече няма да ги намериш.

— Те ще ме намерят. Не отговорих на въпроса им дали Сюзан ми е дала нещо. Струва ми се, че ще поискат пак да ме попитат.

Уговорихме се да се срещнем след пет часа в същото кафене. Проследих го с очи, докато се качи в колата си, и тръгнах в южна посока по Осмо Авеню. Вървях бавно, като че ли нямаше къде да отида, което не беше истина. Бях уморен от липсата на сън, но с изопнати нерви от кафетата, така че по отношение на бдителност и енергия бях добре. Частните ченгета би трябвало да са в същото състояние. Никой не беше спал миналата нощ. Което ме накара да се замисля за времето. Два часа през нощта не беше подходящо време за самоубийствен атентат, но беше също толкова странно време Сюзан Марк да тръгне на среща за предаване на информация. Задържах се за малко край една вестникарска сергия пред деликатесен магазин и заразгръщах таблоидите. Открих това, което наполовина очаквах, заровено дълбоко в „Дейли Нюз“. Okaza се, че магистралата за Ню Джърси в северна посока миналата нощ е била затворена в

продължение на четири часа. Катастрофа с цистерна заради паднала мъгла. Разлята киселина. Много жертви.

Представих си Сюзан Марк, хваната в задръстването между два изхода на магистралата. Четири часа престой. Закъснение. Кошмар. Нарастващо напрежение. Няма път напред, няма път назад. Между чука и наковалнята. Времето тече. Крайният срок наближава. Крайният срок минава. Заплахите, наказанията, последствията оживяват и се превръщат в реалност. Влакът по линия №6 ми се струваше бърз. А на нея сигурно ѝ се е сторил кошмарно бавен. *Ти си я тласнал да прекрачи границата.* Może и така да е, но не е бил необходим кой знае колко силен тласък.

Сгънах вестника и го върнах на мястото му. Продължих да крача напред. Реших, че мъжът със скъсаното сако ще си отиде у дома, за да се преоблече, но останалите трябва да са някъде наблизо. Вероятно ме бяха видели да влизам в кафенето и да излизам оттам. Не ги виждах по улицата, но всъщност не търсех тях. Няма смисъл да търсиш нещо, когато знаеш, че е наблизо.

Някога Осмо Авеню беше опасна градска артерия. Изпочупени улични лампи, пустеещи парцели, разбити магазини, наркотици, проститутки, улични крадци. Виждал съм там какво ли не. Никога обаче не са ме нападали. Което не е голяма изненада. За да стана потенциална жертва на уличен грабеж, населението на земята трябва да се състои само от двама души — аз и нападателят. И тогава аз ще спечеля. Сега Осмо Авеню е безопасно място. Магазините бяха пълни, навсякъде имаше хора. Беше ми все едно къде ще ме причакат онези тримата. Не направих опит да ги отведа на терен по мой избор. Просто крачех. Оставил ги те да решат. Денят от топъл започващ да става горещ и навсякъде около мен се надигаха тротоарни миризми, за да напомнят, че е лято — боклукут вони през лятото, а не през зимата.

Приближиха ме на пресечка южно от Медисън Скуеър Гардън и голямата стара поща. Строителен обект в ъгловия парцел отвеждаше пешеходците в тесен ограден проход край бордюра. Бях навлязъл на метър в прохода, когато пред мен изскочи един тип, зад мен изникна втори, а третият застана отстрани. Елегантно изпълнение. Шефът им каза:

— Готови сме да забравим онова със сакото.
— Това е добре, защото аз вече забравих.
— Искаме обаче да знаем дали у теб има нещо, което е наше.
— Ваше?
— На нашия бос.
— Момчета, кои сте вие?
— Дадох ти нашата визитка.
— Да, останах силно впечатлен от нея. За телефонен номер със седем цифри има повече от три милиона възможни комбинации. Вие обаче не сте избрали случайна комбинация. Избрали сте онази, за която сте знаели, че не е активна. Мина ми през ум, че не е лесно да го направите, и затова се впечатлих. После обаче се сетих, че е невъзможно да го направите предвид броя на жителите в Манхатън. Ако някой умре или се премести, номерът му отива при друг абонат доста бързо. Тогава ми мина през ум, че имате списък с неизползвани номера. Телефонните компании пазят по няколко такива, ако се случи в някой филм да се спомене телефонен номер. Не могат да използват истински номера, защото е възможно абонатите да бъдат тормозени по телефона. Тогава реших, че познавате хора от киното или телевизията. Сигурно е така, защото през повечето време ви наемат като улична охрана, когато в града гостува някое шоу. Следователно най-тежката задача, с която сте се занимавали, е да държите настрана ловците на автографи. Предполагам, че за хора като вас това е голямо разочарование. В началото, когато сте прохождали в бизнеса, сте си представяли друго. По-лошото е, че губите тренинг, способностите ви отслабват. Така че сега ме беспокоите още по-малко, отколкото преди. Значи, с две думи, визитката беше грешка, лошо средство за изграждане на имидж.

— Искаш ли да изпиеш с нас едно кафе? — попита шефът.

Никога не отказвам кафе, но ми беше писнalo да седя, така че се съгласих, но само ако е с пластмасови чаши, навън. Можехме да пием и да разговаряме, докато ходим. Отбихме се в следващото кафене „Старбъкс“, което, както в повечето градове, винаги е на половин пресечка разстояние. Не обърнах внимание на специалитетите и си поръчах обикновено двойно еспресо, без захар и без сметана. Както

винаги правя в „Старбъкс“. Хубаво кафе според мен. Не че ме интересува кой знае колко. За мен е важен кофеинът, не вкусът.

Излязохме и продължихме по Осмо Авеню. Да се движим в група от четирима и да разговаряме в движение обаче беше доста трудно, а и шумът на трафика беше силен, така че влязохме на десетина метра навътре в една пряка, където спряхме. Аз се облегнах на ниска ограда, на сянка, а тримата застанаха пред мен, на слънце, леко наведени напред, като че ли се готвеха да изтькнат някакви аргументи. От разкъсан чувал с боклук до краката ни стърчаха страниците на неделен вестник. Мъжът, на когото бяха поверили преговорите, каза:

— Подценяваш ни сериозно. Не че искам да проверим кой може да пикае по-далеч.

— Добре — кимнах.

— Ти си бивш военен, нали?

— От пехотата — отговорих.

— Още ти личи.

— И на вас. Специалните части?

— Не. Не успяхме да стигнем дотам.

Усмихнах се. Честен човек.

Шефът продължи:

— Наеха ни, за да се погрижим за тукашните компоненти на една временна операция. Мъртвата жена е носела нещо, което има стойност. Ние трябва да го открием.

— Какво нещо? Каква стойност?

— Информация.

— Не мога да ви помогна — казах.

— Шефът ни очакваше цифрови данни, на компютърен носител, например флаш памет. Казахме му, че не може да е това, защото е невъзможно да се изнесе от Пентагона. Според нас трябва да е било нещо запаметено — прочетено или чуто.

Замълчах. Замислих се за Сюзан Марк в метрото. Може би не беше „репетирала“ молби, оправдания, заплахи или аргументи. Може би беше повтаряла данните, които е трябвало да предаде, отново и отново, за да не забрави нещо или за да не сгреши заради обзелите я страх и паника. Заучаване чрез повтаряне. И сигурно си е повтаряла:

Подчинявам се, подчинявам се, подчинявам се. Успокоявала е сама себе си. Надявала се е всичко да свърши добре.

- Кой е босът ви? — попитах.
- Не можем да кажем.
- С какво я е изнудвал?
- Не знаем. Не искаме да знаем.

Отпих малко кафе. Замълчах.

- Жената е говорила с теб във влака — продължи мъжът.
- Да — отвърнах. — Така е.
- В такъв случай приемаме, че знаеш каквото е знаела и тя.
- Не е изключено — казах.

— Босът е убеден, че е така. Което обаче за теб означава проблем. Ако беше флаш памет, нямаше да е трудно. Ще те ударим по главата, ще претърщуваме джобовете ти. Ако това нещо обаче е в главата ти, ще трябва да го измъкнем по друг начин.

Мълчах.

— Значи наистина трябва да ни кажеш каквото знаеш — добави онзи нещастник.

- За да не се изложиш пред боса си ли?

Мъжът поклати глава.

- За да останеш невидим.

Отпих още една гълтка кафе, а той продължи:

— Говоря с теб като мъж с мъж. Като войник с войник. Тук не става дума за нас. Ако се върнем с празни ръце, е, ще ни уволнят, и толкова. В понеделник сутрин пак ще имаме работа при някой друг. Ако обаче изчезнем от играта, ще стане сложно за теб. Босът е довел цял екип. В момента държи хората си на кaiшка, защото мястото им не е тук. Ако обаче ние си отидем, ще ги пусне. Няма алтернатива. И наистина разговорът с тях никак няма да ти хареса.

— Не искам никой да разговаря с мен. Нито те, нито вие. Не ми е приятно да разговарям.

- Това не е шега.
- Тук си прав. Една жена умря.
- Самоубийството не е престъпление.
- Онова обаче, което я е подтикнало към него, може и да е.

Жената е работела в Пентагона. Което вече свързва нещата с

националната сигурност. За да излезете чисти от тази ситуация, трябва да изпредадете събитията. Обадете се в полицията.

Мъжът поклати глава.

— По-добре да лежа в затвора, отколкото да влизам в конфликт с онези типове. Чуваш ли ме какво ти говоря?

— Чувам — казах. — Разглезил си се с ловците на автографи.

— Ние тук сме кадифените ръкавици. Възползвай се.

— Не сте никакви ръкавици.

— Къде си служил?

— Военна полиция — отговорих.

— Тогава си труп. Никога не си виждал нещо подобно.

— Кой е той?

Шефът само поклати глава.

— Колко са?

Шефът пак поклати глава.

— Дай ми никаква идея.

— Не ме слушаш. Ако не искам да говоря с полицията, защо ще искам да говоря с теб?

Свих рамене, гълтнах остатъка от кафето и се отделих от оградата. Направих три крачки и хвърлих чашата в кош за боклук. Казах:

— Обади се на боса си и му кажи, че е бил прав, а вие сте сгрешили. Кажи му, че цялата информация от жената е на флаш памет и тази флаш памет в този момент е в джоба ми. После му кажи, че повече няма да работиш за него, иди си вкъщи и стой далеч от мен.

Прекосих улицата между две движещи се коли и се насочих към Осмо Авеню. Мъжът извика силно. Извика името ми. Обърнах се и видях, че държи мобилния си телефон на една ръка разстояние пред себе си. Насочен към мен, той гледаше дисплея. После свали апарата. Тримата мъже се обърнаха, един бял пикап мина между нас и те изчезнаха, преди да си дадат сметка, че са ме снимали.

16

Магазините за електроника „Рейдио Шак“ не се срещат толкова често, колкото кафенетата „Старбъкс“, но въпреки това неизменно ще ги откриете през няколко преки. И отварят рано. Отбих се в следващия, където мъж от индийския субконтинент пристъпи напред, за да ми помогне. Беше усърден. Може би бях първият клиент за деня. Попитах го за мобилните телефони с камери. Отговори, че на практика всички вече имат камера. Някои можели даже да правят видеозаписи. Поисках да ми покаже дали снимките стават добри. Той взе един апарат, аз застанах в дъното на магазина, а той ме снима от касата. Изображението беше малко и с недостатъчна резолюция. Чертите ми бяха леко размазани. Телосложението, позата, силуетът обаче се виждаха много добре. Достатъчно добре, за да представлява проблем. Истината е, че лицето ми е обикновено и незапомнящо се. Лесно се забравя. Предполагам, че повечето хора ме разпознават по силуeta, който не е обикновен.

Казах на индиеца, че не искам телефона. Той опита да ми продаде цифрова камера. С много мегапиксели. Щяла да прави по-добри снимки. Казах му, че не я искам. Купих обаче флаш памет. USB устройство за съхраняване на компютърни данни. С най-малката памет, на най-ниската цена. Беше само за украсение и не исках да харча за него цяло състояние. Беше дребно нещо, сложено в голяма опаковка от твърда пластмаса. Накарах индиеца да я разреже с ножица — с такива работи можеш да си счупиш зъбите. Паметта се продаваше с неопренови калъфчета, синьо или розово. Избрах розовото. Сюзан Марк не приличаше кой знае колко на жена, която си пада по розовия цвет, но хората виждат онова, което искат. Розовото калъфче е знак, че собственикът е жена. Сложих флаш паметта в джоба си, до четката за зъби, благодарих на продавача за помощта и го оставил да изхвърли боклука.

Повървях две пресечки и половина в източна посока по Двойсет и осма улица. През цялото време зад мен имаше много хора, но не познавах никого от тях и никой от тях, изглежда, не ме познаваше. На Бродуей влязох в метрото и прокарах картата си през процепа. После изпуснах следващите девет влака към центъра. Седях на дървена пейка в горещината и ги чаках да се изнижат. Отчасти, за да си почина, отчасти, за да убия малко време, докато отворят офисите и магазините в целия град, отчасти, за да се уверя, че не ме следят. Девет пъти се смениха тълпите пътници, девет пъти оставах сам на перона за няколко секунди. Никой не проявяваше и най-малък интерес към мен. Когато престанах да наблюдавам хората, се загледах да видя има ли плъхове. Обичам плъховете. За тях се разказват какви ли не митове. Появяват се много по-рядко, отколкото си мислят хората. Плъховете са страхливи. Тези, които могат да се видят, най-вероятно са млади, болни или много гладни. И не гризат лицата на заспалите бебета за удоволствие. Примамват ги остатъците от храна. Измийте лицето на бебето си, преди да го сложите да спи, и всичко ще е наред. А и няма гигантски плъхове, големи колкото котки. Всички са еднакво големи.

Не видях никакви гризачи и в края на краищата започнах да се изнервям. Станах от пейката и се обърнах да разгледам плакатите на стената. На единия имаше план на метрото. На други два имаше реклами за бродуейски мюзикли. На трети видях официална забрана за нещо, наречено „сърфиране в метрото“. Имаше и черно-бяла илюстрация — човек, залепен като морска звезда за вратата на вагон от външната страна. По-старите вагони на нюйоркското метро имаха издадени навън прагове под вратите, вероятно за да се закрие част от пролуката между стъпалото и перона, и малки улеи за дъждовна вода над вратата, за да не капе върху пътниците, когато вали. Знаех, че в новите вагони R142 няма такива неща. Смахнатият ми спътник ме беше осведомил за това. При по-старите обаче беше възможно да изчакате на перона, докато вратите се затворят, да стъпите на издадения праг долу и да се хванете с ръце за улея за дъжд горе, да прегърнете вагона и да се понесете из тунелите под града. Сърфиране в метрото. Сигурно е било много забавно за някои, но деянието вече беше обявено за незаконно.

Обърнах се отново към релсите и се качих на десетия влак, който спря. Беше от по-старите вагони с улей за дъжд. Аз обаче пътувах

вътре — две спирки до голямата метростанция на Юниън Скуеър.

Излязох на северозападния ъгъл на Юниън Скуеър и се запътих към голямата книжарница, която помнех, на Седемнайсета улица. Политиците, които водят предизборна кампания, обикновено публикуват биографиите си преди изборите, а новинарските издания винаги са пълни с материали за тях. Можеше вместо това да потърся някое интернет кафене, но не се справям много добре с новите технологии, а и тези заведения вече не са така често срещани, както преди. Сега всички разнасят със себе си малки електронни устройства с имена на плодове или дървета. Интернет кафенетата са тръгнали по пътя на телефонните кабини — унищожават ги нови безжични изобретения.

Пред книжарницата бяха извадени маси, отрупани с нови заглавия. Открих къде е нехудожествената литература, но не и онова, което търсех. История, биографии, икономика, но не и политика. Продължих малко по-нататък и намерих каквото търсех отзад, на втората маса. Коментари и мнения от левицата и десницата, автобиографии на кандидатите, написани от професионалисти, с лъскави корици и с гланцови снимки вътре. Книгата на Джон Сансъм беше дебела около сантиметър и половина и беше озаглавена „Винаги с мисия“. Взех я със себе си и се качих с ескалатора на третия етаж, където според указателя на магазина бяха списанията. Взех всички новинарски седмичници и ги занесох заедно с книгата до рафтовете с военна история. Прекарах там известно време, разглеждайки някои справочни издания, и се уверих, че подозренията ми са верни — въщност управление „Човешки ресурси“ не се занимава с нищо по-различно от някогашното управление „Личен състав“. Само името беше променено. Нова фирма. Никакви нови функции. Документация и досиета както винаги.

После седнах на един перваз и започнах да чета изданията, които бях взел. На гърба си чувствах горещина от слънцето, което грееше през прозореца, а отпред усещах студ заради решетката на климатика точно над мен. Някога се притеснявах да чета в книжарниците, без да имам намерение да купя. Самите книжарници обаче като че ли не само одобряват това, но дори окуржават хората да четат там. В някои

книжарници са сложили и кресла за тази цел. Явно някакъв нов бизнес модел. И всички постъпват по този начин. Книжарницата, в която влязох, беше отворена преди малко, а вече приличаше на бежански център. Имаше хора навсякъде — седнали или излегнали се на пода, заобиколени от купчини книги, много по-големи от моята.

Във всички новинарски седмични списания имаше репортажи за предизборната кампания, натикани между рекламиите и статиите за напредъка в медицината и технологиите. Повечето от материалите бяха за кандидатите за най-високия пост, но надпреварата за Камарата и Сената също бе отразена с по няколко реда. Първите първични избори бяха настроени за след четири месеца, а самите избори щяха да са след година и два месеца. За някои от кандидатите вече се знаеше, че са аутсайдери, но Сансъм все още беше солиден състезател. Социологическите проучвания му даваха добри шансове в целия щат, той успяваше да набере доста пари, откровеният му тон се смяташе за свежа струя, а кариерата му на военен като че ли му осигуряваше нужната квалификация за всякакъв пост. Макар че според мен това е същото като да твърдите, че един служител в чистотата може да стане кмет. Няма никаква логика подобни твърдения да се приемат за верни. Ясно беше обаче, че повечето журналисти го харесват като кандидат. И беше ясно, че си го представят и на по-високи постове. Смятаха, че след четири или след осем години ще се кандидатира за президент. Един автор дори намекваше, че не е изключено да го изтеглят от настоящата му кампания за Сената и да го номинират за вицепрезидент още на тези избори. Вече беше почти знаменитост.

Корицата на книгата му беше стилна и включваше заглавието, името му и две снимки. По-голямата беше доста размазана, правена по време на бойни действия, и достатъчно увеличена, за да се използва за фон на всичко останало. Виждаше се млад мъж с износена и разкопчана бойна униформа и боядисано лице под плетена шапка. Върху тази снимка беше лепнат нов студиен портрет на същия мъж, облечен в делови костюм. Очевидно беше Сансъм, тогава и сега. Цялото послание в един колаж.

Скорошната снимка беше правена със светкавица, перфектно фокусирана, а той позираше умело. Беше дребен и строен, висок може би около един и седемдесет, седемдесетина килограма. По-скоро хрътка или териер, а не питбул, издръжлив и устойчив, каквито са

всички войници от специалните части. По-старата снимка, изглежда, беше от периода, когато е бил в обикновена част. Може би при рейндърите. От опит знам, че момчетата от „Делта Форс“ от неговото поколение обичаха да си пускат бради, да носят тъмни очила и палестински шалове, омотани около вратовете. Отчасти заради местата, където вероятно щяха да служат, и отчасти защото искаха да са анонимни и маскирани, което само по себе си бе както необходимост, така и плод на фантазията им. Вероятно обаче снимката беше подбрана от мениджъра на кампанията му, който бе решил, че е по-добре да сложи по-разпознаваема фотография, макар и от по-ниско стъпало в кариерата му, на която обаче той изглежда типичен американец. Явно хората, които приличат на чудати палестински хипита, не са на почит в Северна Каролина.

На вътрешната страна на обложката бе изписано цялото му име заедно с военното звание: Майор Джон Т. Сансъм, Сухопътни войски на Съединените щати, от резерва. После пишеше, че е награждаван с Кръст за отлична служба, Медал за отлична служба и две Сребърни звезди. И се споменаваше, че е основал преуспяваща компания, наречена „Сансъм Консълтинг“. Зачудих се какво ли още може да пише на останалите страници на книгата му.

Разлистих я. Беше разделена на пет основни части — детството, военната му служба, по-късно бракът и семейството, периодът, в който се е занимавал с бизнес, и политическата му визия за бъдещето. Ранните години ми се сториха конвенционални за жанра. Дете от скромно семейство, никакви излишества и капризи, майка, опора на семейството, и баща, който работи на две места, за да свърже двата края. Почти със сигурност преувеличено. Ако вземете политическите кандидати за представителна извадка от населението, ще излезе, че Съединените щати са страна от Третия свят. Всички са израснали в бедност, течащата вода е лукс, обувките са рядкост, хубавата храна е повод за празник.

Прескочих напред до мястото, където се разказваше как се е запознал с жена си, и попаднах на още баналности. Била прекрасна, децата били чудесни. Толкова по въпроса. Не разбрах кой знае колко от главата, посветена на бизнеса. „Сансъм Консълтинг“ били група консултанти, но не ми стана ясно с какво точно се занимавали. Общо взето, давали консултации, после купили акции от

корпорациите, които съветвали, после ги продали и забогатели. Самият Сансъм успял да натрупа цяло състояние, както сам отбелязваше. Нямах представа какви суми имаше предвид. Аз лично се чувствам добре и с двеста долара в джоба. Подозирах, че Сансъм имаше предвид повече от това, но не уточняваше колко. Още четири нули? Пет нули? Шест?

Хвърлих поглед на визията му за бъдещето, но не открих нещо повече от това, което бях прочел в седмичните списания. Всичко опираше до идеята гласоподавателите да получат всичко, което искат. Ниски данъци? Имате ги. Публични услуги? Имате ги. Нещо не ми беше съвсем ясно. Във всеки случай обаче Сансъм изглеждаше приличен тип. Имах чувството, че ще се опита да направи каквото трябва, доколкото би могъл който и да е политик. Имах чувството, че е в политиката поради почтени причини.

В средата на книгата имаше снимки. Всички, с изключение на една, бяха безобидни фотографии на Сансъм — от тримесечно бебе до ден-днешен. Мисля си, че всеки би могъл да извади подобни снимки от кутия за обувки, забутана някъде на тавана. Родители, детство, ученически години, военна служба, бъдещата съпруга, деца, делови портрети. Нормални фотографии, вероятно заменими със снимките във всички други професионални биографии на кандидатите.

Различната снимка обаче беше странна.

17

Снимката, която се открояваше, беше репортажна и я бях виждал и преди. Беше на американски политик на име Доналд Ръмсфелд, който се ръкува с иракския диктатор Саддам Хюсеин през 1983 г. в Багдад. Доналд Ръмсфелд бе два пъти министър на от branata, но по времето, когато бе правена снимката, бе специален пратеник на президента Рейгън. Беше заминал за Багдад, за да целува задника на Саддам, да го потупа по гърба и да му връчи чифт шпори от чисто злато като подарък и в знак на вечната благодарност на Америка. Осем години след това ритахме задника на Саддам — не го целувахме. Петнайсет години след това го убихме. Под снимката Сансъм беше сложил надпис: *Понякога приятелите ни стават врагове, понякога враговете ни стават приятели.* Реших, че е политически коментар. Или бизнес проповед, макар че в текста не открих да се споменава самият епизод.

Върнах се към военната му кариера и се приготвих да чета внимателно. В края на краищата тъкмо от това разбирах. Сансъм бе постъпил в армията през 1975-а и я бе напуснал през 1992-ра. Седемнайсет години, с четири повече от мен, защото беше започнал девет години преди мен и беше напуснал пет години преди мен. Добри времена, общо взето, в сравнение с други. Виетнамската лудост бе приключила, новата професионална армия вече се бе утвърдила и все още бе добре финансирана. Изглежда, всичко това беше допаднало на Сансъм. Разказът му вървеше гладко. Описваше основното обучение точно, школата за офицери добре, дори беше забавен, когато разказваше за първите си години в пехотата. Бе искрен по отношение на амбициозността си. Придобил бе всички възможни квалификации, после бе постъпил при рейндърите и в насърко появилата се „Делта Форс“. Както обикновено, той драматизираше процеса на приемане в „Делта“, адските седмици за отсяване на кандидатите, издръжливостта, търпението, изтощението. Както обикновено, не споменаваше и дума за слабостите. В „Делта Форс“ има много мъже,

които могат да стоят будни цяла седмица, да изминат пеша двеста километра и след това да свалят с изстрел топките на мухата цеце, но ѝ липсват хора, които правят разлика между шиит и термит.

Като цяло обаче чувствах, че Самсън е доста честен. Истината е, че повечето мисии на „Делта Форс“ се прекратяват, преди още да са започнали, а повечето от онези, които започват, се провалят. Много от момчетата дори не помирират истинско сражение. Сансъм не украсяваше нещата. Говореше пряко за приливите и отливите на ентузиазма и съвсем откровено за провалите. Най-вече не споменаваше нищо за кози стада. Повечето специални доклади на специалните части обвиняват за провалите си скитащите наоколо стада кози. Момчетата се инфильтрират в някаква враждебна, както твърдят, и буквально ненаселена територия, където моментално биват открити от местните селяни и големите им стада кози. Статистически това е малко вероятно. От гледна точка на храненето — също, предвид голата местност. А козите трябва да пасат. Може преди време да е било вярно, но в наши дни се е превърнало в нещо като код. Много по-лицеприятно е да се каже: *Бяхме заели позиция, когато едно стадо кози се спусна върху нас*, отколкото: *Прецакахме всичко*. Сансъм обаче не споменаваше селскостопански животни и обслужващия ги персонал, което беше голям плюс в негова полза.

Всъщност не говореше много за каквото и да било. Нямаше подвизи в списъка с успехите. Беше преминал горе-долу рутинна служба в Западна Африка, Панама, после беше издирвал ракети „Скъд“ в Ирак по време на Първата война в Залива през 1991 г. Нищо повече от това. Само обучение и дежурства, после оттегляне, после пак обучение. Това бяха може би първите реалистични мемоари на човек от специалните части, които бях чел. Дори нещо повече. Описаните събития не само не бяха преувеличени, а обратното, бяха омаловажени и лишени от всякакво разкрасяване. Което ми се стори интересно.

18

Положих голямо старание, преди да се върна в кафенето на Осмо Авеню. *Шефът ни е довел цял екип.* И досега всички вече имаха поне най-обща представа как изглеждам. Индиецът от „Рейдио Шак“ ми беше казал, че по телефона могат да се изпращат снимки и видеозаписи. Що се отнася до мен, нямах никаква представа как изглежда противникът, но след като шефът им се беше видял принуден да наеме момчета с хубави костюми за камуфлаж, значи собственият му екип изглеждаше различно. Иначе не би имало смисъл. Около мен минаваха какви ли не хора. В Ню Йорк винаги е така. Никой от тях обаче не показва какъвто и да било интерес към мен. Никой не се закачи за мен. Не че ги бях улеснил. Качих се на влак от линия №4 до „Гранд Сентръл“, направих две обиколки през тълпата, взех метрото до Таймс Скуеър, после направих дълъг и нелогичен кръг до Девето Авеню и стигнах до кафенето от западната страна, преминавайки покрай Четиринайсето управление.

Джейкъб Марк вече беше там.

Беше седнал в задно сепаре, чист, сресан, с тъмни панталони, бяла риза и моркосинъо яке. Все едно на челото му беше татуирано *Ченге в почивка.* Изглеждаше нещастен, но не и изплашен. Мушнах се на стола срещу него и седнах странично, за да мога да наблюдавам улицата през прозореца.

— Говори ли с Питър? — попитах го.

Той поклати глава.

— Но?

— Мисля, че всичко е наред.

— Мислиш или знаеш?

Той не отговори, защото дойде сервитьорката. Същата, която ни обслужваше сутринта. Бях прекалено гладен, за да проявявам чувствителност по въпроса дали Джейк ще яде, или не. Поръчах си голямо плато, салата с риба тон, яйца и куп други неща. Плюс кафе.

Джейк последва примера ми и си поръча препечен сандвич със сирене и вода.

— Кажи ми какво стана — подканах го аз.

— Помогнаха ми местните ченгета — отвърна той. — С радост. Питър е футболна звезда. Не си е бил у дома, затова раздрусили приятелчетата му и разбрали какво е станало. Оказалось се, че Питър е отишъл някъде с жена.

— Къде?

— Не се знае.

— Каква жена?

— Момиче от бара. Питър и приятелите му били в някакъв бар преди четири вечери. Момичето било там. Питър си тръгнал с нея.

Не казах нищо.

— Какво? — попита Джейк.

— Кой кого е свалил? Той момичето или момичето него?

— Заради това си мисля, че всичко е наред — кимна Джейк. — Той е свършил цялата работа. Според приятелите му свалката е продължила четири часа. Вложил всички усилия. Нещо като борба за шампионска титла според тях. Искам да кажа, че не е била Мата Хари или нещо подобно.

— Описание?

— Страхотно бебче. Казват го футболисти, значи може да им се вярва. Малко по-голяма от тях, но не много. Може би на двайсет и пет, двайсет и шест. Ако си в горните курсове на колежа, предизвикателството е неустоимо, нали?

— Име?

Джейк поклати глава.

— Приятелите са стояли на страна. Въпрос на възпитание.

— Редовни клиенти ли са?

— Отбиват се често.

— Проститутка? Примамка?

— Няма начин. Онези момчета си знаят работата. Не са тъпи. Ако беше така, щяха да разберат веднага. Освен това усилията е положил Питър. Четири часа! Приложил е на практика всичко, което езнаел.

— Можело е да приключи за четири минути, ако е искала.

Джейк отново кимна.

— Повярвай ми, виждал съм такива неща стотици пъти. Ако има никаква задна мисъл, стига и час, за да може всичко да добие невинен вид. Максимум два. Никой не би пропилял четири часа. Значи положението е нормално. И повече от нормално, ако си на мястото на Питър. Четири дни със страхотно бебче? Ти какво правеше, когато беше на двайсет и две?

Свих рамене. На двайсет и две имах същите приоритети, макар че връзка, която продължава четири дни, щеше да ми се стори дълга. На практика нещо като годеж или брак.

— Но? — подкани ме Джейк.

— Сюзан е била задържана четири часа заради катастрофата. Питам се какъв ли краен срок може да е изтекъл, за да накара една майка да се самоубие?

— С Питър всичко е наред. Не се тревожи за него. Скоро ще се прибере у дома. С треперещи колене, но щастлив.

Замълчах. Дойде сервитьорката с поръчките ни. Храната изглеждаше вкусна, порциите бяха големи. Джейк попита:

— Намериха ли те онези от частната фирма?

Кимнах и между хапките салата му разказах какво се бе случило.

— Знаели са името ти — отбеляза след няколко минути мълчание той. — Това е лошо.

— Така е, не е най-доброто. На всичкото отгоре знаеха, че съм говорил със Сюзан във влака.

— Откъде са разбрали?

— Бивши ченгета са. Все още имат приятели в полицията. Няма друго обяснение.

— Лий и Дохърти?

— Може би. Или някой друг, който е отишъл и е прочел папката по случая.

— Снимали са те. Което също не е хубаво.

— Не е най-доброто — съгласих се отново.

— Някаква следа от другия екип, за който са споменали? — попита той.

Погледнах към прозореца.

— Засега никаква.

— Нещо друго?

— Джон Сансъм не преувеличава за кариерата си. Изглежда, не е вършил нищо особено. Дотолкова, че да си струва да се проверява.

— Значи задънена улица.

— Може и да не е — отбелязах. — Бил е майор. Едно повишение за прослужени години, плюс две по заслуги. Изглежда, е направил нещо, което се е харесало много. И аз бях майор. Знам как стават тези неща.

— Ти какво направи, което им е харесало?

— Нещо, за което по-късно сигурно са съжалявали.

— Прослужени години — каза Джейк. — Ако стоиш там, те повишават и без друго.

Поклатих глава.

— Не става така. Освен това нашият човек е получил три от четирите най-големи отличия, като едното е получил два пъти. Трябва да е направил нещо по-специално. Всъщност четири специални неща.

— Всички получават медали.

— Не и такива. Аз имам Сребърна звезда, която за нашия човек е нищо и половина, но за сведение тях не ги раздават със закуската сутрин. Имам и Пурпурно сърце, каквото Сансъм няма. Поне в книгата си не споменава да е получавал, а никой политик не би забравил да спомене, ако е бил раняван в сражение. Просто е невъзможно. И, общо взето, не е обичайно да получиш медал за храброст, без да си раняван. Двете най-често вървят ръка за ръка.

— Може би лъже за медалите.

Поклатих глава.

— Няма как. Може да изльже за почетен знак, получен за участие в сражение във Виетнам, но тук говорим за сериозни награди. Сансъм е получил всичко, без Медала на честта.

— Е?

— Мисля, че наистина лъже за кариерата си, но в обратен смисъл. Пропуска важни факти, вместо да добавя.

— Защо го прави?

— Защото е бил най-малко на четири секретни мисии, за които все още няма право да говори. Следователно наистина са много секретни, защото Сансъм в момента е в предизборна кампания и сигурно адски му се иска да приказва.

— Какви може да са тези секретни мисии?

— Може да са били всякакви. Черни операции, секретни акции срещу когото и да било.

— Може би са искали подробности от Сюзан?

— Не е възможно — казах. — Заповедите, оперативните дневници и докладите на „Делта Форс“ са много далеч от управление „Човешки ресурси“. Или ги унищожават, или ги заключват за шейсет години във Форт Браг. Моите уважения, но сестра ти не би могла да при pari и на милион километри дотам.

— И как ни помага това?

— Елиминираме бойната кариера на Сансъм, ето как. Ако изобщо е замесен по някакъв начин, трябва да търсим другаде.

— Замесен ли е?

— Иначе защо да споменават името му?

— Къде другаде да търсим?

Оставих вилицата, гълтнах кафето и казах:

— Не искам да стоя повече. Това е отправна точка за другия екип. Ще ме потърсят най-напред тук.

Оставих бакшиш на масата и отидох да платя сметката. Този път сервитьорката беше доволна — влязохме и излязохме за рекордно кратко време.

Манхатън е едновременно най-доброто и най-лошото място на света, ако те търсят. Най-доброто е, защото гъмжи от хора и на всеки квадратен метър има буквально стотици свидетели. Най-лошото е, защото гъмжи от хора и трябва да оглеждаш всеки един от тях, а това е уморително, разочаровашо и изтощително. В края на краишата или полудяваш, или ставаш невнимателен. И така, за удобство, се върнахме до Западна трийсет и пета улица и се заразходжахме по сенчестата страна срещу редицата паркирани полицейски коли — струваше ми се най-безопасният тротоар в града.

— Къде другаде да търсим? — попита отново Джейк.

— Какви каза, че са били причините за самоубийствата в Джърси?

— Финансови и сексуални.

— А Сансъм не е спечелил парите си в армията.

— Смяташ, че е имал връзка със Сюзан?

— Не го изключвам — отговорих. — Може да я е видял на работното й място. Той е от хората, които издебват момента и после изчезват. Както фотографите издебват момента, за да направят хубава снимка. Нещо такова.

— Той е женен.

— Именно. И се задават избори.

— Не ми се връзва. Сюзан не беше такава. Не мисля, че е имал нещо с нея.

— Може да е имал връзка с нейна колежка и Сюзан да е станала свидетел.

— Пак не се връзва.

— Така е. Защото не виждам за каква информация би могло да става дума в такъв случай. „Информация“ е голяма дума. Любовната авантюра иска прост отговор — да или не.

— Може би Сюзан е работила със Сансъм. Не срещу него. Може би Сансъм е искал да научи някаква мръсотия за някой друг.

— Ако е така, защо е тръгнала за Ню Йорк, а не е отишла във Вашингтон или Северна Каролина?

Джейк отговори:

— Не знам.

— И защо Сансъм ще иска от Сюзан каквото и да било? Има на разположение десетки по-добри източници от една чиновничка в Пентагона, която не познава добре.

— Тогава къде е връзката?

— Може би Сансъм е имал връзка с друга жена още когато е бил в армията.

— Тогава не е бил женен.

— Но е имало правила. Може да е чукал някоя подчинена. Сега подобна история не би била подмината в политиката.

— Случвало ли се е някога?

— Случва се непрекъснато — отговорих.

— А на теб?

— Възможно най-често. И в двете посоки. Понякога аз бях подчиненият.

— И мал ли си неприятности за това?

— Тогава не. Ако сега обаче се кандидатирам за някой пост, ще започнат да задават въпроси.

— Значи мислиш, че около Сансьм е имало слухове и са поискали от Сюзан да ги потвърди?

— Не би могла да потвърди поведението. Би могла само да потвърди, че лицето А и лицето Б са служили по едно и също време на едно и също място. Управление „Човешки ресурси“ може само толкова.

— Може би Лайла Хот е служила в армията с него. Може би някой се опитва да свърже двете имена, за да разпали голям скандал.

— Не знам — казах. — Знам обаче, че някакъв тип е твърде изплашен, за да говори с полицията, че ме заплашваха с какво ли не и че екип варвари само чакат да бъдат пуснати на свобода. Политиката е мръсен бизнес, но чак толкова ли?

Джейк не отговори.

— И не знаем къде е Питър — добавих аз.

— Не се беспокой за Питър. Питър е голям мъж. Играе в защита. Ще отиде в Националната футболна лига. Сто килограма мускули. Може да се грижи за себе си. Запомни името му — Питър Молина. Един ден ще четеш за него във вестниците.

— Надявам се само да не е в близките дни.

— Бъди спокоен.

— Какво искаш да правиш сега? — попитах го.

Джейк сви рамене и закрачи напред-назад по тротоара, допълнително объркан от сложността на емоциите си. Спра и се облегна на една стена точно срещу вратата на Четиринайсето полицейско управление, от другата страна на улицата. Огледа паркиралите коли от ляво на дясно, шевролети импала и фордове краун виктория, със и без обозначения и странните малки колички за пътна сигнализация.

— Тя е мъртва — каза Джейк. — Нищо не може да я върне.

Мълчах.

— Ще се обадя на погребалната агенция — добави той.

— После?

— Нищо. Застреляла се е. Без значение е дали знам причината, или не. И без друго по-често не знаем причината. Дори и да си мислим, че я знаем.

— Аз искам да знам причината — обясних.

— Защо? Тя беше моя сестра, не твоя.

— Ти не видя как тя го направи.

Той не каза нищо. Само гледаше паркираните отсреща коли. Видях тази, с която ме бе докарала Тереза Лий. Четвъртата отляво. Една от необозначените по-нататък в редицата беше по-нова от другите. По-льскава. Блестеше на слънцето. Черна, с две къси антени отзад, като игли. Федерална, помислих си. Някоя от агенциите с голям бюджет, които имат право да избират, когато купуват превозни средства. И комуникационно оборудване.

Джейк каза:

— Ще съобщя на семейството ѝ, ще я погребем, ще продължим нататък. Жivotът е гаден, после умираш. Може би има причина да не се интересуваме как, къде и защо. По-добре да не знаем. Нищо добро не може да излезе от това. Само повече болка. Нещо гадно, което ще ни се стовари изневиделица.

— Както решиш — съгласих се аз.

Той кимна, стисна мълчаливо ръката ми и се отдалечи. Видях го да влиза в един подземен паркинг на пресечката западно от Девето Авеню. Четири минути по-късно оттам излезе малък зелен джип тойота. Пое в западна посока, с трафика. Реших, че се насочва към тунела „Линкълн“ и към дома. Зачудих се кога ли ще го видя пак. Между три дни и седмица, помислих си.

Оказа се, че греша.

19

Все още стоях на тротоара, точно срещу вратата на Четиринайсето управление, когато отвътре излезе Тереза Лий с двама мъже със сини костюми и бели ризи. Изглеждаше уморена. Беше дошла при обаждането посред нощ, което означаваше, че е била нощна смяна. Значи трябваше да си е отишла към седем и в осем да си е в леглото, у дома. Работеше вече шест часа допълнително. Бе добре за банковата ѝ сметка, но зле за всичко останало. Застана в слънчевата светлина, премигна, протегна се, после ме видя на отсрещния тротоар и буквально подскочи от изненада. Сръга единия от мъжете до себе си с лакът, прошепна му нещо и ме посочи. Бях много далеч, за да чуя какво казва, но по движенията на тялото ѝ личеше, че е нещо от рода на *Ей, ето го там, отсреща* с удивителен знак, който се разчиташе в жестовете ѝ.

Спътниците ѝ автоматично погледнаха вляво, за да видят идват ли коли, което ми подсказа, че са от града. Трафикът по улиците с нечетни номера е от изток на запад, а с четни номера — от запад на изток. Знаеха го отлично. Следователно бяха местни. Само че повече бяха свикнали да шофират, а не да ходят пеша, защото не погледнаха в обратната посока дали не идва някой пощенски куриер с велосипед, тръгнал срещу движението. Спуснаха се през улицата с подскоци, спринтове и прибежки, разделиха се и връхлетяха върху мен едновременно отляво и отдясно, което ми подсказа, че са преминали някакво обучение и много бързат. Реших, че колата с тънките антени е тяхна. Чаках ги на сянка. Бяха с черни обувки и сини вратовръзки, а долните им фланелки се показваха под яките на ризите — бяло под бяло. Саката им от лявата страна бяха по-издупти от дясната. Агенти десняци, с кобури под мишниците. Бяха по на около четирийсет. В разцвета на силите си. Не новобранци, не и пред пенсия. Видяха, че не се каня да бягам, легко забавиха темпото и дойдоха до мен с бърза крачка. ФБР, помислих си, повече ченгета, отколкото военни. Не ми показаха служебни карти. Решиха, че знам кои са.

— Трябва да говорим с теб — каза агентът от лявата ми страна.

— Знам — отговорих.

— Как така?

— Току-що минахте на бегом улица, пълна с коли, за да дойдете тук.

— Знаеш ли защо?

— Нямам представа. Освен ако не искате да ми предложите психологическа консултация заради травмиращите преживявания.

Устните на агента се изкривиха в нетърпелива гримаса, сякаш беше готов да ми се разкреши за сарказма. След това гримасата се превърна в хаплива усмивка.

— Добре, ето един съвет от мен. Отговаряш на няколко въпроса и забравяш, че си бил в онзи влак.

— Какъв влак?

Агентът понечи да отговори, но се спря, защото загря със закъснение, че го будалкам, и се смути, че не е реагирал навреме.

— Какви въпроси? — попитах.

— Кой е телефонният ти номер?

— Нямам телефонен номер.

— Дори мобилен?

— Особено мобилен — отговорих.

— Наистина ли?

— Аз съм човекът — казах. — Браво, открихте ме.

— Кой?

— Единственият на света, който няма мобилен телефон.

— Канадец ли си?

— Защо да съм канадец?

— Полицайтe ни казаха, че говориш френски.

— Много хора говорят френски. В Европа има цяла държава с такива хора.

— Французин ли си?

— Майка ми е французойка.

— Кога за последен път си бил в Канада?

— Не си спомням. Преди години.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно.

— Имаш ли приятели или съдружници в Канада?

— Не.

Мълкна. Тереза Лий все още беше на тротоара, пред вратата на управлението. Стоеше на слънце и ни наблюдаваше от отсрещния тротоар. Другият агент каза:

— Видял си самоубийство в метрото. Неприятно, но нищо особено. Такива неща стават. Ясен ли съм?

— Приключихме ли? — попитах.

— Тя даде ли ти нещо?

— Не.

— Сигурен ли си?

— Напълно. Приключихме ли?

— Имаш ли някакви планове? — попита агентът.

— Махам се от града.

— Къде?

— Някъде другаде.

— Добре, приключихме. Сега се разкарай.

Останах намясто. Изчаках ги да се върнат при колата си. Качиха се и при първата пролука в трафика потеглиха. Реших, че ще тръгнат по западната магистрала към центъра, за да се върнат зад бюрата си.

Тереза Лий все още стоеше на тротоара. Прекосих улицата и се промуших между две синьо-бели патрулни коли, за да застана до нея — достатъчно далеч, за да не е дръзко, достатъчно близо, за да ме чува, с лице към сградата, за да не ме заслепява слънцето.

— За какво беше всичко това? — попитах аз.

— Намерили са колата на Сюзан Марк — обясни тя. — Била е оставена чак в Сохо. Тази сутрин са я докарали.

— И?

— Очевидно са я претърсили.

— Защо очевидно? Такава суматоха за нещо, което според тях не е кой знае какво?

— Не ни казват много. Поне на нас.

— Какво са открили?

— Листче, на което според тях е записан телефонен номер. Надраскан, като бележка. Смачкан, като за боклука.

— Какъв е този номер?

— Има код 600, който според тях е на канадски мобилен оператор. Някаква специална мрежа. После номер, после буквата „D“,

като инициал.

— Нищо не ми говори — казах.

— И на мен. Но не мисля, че е телефонен номер. Няма код за държава и има една цифра повече.

— Ако е специална мрежа, може би няма нужда от код за държава.

— Нещо не е наред.

— И какво е то в крайна сметка?

Вместо отговор тя бръкна в задния си джоб и извади малък бележник. Не беше полицейски. Имаше твърди черни картонени корици, придържани с ластик. Беше някак протрит, като че ли е стоял в джоб доста време. Лий махна ластика, отвори бележника и ми показва кафеникав лист, на който с равен почерк беше написано 600–82219–D. Реших, че е почеркът на полицайката.

— Забелязваш ли нещо? — попита ме.

— Може би канадските мобилни оператори имат повече цифри — казах.

Знаех, че телефонните компании по целия свят се страхуват да не останат без номера. Добавянето на допълнителна цифра увеличава капацитета на кода на оператора десетократно. Тридесет милиона, не три. Въпреки че населението на Канада е малко. Огромна територия, но по-голямата част от нея е ненаселена. Около тридесет и три милиона души, помислих си. По-малко от Калифорния. А Калифорния се справяше с нормални телефонни номера.

— Не е телефонен номер — каза Лий. — Нещо друго е. Код или сериен номер. Или номер на досие. Онези типове си губят времето.

— Може да няма връзка със случилото се. Може да е най-обикновен боклук, оставен в колата, може да е всичко.

— Не е мой проблем.

— Имало ли е някакъв багаж в колата? — попитах.

— Не. Нищо освен боклуците, които обикновено се трупат в колите.

— Значи е очаквала пътуването да е кратко. Идва и си отива.

Лий не отговори. Изпусна една прозявка и продължи да мълчи. Беше уморена.

— Онези двамата говориха ли с брата на Сюзан? — попитах.

— Не знам.

— Струва ми се, че иска да замете всичко под килима.

— Разбираемо е — каза Лий. — Винаги има причина за самоубийствата и тя никога не е приятна. Поне ако съдя по моя опит.

— Ще спрете ли разследването?

— Вече е спряно.

— Ти доволна ли си?

— Защо да не съм?

— Статистика — заявих аз. — Осемдесет процента от самоубийците са мъже. Самоубийствата са много по-редки на Изток, отколкото на Запад. Начинът, по който го направи тя, беше странен.

— Но го е направила. Видял си я. Тук няма съмнение. Не е било хитроумно замаскирано убийство.

— Може би някой я е тласнал към това. Може да е било самоубийство по принуда.

— Значи всички самоубийства са такива.

Огледа се надолу и нагоре по улицата — искаше да си тръгне, но вежливостта не ѝ позволяваше да го каже направо.

— Е, за мен беше удоволствие да се срещнем — казах.

— Заминаш ли?

— Отивам във Вашингтон — кимнах аз.

20

Взех влака от Пенсилвания Стейшън. Отново обществен транспорт. Отиването дотам беше напрегнато. Само на три преки, през уличната тълпа, но аз непрекъснато се оглеждах за хора, които сравняват физиономии със снимки от дисплея на мобилния си телефон, а ми се струваше, че няма човек, който да не е отворил някакво джобно устройство. Все пак пристигнах невредим и си купих билет с пари в брой.

Влакът беше пълен и много различен от влака в метрото. Всички пътници гледаха напред, скрити зад седалки с високи облегалки. Виждах само хората до мен. На моята седалка седеше някаква жена, а от другата страна на пътеката — двама мъже. Реших, че и тримата са адвокати. Не от висшата лига, но все пак от „А“ отбора, съдружници, потънали в работа. Във всеки случай не бяха атентатори самоубийци. Двамата мъже бяха гладко избръснати и тримата изглеждаха раздразнителни, но освен това нямаше никакви други признания. А и влакът на „Амтрак“ за Вашингтон не би привлякъл атентатори самоубийци. Беше идеално пригоден за бомба в куфарче. На гарата коловозът се обявява в последната минута. Тълпата се разхожда по перона и изведнъж се втурва към композицията и се струпва пред вратите. Никакви мерки за сигурност. На рафтовете за багаж се слагат почти еднакви черни чанти. Няма никакъв проблем някой да слезе във Филаделфия и да забрави своята, а после да я взриви с мобилния си телефон, когато влакът навлезе в Юниън Стейшън в самото сърце на столицата.

Пристигнахме нормално и се добрах до Делауер Авеню невредим. Във Вашингтон беше също толкова горещо, колкото и в Ню Йорк, само че по-влажно. По тротоарите пред мен се движеха групи туристи. Семейни групи преди всичко, от близо и далеч. Грижовни родители, намръщени деца, всички облечени в ярки шорти и тениски, с

карти на града, стиснали фотоапарати в ръце. Не че аз самият бях добре облечен или чест посетител тук. Бях работил в района през известни периоди, но винаги на левия бряг на реката. Все пак знаех къде отивам.

Нямаше как да объркам дестинацията, която беше точно пред мен. Капитолият. Сградата е строена, за да впечатлява. Трябвало е чуждите дипломати, дошли на посещение в първите дни на републиката, да си тръгнат убедени, че новата държава е сериозен играч. Проектът се оказал успешен. Отвъд нея, от другата страна на Индипендънс Авеню, са офисите на Камарата на представителите. Някога имах основни познания за политиката на Конгреса. Разследванията в някои случаи бяха стигали до самите комисии. Знаех, че Рейбърн Билдинг е пълна с подпухнали старци, живели във Вашингтон цяла вечност. Реших, че сравнително нов човек като Сансъм би получил офис в Кенън Билдинг. Сградата бе престижна, но не бе върхът. Кенън Билдинг е на Индипендънс Авеню и Първа улица, обърната към далечния ъгъл на Капитолия, като че ли отдава почит или отправя заплаха. На входа имаше всякакви мерки за сигурност. Попитах един uniformен охранител дали мистър Сансъм от Северна Каролина е в сградата. Човекът провери в някакъв списък и отговори утвърдително. Попитах го дали мога да изпратя съобщение по някого в кабинета му. Той пак каза „да“. Даде ми химикалка, бланка на Камарата и плик. Адресирах плика до *Майор Джон Т. Сансъм, Сухопътни войски на САЩ, от резерва*. На бланката написах: *Рано тази сутрин видях как една жена умира с вашето име на уста*. Не беше истина, но беше близо до истината. После добавих: *Стъпалата пред Библиотеката на Конгреса, след един час*. Подписах се *майор Джак Ричър, Сухопътни войски на САЩ, от резерва*. Най-долу имаше квадратче за отбелязване. Въпросът беше: *От мята избирателен район ли сте?* Отбелязах „да“ в квадратчето. Не беше истина. Не живеех в избирателния район на Сансъм, но не живеех и в никой от останалите 434 избирателни района. Освен това бях служил в Северна Каролина четири пъти. Следователно смятах, че имам някакво право. Запечатах плика, подадох го и излязох вън, за да почакам.

21

Минах по Индипендиънс Авеню под палещите лъчи на слънцето, до Музея на въздухоплаването и космоса, после свих обратно и се насочих към Библиотеката. Седнах на стъпалата десет минути по-рано. Камъкът беше топъл. Зад вратите над мен имаше мъже в униформи, но никой не излезе. Упражненията по оценка на риска явно не бяха поставили Библиотеката на Конгреса сред най-застрашените обекти.

Започнах да чакам.

Не вярвах, че ще се появи самият Сансъм. Предполагах, че ще изпрати хора от екипа си. Може би сътрудници за кампанията. Колко на брой и на каква възраст можех само да гадая. От един до четирима, предположих. От доскорошен студент до професионалист. Беше ми любопитно да науча. Един младеж щеше да е знак, че Сансъм не взема бележката ми много сериозно. Четирима възрастни щяха да докажат, че е чувствителен към въпроса. И че може би крие нещо.

Времето за срещата мина, но не се появи никой — нито млад, нито стар, нито стажант, нито професионалист. Вместо това дойдоха съпругата на Сансъм и шефът на охраната му. Десет минути след часа на срещата видях странна двойка да слизат от лимузина в подножието на стълбите. Познах жената от снимките в книгата на Сансъм. На живо изглеждаше точно както би трябвало да изглежда една жена на милионер. Прическата ѝ бе безупречна. Дамата бе добре сложена и май беше поне пет-шест сантиметра по-висока от съпруга си. Десет, ако е на токчета. Мъжът с нея приличаше на ветеран от „Делта Форс“, облечен в костюм. Беше дребен, но силен, жилав и здрав. Същия като Сансъм от снимките, само че малко по-груб. Костюмът му беше с консервативна кройка, от скъп плат, но измачкан като износена бойна униформа.

Двамата застанаха един до друг, започнаха да оглеждат хората наоколо и да ги елиминират един по един. Когато останах само аз, вдигнах ръка за поздрав. Не станах. Предположих, че ще дойдат и ще застанат под мен, така че ако бях станал, щях да гледам на метър над

главите им. Седнал нямаше да изглеждам толкова страшен. И щях да ги предразположа към разговор. А и така беше по-практично от гледна точка пестене на енергията — наистина бях уморен.

Приближиха се. Мисис Сансъм беше със скъпи обувки и пристъпваше грациозно, а командосът крачеше до нея. Спряха две нива под мен и се представиха. Мисис Сансъм назова себе си Елспет, а мъжът се представи като Браунинг, като автоматичната карабина. Реших, че цели да постави нещата в заплашителен контекст. За мен той беше новост. Нямаше го в книгата на Сансъм. После продължи с биографичните си данни. Започна с военна служба заедно със Сансъм, после продължи като шеф на охраната в бизнесменските години на Сансъм, после като шеф на охраната, докато Сансъм карал мандатите си в Камарата. Очакваше се да продължи като шеф на охраната през мандатите на Сансъм в Сената и след това. Цялата презентация трябваше да ми покаже лоялността му. Съпругата и верният наемник. Предположих, че от мен се очаква да не се съмнявам към какво са насочени интересите им. Може би искаше да се презастрахова, независимо че от политическа гледна точка беше умен ход от самото начало да изпрати съпругата си. Повечето скандали се разразяват, когато мъжете правят неща, за които съпругите им не знаят. Пускането й в ход в началото беше знак.

После заговори тя.

— Печелили сме много избори и ще продължаваме да печелим. Десетки пъти са се опитвали да правят каквото правиш ти сега. Не са успели, ти също няма да успееш.

— Не опитвам нищо — отговорих аз. — И ми е все едно кой печели изборите. Умря една жена и искам да знам защо — това е всичко.

— Каква жена?

— Служителка в Пентагона. Застреля се в главата снощи в нюйоркското метро.

Елспет Сансъм погледна към Браунинг, който кимна и каза:

— Прочетох го онлайн, в „Ню Йорк Таймс“ и „Уошингтън Поуст“. Станало е късно и не са могли да го публикуват в печатните издания.

— Малко след два часа през нощта — казах.

Елспет Сансъм отново се обрна към мен и попита:

— Ти какво общо имаш с това?

— Бях свидетел.

— И е споменала името на съпруга ми?

— Ето нещо, което бих искал да обсъдя лично с него. Или с „Ню Йорк Таймс“ и „Уошингтън Поуст“.

— Това заплаха ли е? — попита Браунинг.

— Предполагам, че да — отговорих. — Какво ще направите в тази връзка?

— Не забравяй — каза Браунинг, — че никой не върши нещата, които е вършил мистър Сансъм през живота си, ако е мекушав. Аз също не съм мекушав. Мисис Сансъм също не е.

— Чудесно — кимнах. — Установихме, че никой от нас не е мекушав. Всъщност всички ние сме твърди като скала. А сега да продължим нататък. Кога ще се срещна с шефа ти?

— Какъв си бил в армията?

— От онези, от които дори и ти би трябвало да си се страхувал. Макар че може и да не си се страхувал. Не че има значение. Не искам да нараня никого. Освен ако не се наложи, разбира се.

Елспет Сансъм се намеси:

— Седем часа тази вечер. — Назова нещо, което реших, че е ресторант на Дюпон Съркъл. — Съпругът ми ще ти отдели пет минути. — Погледна ме и добави: — И не идвай облечен по този начин. Няма да те пуснат да влезеш.

Качиха се в колата и потеглиха. Аз трябваше да убия три часа. Взех такси до ъгъла на Осемнайсета улица и Mac Авеню, намерих магазин и купих чифт обикновени сини панталони и синя риза на квадратчета. После отидох до един хотел на Осемнайсета улица, две пресечки по-нататък. Беше голям, но тъкмо големите хотели са найдобри, ако ви трябва дребна услуга, която не влиза в цената. Кимнах на персонала във фоайето, качих се на произволен етаж и тръгнах по коридора, докато открих камериерка, която оправя свободна стая. Минаваше четири следобед. Новите гости се настаняват в два. Значи стаята щеше да е празна тази нощ, а може би и следващата. Големите хотели почти никога не са сто процента пълни. И големите хотели никога не се отнасят кой знае колко добре с камериерките си. Заради

това жената с радост прие трийсет долара в брой, за да ме остави трийсет минути на спокойствие. Предположих, че ще продължи да чисти другите стаи от списъка си, а после ще се върне в тази.

Още не беше изчистила банята, но на закачалката все пак висяха две чисти кърпи. Никой не може да използва всички кърпи, които предоставят големите хотели. На мивката имаше неразопакован сапун и половин шишенце шампоан. Измих си зъбите и взех душ. Избръсах се и облякох новия панталон и новата риза. Прехвърлих нещата от джобовете си и мушнах старите си дрехи в коша за боклук. Трийсет долара за тази стая — по-евтино, отколкото в спа център. И по-бързо. Озовах се отново на улицата след двайсет и осем минути.

Отидох до Дюпон Съркъл и открих ресторанта. Афганистанска кухня, външни маси в предния двор, вътрешни маси зад дървена врата. Приличаше на заведение, което ще се напълни с баровци, готови да дадат двайсет долара за ордъовър, който в Кабул струва няколко цента. Нямах нищо против афганистанската кухня, но имах срещу цените. Реших, че ще поговоря със Сансъм и после ще отида да хапна някъде другаде.

Тръгнах на запад по Пи Стрийт към Рок Крийк Парк и се спуснах близо до водата. Седнах на голям плосък камък и се заслушах в плискането и трафика. След малко трафикът стана по-шумен, а водата — по-тиха. Когато часовникът в главата ми удари седем без пет, се изкачих отново горе и тръгнах към ресторанта.

22

В седем вечерта Вашингтон тъмнееше, а заведенията по Дюпон Съркъл бяха запалили светлините си. Дворът на афганистанския ресторант беше окичен с книжни фенери. Покрай бордюра бяха подредени лимузини. Повечето от масите в двора вече бяха заети. Само че не от Сансъм и компанията му. Видях само млади мъже с костюми и млади жени с поли. Седяха по двама, по трима или четирима, говореха по мобилните си телефони, четяха имейли от портативни устройства, вадеха книжа от куфарчета и ги тъпчеха обратно. Реших, че Сансъм е вътре, зад дървената врата.

Близо до тротоара върху подиум стоеше момиче, което посрещаше клиентите. Но преди да стигна до нея, Браунинг си проби път и застана пред мен. Той кимна към черна лимузина на двайсетина метра оттам и каза:

— Хайде.

— Къде? — попитах. — Мислех, че Сансъм е тук.

— Помисли още веднъж. Би ли вечерял на такова място? А дори и да искаше, нямаше да го допуснем. Неподходяща среда, никаква сигурност.

— Тогава защо ме извикахте тук?

— Трябваше да те извикаме все някъде. — Застана, сякаш за него нямаше абсолютно никакво значение дали ще тръгна, или ще се откажа.

— Все пак къде е той? — попитах.

— Наблизо. Има среща. Може да ти отдели пет минути преди началото ѝ.

— Добре — кимнах. — Да вървим.

В колата имаше шофьор. Двигателят вече работеше. С Браунинг се качихме отзад и шофьорът потегли. Обиколихме по-голямата част от площада и тръгнахме на юг и запад по Ню Хемпшър Авеню. Доколкото си спомнях Ню Хемпшър Авеню, напред нямаше кой знае

какво освен редица хотели и след това университета „Джордж Уошингтън“.

Не спряхме пред хотел. Не спряхме и пред университета. Вместо това свихме вдясно по Вирджиния Авеню, минахме около двеста метра и спряхме в Уотъргейт. Прочутия стар комплекс. Местопрестълението. Хотелски стаи, апартаменти, офиси, тъмнеещата река Потомак зад тях. Шофьорът спря пред административна сграда. Браунинг остана на седалката и процеди мрачно:

— Ето ги основните правила. Ще те кача горе. Влизаш сам, но аз ще съм непосредствено пред вратата. Ясно ли е?

Кимнах. Беше ясно. Слязохме. Зад бюро до входната врата седеше охрана, която не ни обърна никакво внимание. Влязохме в асансьора. Браунинг натисна бутона за четвъртия етаж. Изкачихме се мълчаливо. Излязохме от асансьора и минахме десетина метра по сив мокет до врата с табела „Универсални изследвания“. Безобидно наименование и обикновена дървена врата. Браунинг я отвори и ме въведе в нещо като приемна на средна фирма. Празно бюро за секретарка, четири ниски кожени стола, вътрешни офиси вляво и вдясно. Браунинг посочи вляво.

— Почукай и влез. Аз ще те чакам тук.

Отидох до вратата вляво, почухах и влязох.

Вътре ме очакваха трима мъже.

Никой от тях не беше Сансъм.

23

Стаята беше семпла, без почти никакви мебели. Тримата мъже бяха федералните агенти, които дойдоха заради мен в Четиринаисето управление на полицията в Ню Йорк. Май не се радваха особено, че ме виждат отново. В началото мълчаха, после шефът им извади малък сребрист предмет от джоба си. Диктофон. Цифров. С марката на „Олимпус“. Натисна бутона и след кратка пауза чух: „Тя каза ли ти нещо?“ Думите звучаха неясно и сякаш заглушени от някакво ехо, но ги разпознах. От разпита в пет часа онази сутрин — аз на стола, сънлив, те прави и нашрек, наоколо миризма на пот, беспокойство и изгоряло кафе във въздуха.

Чух гласа си да отговоря: „Нищо съществено.“

Мъжът натисна друго копче и записаният звук изчезна. Прибра устройството в единия си джоб и извади сгънат лист от другия. Познах го. Беше бланката на Камарата, която ми беше дал портиерът на Кенън Билдинг. Шефът разгъна листа и прочете: „Рано тази сутрин видях как една жена умира с вашето име на уста.“ Задържа листа пред очите ми, за да мога да видя собствения си почерк. После заговори.

— Казала ти е нещо съществено. Ти изльга федерални агенти по време на разследване. За такова нещо се влиза в затвора.

— Аз няма да вляза — отговорих.

— Така ли? И какво те прави толкова специален?

— Нищо не ме прави специален. Какво ви прави вас федерални агенти?

Отговор нямаше.

— Не може и двете неща едновременно — продължих аз. — Щом искате да се правите на конспиратори и да не се легитимирате, няма как да знам какви сте. Може да сте деловодители от полицията, подраницли за работа, които се чудят как да убият времето. Няма закон, който забранява да се лъжат обикновените граждани. Иначе шефовете ви до един щяха да са в затвора.

— Казахме ти кои сме.

- Хората казват какво ли не.
- Приличаме ли ти на деловодители?
- Доста. Освен това може би не съм излъгал вас, а Сансъм.
- Последно, кое си направил?
- Това си е моя работа. Още не съм разбрал кои сте.
- Какво по-точно правиш тук, във Вашингтон? Със Сансъм?
- Това също си е моя работа.
- Искаш да му задаваш въпроси ли?
- Има ли закон, който забранява да задаваш на хората въпроси?
- Ти беше свидетел. Сега се правиш на детектив.
- Живеем в свободна страна — обясних аз.
- Сансъм не може да си позволи да ти каже каквото и да било.
- Може да е така — отвърнах, — а може и да не е.

Мъжът замълча за момент и после попита:

- Обичаш ли тенис?
- Не — заявих твърдо.
- Чувал ли си за Джими Конърс? Бьорн Борг? Джон Макенроу?
- Тенисисти. От едно време.
- Какво ще стане, ако играят в „Ю Ес Оупън“ следващата година?
- Нямам представа.
- Ще ги ритат по задниците из целия kort. Ще им отрежат главите и ще им ги връчат на поднос. Дори и жените ще ги победят. На своето време са били велики шампиони, но вече са старци от съвсем различна епоха. Времето върви напред. Разбиращ ли какво ти казвам?
- Не — отговорих.
- Проверихме досието ти. Някога, в началото на историята, си бил голяма работа. Това тук обаче е съвсем друг свят. Нагазил си в много дълбоки води.
- Обърнах се и погледнах към вратата.
- Мистър Браунинг още ли е там? — попитах. — Или ме изостави?
- Кой е Браунинг?
- Онзи, който ме доведе тук. Човекът на Сансъм.
- Отиде си. И името му не е Браунинг. Сега си като бебче в гората.

Замълчах си. Когато чух думата „бебче“ си спомних за Джейкъб Марк и племенника му Питър. *Момиче от бара. Страхотно бебче. Питър тръгнал с нея.*

Един от другите двама в стаята се обади:

— Искаме да престанеш да се правиш на следовател, става ли? Искаме да си останеш свидетел. Искаме да знаем по какъв начин името на Сансъм е свързано с мъртвата жена. Няма да излезеш от тази стая, докато не научим.

— Ще изляза от тази стая веднага щом реша да изляза — казах аз. — Трима деловодители не са достатъчни, за да ме накарат да стоя там, където не искам.

— Празни приказки.

— Името на Сансъм и без това вече е в обръщение — добавих.

— Чух да го споменават четири частни ченгета от Ню Йорк.

— Кои са те?

— Четирима симпатяги в костюми и фалшиви визитки.

— Това ли измисли? Тази история е същата с бели конци. Мисля, че си я чул от самата Сюзан Марк.

— Вас какво ви интересува? Какво може да знае една служителка от „Човешки ресурси“, което да навреди на човек като Сансъм?

Те замълчаха, но тишината беше странна. Като че ли беше натежала от неизказания отговор, който се надигаше неумолимо. *Не ни интересува Сансъм, а армията, военните, миналото, бъдещето, правителството, страната, целия огромен свят, цялата проклета вселена.*

— Кои сте вие, момчета? — попитах.

Тишина.

— Какво, по дяволите, е направил Сансъм в миналото?

— Кога в миналото?

— През онези седемнайсет години.

— Ти какво мислиш, че е правил?

— Има четири секретни мисии.

Притихнаха.

Шефът попита:

— Откъде знаеш за мисиите на Сансъм?

— Прочетох книгата му — казах.

— В книгата не пише за тях.

— Пише обаче за повишенията и наградите му. Без ясно обяснение защо ги е получил.

Отново замълчаха.

— Сюзан Марк не е знаела нищо — продължих. — Няма как да е знаела. Просто не е възможно. Може да е ровила из документацията на отдела си цяла година и пак да не е попаднала на нищо.

— Някой обаче го е поискал от нея.

— И какво? Няма вреда, няма проблем.

— Просто искаме да знаем кой, това е всичко. Искаме да сме осведомени за подобни неща.

— Не знам кой е бил.

— Ясно е обаче, че искаш да знаеш. Иначе защо си тук?

— Видях я как се застреля. Не беше красива гледка.

— Тези гледки никога не са красиви. Което обаче не е причина да станеш сантиментален. Или да си навлечеш проблеми.

— Тревожите се за мен, така ли?

Никой не отговори.

— Или се тревожите, че мога да открия нещо?

Обади се третият:

— Кое те кара да мислиш, че са различни тревоги? Може да са едно и също. Ако научиш нещо, ще лежиш в затвора, докато си жив. Или ще попаднеш под кръстосан обстрел.

Не казах нищо. Стаята отново утихна.

Шефът накрая проговори:

— Последен шанс. Продължавай да си свидетел. Жената спомена ли името на Сансъм, или не?

— Не — отговорих. — Не го спомена.

— Но името е в обръщение независимо от това?

— Да — казах. — В обръщение е.

— И не знаеш кой се интересува от него?

— Не — казах. — Не знам.

— Добре — кимна агентът. — Сега забрави за нас и продължавай нататък. Нямаме желание да усложняваме живота ти.

— Но?

— Но ще го направим, ако се наложи. Помниш ли самият ти какви неприятности можеше да създаваш на хората някога, в 110-а?

Сега е много по-лошо. Сто пъти по-лошо. Постъпи умно. Ако искаш да играеш, стой в отбора на възрастните. Стой настрана. Играта се е променила.

Оставиха ме да си тръгна. Слязох с асансьора, минах покрай охраната и застанах на павирана площадка, от която се виждаше реката, която течеше бавно долу. Отразените светлини потрепваха с течението. Замислих се за Елспет Сансъм. Тази жена ме беше впечатлила. *Не идвай облечен по този начин. Няма да те пуснат да влезеш.* Перфектен трик за заблуда. Беше ме подвела. Бях си купил риза, която не ми трябваше и която не исках.

Не сме ме кудави.

Съвършено вярно.

Вечерта беше топла. Въздухът беше натежал от поетите с влагата миризми. Запътих се обратно към Дюпон Съркъл. Реших, че разстоянието е около два километра. Двайсет минути пеша, може би по-малко.

24

Храненето в ресторант във Вашингтон рядко трае по-малко от час и повече от два. Поне такъв беше собственият ми опит. Очаквах да заваря Сансъм да приключва с ордьовъра или да си поръчва десерт. Може би вече пиеше кафе и мислеше за пура.

В задната част на ресторанта около половината от масите бяха сменили клиентите си. Бяха дошли нови момчета с костюми и момичета с пол и. Сега имаше повече двойки и по-малко групи по трима и четириима. Повече романтика и по-малко работа. Повече умни приказки, целящи да впечатляват, и по-малко взиране в електронни устройства. Минах покрай момичето на входа и тя извика след мен. Отговорих: „С конгресмена съм“, минах през дървената врата и огледах помещението. Беше ниска правоъгълна зала, изпълнена с приглушена светлина и пикантни аромати, шумни разговори и изблици смях.

Сансъм не беше там.

Нито следа от него самия, нито следа от съпругата му, нито следа от онзи, който се представи като Браунинг, нито следа от предизборен щаб или ентузиазирани доброволци.

Запътих се отново към изхода и момичето на вратата ме попита учудено:

- Кого търсите?
- Джон Сансъм — отговорих.
- Не е тук.
- Така изглежда.

Някакво хлапе от масата до лакътя ми се обади:

— От Северна Каролина, Четиринайсети район? Замина. Утре има закуска за набиране на средства в Грийнсбъро. Банкери и застрахователи. Без тютюнопроизводителите. Чух го да го казва на моя човек.

Последното изречение беше предназначено за момичето срещу него, не за мен. Може би цялата тирада бе предназначена за нея. Моя

човек. Несъмнено хлапето беше страшно важен играч или му се искаше да бъде.

Излязох на тротоара, постоях неподвижно около секунда и се отправих към Грийнсбъро, Северна Каролина.

Стигнах там с късен автобус, който най-напред трябваше да спре в Ричмънд, Вирджиния, после в Рали, после в Дърам, после в Бърлингтън. Не следях откъде минаваме. Спах през цялото време. Пристигнахме в Грийнсбъро към четири сутринта. Минах покрай няколко офиси за съдебни гаранции и заложни къщи с решетки по прозорците, пренебрегнах няколко мизерни закусвални и намерих онази, която търсех. Нямах претенции към храната. Храната във всички закусвални ми се струва еднаква на вкус. Търсех телефонни указатели и безплатни сутрешни вестници и докато ги намеря, се наложи да походя доста пеша. Заведението тъкмо отваряше. Някакъв тип по долна фланелка мажеше скарата с мазнина. Кафето от кафеварката почти бе напълнило каната. Взех едни „Жълти страници“ и отворих на „Х“ — хотели. В Грийнсбъро имаше доста. Сравнително голямо градче, може би четвърт милион жители.

Реших, че една закуска за набиране на средства трябва да се състои в елитно заведение. Донорите са богати и няма да отидат къде да е, за да платят по петстотин долара за порция. Не и ако са банкери и застрахователи. Реших, че ще е в „Хаят“ или „Шератън“. В Грийнсбъро ги имаше и двата. Петдесет на петдесет. Затворих „Жълтите страници“ и се заех да открия потвърждение в местната преса. Местните вестници отразяват какви ли не събития.

Намерих репортаж за закуската във втория вестник, който разгърнах. Оказа се, че не съм прав за хотелите. Не беше нито в „Хаят“, нито в „Шератън“. Сансъм беше настанен в хотел, наречен „О’Хенри“, вероятно на името на известния писател от Северна Каролина. Имаше и адрес. Закуската трябваше да започне в седем сутринта. Откъснах страницата, сънях я и я пъхнах в джоба си. Мъжът зад бара завърши приготовленията си и ми наля кафе, без да ме пита. Отпих. Няма нищо по-хубаво от току-що направеното кафе. После поръчах най-големия комбиниран сандвич от менюто и изчаках да ми го пригответят.

Взех такси до хотел „О’Хенри“. Оказа се, че съм можел да стигна и пеша — повече време ми отне да намеря таксито, отколкото да ме закара дотам. Исках обаче да пристигна със стил. Бях там в шест и четвърт. Хотелът беше модерно копие на стилно старо заведение. Имаше вид на независим, но се съмнявах да е така. Малко хотели са независими. Фоайето беше полуутъмно, пищно и пълно с тежки кожени мебели. Минах покрай тях и отидох до рецепцията с цялата елегантна самоувереност и самочувствие, възможни за човек, облечен с измачкана риза за деветнайсет долара. На рецепцията дежуреше млада жена. Изглеждаше несигурна, сякаш работеше там от скоро и още не бе свикнала. Тя вдигна очи и й казах:

— Тук съм за закуската на Сансъм.

Младата жена не отговори. Бореше се да открие подходяща реакция, сякаш я бях объркал с прекалено много информация.

— Трябваше да оставят билета ми тук.

— Билета ви?

— Поканата.

— Кой трябваше да я остави?

— Елспет — отговорих. — Тоест мисис Сансъм. Или техния човек.

— Какъв човек?

— Охраната.

— Мистър Спрингфийлд?

Стана ми смешно. „Спрингфийлд“ са производители на автоматични карабини, като „Браунинг“. Този тип явно обичаше да си играе на думи, което е забавно, но и тъпо. Фалшивите имена вършат много повече работа, ако нямат никаква връзка с реалността.

— Видяхте ли ги тази сутрин? — опитах се да изхитрувам.

Предполагах, че Грийнсбъро не е в избирателния район на Сансъм. Кампанията за Сената изисква национално финансиране и представяне. Вероятно собствената му територия вече бе обработена и бе започнал да се отдалечава от дома все повече и повече. Поради това сигурно беше прекарал нощта в хотела, за да е готов за ранния старт. Нямаше как обаче да съм сигурен. Ако бях попитал дали е слязъл от стаята си, щях да заприличам на идиот, в случай че бе отседнал на пет

минути път оттук. Ако бях попитал дали е пристигнал, пак щях да заприличам на идиот, в случай че живееше на двеста и петдесет километра. Реших да задам неутрален въпрос.

— Още са горе, доколкото знам — отговори жената.

— Благодаря — кимнах и се отдалечих във фоайето, далеч от асансьорите, така че тя да няма за какво да се тревожи.

Изчаках, докато телефонът ѝ позвъни. Тя започна да трака по клавиатурата на компютъра и да се взира в екрана. Минах покрай стената до асансьорите и натиснах бутона за нагоре.

Реших, че Сансъм би трябвало да е в голям апартамент, а всички големи апартаменти в хотелите са на последния етаж, така че натиснах най-горния бутона на таблото на асансьора. Доста време след това слязох в притихнал коридор, застлан с мокет, и видях униформено ченге, застанало отпуснато пред двойна махагонова врата. Патрулен полицай от местната полиция. Не беше млад. Ветеран, с желание да работи допълнително, без обаче това да му струва особени усилия. Символично присъствие. Тръгнах към него с тъжна усмивка, нещо като: *Ей, ти работиш и аз работя, какво да се прави!?* Реших, че вече може да е пуснал вътре посетители. Кафе от румървиса, хора от щаба със законни причини да са там, може би журналисти. Кимнах на ченгето и казах:

— Джак Ричър, за мистър Сансъм.

Протегнах ръка и почуках на вратата. Ченгето не реагира. Не възрази. Стоеше на мястото си като декорация за витрина — каквото и беше. Независимо от следващата позиция на Сансъм в момента той беше само най-обикновен конгресмен от провинцията и не му се полагаше никаква сериозна охрана.

След кратко забавяне вратата се отвори. На прага застана съпругата на Сансъм, с ръка върху дръжката отвътре. Беше облечена, соанирана, гримирана и готова за деня.

— Здравей, Елспет — казах аз. — Може ли да вляза?

25

Видях в очите на Елспет Сансъм как тя пресмята бързо като експерт и като съпруга на политик. Първи инстинкт — изхвърли натрапника. Но в коридора има полицай, вероятно в сградата има журналисти, тук е хотелският персонал и почти сигурно ще се разчуе. Местните хора ще се разприказват. Прегълтна веднъж и каза:

— Майор Ричър, колко се радвам да ви видя отново.

После се отдръпна, за да ми направи място да вляза.

Апартаментът беше голям и полуутмен заради завесите на прозорците и тежките мебели в тъмни, наситени цветове. Видях хол с бокс за закуска и отворена врата, която вероятно водеше към спалня. Елспет Сансъм ме отведе до средата на помещението и спря, сякаш не знаеше какво да прави с мен по-нататък. После от спалнята излезе Джон Сансъм, за да види каква е тази шумотевица.

Беше по риза и панталони, с вратовръзка, но по чорапи. Без обувки. Изглеждаше дребен, жилест, с тесни рамене. Главата му беше възголяма за тялото. Косата му беше подстригана късо и грижливо сресана. Бе загорял като човек, който води активен живот на слънце. Загрубял. Никакви ултравиолетови лампи. Лъхаше на богатство, власт и енергия. Беше харизматичен. Не беше трудно да се разбере защо печели изборите. Не беше трудно да се разбере защо седмичните списания за политика му симпатизираха толкова много. Погледна ме, после погледна съпругата си и попита:

— Къде е Спрингфийлд?

— Слезе долу, за да провери как се развиват нещата — отвърна Елспет. — Сигурно са се разминали в асансьора.

Сансъм кимна едва забележимо. Човек с опит във вземането на решения, прагматик, който не обича да пролива сълзи за минали неща. Погледна ме и въздъхна.

— Не се отказваш лесно.

— Никога не се отказвам — отвърнах.

— Не чу ли какво ти казаха федералните агенти във Вашингтон?

— Какви точно бяха те?

— Онези момчета ли? Знаеш как са тези неща. Мога да ти кажа, но после ще трябва да те убия. Така или иначе, от тях се очакваше да те предупредят да стоиш на страна.

— Не откликнах.

— Разказаха ми какъв си бил. Не смятах, че ще успеят.

— Говориха с мен, като че ли съм малоумен. Казаха ми също, че съм бил много стар. Това значи, че ти си прекалено стар.

— Аз съм прекалено стар. Поне за повечето от тези гадости.

— Имаш ли десет минути?

— Мога да ти отделя пет.

— Има ли кафе?

— Губиш време.

— Имаме достатъчно. Повече от пет минути във всеки случай. Дори повече от десет. Трябва само да си завържеш обувките и да си сложиш сакото. Колко време може да отнеме това?

Сансъм сви рамене, отиде до бара, напълни чаша кафе и ми я донесе.

— Сега по същество. Кой си и защо си тук?

— Познаваше ли Сюзан Марк? — попитах го.

Поклати глава.

— Никога не съм я виждал и не бях чувал за нея до снощи.

Гледах го в очите. Повярвах му. Попитах:

— Как една служителка на „Човешки ресурси“ може да бъде изнудена да те проверява?

— Това ли се е случило?

— Най-вероятно.

— Нямам представа. „Човешки ресурси“ е новият „Личен състав“, нали? Какво изобщо можеш да получиш от този отдел? Какво толкова имат? Дати и имена, нищо повече. А животът ми и без друго е публично достояние. Явявал съм се по Си Ен Ен стотици пъти. Служил съм в армията. Постъпих в офицерска школа, после станах офицер, повишавали са ме три пъти, после напуснах. Няма никакви тайни.

— Мисиите ти в „Делта Форс“ са секретни.

Стаята стана малко по-тиха. Сансъм попита:

— Откъде знаеш това?

— Получил си четири високи отличия. Не обясняваш как.

Сансъм кимна.

— Проклетата книга. Медалите също са публично достояние. Не мога да се отрека от тях. Би било непочтително. Политиката е минно поле. Губиш, ако го направиш, губиш, ако не го направиш. При всички случаи ще се доберат до теб.

Мълчах. Той ме погледна и попита:

— Колко души ще направят връзката? Имам предвид освен теб?

— Около три милиона — отговорих. — Може би повече. Всички в армията и всички ветерани, които все още имат очи да четат. Те знаят как стават тези неща.

Той поклати глава.

— Няма да са толкова много. Повечето хора не са любознателни. И дори и да са, повечето уважават секретността в ситуация като тази. Не мисля, че има проблем.

— Някъде обаче има проблем. Иначе защо ще й задават въпроси?

— Тя наистина ли спомена моето име?

Поклатих глава.

— Не. Казах го, за да привлеча вниманието ти. Името ти чух от едни типове, които вероятно са били наети от задаващия въпросите.

— Ти какво печелиш от всичко това?

— Нищо. Тя изглеждаше свястна жена, попаднала между чука и наковалнята.

— И не ти е безразлично?

— И на теб не ти е безразлично, поне не напълно. Не си в политиката само заради личната изгода, която можеш да извлечеш. Поне искрено се надявам да е така.

— Наистина ли си от моя избирателен район?

— Ще бъда, когато те изберат за президент.

Сансъм замълча за момент, после каза:

— Говорих и с ФБР. Позицията ми в момента позволява да им правя услуги и те полагат усилия да ме държат в течение на нещата. Според полицията в Ню Йорк реакцията ти по този случай е свързана с известно чувство за вина. В метрото си действал доста нападателно. А чувството за вина никога не е основа за добри решения.

— Това е мнението само на една жена, не на полицията.

— А тя греши ли?

Замълчах.

— Няма да ти кажа абсолютно нищо за мисиите — продължи Сансъм.

— Не съм и очаквал такова нещо.

— Но?

— Доколко може да ти навреди всичко, което става?

— Нищо в живота не е само черно или само бяло. Знаеш го. Няма обаче престъпления. А и никой не би могъл да се добере до тази информация чрез служителка на „Човешки ресурси“. Лов на риба в мътна вода. Аматърска журналистика за очерняне на хората в най-лошия вид.

— Не мисля, че е това — възразих. — Сюзан Марк беше изпълнена с ужас, синът ѝ е изчезнал.

Сансъм погледна съпругата си, после пак мен.

— Не знаехме — каза той.

— Не беше съобщено. Той играе футбол за Университета на Южна Калифорния. Преди пет дни излязъл от някакъв бар с момиче и никой не го е виждал оттогава. Предполага се, че е зарязал всичко, за да се забавлява.

— А ти откъде знаеш всичко това?

— От брата на Сюзан Марк. Вуйчото на момчето.

— Ти обаче не вярващ, че е станало така?

— Съвпаденията ми идват в повече.

— Защо? Момчетата излизат от барове с момичета непрекъснато.

— Ти си родител — казах. — Какво може да те накара да се самоубиеш и какво би те накарало да не го правиш?

Стаята стала още по-тиха. Елспет Сансъм не можа да се въздържи.

— По дяволите!

Погледът на Джон Сансъм стана безизразен — като на добър полеви офицер, който реагира на тактически неблагоприятни събития. Премисляне, прегрупиране, реорганизиране, всичко за секунда, най-много две. Видях го да си припомня събитията от миналото и да взема категорично решение.

— Съжалявам за положението на семейство Марк каза той. — Наистина. Бих помогнал, ако можех. Но не мога. Нищо от кариерата ми в „Делта Форс“ не може да бъде открито чрез „Човешки ресурси“.

Абсолютно нищо. Или става дума за съвършено различно нещо, или някой търси в грешна посока.

— Къде иначе биха търсили?

— Знаеш къде. И знаеш, че дори няма да успеят да се доближат дотам. Който знае достатъчно, за да иска документацията на „Делта Форс“, щеше да е наясно къде да я търси. Несъмнено. Следователно тук специалните части нямат нищо общо. Няма как да имат.

— Какво друго би могло да е тогава?

— Нищо. При мен няма нищо, за което да се хванат.

— Наистина?

— Наистина. Сто процента. Не съм идиот. Не бих се захванал с политика, ако в миналото ми имаше и най-малък проблем. Не бих стигнал дотук. Нямам дори глоба за паркиране.

— Добре — кимнах.

— Съжалявам за жената в метрото.

— Добре — повторих.

— Сега обаче наистина трябва да тръгваме. Трябва да измъкнем доста пари.

— Чувал ли си някога името Лайла Хот? — попитах.

— Лайла Хот? — повтори Сансъм. — Не, не съм чувал това име.

Гледах го в очите и бях убеден, че казва абсолютната истина и че едновременно с това ме лъже безогледно.

26

Пресякох фоайето на хотела и минах покрай Спрингфийлд. Бях се запътил към изхода, той излизаше от ресторантa. Зад него видях кръгли маси със снежнобели покривки, с цветя в средата. Спрингфийлд ме погледна без никаква изненада. Сякаш оценяваше уменията ми и ги намираше за удовлетворителни. Сякаш се бях добрал до шефовете му в очакваното от него време. Не много бързо, не много бавно, а точно по средата на периода, в който бе предвидил това да стане. Хвърли ми поглед, в който се четеше професионалната му оценка, и отмина, без да каже дума.

Върнах се в Ню Йорк по същия начин, по който го бях напуснал, но в обратен ред. Такси до автогарата в Грийнсбъро, автобус до Вашингтон, после влак. Пътуването ми отне цял ден и част от вечерта. Автобусите не бяха добре координирани с железопътния транспорт, защото, когато пристигнах във Вашингтон, за първите два влака не бяха останали билети. През цялото време на пътуването мислех. Първо, какво беше казал Сансъм и после, какво не беше казал. *Нищо в живота не е само черно или само бяло. Няма обаче престъпления. И никой не би могъл да се добере до тази информация чрез служителка на „Човешки ресурси“.* Това не беше отричане на съмнителни дейности. По-скоро приличаше на обратното. На признание. Но смяташе, че не е прекрачил границите на допустимото. *Няма обаче престъпления.* И беше абсолютно убеден, че подробностите са заключени на сигурно място, завинаги. Съвсем нормална позиция за бивш военен. Съмнителен беше голяма дума за всички нас. Десет букви и куп възможни последствия. Бях сигурен, че и собствената ми кариера не би издържала на едно по- внимателно взирane. Не се притеснявам от това, но, общо взето, съм доволен, че подробностите са заключени. Очевидно и Сансъм мислеше същото. Аз знаех какви са подробностите около мен. А какви бяха неговите? Изглежда, е нещо,

което би могло да го компрометира. Или лично, или като кандидат, който ще се явява на избори. Или в крайна сметка и двете. Федералните агенти го казаха съвсем ясно. *Сансъм не може да си позволи да ти каже каквото и да било.* Тоест има неща, които биха му навредили, иначе защо изобщо се бяха намесили федералните?

И коя, по дяволите, беше Лайла Хот?

Задавах си тези въпроси през цялото време, докато ме друсаše автобусът, по време на дългото чакане на Юниън Стейшън, а после престанах, когато влакът тръгна на север. Не можех да стигна до никакъв отговор, а и вече започнах да мисля за нещо друго. Мислех си къде ли точно в Ню Йорк е искала да отиде Сюзан Марк. Пристига от южна посока, оставя колата си и тръгва към целта с метрото. Тактически погледнато, умен ход, а и вероятно не е имала друг избор. Не би стояла със зимното яке в колата — било е много топло. Може би го бе оставила на задната седалка или по-вероятно в багажника заедно с чантата и револвера, така че да са скрити от любопитни погледи. Заради това е решила да паркира, да излезе от колата и да се пригответи за битката на спокойствие.

Не обаче много далеч. Не на много голямо разстояние от крайната цел. Защото по пътя се е забавила. Закъсняла е сериозно. Затова, ако целта ѝ е била горната част на града, щеше да остави колата някъде в центъра. Беше я оставила в долната част. В Сохо. Вероятно се е качила на влака една спирка преди мен, на Спринг Стрийт. Продължаваше да е на мястото си и след Трийсет и трета улица. После дойде развръзката. Ако не беше дошла, може би щеше да премине с метрото „Гранд Сентръл“ и да слезе на Петдесет и първа улица. Или на Петдесет и девета. Не по-нататък обаче. Шейсет и осма беше прекалено далеч. Съвсем друг квартал. Ако целта ѝ беше някъде там, щеше да мине през тунела „Линкълн“, а не „Холанд“ и щеше да паркира някъде по-нататък, в северна посока. Защото е бързала. Значи Петдесет и девета улица е крайната възможна граница. Реших обаче, че където и да е отивала, е смятала да отмине малко и после да се върне. Психиката на аматьора. Идваш от юг, подминаваш целта, после я приближаваш от север. И се надяваш да завариш опонентите си с гръб към теб.

Нарисувах мислен правоъгълник — от Четирийсет и втора до Петдесет и девета улица, от Пето до Трето Авеню. Шейсет и осем

квадрата между улиците. И какво има там?

Около осем милиона най-различни неща.

Престанах да мисля за тях много преди да стигнем Филаделфия. Вниманието ми отвлече момичето от другата страна на пътеката между седалките. На двайсет и няколко, невероятна гледка. Може би фотомодел, може би актриса, може би просто смайващо красива адвокатка или лобистка. Истинско бебче, както би се изразил футболист от Южна Калифорния. Това отново ме накара да се замисля за Питър Молина и явното противоречие — защо някой, който е достатъчно сериозен професионалист да използва инструмент за изнудване, ще използва този инструмент срещу източник на информация, от който няма никаква полза?

Шефът ни води цял екип. Ню Йорк има шест главни входа за публичния транспорт — летищата „Нюарк“, „Ла Гуардия“ и „Джей Еф Кей“ плюс Пенсилвания Стейшън и „Гранд Сентръл“, плюс автогарата „Порт Оторити“. „Нюарк“ има три терминала, „Ла Гуардия“ има три, плюс още един за вътрешните линии, „Джей Еф Кей“ има осем, Пенсилвания Стейшън е голяма, „Гранд Сентръл“ е огромна, „Порт Оторити“ е като мравуняк. Всеки смислен опит да се наблюдава всичко това би изисквало минимум четирийсет души. Осемдесет и повече, ако трябва наблюдението да е денонощно. Осемдесет души са армия, не екип. Така че слязох от влака само с нормалната предпазливост.

Която за щастие се оказа достатъчна.

27

Мигновено видях преследвача си. Беше се облегнал на една колона в средата на Пенсилвания Стейшън, обзет от физическата неподвижност, която настъпва, когато сте се подготвили за дълго чакане. Стоеше на едно място, а светът около него се движеше трескаво като водовъртеж. Държеше мобилен телефон до бедрото си. Беше висок и слаб. Млад, може би на трийсет. На пръв поглед нищо впечатляващо. Имаше бяла кожа, бръсната глава и едва набола рижа брада. Нищо особено. Може би беше малко по-страшен от средния ловец на автографи, но не много. Носеше шарена риза и кожено яке, което би трябвало да е кафяво, но на светлината вътре изглеждаше оранжево. Следеше тълпата с очи, които отдавна се бяха уморили и отегчили.

Гарата гъмжеше от хора. Движех се с общия поток —бавно, заклещен между хората. Носех се по течението. Онзи беше на около десет метра пред мен, малко вляво. Очите му не трепваха. Следеше лицата на пътниците във фиксираното зрително поле пред себе си. Аз бях малко встрани от зрителния му обсег — щях да мина като през рамка на детектор на летище.

Забавих крачка и някой ме бълсна отзад. Обърнах се, колкото да се уверя, че не са комбина с преследвача. Не бяха. Зад мен се оказа някаква жена с детскa количка с размерите на джип, с две малки деца в нея, може би близнаци. В Ню Йорк има много близнаци. Голям брой възрастни майки, следователно голям брой изкуствени оплождания. Близнаците зад мен ревнаха, може би защото беше късно и им се спеше или може би защото бяха объркани и стъписани от гората от крака около тях. Плачът им се вля в общия шум. Гарата беше облицована с плочи и кънтеши силно.

Минах леко вляво с идеята да се приближа до наблюдателя. Стигнах почти до края на потока пътници и попаднах в полезрението му. Очите му бяха яркосини, но замъглени от умора. Не реагира. Поне не в началото. После, след една много дълга секунда, зениците му

сякаш се разшириха малко повече, той вдигна телефона и натисна копче, за да освети екрана. Погледна го. Погледна мен. Устата му увисна от изненада. В този момент бях на около метър и нещо от него.

Тогава припадна. Спуснах се напред, улових го и го положих внимателно да легне. Добър самарянин, който помага при внезапно възникнал медицински проблем. Поне това видяха хората. Защото те виждат, каквото искат да видят. Ако обаче някой наблюдаваше внимателно, щеше да забележи, че преди младежът да се свлече, направих леко движение напред. Щеше още да забележи, че дясната ми ръка се протегна да го подкрепи само миг, след като лявата беше нанесла светкавичен удар в слънчевия сплит, много силен, но невидим, скрит между моето тяло и неговото.

Хората обаче виждат това, което искат да видят. Така е било, така и ще бъде. Приклекнах над мъжа като отговорен гражданин — както трябва да изглежда. Жената с двойната количка мина покрай мен. После се събра малка тълпа от сериозно загрижени хора. Репутацията на Ню Йорк като враждебен град е незаслужена. Жителите му по принцип са готови да помогнат. До мен приклекна някаква жена. Останалите гледаха с искрена тревога. Виждах краката и обувките им. Мъжът с коженото яке лежеше по гръб. Гърдите му се тресяха от конвулсии, бореше се отчаяно да си поеме дъх. Така се получава след силен удар в слънчевия сплит. Много прилича на инфаркт или друго подобно медицинско състояние.

Жената до мен попита:

— Какво се случи?

— Не знам — отговорих. — Просто падна. Очите му се обърнаха.

— Трябва да повикаме линейка.

— Изпуснах телефона си — казах.

Жената започна да рови из чантата си.

— Момент — казах, — може да е получил пристъп.

Трябва да проверим дали няма картичка.

— Пристъп?

— Припадък. Като епилепсия или нещо подобно.

— Каква картичка?

— Носят ги със себе си. Картички с инструкции какво да се прави в случай на пристъп. Например да не се допусне да си прехапят

езика. А може да си носи и лекарство. Проверете му джобовете.

Жената протегна ръка и потупа джобовете на якето му отвън. Имаше малки длани с дълги пръсти и множество пръстени. Външните му джобове бяха празни. Съвсем празни. Жената разгърна якето и провери вътре. Наблюдавах я внимателно. Ризата му не приличаше на нищо, което някога съм виждал. От изкуствена материя, на ярки цветя. Якето беше евтино и кораво. С изкуствена подплата. Имаше вътрешен етикет с орнаменти, написан на кирилица.

Вътрешните джобове също бяха празни.

— Панталоните — подхвърлих. — Бързо!

— Не мога да направя това — каза жената.

Някакъв деен човек се спусна и претърси джобовете на панталоните му. И там нямаше нищо. После с помощта на същите тези джобове го обърна първо на едната, после на другата страна, за да провери задните — и там нямаше нищо.

Нищо, никъде. Нямаше портфейл, нямаше документи — нищо.

— Така — обадих се, — по-добре да извикаме линейка. Виждате ли телефона ми?

Жената се огледа наоколо, после мушна пръсти под лакътя на падналия и извади отдолу телефона му. При движението натисна бутона и екранът се освети. Там беше снимката ми — голяма и очебийна. Беше станала по-добре, отколкото очаквах. По-добра от онази, която индиецът ми направи в магазина. Жената я погледна. Знаех, че хората слагат на телефоните си снимки. Виждал съм. Съпруг, съпруга, кучета, котки, деца. Като интернет страница по подразбиране или еcranен тапет. Може би жената си помисли, че съм суeten egoист, който държи на экрана на телефона си собствената си снимка. Все едно, подаде ми апарат. По това време дейният гражданин вече набираше номера за спешни повиквания. Станах и се отдръпнах леко.

— Отивам да намеря полицай.

Отново се мушнах в реката от хора и се оставил тя да ме отнесе към вратата, на тротоара, в тъмнината и далеч оттук.

28

Сега вече не бях онзи човек. Единственият на света, който няма мобилен телефон. Спрях в горещия мрак три преки по-нататък, на Седмо Авеню, за да разгледам плячката си. Продукт на „Моторола“. Сива пластмаса, обработена така, че да прилича на метал. Поиграх си с менютата и открих, че няма други снимки освен моята. Бях излязъл доста добре. Пресечката на Осмо Авеню, яркото сутрешно слънце, аз, спрял намясто, за да се обърна към хората, които бяха извикали името ми. Личаха много подробности, от главата до петите. Явно участваха много мегапиксели. Чертите ми се виждаха отчетливо, а и изглеждах доста добре предвид факта, че не бях спал. Наблизо имаше коли и няколко пешеходци, които създаваха усещането за мащаб — като линията, която рисуват на стената зад полицейските портрети. Стойката ми беше точно такава, каквато я виждам в огледалото. Много характерна.

Бяха ме издебнали, но изглеждах добре — фотографски погледнато.

Без никакво съмнение.

Върнах се към менюто за регистрираните разговори и проверих какви номера са били набирани. Не беше записан нито един. Проверих получените обаждания и видях три — и трите през последните три часа от един и същ номер. Предположих, че наблюдалителят е трябвало да трябва информацията регулярно, може би дори след всеки разговор, но преди около три часа е започнал да го мързи, което определено съответстваше на поведението му и времето за реакция. Реших, че му се е обаждал някой, играещ ролята на координатор или диспечер. Може би дори самият голям шеф. Ако беше номер на мобилен телефон, нямаше да имам полза. Никаква. Мобилните телефони могат да са навсякъде. Това е същността им.

Само че не беше мобилен. Беше стационарен. Започваше с 212.

В Манхатън.

Постоянно местонахождение. Същността на фиксираните телефони.

Най-добрият начин да разбереш чий е даден телефонен номер зависи от това колко високо в хранителната верига се намираш. Ченгетата и частните детективи имат обратни телефонни указатели. Намираш номер, срещу него получаваш име и адрес. Във ФБР имат всевъзможни сложни бази данни. Също като на ченгетата, само че по-скъпи. ЦРУ вероятно притежава самите телефонни компании.

Аз не разполагам с нищо такова и затова подходът ми е нискотехнологичен.

Набирам номера и чакам да чуя кой ще се обади.

Натиснах зеления бутон и апаратът изписа на дисплея номера. Натиснах зеления бутон още веднъж и апаратът започна да набира. Чух сигнал „свободно“. Вдигнаха почти веднага. Обади се женски глас:

— „Четири сезона“, с какво мога да ви помогна?

— Хотелът ли е? — попитах.

— Да. С кого желаете да ви свържа?

— Извинете — казах. — Сгрешил съм номера.

Прекъснах линията.

Хотел „Четири сезона“. Бях го виждал. Никога не бях спал в него. Беше малко над финансовите ми възможности. Намира се на Петдесет и седма улица, между Медисън Авеню и Парк Авеню. Попадаше в правоъгълника ми от шейсет и осем квадратчета, малко на запад и доста на север от географския му център. Съвсем близо обаче за човек, който слиза от влак по линия №6, на Петдесет и девета улица. Столици стаи, столици вътрешни телефонни номера, всички от които се пренасочват през главната телефонна централа на хотела и всички от които се идентифицират като направени от номера на тази централа.

Полезна информация, но не особено.

Замислих се за момент, огледах се наоколо много внимателно, после обърнах посоката и се насочих към Четиринастето управление.

Нямах представа в колко часа започва нощната смяна на полицайите, но все пак очаквах Тереза Лий да се появи на работа до около час. Очаквах да се наложи да вися във фоайето на приземния етаж. Не очаквах обаче да заваря там Джейкъб Марк. Седеше на стол с

права облегалка, до стената и барабанеше по коленете си. Вдигна очи към мен без никаква изненада и каза:

— Питър не се е явил на тренировка.

29

Там, във фоайето на полицейското управление, Джейк Марк говори в продължение на около пет минути без прекъсване, което бе признак, че е сериозно разтревожен. Каза ми, че момчетата от отбора на Питър го чакали с часове да се появи на тренировка, после се обадили на баща му, който пък на свой ред се обадил на Джейкъб. Каза ми, че за студент от горния курс, който е на стипендия, е абсолютно немислимо да пропусне тренировка. Всъщност тренировките, каквото и да се случи, са задължителни. Земетресения, бунтове, войни, смърт в семейството, неизлечима болест и каквото и да е друго бедствие не могат да попречат на тренировките. Така светът разбира колко важно нещо е футболът и колко важни за университета са играчите. Защото повечето хора уважават футболистите, но има и такива, които ги презират. И футболистите се чувстват задължени да отговорят на представите на мнозинството и да се опитат да променят мнението на малцинството. Също и чисто мъжките аспекти не са без значение. Неявяването на тренировка е все едно пожарникар да не се яви при тревога или улучен от топката бейзболист да спре играта и да започне да разтрива удареното място, или герой от уестърн да остане в бара, когато вън се появи лошият. Немислимо. Нечувано. Изключено. Махмурлук, счупени кости, разкъсани мускули, синини — няма значение. Явяваш се и това е. Освен това Питър искал да отиде в Националната лига, а професионалните отбори търсят хора с характер. Твърде често остават разочаровани. Значи, за да не се яви на тренировка, е все едно да хвърли на боклука прехраната си. Необяснимо. Непонятно.

Не го слушах особено внимателно. Вместо това броях часовете. Близо четирийсет и осем, след като Сюзан Марк бе пропуснала крайния срок. Защо още не е открит трупът на Питър?

Тогава се появи Тереза Лий с новини.

Преди всичко друго обаче Лий трябаше да се оправи с Джейк Марк. Качи ни до стаята на отдела си на втория етаж и го изслуша, после попита:

- Питър обявен ли е официално за изчезнал?
 - Не. Искам да го направя сега — отговори Джейк.
 - Не може. Поне не при мен. Изчезнал е в Лос Анджелис, не в Ню Йорк.
 - Сюзан беше убита тук.
 - Самоуби се тук.
 - Охраната на университета не води разследвания за изчезнали, а полицията в града не приема нещата сериозно. Отказват да разберат.
 - Питър е на двайсет и две години. Не е дете.
 - Не се е появявал повече от пет дни.
 - Времето не е толкова важно. Той не живее с родителите си. Кой може да каже, че е изчезнал? Кой може да каже кое при него е нормално и кое не е? Предполага се, че не се обажда на родителите си всеки ден.
 - Това е друго.
 - Как постъпвате вие в Джърси при такива случаи?
- Джейк не отговори.
- Той е пълнолетен — продължи Лий. — Може да се е качил на самолета и да е заминал на почивка. Все едно, че приятелите му са го видели. Знам защо полицията в Ел Ей реагира така.
 - Не се е явил на тренировка. Такива неща не се случват.
 - Явно току-що се е случило.
 - Сюзан е била заплашвана — добави Джейк.
 - От кого?
- Джейк ме погледна.
- Кажи ѝ, Ричър.
 - Има нещо общо с работата ѝ — казах. — Притискали са я за нещо. Мисля, че не е изключено да са я изнудвали чрез сина ѝ.
 - Добре — кимна Лий. Огледа се наоколо и откри партньора си Дохърти. Той седеше зад едното от две долепени бюра в далечния край на стаята. После кимна на Джейк. — Напиши пълен доклад. Всичко, което знаеш, и всичко, което мислиш, че знаеш.
- Джейк кимна с благодарност и се запъти към Дохърти. Изчаках да се отдалечи и попитах:

— Ще подновиш ли разследването при това положение?

— Не — каза Лий. — Разследването е прекратено и ще си остане прекратено. Защото нищо обезпокоително не се е случило. Този човек е полицай и ние проявяваме колегиалност. Освен това искам до час да го няма.

— Защо, да не се е случило нещо обезпокоително?

Тогава ми съобщи новините.

— Знаем защо Сюзан Марк е дошла тук.

— Защо?

— *Hie* получихме съобщение за изчезнало лице — отговори Лий. — Изглежда, Сюзан е помогала на някого в някакво разследване, а когато не се е появила, съответното лице я е обявило за изчезнала.

— Какво разследване?

— Нещо лично, струва ми се. Не съм била тук. Колегите от дневната смяна твърдят, че било невинно. Наистина трябва да е, иначе не биха го споменавали пред полицията.

— А защо Джейк Марк не трябва да знае това?

— Ще са ни нужни много повече подробности. Ще ги узнаем по-лесно, ако не е наоколо. Прекалено пристрастен е. Той е от семейството. Ще креци и ще вика. Виждала съм такива неща и друг път.

— Кое е лицето, което я е обявило за изчезнала?

— От чужда държава, на кратко посещение във връзка с разследването, за което е помогала Сюзан.

— Момент — казах. — Кратко посещение? И се намира в хотел?

— Да — каза Лий.

— „Четири сезона“?

— Да — каза Лий.

— Как е името му?

— Става дума за жена, а не за мъж — каза Лий. — Казва се Лайла Хот.

30

Беше много късно вечерта, но Лий се обади въпреки това и Лайла Хот се съгласи веднага, без никакво колебание да се срещне с нас в „Четири сезона“. Отидохме с колата на Лий и спряхме край бордюра, до входа за доставки на хотела. Фоайето изглеждаше величествено. Всичко беше в светъл варовик, месинг, кафяви тонове и златист мрамор, нещо средно между приглушена интимност и ярък модернизъм. Лий показа значката си на рецепцията, служителят позвъни горе и после ни посочи асансьорите. Потеглихме към поредния висок етаж, а от начина, по който служителят на рецепцията говори с Лайла Хот, разбрах, че стаята ѝ няма да е нито най-малката, нито най-евтината.

Оказа се, че Лайла Хот не е наела стая, а апартамент. Беше с двойна врата, като онзи на Сансъм в Северна Каролина, но тук нямаше полицай. Само един тих, празен коридор. Тук-там пред вратите бяха оставени използвани подноси, на някои врати бяха окачени табели „Не беспокой“ и поръчки за закуска. Тереза Лий провери пак номера и почука. В продължение на минута не се случи нищо. После лявото крило на вратата се отвори и на прага застана жена, зад която грееше мека жълта светлина. Беше поне на шейсет, може би повече, ниска, едра и тежка, със стоманеносива коса и с най-обикновена скучна прическа. Тъмни очи, с бръчки и торбички. Бяло, плоско лице, месесто, неподвижно, студено. Прикрито, неразгадаемо изражение. Беше облечена с грозен пеньоар от дебел груб плат.

— Мисис Хот? — попита Лий.

Жената наведе глава, премигна и издаде извинителен звук. Универсалният сигнал за недоумение.

— Не говори английски — отбелязах.

— Преди петнайсет минути говореше — възрази Лий.

Светлината зад гърба на жената идваше от настолна лампа във вътрешността. Отблъсъкът за миг притъмня, защото втора фигура мина пред лампата и се запъти към нас. Още една жена. Значително по-млада. Може би на двайсет и пет-шест. Страшно елегантна. И много, много красива. Рядка, екзотична красота. Като модел. Усмихна се някак стеснително.

— Аз говорих с вас на английски преди петнайсет минути. Аз съм Лайла Хот. Това е майка ми.

Наведе се и заговори бързо и тихо на някакъв чужд език, може би източноевропейски, в ухото на майка си. Възрастната жена доби приветлив вид и се усмихна. Представихме се. Лайла Хот говореше от името на майка си. Каза ни, че се казва Светлана Хот. Ръкувахме се съвсем официално, кръстосвайки китки — двама срещу двама. Лайла Хот беше невероятна. И много естествена. В сравнение с нея момичето от влака изглеждаше изкуствено. Беше висока, но не прекалено, и слаба, но също не прекалено. Имаше безупречен слънчев загар, дълга черна коса. Никакъв грим. Огромни хипнотизиращи очи, най-искрящото синьо, което някога съм виждал. Като че ли бяха осветени отвътре. Движенията ѝ бяха гъвкави и пестеливи. През половината време приличаше на млад и дългокрак гамен, а през другата половина — на зряла жена, която се владее отлично. През половината време изглеждаше, сякаш не е наясно колко е красива, през другата половина като че ли малко се стесняваше от този факт. Беше с черна официална рокля, вероятно купена в Париж, която сигурно струваше повече от лека кола. Нямаше обаче нужда от нея. Можеше да е облечена с нещо, същите на ръка от стари чували за картофи — ефектът щеше да е същият.

Последвахме я в апартамента, а майка ѝ влезе след нас. Имаше три стаи — хол в средата и спални от двете страни. На масата за хранене в хола се виждаха останките от вечеря. По ъглите имаше пликове с покупки два от „Бергдорф Гудман“ и два от „Тифани“. Тереза Лий извади значката си, а Лайла Хот отиде до един шкаф и се върна с две тънки книжки, които ѝ подаде. Паспортите им. Смяташе, че официалните посетители от Ню Йорк ще искат да видят документите им. Паспортите бяха червеникавокафяви с отпечатан на корицата златен орел и думи на кирилица над и под него. Лий ги разгледа и после ги оставил обратно върху шкафа.

След това всички седнахме. Светлана Хот гледаше право напред, с безизразно лице, изключена от разговора заради езика. Лайла Хот ни погледна внимателно, сякаш за да си изясни кои сме. Ченге от града и свидетелят от влака. Накрая впери поглед в мен, може би защото си мислеше, че съм по-сериозно засегнат от събитията. Не се оплаквах. Просто не можех да отделя очи от нея.

— Много съжалявам за случилото се със Сюзан Марк — каза тя накрая.

Гласът ѝ беше нисък, с прецизна дикция. Говореше английски много добре. С лек акцент, доста официално. Сякаш се беше учила да говори от старите черно-бели американски и британски филми.

Тереза Лий не каза нищо.

— Не знаем какво се е случило със Сюзан Марк — обадих се аз.

— Наистина. Имам предвид извън очевидните факти.

Лайла Хот кимна учтиво, деликатно и някак виновно.

— Искате да разберете какво е моето участие — каза тя.

— Да, така е.

— Това е дълга история. Трябва обаче да ви уверя от самото начало, че нищо в нея не би могло да обясни събитията в метрото.

— Да чуем тази история — подкани я Тереза Лий.

И така, чухме я. Първата част беше обща информация. Чисто биографична. Лайла Хот бе двайсет и шест годишна. Украинка. На осемнайсет години се омъжила за руснак. Руснакът се заел с предприемачество в руски стил от деветдесетте години — взел на концесия от разпадащата се държава петролни находища, въгледобивни и уранови мини и станал милионер. После станал милиардер. Но не оцелял. Условията били тежки. Всички искали да успеят, но това било невъзможно. Конкурент застрелял руснака в главата преди година пред някакъв нощен клуб. Трупът лежал в снега на тротоара през целия следващ ден. Послание в московски стил. Овдовялата Лайла Хот разбрала намека, превърнала всичко в пари в брой и се преместила в Лондон с майка си. Лондон ѝ харесвал и смятала да се установи да живее там с много пари и, общо взето, без да има какво да прави.

— Предполага се, че младите хора, които забогатяват, трябва да се грижат за родителите си — продължи тя. — Различни спортисти, поп и кинозвезди непрекъснато го правят. В Украйна това е нормално.

Баща ми е починал, преди да се родя. Имам само майка си. Разбира се, предложих ѝ всичко, което пожелае — къщи, коли, пътувания, круизи. Не иска нищо такова. Иска от мен единствено да ѝ помогна да открие някакъв мъж от миналото. Сякаш прахолякът се е слегнал след дълъг и бурен живот и най-накрая е получила възможност да седне и да се замисли кое е имало значение в живота ѝ.

— Кой е този мъж? — попитах.

— Американски войник на име Джон. Не знаем нищо повече. В началото майка ми твърдеше, че били само познати, после обаче се оказа, че бил много мил с нея в конкретен момент и на конкретно място.

— Кога и къде?

— В Берлин, за кратко, в началото на осемдесетте.

— Не е много конкретно.

— Било е, преди да се родя. През 1983-та. Лично за себе си знаех, че да се намери този човек е безнадеждна задача. Реших, че майка ми се превръща в глупава старица. Въпреки това се заех с издирането. Не се беспокойте, тя не разбира какво си говорим.

Светлана Хот се усмихна и кимна без повод.

— Защо майка ти е била в Берлин? — попитах аз.

— Била е в Червената армия — отговори дъщеря ѝ.

— Какво е правила в армията?

— Била е в пехотен полк.

— Като каква?

— Като политически комисар. Във всички полкове е имало по един. Всъщност имали са по няколко.

— Какво предприе, за да откриеш американецата?

— Майка ми беше сигурна, че е бил в сухопътните войски, а не във флота. Оттам започнах. Телефонирах от Лондон в Министерството на от branata и попитах какво би трябвало да направя. След като обясних, ме препратиха към управление „Човешки ресурси“. Те имат пресслужба. Мъжът, с когото разговарях, се трогна. Реши, че историята е симпатична. Може да е търсил някакъв пиар ефект, не знам. Най-после добра новина. Лично аз мислех, че си губи времето. Джон е често срещано име. И, както разбрах, повечето американски войници са служили в Германия на ротационен принцип и повечето от тях са посещавали Берлин. Реших, че възможните места за търсене нарастват

неимоверно. Така и се оказа. Няколко седмици по-късно се обади служителка на име Сюзан Марк. Не бях у дома и тя остави съобщение. Информираше ме, че задачата била поверена на нея. Обясни ми, че някои имена, които звучат като Джон, въщност са съкратен вариант на Джонатан. Попита ме дали случаят не е такъв. Попитах майка ми и после се обадих на Сюзан Марк и й казах, че името е Джон. Разговорът с нея беше много приятен и го последваха още много такива. Почти станахме приятелки, струва ми се, както понякога става по телефона. Като приятелство с писма, само че вместо да пишеш, говориш по телефона. Разказа ми за себе си. Okаза се много самотна и си мисля, че разговорите ни някак си разведряваха дните ѝ.

— Какво стана после? — попита Лий.

— Най-накрая получих новини от Сюзан. Каза ми, че стигнала до някакви предварителни заключения. Предложих да се срещнем тук, в Ню Йорк. Нещо като консумиране на приятелството ни. Имах предвид вечеря, театрално представление. Исках някак да изразя благодарността си за усилията ѝ. Тя така и не дойде.

— В колко часа я очакваше? — попитах аз.

— Около десет. Каза, че ще тръгне след работа.

— Късно е за вечеря и за театрално представление.

— Смяташе да остане. Запазих ѝ стая.

— Кога пристигнахте тук?

— Преди три дни.

— Как?

— С „Бритиш Еъруейс“ от Лондон.

— Наела си местен екип — подхвърлих.

Лайла Хот кимна.

— Кога? — попитах.

— Малко преди да пристигнем тук.

— Защо?

— По-сигурно е — отговори тя. — А понякога е и полезно.

— Къде намери именно тези хора?

— Рекламират се. В московските вестници, а и в емигрантската преса в Лондон. За тях е добър бизнес, а за нас е нещо като проверка на статуса. Ако пътуваш в чужбина без помощ, изглеждаш слаб. Погодбре е да не бъде така.

— Казаха ми, че имаш и свой собствен екип.

Тя ме погледна изненадано.

— Нямам свой собствен екип — каза тя. — Защо, за бога, е трябвало да го казват? Не разбирам.

— Казаха, че си довела банда опасни типове.

За момент тя се стъписа и леко се ядоса. После на лицето ѝ се изписа разбиране. Изглежда, умееше да анализира бързо.

— Може би са проявили стратегическа изобретателност. След като Сюзан не дойде, изпратих ги да разберат какво става. Реших, че щом им плащам, могат и да свършат някоя работа. А и майка ми възлага големи надежди на мен, така че не исках да се провалим в последната минута след толкова усилия. Предложих им премия. Отраснали сме с мисълта, че в Америка най-силен е гласът на парите. Вероятно онези мъже са измислили версията с опасните типове, за да не изпуснат допълнителното възнаграждение. За да те накарат да говориш.

Замълчах.

После на лицето ѝ се появи нещо друго. Спомни си още нещо.

— Нямам екип, както го наричаш. Има само един мъж, Леонид, от някогашната охрана на мъжа ми. Не можа да си намери друга работа. Боя се, че не го бива особено. Задържах го при нас. В момента е на Пенсилвания Стейшън. Чака теб. От полицията ми казаха, че свидетелят е заминал за Вашингтон. Предположих, че си взел влака и ще се върнеш по същия начин. Така стана, нали?

Отговорих:

— Да, върнах се с влака.

— Значи Леонид не те е видял. Имаше твоя снимка. Трябваше да те помоли да ми се обадиш по телефона. Горкият, сигурно още стои там.

Тя стана и отиде до шкафа. Към стационарния телефон. Което ми създаде временен тактически проблем. Мобилният телефон на Леонид беше в джоба ми.

31

По принцип знам как се изключва мобилен телефон. Виждал съм да го правят и самият аз съм го правил няколко пъти. При повечето модели натискаш и задържаш червения бутон повече от две секунди. Апаратът обаче беше в джоба ми. Нямаше как да го отворя и да разбера кой е червеният бутон само с пипане. Ако го извадех пред очите на всички, за да го изключи, щеше да бъде прекалено подозрително.

Лайла Хот набра девет за външна линия и после номера.

Мушнах ръка в джоба си, напипах бутончето за батерията и я откачих. Отделих я от телефона и я обърнах наопаки, за да не направи случаен контакт.

Лайла Хот изчака, после въздъхна и остави слушалката.

— Безнадежден е — каза тя. — Но е много лоялен.

Опитах се мислено да си представя премеждията на Леонид. Полицаи, линейка, вероятно задължително посещение до „Спешна помощ“ в болница „Сейнт Винсънт“. Нямаше документи, може би не знаеше и английски, може би щеше да има проблеми, разпити и задържане. После връщане в хотела.

Нямах представа колко щяха да го задържат.

Не можех да предскажа и колко време щеше да му отнеме да се върне тук.

— Тукашните момчета споменаха името Джон Сансъм — казах аз.

Лайла Хот въздъхна отново и поклати глава — едва доловим жест на раздразнение.

— Инструктирах ги, когато пристигнахме — обясни тя. — Разказах им историята и се разбрахме много добре. Заедно стигнахме до извода, че да утешаваме майка ми е губене на време. Честно казано, шегувахме се по този повод. Един от мъжете четеше вестник — нещо за Сансъм. И каза: „Ето американски войник на име Джон, горе-долу от същото поколение.“ Каза, че може би търсим самия Сансъм. В

продължение на ден-два се шегувахме с него. Казвахме: „Хайде да се обадим на Джон Сансъм и да приключваме с това.“ Естествено, беше несериозно, защото шансовете са нулеви. Едно на милион може би. Онези хора също се шегуваха, но постепенно започнаха някак да си вярват. Може би заради последствията, тъй като Сансъм е известен политик.

— Какви последствия? Какво е правила майка ти с онзи войник Джон?

Светлана Хот гледаше в пространството, без да разбира. Лайла Хот седна.

— Майка ми никога не е разказвала подробности за онова време. Разбира се, не може да е било шпионаж. Майка ми не е предател. Казвам го като лоялна дъщеря, а като реалист. Все още е жива. Значи никога не са я подозирали. Американският й приятел също не е бил предател. Контактите с предателите чужденци са били работа на КГБ, а не на военните. И аз лично се съмнявам, че интересът й е бил романтичен. По-скоро ми се струва, че става дума за някаква помощ, финансова или политическа. И то тайна. Такива са били времената в Съветския съюз. Възможно е обаче да е имало и романтична връзка. Единственото, което ми е казвала, е, че американецът е бил много добър с нея. Тя не обича да разкрива картите си.

— Попитай я пак сега.

— Питала съм я много пъти, както можеш да си представиш. Не иска да говори.

— И смяташ, че Сансъм няма нищо общо?

— Не, не. В никакъв случай. Това беше просто една шега, нищо повече. Освен, разбира се, ако попадаме в категорията „едно на милион“. Което би било наистина удивително, нали? Да се пошегуваш с нещо и то да се окаже истина?

Не казах нищо.

— Мога ли сега аз да ти задам един въпрос? — продължи Лайла Хот. — Сюзан Марк предаде ли ти информацията, предназначена за майка ми?

Светлана Хот се усмихна и отново кимна. Започнах да подозирам, че знае думата „майка“. Като куче, което върти опашка, когато си чуе името.

— Защо мислиш, че Сюзан Марк ми е предала информация? — отвърнах с въпрос аз.

— Защото хората, които наех, ми казаха, че ти си им заявили, че е така. На флаш памет. Изпратиха ми това съобщение и снимката ти, после казаха, че се отказват от задачата. Не знам защо. Плащах им добре.

Раздвижих се на стола и мушнах ръка в джоба си. Порових около разглобения телефон и намерих паметта, която купих от „Рейдио Шак“. Почувствах мекото неопреново калъфче с ноктите си. Извадих го, вдигнах го нагоре и го показах на Лайла Хот.

Тя го погледна хищно както котка гледа птичка.

— Наистина ли е това?

Тереза Лий се раздвижи на стола и ме погледна. Като че ли питаше: *Ти ли ще го кажеш, или да го кажа аз?* Лайла Хот улови погледа й и попита:

— Какво?

— Боя се, че на мен всичко това ми се стори доста по-различно — отвърнах аз. — Сюзан Марк изглеждаше ужасена във влака в метрото като човек, който има сериозни неприятности. Изобщо не приличаше на някой, който идва в града на гости на приятелка, за да вечерят заедно и да отидат на театър.

— Казах го още в началото — заяви Лайла. — Не мога да обясня случилото се.

— Оставила е колата си и е продължила с метрото. Това е странно. Щом като си й запазила стая, не се съмнявам, че щеше да се изръсиши и за паркирането на колата й.

— Да се изръся?

— Да платиш.

— Разбира се.

— Освен това тя носеше зареден револвер.

— Живееше във Вирджиния. Чух, че там е задължително.

— Там е законно, но не е задължително.

— Не мога да го обясня, съжалявам.

— И синът й е изчезнал. За последен път са го видели да излиза от някакъв бар с момиче горе-долу на твоята възраст и което горе-долу прилича на теб.

— Изчезнал?

— Няма го.
— Жена, която прилича на мен?
— Страхотно бебче.
— Какво означава това?
— Красива млада жена.
— Какъв бар?
— Някъде в Лос Анджелис.
— В Калифорния? Не съм била в Лос Анджелис. Никога през живота си. Била съм само в Ню Йорк.

Не казах нищо.

— Огледай се наоколо — продължи Лайла. — В Ню Йорк съм от три дни, с туристическа виза, и заемам три стаи в обикновен хотел. Нямам екип, както се изразяваш. Никога не съм била в Калифорния.

Не казах нищо.

— Външният вид е нещо субективно. И не съм единствената жена на такава възраст. На света има шест милиарда души. Повечето, предполагам, са млади. Половината са под петнайсет, което означава, че пак има три милиарда души над шестнайсет години. Може би дванайсет процента от тях са между двайсет и трийсет. Около половината са жени. Това прави сто и осемдесет милиона. Дори и само една на всеки сто да минава за хубава в онзи бар, в Калифорния, пак е десет пъти по-вероятно Джон Сансъм да е приятелят на майка ми, отколкото аз да имам нещо общо със сина на Сюзан Марк.

Кимнах. Аритметически Лайла Хот имаше право.

— И вероятно Питър наистина е отишъл някъде с момиче — продължи тя. — Да, знам името му. Всъщност знам всичко за него. Сюзан ми разказа по телефона. Говорехме за проблемите си. Тя мразеше сина си. Презираше онова, което е. Той е всичко, което тя ненавижда. Повърхностен младеж с незряло отношение към живота. Отказал се е от нея заради баща си. И знаете ли защо? Защото бил вманичен на тема родословие, а Сюзан била осиновена. Знаехте ли това? В представата на собствения й син тя била дете, заченато извънбрачно. Мразел я е за това. Знам повече за Сюзан, отколкото всички останали. Говорила съм с нея много пъти. Изслушвала съм я. Беше самотна. Бях нейна приятелка. Радваше се, че ще дойде тук и ще се видим.

Долових, че Тереза Лий иска да си тръгва. Аз също исках да се махна оттам, преди младият Леонид да се е появил отново. Кимнах и свих рамене, сякаш нямаше какво повече да кажа и нямаше какво повече да науча. Лайла Хот попита дали ще й дам флаш паметта, която бях получил от Сюзан Марк. Не казах нито „да“, нито „не“. Изобщо не отговорих. Просто се ръкувахме отново и ние с Лий си тръгнахме. Вратата зад нас се затвори, минахме през тихия коридор и чухме звънчето на асансьора. Качихме се в кабината, спогледахме се в огледалата на стените и Лий попита:

- Е, какво мислиш?
- Мисля, че е красива — отвърнах. — Една от най-красивите жени, които съм виждал.
- Освен това?
- Изумителни очи.
- Освен очите.
- Стори ми се, че и тя е самотна. Говореше за Сюзан, но имах чувството, че говори за себе си.
- А версията ѝ?
- Дали красивите хора автоматично получават повече доверие?
- Не и от мен, приятел. Време е да го преодолееш. След трийсет години ще изглежда като майка си. Вярваш ли ѝ?
- А ти?
- Лий кимна.
- Да, вярвам ѝ. Защото е смешно лесно да се провери история като тази. Само глупак би ни дал толкова много възможности да докажем, че лъже. Например има ли наистина онзи отдел в армията пресслужба?
- Със стотици служители.
- Значи остава само да открием с кого точно е разговаряла и да го попитаме. Бихме могли дори да проследим обажданията ѝ от Лондон. Ще се свържа със Скотланд Ярд. Ще ми достави удоволствие. Представяш ли си? Дохърти ме прекъсва, а аз му казвам „Чупката, приятел, в момента говоря със Скотланд Ярд“. Мечтата на всеки полицай.
- С телефонните разговори се занимава Агенцията за национална сигурност — казах. — Някой се обажда в Министерството

на отбраната от чужбина? Телефонният номер вече е влязъл в нечий разузнавателен анализ.

— Можем да проследим и разговорите на Сюзан Марк от Пентагона. Ако двете са разговаряли толкова често, колкото твърди Лайла, ще го установим лесно. Международните разговори до Обединеното кралство вероятно се отчитат отделно.

— Тогава действай. Проверявай.

— Ще го направя — каза тя. — И би трябало да ѝ е ясно, че мога да го направя. Стори ми се интелигентна жена. Знае, че „Бритиш Еъруейс“ и Министерството на вътрешната сигурност са в състояние да я проследят и когато влиза, и когато излиза от страната. Знае, че можем да установим дали е летяла до Ел Ей. Знае, че можем да попитаме Джейкъб Марк дали сестра му е осиновена. Всичко това може много лесно да се провери. Трябва да е луда, за да ни лъже за такива неща. Освен това сама дойде в полицията и предложи услугите си доброволно. Показа ми и паспорта си, което е обратното на подозрително поведение. Все големи плюсове в нейна полза.

Извадих мобилния телефон от джоба си и сложих батерията. Натиснах бутона за включване и еcranът светна. Показваше пропуснат разговор. Реших, че е опитът на Лайла Хот да се свърже от стаята ѝ в хотела преди десет минути. Видях, че Лий гледа телефона, и казах:

— На Леонид е. Взех го от него.

— Значи те е намерил?

— Аз го намерих. Затова и стигнах до този хотел.

— Къде е той сега?

— Вероятно се прибира пеша от болницата „Сейнт Винсънт“.

— Сигурен ли си, че искаш да разкажеш какво се е случило на някой от нюйоркската полиция?

— Той припадна. Аз му помогнах. Край. Питай свидетелите.

— Независимо от това Лайла ще се ядоса.

— Тя смята, че във Вирджиния е задължително да имаш пистолет. Може би си мисли, че уличните грабежи са задължителни в Ню Йорк. Израснала е с подобна пропаганда.

Излязохме от асансьора във фоайето и се отправихме към изхода.

— Ако всичко е толкова невинно, защо се намесиха федералните? — попита Лий.

— Ако историята е вярна, значи американски военен се е срецдал със съветски политкомисар по време на Студената война. Федералните искат да се уверят, че историята е невинна. Затова и реакцията на „Човешки ресурси“ се е забавила със седмици. Обсъждали са как да действат и са подготвяли терена за наблюдение.

Качихме се в колата на Лий.

— Не си напълно съгласен с мен, нали? — попита тя.

— Ако делата на семейство Хот са невинни, така да бъде. Имаше обаче нещо друго, което не беше невинно. Без никакво съмнение. Именно това друго нещо е отвело Сюзан Марк на същото място по същото време. Което е дяволско съвпадение.

— И?

— Знаеш ли поне за един случай, в който шанс едно на милион се е сбъднал?

— Не.

— Нито пък аз. Мисля обаче, че в момента се случва точно това. Участието на Джон Сансъм е вероятно едно на милион, но мисля, че е замесен по някакъв начин.

— Защо?

— Говорих с него.

— Във Вашингтон?

— Всъщност се наложи да го последвам в Северна Каролина.

— Не се отказваш, нали?

— И той каза така. После го попитах дали е чувал името Лайла Хот. Каза, че не е. Наблюдавах лицето му. Появях се, че казва истината, но си помислих и че ме лъже. Едновременно. И може би е точно така.

— Как така?

— Може да е чувал името Хот, но не и Лайла Хот. Формално не е чувал името Лайла Хот, но може да е чувал името Светлана Хот. Може да му е било много познато.

— Какво би означавало това?

— Може би нещо повече, отколкото си мислим. Защото, ако Лайла Хот казва истината, значи в ход е някаква странна логика. Защо Сюзан Марк е взела случая толкова присърце?

— Съчувствала е.

— Защо точно тя?

— Не знам.

— Защото е била осиновена. Родена извънбрачно, вероятно често се е питала кои са истинските ѝ родители. Съчувствала е на други хора в същото положение. Като Лайла Хот може би. Някакъв тип бил много мил с майка ѝ, преди тя да се роди? Фраза като тази може да се тълкува по много начини.

— Например?

— В най-добрая случай ѝ е подарил топло палто за зимата.

— А в най-лошия?

— Може би Джон Сансъм е бащата на Лайла Хот.

32

С Лий се върнахме направо в управлението. Джейкъб Марк беше приключил работата си с Дохърти. Това беше ясно. И нещо се бе променило. И това беше ясно. Седяха един срещу друг от двете страни на бюрото на Дохърти. Вече не разговаряха. Джейк изглеждаше по-доволен. Изражението на Дохърти излъчваше търпение, сякаш току-що бе пропилял един час от времето си. Не изглеждаше ядосан. Ченгетата са свикнали да пилеят време. Статистически повечето от нещата, които вършат, не водят доникъде. С Лий се приближихме към тях и Джейк каза:

- Питър се е обадил на треньора си.
- Кога? — попитах.
- Преди два часа. Треньорът се обадил на Молина, Молина се обади на мен.
- Добре. Къде е?
- Не е казал. Наложило се е да остави съобщение. Треньорът му никога не вдига телефона си, докато вечеря. Време за семейството.
- И с Питър всичко е наред?
- Казал е, че няма да се върне скоро. Може би никога. Смятал да се откаже от футбола. Чувало се кикотене на момиче.
- Сигурно наистина си го бива това момиче — обади се Дохърти.
- Ти удовлетворен ли си? — попитах Джейк.
- Не, по дяволите — отговори Джейк. — Това обаче е животът. И си мисля, че той ще промени решението си. Въпросът е кога.
- Питах дали си удовлетворен, че съобщението е истинско.
- Треньорът познава гласа му. Може би по-добре и от мен.
- Някой опитал ли е да се свърже с него след това?
- Всички опитвахме. Телефонът му обаче е изключен.
- Значи сме удовлетворени? — попита Тереза Лий.
- Предполагам.
- По-добре ли се чувствуаш?

— Чувствам облекчение.

— Мога ли да ти задам въпрос на друга тема?

— Давай.

— Сестра ти осиновено дете ли беше?

Джейк се поколеба. Превключи скоростите. Кимна.

— И двамата сме осиновени. Като бебета. През три години.

Първо Сюзан. Защо питаш?

— Искам да потвърдя една нова информация — отговори Лий.

— Каква нова информация?

— Изглежда, Сюзан е дошла тук, за да се срещне с приятелка.

— Каква приятелка?

— Украинка на име Лайла Хот.

Джейк ме погледна.

— Вече говорихме, нали? Сюзан никога не е споменавала името Лайла Хот пред мен.

Лий го попита:

— Ти би ли очаквал да го спомене? Бяхте ли близки с нея? Това приятелство изглежда скорошно.

— Не бяхме много близки.

— Кога разговаряхте за последен път?

— Май беше преди няколко месеца.

— Значи не си запознат подробно със социалния ѝ живот.

— Не съм — отговори Джейк.

— Колко души знаеха, че ти и Сюзан сте осиновени? — попита Лий.

— Не сме го рекламирали в пресата, но не беше и тайна.

— След колко време би го научила нейна нова приятелка?

— Вероятно бързо. Хората си споделят такива неща.

— Как би описал отношенията на Сюзан със сина ѝ?

— Що за въпрос е това?

— Важен.

Джейк се поколеба. Стисна зъби и се извъртя на една страна, сякаш искаше физически да избяга от въпроса. Като че ли се предпазваше от удар. Може би защото не му се искаше да вади мръсното бельо на показ, в който случай езикът на тялото му щеше да е достатъчен отговор на въпроса ни. Тереза Лий обаче искаше точен отговор.

— Отговори ми, Джейк. Като ченге на ченге. Трябва да съм наясно.

Джейк помълча още малко, после сви рамене.

— Мисля, че могат да се нарекат отношения на любов и омраза.

— В какъв смисъл по-точно?

— Сюзан обичаше Питър, а Питър мразеше Сюзан.

— Защо?

Джейк се поколеба още малко и сви рамене.

— Сложно е.

— Как така?

— Питър мина през особена фаза, като повечето хлапета.

Момичетата искат да са принцеси, момчетата искат дядовците им да са били адмирали, генерали или прочути пътешественици. В определен период на всекиго му се иска да е нещо, което не е. Питър, общо взето, искаше да живее в реклама на Ралф Лорън. Искаше да е Питър Молина Четвърти или поне Трети. Искаше баща му да притежава аристократично име, а майка му да е богата наследница. Сюзан не прие добре тези негови настроения. Самата тя беше дъщеря на малолетна проститутка, наркоманка от Болтимор, и никога не го е крила. Смяташе, че честността е най-добрата политика. Питър на свой ред не го прие добре. Двамата всъщност никога не преодоляха различията си, а когато дойде разводът, Питър избра баща си и двамата със Сюзан така и не си простиха.

— Ти как реагира на тези неща?

— Разбирах и двете гледни точки. Никога не съм се интересувал коя е истинската ми майка. Не исках да знам. И аз имах период, когато ми се искаше да е дама с диаманти. Преодолях го. Но Питър не можа, което е глупаво, знам, но е и разбирамо.

— Сюзан харесваше ли Питър като човек, след като не го е обичала като син?

Джейк поклати глава.

— Не. И това допълнително влошаваше нещата. Сюзан не обичаше футболисти с фирмени якета и други подобни неща. Предполагам, че в училището и в колежа е имала неприятности с такива като тях. Не ѝ харесваше, че собственият ѝ син се превръща в един от тях. Кариерата обаче беше важна за Питър веднъж сама за себе

си и втори път като оръжие срещу Сюзан. Семейството им без съмнение не беше стабилно.

— Кой знае за тези неща?

— Интересува те дали приятелите ѝ са знаели?

Лий кимна.

— Много от близките може би са знаели — каза Джейк.

— А приятел, с когото се е срещнала наскоро?

— Тук не става въпрос за график, а за доверие, нали?

— Ти ми каза, че Сюзан не е била нещастна — намесих се аз.

— Наистина не беше — отговори Джейк. — Знам, че звучи странно, но хората без родители имат различни възгледи за семейството. Имат различни очаквания. Повярвайте ми. Знам. Сюзан се беше примирила и го приемаше като факт от живота.

— Беше ли самотна?

— Сигурен съм, че беше.

— Чувстваше ли се изолирана?

— Сигурен съм, че да.

— Обичаше ли да говори по телефона?

— Повечето жени обичат.

— Имаш ли деца? — попита го Лий.

Джейк отново поклати глава.

— Не — отговори. — Нямам деца. Дори не съм женен. Опитах се да се поуча от опита на по-голямата ми сестра.

Лий се замисли за момент.

— Добре, Джейк. Радвам се, че с Питър всичко е наред. И съжалявам, че се наложи да говорим за тези неприятни неща.

Тя стана и се отдалечи, аз я последвах. Тя каза:

— Ще проверя и другите неща, но ще отнеме време, защото онези канали винаги са много бавни. Поне засега обаче си мисля, че Лайла Хот не е излъгала. Две от нещата се потвърждават — за осиновяването и за отношенията между Сюзан и сина ѝ. Знае факти, които би могла да знае само истинска приятелка.

Кимнах в знак на съгласие.

— А ще се поинтересуваш ли от другото нещо? Което е изплашило Сюзан толкова много?

— Не и докато не видя доказателства, че в град Ню Йорк, някъде между Девето Авеню и Парк Авеню, Трийсета и Четирийсет и пета

улица е извършено престъпление.

— Това е тук някъде.

— Всичко останало би било самодейност — кимна тя.

— А Сансъм интересува ли те?

— Ни най-малко. Теб?

— Струва ми се, че може би трябва да го предупредя.

— За какво? За шанса едно на милион?

— Всъщност шансът е доста по-голям от едно на милион. В Америка има пет милиона мъже, които се назват Джон. По-популярно е само името Джеймс. Един на трийсет мъже. Което означава, че през 1983-та в американската армия трябва да е имало само трийсет и три хиляди военни с името Джон. Свалиме десет процента поради демографски причини и получаваме шанс едно на трийсет хиляди.

— И все пак шансът не е много голям.

— Просто мисля, че Сансъм би следвало да знае, това е всичко.

— Защо?

— Наречи го колегиална солидарност. Може би пак ще отида до Вашингтон.

— Няма нужда. Спести си пътуването. Той ще дойде тук утре. Обяд за набиране на средства в „Шератън“. С големите играчи от Уолстрийт. Седмо Авеню и Петдесет и втора улица. Уведомиха ни.

— Защо? В Грийнсбъро нямаше кой знае каква охрана.

— И тук няма да има. Всъщност няма да има никаква охрана. Уведомяват ни за всичко обаче. Така действа новата полиция на Ню Йорк сега.

Отдалечи се и ме остави сам в голямото празно помещение с някакво тревожно чувство. Може би Лайла Хот наистина беше чиста като девствен сняг, но не можех да се отърва от усещането, че с идването си в града Сансъм ще влезе в капан.

33

Отдавна мина времето, когато можехте да си намерите приличен хотел в Ню Йорк само за пет долара на нощ, но все още можете да се уредите за петдесет, ако знаете как. Работата е в това да започнете да търсите късно. Отидох до хотел, в който бях отсядал и преди близо до Медисън Скуеър Гардън. Беше голям, някога грандхотел, но сега представляващ само олющена стара сграда на границата между ремонта и разрушаването. След полунощ дежурният персонал се свива до един портиер, който отговаря за всичко, включително и за рецепцията. Отидох при него и го попитах дали има свободна стая. Мъжът изтрака демонстративно по една клавиатура, присви очи към екрана и каза, че има. Спомена цена от сто осемдесет и пет долара плюс данъка. Попитах дали мога да видя стаята, преди да я взема. Хотелът беше от онези, в които подобно искане звучи разумно. И смислено. Дори задължително. Портиерът се измъкна иззад бюрото си и ме поведе към асансьора и после по дълъг коридор. Отвори вратата с електронна карта, закачена за колана му с навит на спирала пластмасов шнур, и се отдръпна, за да ме пусне да вляза.

Стаята беше добра. Имаше легло и баня. Всичко, от което имах нужда, и нищо, от което нямах. Извадих две двайсеточки от джоба си.

— Какво ще кажеш да не се занимаваме с регистрации и други подобни там долу?

Мъжът не каза нищо. Никога не казват. Извадих още десет и добавих:

— За камериерката утре.

Той се размърда някак неловко, сконфузен от прямотата ми, но после протегна ръка и взе парите.

— В осем трябва да си излязъл.

И си тръгна. Вратата се затвори зад гърба му. Централният компютър долу сигурно щеше да покаже, че е отварял тази стая с картата си, но той щеше да твърди, че ми е показал стаята, аз обаче не съм останал очарован и съм си тръгнал веднага. Вероятно редовно

даваше подобни обяснения. Може би дори бях четвъртият, който си е тръгнал последната седмица. Може би петият или шестият. Какви ли неща се случват в градските хотели, след като си тръгне дневната смяна.

Спах добре и се събудих с приятно чувство. Измъкнах се от хотела в осем без пет. Пробих си път през потока хора, които влизаха и излизаха от Пенсилвания Стейшън и закусих в задното сепаре на заведение на Трийсет и трета улица. Кафе, яйца, бекон, палачинки и още кафе, всичко за шест долара, плюс данъка и бакшиша. По-скъпо, отколкото в Северна Каролина, но не много. Батерията в телефона на Леонид все още беше наполовина пълна. На дисплея се виждаха няколко бели и няколко черни чертички. Реших, че ще има достатъчно сили за няколко разговора. Набрах 600 и се канех да довърша с 82219, но чух в слушалката пронизителен звук, който беше нещо средно между сирена и ксилофон. После чух глас, който ми обясни, че номерът не може да бъде избран. Съветваха ме да го проверя и да опитам отново. Опитах 1600 и получих същия резултат. Опитах с 011, за международна линия, после 1 за Северна Америка и после 600. Заобиколен маршрут, но резултатът не беше по-добър. Опитах с международен код 001, в случай че телефонът бе лондонски. Без резултат. Опитах с 8**\101, което е източноевропейският международен код за Северна Америка, в случай че телефонът е пренесен чак от Москва преди година. Без резултат. Разгледах клавиатурата и се замислих дали вместо D да не набера 3, но системата започваше да писука много преди да стигна дотам.

И така, 600–82219–D не беше телефонен номер. Канадски или какъвто и да е друг. И ФБР би трябвало да е наясно с това. Може би бяха обмисляли такава възможност около минута и я бяха отхвърлили веднага. ФБР може да е много неща, но глупостта не е едно от тях. Значи тогава на Трийсет и пета улица агентите бяха прикрили истинските си въпроси зад димна завеса.

Какво още ме бяха питали?

Бяха преценили доколко е голям интересът ми, бяха ме попитали пак дали Сюзан ми е дала нещо и се бяха уверили, че напускам града.

Искаха да не проявявам любопитство, да си остана с празни ръце и да си отида.

Зашо?

Нямах представа.

И какво е 600–82219–D ако не телефонен номер?

Останах още десет минути на една последна чаша кафе, от която отпивах бавно, с отворени очи, без обаче да виждам кой знае какво, в опит да измъкна отговора някъде отвътре. Както Сюзан Марк се беше опитвала да го измъкне в метрото. Представях си цифрите мислено една след друга, поотделно, заедно, в различни комбинации, на интервали, с тирета, по групи.

Червената лампичка светна при 600.

Сюзан Марк.

600.

Не можах обаче да си спомня.

Допих кафето, прибрах телефона на Леонид отново в джоба си и тръгнах на север, към „Шератън“.

Хотелът представлява огромна кула от стъкло, с плазмен екран във фоайето, който показва всички събития за деня. Главната зала беше ангажирана за обяд от група, нарекла себе си ФТ. „Филателен трепет“, „Фамилна търговия“ или самият „Файненшъл Таймс“? Безобиден повод за среща на група едри риби от Уолстрийт, които искаха да си купят още повече влияние. Тяхното мероприятие щеше да започне по обяд. Реших, че Сансъм ще се опита да пристигне към единайсет. Щеше да му е нужно малко време и пространство, за да се успокои преди събитието и да се подгответи. За него тази среща беше много важна. Това бяха неговите хора и имаха дълбоки джобове. Щяха да са му нужни минимум шейсет минути. Което означаваше, че имам да убивам още два часа. Отидох до Бродуей и след две пресечки в северна посока открих магазин за дрехи. Исках да си купя нова риза. Не ми харесваше тази, с която бях облечен. Беше символ на поражението ми. *Не идвай облечен така, няма да те пуснат да влезеш.* Щом като щях да се срещна с Елспет Сансъм още веднъж, не исках да ме вижда със знака на моето поражение и на нейния успех.

Намерих риза от поплин в цвят каки, за която платих само единайсет долара. Така и трябваше да бъде. Нямаше джобове, а ръкавите свършваха някъде между лактите и китките ми. С навити маншети стигаха до лактите.

Харесваше ми обаче. Беше прилична. И най-важното, бях я купил по своя воля.

В десет и половина се върнах във фоайето на „Шератън“. Седнах. Около мен имаше хора с куфари. Половината си тръгваха и чакаха автомобили. Половината пристигаха и чакаха да им дадат стаи.

Към десет и четирийсет бях разгадал какво е 600–82219–D.

34

Станах от стола и тръгнах според указанията на гравираните месингови знаци към бизнес центъра на „Шератън“. Нямаше как да вляза. Трябваше да имам ключ от хотелска стая. Повъртях се три минути около вратата и най-накрая дойде някакъв тип. Беше с костюм и изглеждаше нетърпелив. Престорих се, че трескаво ровя в джобовете на панталоните си и после се отдръпнах с извинение. Бизнесменът отвори вратата с ключа си, влезе и аз се вмъкнах след него.

В стаята имаше четири еднакви работни места. Бюро, стол, компютър и принтер. Седнах възможно най-далеч и натиснах спейсбара, за да махна скрийнсейвъра от екрана. Дотук добре. Разгледах иконките, но не схванах почти нищо. Открих обаче, че ако задържа показалеца на мишката над тях, все едно се колебаех или размишлявах, отстрани излиза балонче с обяснение. Така открих приложението „Интернет експлорър“ и чукнах върху иконката два пъти. Твърдият диск зажужка и браузърът се появи на екрана. Доста побързо, отколкото предния път, когато използвах компютър. Може би технологиите наистина се развиваха. На страницата се появи препратка към „Гугъл“. Чукнах там и се появи страницата за търсене. И отново много бързо. Написах *Армейски разпоредби* в диалоговата кутийка и натиснах „въведи“. Екранът се промени веднага и ми предостави купища нови възможности.

През следващите пет минути щраках, прелиствах и четях.

Върнах се във фоайето в единайсет без десет. Сега столът ми беше зает. Излязох на тротоара и застанах на слънце. Очаквах Сансъм да дойде с лимузина и да влезе през парадния вход. Той не беше рок звезда, нито президент. Не би влязъл през кухнята или входа за доставки. За него най-важно беше да го виждат. Необходимостта да влиза незабелязано беше награда, която още не беше спечелил.

Денят беше горещ. Но улицата беше чиста. Не вонеше. На ъгъла, южно от мен, стояха две ченгета, а още две — на ъгъла северно от мен. Стандартно разположение на силите в центъра на града с готовност за действие и вдъхващо доверие. Не непременно полезно обаче предвид обхвата на потенциалните заплахи. Край мен заминаващите си гости на хотела се качваха в таксита. Ритъмът на града продължаваше да пулсира безмилостно. Трафикът по Седмо Авеню се движеше, спря на светофара, после пак тръгна. Пешеходците се трупаха по ъглите и после се втурваха към отсрещния тротоар. Свиреха клаксони, ръмжаха камиони, слънцето се отразяваше от високите прозорци и пърлеше безмилостно улицата.

Сансъм пристигна с лимузина в единайсет и пет. Колата бе с местна регистрация, което означаваше, че по-голямата част от пътя е изминал с влака. Малко по-малко удобно за самия него, но и по-малко коментари, отколкото ако пътува с кола или самолет. В една предизборна кампания всичко е от значение. *Политиката е минно поле*. Спрингфийлд слезе от предната дясна врата още преди колата да е напълно спряла, след което Сансъм и съпругата му слязоха отзад. Останаха секунда на тротоара, готови да се държат любезно, ако има посрещани пред хотела, и да не бъдат разочаровани, ако няма. Огледаха физиономите и видяха моята. Сансъм доби леко учуден вид, а жена му — тревожен. Спрингфийлд понечи да тръгне към мен, но Елспет го спря с едва забележим жест. Реших, че се е самоназначила за служител по контрола на щетите, предизвикани от мен. Ръкувахме се като стари приятели. Не каза нищо за ризата ми. Вместо това се наклони напред и попита:

— Необходимо ли е да говориш с нас?

Перфектно зададен въпрос от съпруга на политик. Тя вложи всевъзможни значения в думата „необходимо“. Интонацията ѝ ме превръщаше едновременно в опонент и сътрудник. Все едно ми каза: *Знаем, че имаш информация, която може да ни навреди, и те ненавиждаме заради това, но ще сме ти много благодарни, ако проявиш достатъчно разбиране, за да я обсъдиш най-напред с нас, преди да я направиш публично достояние*.

— Да, необходимо е — отвърнах.

Спрингфийлд се намръщи, но Елспет се усмихна, сякаш току-що й бях обещал сто хиляди гласа, улови ме за ръка и ме поведе навътре. Персоналът на хотела не знаеше и не искаше да знае кой е Сансъм, освен че щеше да говори пред групата, която плащаше солидна сума за залата, така че впрегнаха целия си възможен изкуствен ентузиазъм и ни въведоха в уединен салон, където донесоха бутилки хладка газирана вода и кани слабо кафе. Елспет пое ролята на домакиня. Спрингфийлд мълчеше. Сансъм прие разговор по мобилния си телефон с шефа на екипа си от Вашингтон. Разговаряха четири минути за икономическата политика и още две за програмата следобед. От разговора ми стана ясно, че Сансъм се връща във Вашингтон веднага, защото го чака много работа. Обядът в Ню Йорк беше попътен бърз удар, нищо повече. Като попътен грабеж.

Сансъм свърши разговора и стаята утихна. Въздухът съскаше в решетките на климатика и поддържаше температурата малко по-ниска, отколкото ми се искаше. Известно време мълчаливо пиехме кафе и вода. После Елспет Сансъм откри наддаването.

— Има ли никакви новини за изчезналото момче? — попита тя.

— Малко — отвърнах аз. — Пропуснал е тренировка с отбора по футбол, което, изглежда, се случва рядко.

— В Университета на Южна Калифорния? — учуди се Сансъм. Имаше много добра памет. Бях споменал университета само веднъж, и то мимоходом. — Да, наистина се случва рядко.

— После обаче се обадил на треньора си и оставил съобщение.

— Кога?

— Снощи. По време на вечеря на Западното крайбрежие.

— И?

— Изглежда, е с жена.

— Значи всичко е наред — отбеляза Елспет.

— Бих предпочел истински разговор в реално време. Или среща очи в очи.

— Съобщението не те удовлетворява?

— По природа съм недоверчив.

— Е, за какво искаш да разговаряме?

Обърнах се към Сансъм и го попитах:

— Къде беше през 1983-та?

Той замълча за момент и нещо в очите му проблесна. Не е шок, казах си. Не е изненада. Може би примирение.

- През осемдесет и трета бях капитан — отвърна той.
- Не питах това. Попитах къде беше.
- Не мога да ти кажа.
- В Берлин ли беше?
- Не мога да ти кажа.
- Каза ми, че си безупречен. Още ли държиш на тези думи?
- Напълно.
- Има ли нещо, което жена ти не знае за теб?
- Има много неща. Нито едно обаче не е лично.
- Сигурен ли си?
- Напълно.
- Чувал ли си някога името Лайла Хот?
- Вече ти казах, че не съм.
- Чувал ли си името Светлана Хот?
- Никога — каза Сансъм.

Наблюдавах лицето му. Владееше се отлично. Изглежда, изпитваше леко раздразнение, но освен това — нищо.

— Беше ли чувал за Сюзан Марк преди началото на тази седмица?

- Вече ти казах, че не.
- Получи ли медал през 1983-та?

Не отговори. Стаята притихна отново. После телефонът на Леонид зазвъня в джоба ми. Усетих вибрация и после прозвуча силна електронна мелодия. Извадих апаратата от джоба си и погледнах малкия дисплей на капачето. Номер с код 212. Същият, който беше регистриран в списъка с обажданията. Хотел „Четири сезона“. Вероятно Лайла Хот. Чудех се дали Леонид вече се беше приbral и Лайла ми се обаждаше, защото бе научила от него какво се бе случило.

Натиснах няколко бутона напосоки, докато звъненето спря, и прибрах телефона. Погледнах Сансъм и казах:

- Извинявай.
- Той сви рамене, сякаш нямаше нужда от извинения.
- Повторих въпроса си.
- Получи ли медал през 1983-та?
- Какво значение има това? — попита той.

— Знаеш ли какво е 600–8–22?

— Вероятно армейско разпореждане. Не ги знам всичките наизуст.

Казах:

— През цялото време смятахме, че само някой тъпак би очаквал управление „Човешки ресурси“ да разполага със смислена информация за операциите на „Делта Форс“. И мисля, че до голяма степен бяхме прави. Но и донякъде грешахме. Мисля, че един наистина умен човек определено би очаквал такова нещо, ако приложи латерално мислене.

— Как така?

— Да предположим, че някой знае със сигурност, че дадена операция на „Делта Форс“ се е състояла. И да предположим, че знае със сигурност, че е била успешна.

— Тогава няма да му е нужна информация, защото вече разполага с нея.

— Ами ако иска да потвърди самоличността на офицера, ръководил операцията?

— Това не може да стане през управление „Човешки ресурси“. Просто е невъзможно. Заповедите, разстановките, докладите от операциите са класифицирани и се пазят под ключ във Форт Браг.

— Какво обаче се случва с офицерите, които са провели успешна мисия?

— Ти ми кажи.

— Получават медали — отвърнах. — Колкото по-голяма е мисията, толкова по-престижна е и наградата. Разпореждане 600–8–22, част първа, алинея девет, раздел D, задължава управление „Човешки ресурси“ да поддържа хронологичен архив с всички предложения за награди, както и последвалите решения.

— Може и така да е — отвърна Сансьм, — но ако мисията е била на „Делта Форс“, няма да има никакви подробности. Няма да има публично обявяване, няма да се споменава място или да се описва за какво точно се дава наградата.

Кимнах.

— В документа се появява само име, дата и награда. Нищо повече.

— Точно така.

— И именно това би било нужно на един умен човек, който мисли латерално, нали? Наградата доказва, че мисията е била успешна, липсата на публично обявяване означава, че е била секретна. Вземи произволен месец, например от 1983-та. Колко медала са били раздадени?

— Хиляди. Стотици и стотици медали за добра служба, без да броим останалите.

— Колко Сребърни звезди?

— Не толкова много.

— Ако изобщо има — добавих. — В началото на 1983-та не се е случило кой знае какво. Колко медала за отлична служба? Колко кръста за отлична служба? Мога да се обзаложа, че през 1983-та са били колкото зъбите на кокошка.

Елспет Сансъм се раздвижи на стола си, погледна ме и процеди:

— Не разбирам.

Обърнах се към нея, но Сансъм вдигна ръка и ме спря. Отговори вместо мен. Нямаше тайни помежду им. Нямаше предпазливост.

— Това е нещо като заден вход. Пряка информация не може да се намери, но има косвена. Ако някой е наясно, че е била проведена мисия на „Делта Форс“, ако знае кога е била проведена и че е била успешна, тогава ще разбере, че този, който е получил най-високото необяснено отличие, по всяка вероятност е ръководил мисията. Във военно време не е така, защото тогава високите отличия са много. В мирно време обаче, когато не се случва нищо особено, едно високо отличие винаги бие на очи.

— През 1983-та влязохме в Гранада — каза Елспет. — „Делта Форс“ бяха там.

— През октомври — каза Сансъм. — Това раздвижи малко системата в края на годината, но първите девет месеца бяха съвсем спокойни.

Елспет Сансъм извърна лице. Не знаеше какво е правил съпругът й през първите девет месеца на 1983-та. Може би никога нямаше да разбере.

— Е, а кой се интересува? — попита тя.

Отговорих:

— Стара бойна кобила на име Светлана Хот, която твърди, че е била политически комисар в Червената армия. Без да дава повече

подробности, казва, че през 1983-та в Берлин се запознала с американски войник на име Джон. Бил много мил с нея. И единственият смисъл този войник да бъде издирван чрез Сюзан Марк би бил, ако тогава е имало мисия и войникът на име Джон я е ръководил и е получил медал за това. От ФБР са намерили бележка в колата на Сюзан. Някой ѝ е дал разпоредбата, както и частта и алинеята, за да знае точно къде да търси.

Елспет погледна неволно към Сансъм. Въпросът, изписан на лицето ѝ, никога нямаше да получи отговор. И тя го знаеше. *Получавал ли си медал за нещо, което си правил в Берлин през 1983-та?* Сансъм не отговори. Аз го попитах направо:

— Бил ли си на мисия в Берлин през 1983-та?

— Знаеш, че не мога да ти отговоря — каза Сансъм. После като че ли започна да губи търпение и добави: — Не ми приличаш на глупав. Помисли малко. Каква операция би могла да проведе „Делта Форс“ в Берлин през 1983-та, за бога?

— Не знам — казах. — Доколкото си спомням, вие полагахте сериозни усилия хора като мен да не могат да научат какво правите. А истината е, че не ме интересува особено. Опитвам се да ти направя услуга. Това е всичко. Като колега офицер. Защото ми се струва, че нещо от миналото ти ще изскочи и ще те съсипе, така че би трябвало да оцениш предупреждението.

Сансъм се успокои много бързо. Пое въздух няколко пъти и каза:

— Оценявам предупреждението. И съм сигурен, че разбиращ, че нямам право да отричам каквото и да било. Защото е логично, че ако отрека нещо, значи потвърждавам нещо друго. Ако отрека Берлин и всички други места, където не съм бил, тогава чрез процес на елиминиране ще успееш да установиш къде съм бил. Ще си позволя обаче да дръпна завесата съвсем малко, защото мисля, че сме на една и съща страна. Така че слушай, войнико. Не съм бил в Берлин в нито един момент през 1983-та. Не съм се запознавал с никакви рускини през 1983-та. Не мисля, че през цялата тази година съм бил много мил с когото и да било. В армията има много хора с името Джон. Берлин беше популярна дестинация за туризъм. Жената, с която си разговарял, търси някой друг. Толкова по въпроса.

Кратката реч на Сансъм увисна за миг във въздуха. Всички отпихме от чашите си и замълчахме. После Елспет Сансъм погледна часовника си, съпругът ѝ го забеляза и заяви:

— Ще трябва да ни извиниш. Днес ни чака наистина сериозна просия. Спрингфийлд ще те изпрати с удоволствие.

Което ми се стори странно. Намирахме се в хотел. Можех да се движа из него свободно като Сансъм. Можех и сам да намеря пътя към изхода. Нямах намерение да крада прибори, а дори и да имах, те не бяха собственост на Сансъм. После обаче реших, че той иска да прекарам известно време насаме със Спрингфийлд в някой тих коридор. За да продължим дискусията или може би за да ми предаде някакво съобщение. Станах и се запътих към вратата. Не се ръкувах с тях и не казах довиждане. Не ми приличаше на истинска раздяла.

Спрингфийлд дойде с мен до фоайето. Мълчеше. Като че ли репетираше нещо. Спрях и изчаках да ме настигне.

— Наистина трябва да се откажеш — заяви с неохота той.

— Защо? След като той дори не е бил там? — попитах.

— Защото, за да докаже, че не е бил, ще поискаш да узнаеш къде е бил. А е по-добре изобщо да не знаеш.

Кимнах.

— Това се отнася и за теб, нали? Защото и ти си бил там с него. Бил си навсякъде, където е бил и той.

Той кимна в отговор.

— Просто се откажи. Наистина не можеш да си позволиш да обърнеш камъка, който не трябва.

— Защо?

— Защото, ако го направиш, ще бъдеш заличен. Ще престанеш да съществуваш. Ще изчезнеш физически и всякак. Знаеш, че в наши дни такива неща се случват. Живеем в съвсем различен свят. Ще ми се да кажа, че бих помогнал в процеса, но няма да ми дадат шанс. Никакъв. Защото най-напред с теб ще се заемат други хора. Аз ще съм толкова назад на опашката, че когато ми дойде редът, и актът ти за раждане ще е изчезнал безследно.

— Какви други хора?

Той не отговори.

— Властите?

Не отговори.

— Онези, федералните ли?

Той не отговори. Обърна се и тръгна към асансьорите. Излязох на тротоара на Седмо Авеню и телефонът на Леонид отново зазвъня в джоба ми.

35

Застанах на Седмо Авеню, с гръб към трафика, и натиснах копчето за свързване на телефона на Леонид. Чух мекия глас на Лайла Хот в ухото си.

— Ричър?

— Аз съм.

— Трябва спешно да те видя.

— За какво?

— Мисля, че майка ми е в опасност. Може би и аз самата.

— Каква опасност?

— Трима мъже са идвали на рецепцията и са задавали въпроси.

Докато сме били навън. Мисля, че и стаите ни са били претърсвани.

— Какви трима мъже?

— Не знам. Ясно е, че не са се представили.

— Защо го казваш на мен?

— Защото са се интересували и за теб. Моля те, ела да поговорим.

— Сърдиш ли се за Леонид? — попитах.

— Не и при тези обстоятелства. Мисля, че е било злочастно съвпадение. Ела, моля те.

Не отговорих.

— Ще съм ти много благодарна за помощта — добави тя.

Говореше учтиво, умолително, малко стеснително, дори срамежливо. Като просител. Независимо от това обаче нещо друго в гласа ѝ ме накара да си дам сметка, че на толкова красива жена мъж сигурно бе отказвал за последен път преди десетилетие. Имаше и никаква едваоловима заповедна нотка, като че ли всичко вече бе договорено, като че ли искаше, защото знаеше, че ще го получи. *Откажи се*, беше ми казал Спрингфийлд и, разбира се, трябваше да го послушам. Вместо това обаче обещах на Лайла Хот:

— Ще бъде във фоайето на хотела ти след петнайсет минути.

Мислех, че като избегна хотелската й стая, ще проява достатъчна предпазливост срещу евентуални усложнения. После затворих и се запътих право към такситата пред „Шератън“.

Фоайето на „Четири сезона“ беше разделено на няколко отделни пространства на две отделни нива. Открих Лайла Хот и майка й на една маса в ъгъла, ограден с дървени прегради, който денем би могъл да служи за чайна, а през нощта би могъл да е бар. Бяха сами. Леонид го нямаше. Огледах се наоколо и не видях човек, за когото да си струва да се беспокоя. Никакви мъже с необичаен вид и с костюми на средна цена, никакви типове, преструващи се, че четат сутрешния вестник. Никакво видимо наблюдение. При това положение се настаних на стол до Лайла, срещу майка й. Лайла беше с черна пола и бяла блуза. Като сервитьорка, само че платът, кройката и елегантността не бяха по джоба на сервитьорките. Очите й бяха като два светли лъча в мрака, сини като тропическо море. Светлана беше с друг безформен пеньоар, този път кафяв. Очите й гледаха безизразно. Кимна неразбиращо, когато седнах. Лайла протегна ръка и се ръкува с мен съвсем официално. Контрастът между двете жени беше огромен във всяко отношение. Възраст и външен вид — да, но също така и енергия, жизненост, възпитание, характер.

Настаних се и Лайла веднага заговори по същество.

— Донесе ли компютърната памет?

— Не — отвърнах, макар че тя беше в джоба ми заедно с четката за зъби и телефонът на Леонид.

— Къде е?

— Другаде.

— На сигурно място ли е?

— Напълно.

— Защо дойдоха тук тези мъже? — попита тя.

— Защото ровиш в неща, които все още са секретни — отговорих аз.

— Но служителят от управление „Човешки ресурси“ беше ентузиазиран.

— Защото си го излъгала.

— Моля?

— Казала си му, че става въпрос за Берлин. Това не е истина. През 1983-та в Берлин не беше празник, но пък и положението беше стабилно. Град, замръзнал във времето, емблема на Студената война. Може да е имало спречквания между ЦРУ, КГБ, британците и Щази, но американската армия не се е намесвала в истинския смисъл на думата. За нашите момчета това си беше туристическа дестинация. Вземаш влака, за да видиш Стената. Страхотни барове, страхотни проститутки. Оттам са минали може би десет хиляди души с името Джон, но те не са правили друго, освен да харчат пари и да се заразяват с трипер. Във всеки случай не са участвали в сражения и не са получавали медали. Следователно, да се проследи един от тях е почти невъзможно. Може би от „Човешки ресурси“ са били готови да отделят малко време, в случай че въпреки всичко се получи някакъв резултат. От самото начало обаче задачата е била нелепа. Не е било възможно Сюзан Марк да се добере до положителен резултат. Не е възможно да е открила нещо, заради което да си е струвало да пътувате дотук. Просто не е възможно.

— Защо тогава сме дошли според теб?

— Защото с онези първи телефонни разговори си я накарала да омекне, сприятелили се, а когато си решила, че е дошъл подходящият момент, си ѝ казала какво всъщност искаш. И как точно да го открие. Не е свързано с Берлин. Нещо съвсем друго е.

Човек, който не е нашрек и няма какво да крие, би реагирал мигновено и открыто. Може би с възмущение, може би с обида. Бълфирацият аматър би разиграл всичко това шумно и напористо. Лайла Хот не направи нищо в първия момент. После в очите ѝ се появи реакцията — подобна на онази на Джон Сансъм в стаята му в хотел „О'Хенри“. Обмисляне, прегрупиране, реорганизиране, само за някакви си една-две секунди.

— Сложно е за обясняване — поклати глава тя.

Не казах нищо.

— Но е съвсем невинно — добави тя.

— Кажи го на Сюзан Марк.

Тя наклони глава. Жестът, който бях виждал и преди. Учтивост, деликатност, леко разкаяние.

— Помолих Сюзан за помощ — обясни тя. — Съгласи се с готовност. Ясно е, че действията ѝ са й създали проблеми с други хора.

Тук си прав. Предполагам, че аз съм косвената причина за неприятностите ѝ. Но не и пряката причина. Наистина, съжалявам за случилото се. Ужасно много. Повярвай ми, ако знаех, че ще стане така, щях да откажа на майка ми.

Светлана Хот кимна и се усмихна.

— Кой са тези „други хора“? — попитах.

— От правителството, предполагам — отговори Лайла Хот. — Вашето правителство.

— Защо? Какво всъщност искаше майка ти?

Лайла заяви, че първо трябва да ми разкаже предисторията.

36

При разпадането на Съветския съюз Лайла Хот била едва седемгодишна и затова разказваше някак дистанцирано, от позицията на млад човек. Това беше същата дистанция от отминалата действителност, която изпитвах и аз по отношение на расистките години в Америка. Лайла ми разказа, че Червената армия използвала масово политическите комисари. Всяка пехотна рота имала по един. Каза ми, че командването и налагането на дисциплина се поделяли трудно между политкомисаря и полевия офицер. Често възниквало яростно съперничество, и то не непременно между двамата като индивиди, а между тактическия здрав разум и идеологическите предразсъдъци. След като се увери, че съм разбрал общата ситуация, тя премина към подробностите.

Светлана Хот била политкомисар, зачислен към пехотна рота. Частта ѝ заминала за Афганистан скоро след началото на съветската инвазия през 1979 г. Първите бойни операции били удовлетворителни за пехотата. После се превърнали в катастрофа. Непредвидените загуби били тежки и постоянни. В началото отричали. После Москва реагирала — със закъснение. Реорганизирали бойния ред. Слели частите. Тактическият здрав разум изисквал окопаване. Идеологията изисквала атаките да се подновят. Бойният дух изисквал единство на основа на етнически и географски произход. Ротите били реорганизирани, като към тях включили снайперистки екипи. Били изпратени стрелци експерти и техните наблюдатели.

Снайперист при Светлана бил нейният съпруг. Негов наблюдател бил по-малкият ѝ брат.

Ситуацията се подобрila значително както във военно, така и в лично отношение. Войниците се окопали и успели да постигнат относителна сигурност и безопасност. Исканията за нападения били осъществявани чрез нощни снайперистки акции. Резултатите били отлични. Съветските снайперисти отдавна били най-добрите в света. Афганистанските муджахидини не били в състояние да се справят с

тях. Към края на 1981 г. Москва укрепила още повече позициите си, като изпратила нови оръжия. Била въведена нов тип карабина, създадена неотдавна и все още свръхсекретна. Наричали я безшумен снайпер „ВАЛ“.

Кимнах и казах:

— Виждал съм я веднъж.

Лайла Хот се усмихна леко, почти срамежливо. И може би със сянка на национална гордост — заради държава, която вече не съществуваше. Може би беше само сянка от гордостта, която майка ѝ бе изпитвала по онова време. Защото новата карабина била страхотно оръжие. Била много точна, полуавтоматична. Изстреляла тежък деветмилиметров куршум със скорост, по-ниска от скоростта на звука, който можел да пробие всички видове съвременни бронежилетки и повечето военни машини с тънка броня от разстояние около четиристотин метра. Била окомплектована с мощнни дневни оптични мерници и електронни нощни мерници. Била истински кошмар за враговете. Можела да убие без никакво предупреждение, безшумно, внезапно, случайно, докато спите в леглото в палатката, в клозета, докато се храните, обличате, докато вървите и през деня, и през нощта.

— Беше добро оръжие — отбелязах.

Лайла Хот отново се усмихна. После обаче усмивката ѝ изчезна. Положението се влошило. Стабилността траяла само година. Неизбежна награда за добрите резултати на съветската пехота била да ѝ възложат още по-опасни задачи. Както навсякъде по света, както винаги в историята. Не ви изпращат у дома с потупване по рамото. Вместо това ви връчват географска карта. Ротата на Светлана била една от многото, на които заповядали да се придвижи на североизток до долината Коренгал, дълга около десет километра. Долината била единственият проходим изход от Пакистан. Планината Хиндукуш се издига вляво, гола и непристъпна, вдясно е веригата Абас Гар. Десеткилометровата долина помежду им била основният снабдителен път за муджахидините през северозападната граница и този път трябало да бъде прекъснат.

— Преди повече от сто години британците написали книга за операциите в Афганистан — продължи Лайла. — Заради империята им. В книгата се казва, че ако искате да предприемете офанзива, първото нещо, което трябва да планирате, е неизбежното отстъпление.

Там пише още, че трябва да запазите последния куршум за себе си, защото никой не би искал да попадне в ръцете им жив, особено в ръцете на жените. Ротните командири били чели тази книга. На политическите комисари било казано да не я четат. Било им обяснено, че британците са се провалили единствено заради идеологическата им нестабилност. Съветската идеология била чиста и заради това успехът бил гарантиран. С тази заблуда започва нашият Виетнам.

Пробивът по долината Коренгал, подкрепен от авиация и артилерия, бил успешен пъrvите пет километра.

Следващите два километра били превземани метър по метър в сражения с враг, който изглеждал жесток на войниците и странно сдържан на офицерите.

Офицерите се оказали прави.

Било капан.

Муджахидините изчакали снабдителните линии на съветската армия да се разпрострат на шест километра и ги ударили. Доставките с хеликоптери били невъзможни заради непрекъснатия обстрел с доставени от американците ракети земя-въздух, изстреляни от рамо. Координирани нападения отрязали всякакви връзки на атакуващите. Към края на 1982 г. няколко хиляди съветски войници били изоставени в дълга поредица импровизирани лагери. Зимата била ужасна. В долината между планинските вериги духал непрекъснато леден вятър. И навсякъде имало хрести бодлива зеленика. Красиви и живописни в подходящи условия, но не и за войници, принудени да действат сред тях. Издавали дразнещ шум на вятъра, ограничавали подвижността, разкъсвали униформи и човешка кожа.

После афганистанците започнали изтощителни атаки.

Вземали пленници — по един и по двама.

Съдбата им била кошмарна.

Лайла цитира по памет една мрачна творба на Ръдиард Киплинг за провалени офанзиви и стенещи, изоставени на бойното поле жертви, и за жестоки афганистански с ножове: Когато си ранен и изоставен в равнините на Афганистан и дойдат жените, за да изрежат каквото е останало, просто прегърни карабината и си пръсни мозъка, и иди при своя бог като войник.

После Лайла ми каза, че онova, което било вярно още по времето на разцвета на Британската империя, било вярно и в края на двайсети

век, дори по-лошо. Изчезвали пехотинци и после, след няколко часа в мрака, зимният вятър донасял писъците им от невидими вражески лагери наблизо. В началото писъците били отчаяни и постепенно и неизменно заприличвали на безумен вой на оплаквачки. Понякога продължавали по десет-дванайсет часа. Повечето трупове не били откривани. Понякога им ги връщали без длани или стъпала, или без цели крайници, без глави или уши, или очи, или носове, или пениси.

Или без кожа.

— Някои били одирани живи — продължи Лайла. — Отрязвали клепачите им и заклещвали главите им надолу, така че да гледат как отделят кожата им — първо от лицето, после от тялото. Студът донякъде намалявал болката и пречел на жертвите да издъхнат от ужас твърде бързо. Понякога процесът траел наистина дълго. Друг път ги изпичали живи. Парчета печено месо често се появявали около нашите лагери. Първо войниците смятали, че местни хора им подхвърляли храна от съчувствие, после разбрали.

Светлана Хот гледаше втренчено пред себе си, без да вижда каквото и да било, още по-мрачна отпреди. Може би тонът на гласа на дъщеря ѝ будеше спомени. Несъмнено беше много убедителна. Лайла не беше преживяла събитията, за които разказваше, но всичко звучеше, сякаш го бе видяла с очите си. Като че ли е било вчера. Вече бе преодоляла дистанцията на времето. Мина ми през ум, че от нея би станал добър писател. Притежаваше дарбата на разказвач.

— Най-много от всичко обичали да пленяват снайперистите ни — продължи тя. — Мразели ги. Снайперистите винаги са мразени може би заради начина, по който убиват. Майка ми очевидно се тревожела много за баща ми. И за по-малкия си брат. Те излизали през повечето нощи по ниските хълмове с електронния мерник. Не много далеч. На около стотина метра, колкото да открият подходящ ъгъл. Или малко повече. Достатъчно далеч, за да са ефективни, и достатъчно близо, за да са в безопасност. Само че никъде не било истински безопасно. Били уязвими навсякъде. А нямало как да не излизат. Заповедта била да стрелят по врага. Намерението им било да убиват пленниците. Смятали, че това е милост за тях. Ужасно време. Тогава майка ми вече била бременна. С мен. Била съм зачената в каменен окоп, изсечен в скалите на долината Коренгал, под шинел от края на Втората световна война и върху други два, може би още по-стари.

Майка ми казва, че по тях имало дупки от куршуми, вероятно от Сталинград.

Не казах нищо. Светлана гледаше пред себе си. Лайла сложи длани на масата, сплете пръсти и продължи разказа си:

— В продължение на около месец баща ми и вуйчо ми се връщали всяка сутрин невредими. Били добър екип. Може би най-добрият.

Светлана продължаваше да гледа напред. Лайла свали длани си от масата и замълча за момент. После се изправи и изпъна рамене. Промяна в темпото. Смяна на темата.

— По онова време в Афганистан имало американци — каза тя.

— Наистина ли?

Тя кимна.

— Какви американци?

— Военни. Не били много и не били там постоянно.

— Така ли мислиш?

Тя отново кимна.

— Американската армия определено е присъствала там. Съветският съюз им бил враг, муджахидините били техни съюзници. Студена война чрез посредници. Президентът Рейгън бил много доволен, че Червената армия се изтощавала. Това било част от антикомунистическата му стратегия. И се радвал на възможността да плени някои от оръжиета ни за целите на разузнаването. Изпращали екипи. От специалните части. Идвали и си отивали. И една вечер през март 1983-та един от тези екипи открил баща ми и вуйчо ми и взели карабината им.

Мълчах.

Лайла продължи:

— Загубата на оръжието, разбира се, била поражение. Попрошото обаче било, че американците предали баща ми и вуйчо ми на местните жени. Не е било нужно да постъпват така. Очевидно е, че баща ми и вуйчо ми е трябвало да мълчат, защото американското присъствие по онова време било тайна. Можели са обаче да ги убият там наместо, бързо, лесно и тихо. Предпочели да не го правят. Майка ми чувала писъците им целия следващ ден и цялата нощ. На съпруга й и на брат й. В продължение на шестнайсет, осемнайсет часа. Тя твърди, че дори в онези ужасни писъци различавала гласовете им.

37

Озърнах се в сумрака на „Четири сезона“, наместих се на стола и казах:

- Съжалявам, но не ти вярвам.
- Говоря истината — възрази Лайла Хот.

Поклатих глава.

— Служил съм в американската армия. Бях военен полицай. Общо взето, знаех къде изпращат хората. Мога да кажа, че по онова време в Афганистан не е имало американски военни. Не и тогава. Не и в онзи конфликт. Той беше чисто местен.

- Само че сте имали свое куче в битката.
- Разбира се. Като вас във Виетнам. Имаше ли Червената армия присъствие там?

Въпросът беше реторичен и само в подкрепа на аргумента ми, но Лайла Хот го възприе сериозно. Наведе се към майка си през масата и ѝ заговори бързо на чужд език, който реших, че е украински. Очите на Светлана се разшириха леко и тя наклони глава, сякаш си спомняше някаква дребна, никому неизвестна историческа подробност. Заговори на дъщеря си бързо и тихо, после Лайла направи малка пауза, колкото да се съсредоточи за превода.

— Не, не сме изпращали наши военни във Виетнам, защото бяхме уверени, че нашите комунистически другари от Народната република ще могат да се справят и без чужда помощ. И, както казва майка ми, те се справили, и то чудесно. Малките мъже по пижами победили голямата зелена машина.

Светлана Хот се усмихна и кимна.

- А после някакви козари я наритаха здравата — казах аз.
- Така е. Но със сериозна чужда помощ.
- Това не е вярно.
- Но признаваш, че е била осигурявана материална помощ, нали? На муджахидините. В пари и оръжия. И най-вече ракети земя-въздух.

— Като във Виетнам, но наопаки.

— Виетнам е отличен пример. Защото не може да не знаеш, че Съединените щати не са изпращали военна помощ никъде по света, без да изпратят и така наречените военни съветници.

Замълчах.

— В колко страни си служил? — попита тя.

Не отговорих.

— Кога постъпи в армията?

— През 1984-та — отвърнах.

— Значи събития от 1982-ра и 83-та са преди твоето време.

— Само донякъде — казах. — Защото има нещо, което се нарича институционална памет.

— Грешка — отсече тя. — Тайните се пазят, а институционалната памет удобно се заличава. Има десетки примери за незаконна американска намеса на много места по света. Особено по време на управлението на президента Рейгън.

— Това в гимназията ли го научи?

— Да, там. И не забравяй, че комунистите бяха свалени доста преди да постъпя в гимназията. Благодарение отчасти и на мистър Рейгън.

— Дори да приемем, че си права, защо да смятаме, че американци са били замесени точно в онази нощ? Майка ти най-вероятно не е видяла какво се случва. Защо не приемем, че баща ти и вуйчо ти са били хванати направо от муджахидините?

— Защото не откриха карабината им. И защото никой не е обстрелял позицията на майка ми със снайпер през онази нощ. Баща ми е имал двайсет патрона в пълнителя и още двайсет резервни. Ако го бяха заловили муджахидините, те щяха да използват карабината срещу нас. Щяха да убият или поне да се опитат да убият четирийсет от нашите, а после патроните щяха да свършат и щяха да захвърлят оръжието. Ротата на майка ми щеше рано или късно да го открие. Често са се устройвали засади и имало престрелки. Нашите ги изтласквали от позициите им, а после и тях ги сполетявало същото. Било като безумно тичане в кръг. Муджахидините били интелигентни. Имали навика да се връщат на позиции, които нашите смятали за изоставени. С времето обаче нашите откривали всички техни позиции. Щели са да открият карабината, празна и покрита с ръжда, може би

използвана като кол за ограда. Всички останали загубени оръжия са били открити по един или друг начин. Не и тази карабина. Единственото логично заключение е, че е била изпратена от американци направо в Америка.

Мълчах.

- Говоря истината — добави Лайла Хот.
- Виждал съм веднъж безшумен снайпер „ВАЛ“.
- Вече ми го каза.

— Беше през 1994-та. Казаха ни, че е била намерена току-що. Цели единайсет години след времето, за което говориш ти. Възникна сериозна паника заради възможностите на това оръжие. Армията не би чакала единайсет години, за да изпадне в паника.

— Напротив — възрази тя. — Ако бяха показали карабината непосредствено след открадването ѝ, щеше да започне Трета световна война. Би било пряко признание, че ваши военни са били лице в лице с нашите, без да са предприети военни действия. Най-малкото е незаконно, а в geopolитически аспект би било катастрофа. Америка щеше да се компрометира в морално отношение. Подкрепата за войната вътре в Съветския съюз щеше да се засили. Падането на комунизма щеше да се забави може би с години.

Мълчах.

Тя продължи:

— Кажи ми, какво стана във вашата армия след онази паника през 1994-та година?

Замислих се, както се беше замислила Светлана Хот преди малко. Припомних си историческите подробности. Бяха изненадващи. Проверих ги наум отново и отново.

- Всъщност не стана кой знае какво — отговорих накрая.
- Не се ли появи ново защитно облекло? Нови камуфлажни униформи? Никаква тактическа реакция?
- Не.
- Логично ли е подобно поведение дори и за една армия?
- Не особено.
- Кога за последен път преди това е имало усъвършенстване на екипировката?

Пак се замислих. Припомних си още подробности. Системата за лична защита в сухопътните войски. Чисто нов модел каска от кевлар,

която би трябвало да е непробиваема за всякакви малки оръжия. Нова дебела бронежилетка за носене или под ризата, или върху нея. Смятала я за добра защита дори и срещу дългоцевни оръжия. Най-вече, доколкото си спомнях, срещу деветмилиметрови куршуми. Плюс нови камуфлажни облекла, внимателно разработени за по-добра маскировка в две разцветки — за горска местност и за пустиня. Морската пехота имаше и трети вариант — в синьо и сиво, за градска среда.

Не казах нищо.

— Кога беше последната актуализация? — попита отново Лайла Хот.

— В края на осемдесетте — отвърнах.

— Дори и при сериозна паника колко време е нужно, за да се разработи и произведе такава подобрена екипировка?

— Няколко години — отговорих.

— Нека да обмислим фактите тогава. В края на осемдесетте получавате подобрена екипировка, специално разработена, за да осигурява по-добра лична сигурност. Не смяташ ли, че това може да е резултат от информация, получена от неназован източник през 1983 година?

Не отговорих.

Известно време мълчахме. Появи се дискретен сервитьор, който ни предложи чай. Изреди дълъг списък екзотични аромати. Лайла поиска някакъв, за който не бях чувал дотогава, после преведе на майка си, която искала същия. Аз си поръчах обикновено черно кафе. Сервитьорът наклони леко глава сякаш за да покаже, че в „Четири сезона“ са готови да удовлетворяват всякакви прищевки, колкото и пролетарски да са. Изчаках да се отдалечи и попитах:

— Как разбра кого да търсиш?

— От поколението на майка ми очаквали да водят с вас сухопътна война в Европа и са се надявали на победа. Тяхната идеология била правилна за разлика от вашата. След бърза и сигурна победа очаквали да вземат много военнопленници, може би милиони. В такава фаза част от задълженията на политическия комисар биха били да отсее идеологически неспасяемите бойци на врага от стадото.

За да могат да се справят със задачата, били запознавани със структурата на вашата армия.

— Кой ги е запознавал?

— КГБ. Имало текуша програма. Разполагали с огромна информация. Познавали задълженията на всеки. Дори знаели имената на военните от елитните части. И не само на офицерите, но и на обикновените войници. Както истинският футболен запалянко знае имената на всички футболисти и силните, и слабите им страни, от всички отбори от лигата, заедно с резервните играчи. Според майка ми имало само три реалистични възможности за проникване в долината Коренгал. Или тюлените от военноморския флот, или разузнавачите на морската пехота, или „Делта Форс“ от сухопътните войски. Разузнаването не допуска участие на тюлените или на морските пехотинци. Няма косвени улики за тяхно участие. Нито конкретна информация. КГБ имало свои хора във всички ваши организации и те не съобщили нищо подобно. Имало обаче значителен радиообмен от базите на „Делта Форс“ в Турция и предните постове в Оман. Радарите засекли непредвидени полети. Логичното заключение било, че операцията е на „Делта Форс“.

Сервитьорът се върна с поднос. Беше висок и мургав, доста възрастен, вероятно чужденец. Имаше излъчване. Може би тъкмо затова в „Четири сезона“ му бяха дали поста на централен нападател. Поведението му подсказваше, че някога може да е бил чаен експерт в някое заведение с тъмна ламперия във Виена или Залцбург. Най-вероятно обаче е бил безработен в Естония. Може да е бил мобилизиран като всички от поколението на Светлана. Може да е преживял зимите в Коренгал заедно с нея, в група от собствения си етнос. Сега изнесе цяло представление с поднасянето на чая и подреждането на резенчетата лимон върху чинийките. Кафето ми бе поднесено в красива чаша и с добре прикрито неодобрение. Когато той се отдалечи отново, Лайла продължи:

— Според майка ми нападението е било поверено на капитан. Лейтенант би бил твърде младши чин, майор — прекалено висок. От КГБ имали списъци с личния състав. По онова време в „Делта Форс“ получили назначение доста капитани. Имало и анализатори на

радиообмена. Някой от тях чул името „Джон“. Това стеснило полето за търсene.

Кимнах. Представих си массивна антена някъде в Армения или Азербайджан, мъж в барака с гумени слушалки, здраво стиснали ушите му, който следи честотите, вслушва се в свистенето и писукането на засекретените канали, чува изпуснато късче нормална реч и записва Джон на лист кафява хартия. От ефира се извличат много неща. Повечето са безполезни. Членоразделната дума, получена по този начин, е като прашинка самородно злато в корито с пясък за промиване, като диамант в скала. А думата, която *me* разберат, е като куршум в тила.

— Майка ми знае всичко за медалите на вашата армия. Смятали ги за важен критерий за класифициране на военнопленниците. Почетните знаци трябвало да се превърнат в знаци на позора още при залавянето. Давала си сметка, че отнетата карабина би донесла сериозно отличие на онзи, който я е взел. Кое отличие обаче? Не е имало официално обявяване на военни действия. Повечето ваши военни награди се дават за храброст или героизъм, проявени в бой срещу въоръжен противник на Съединените щати. Формално обаче човекът, откраднал карабината от баща ми, не би могъл да получи никоя от тези награди, защото официално Съветският съюз не е бил враг на Съединените щати. Не и във военен смисъл. Не и в политически смисъл. Не е имало обявена война.

Кимнах. Никога не сме воювали със Съветския съюз. Напротив, в продължение на четири дълги години сме били съюзници в отчаяна битка с общия враг. Сътрудничили сме си сериозно. Шинелът от Втората световна война, под който Лайла Хот твърдеше, че била зачената, почти сигурно е бил произведен в Америка като част от програмата за оказване на помощ. Изпратили сме на руснаците сто милиона тона вълнени и памучни тъкани.

Плюс петнайсет милиона чифта кожени ботуши, четири милиона автомобилни гуми, две хиляди локомотива и единайсет хиляди товарни вагона, както и обичайната техника — петнайсет хиляди самолета, седем хиляди танка, триста седемдесет и пет хиляди военни камиона. И всичко това бесплатно, като подарък. Уинстън Чърчил нарича програмата най-користолюбивата за всички времена. Около нея се появяват и легенди. Говори се, че Съветите поискали презервативи и с

цел да впечатлят и стъпят другата страна, посочили, че трябва да са дълги трийсет сантиметра. Американците ги изпратили, но на опаковките написали „Размер: среден“.

Поне така разказват.

— Слушаш ли? — попита Лайла.

Кимнах.

— Медалът за изключителна служба би бил подходящ. Или медалът „Легион за заслуги“ или Войнишкият медал.

— Не са достатъчно високи.

— Благодаря. Получил съм и трите.

— Отнемането на карабината наистина е голям удар. Сензация. Това е било напълно непознато оръжие. Предоставянето му на армията би донесло наистина високо отлиchie.

— Кое обаче?

— Майка ми стигна до извода, че най-вероятно е Медалът за отлична служба. Той е висок, но и различен. Дава се за изключителни заслуги към Съединените щати при изпълнение на особено отговорни задачи. Не зависи от формалното обявяване на война. Дава се на политически гъвкави бригадни генерали и по-високи чинове. Майка ми получила заповед да екзекутира незабавно всички носители на медала. Много рядко го получава военен с чин под бригаден генерал. Това обаче е и единственият значим медал, който би могъл да получи капитан от „Делта Форс“ след онази нощ в долината Коренгал.

Кимнах. Съгласих се. Реших, че Светлана Хот е доста добър анализатор. Явно беше добре обучена и добре информирана. КГБ беше свършил чудесна работа.

— Значи решихте да търсите човек на име Джон, капитан от „Делта Форс“, който е получил Медал за отлична служба през март 1983 година — заключих аз.

Лайла кимна.

— И, разбира се, медалът трябва да е присъден, без да се сочат мотиви.

— Накарала си Сюзан Марк да ти помогне.

— Не съм я *накарала*. Помогна ми с радост.

— Защо?

— Защото историята на майка ми я разстрои.

Светлана Хот се усмихна и кимна.

— Доста се разстрои и от моята история. Аз съм дете, расло без баща като нея.

— А как стигнахте до името Джон Сансъм още преди Сюзан да ви е дала информацията? — попитах аз. — Не мисля, че е станало благодарение на няколко частни ченгета от Ню Йорк, които са чели вестници и са пускали шеги.

— Комбинацията е много рядка — отговори Лайла. — Джон, „Делта Форс“, Медал за отлична служба, но не на генерал с една звезда. Забелязахме го в „Хералд Трибюн“, когато обявиха амбицията му да се кандидатира за Сената. Бяхме в Лондон. Този вестник може да се купи навсякъде по света. Вариант е на „Ню Йорк Таймс“. Джон Сансъм може би е единственият човек в цялата история на армията ви, който отговаря на всичките четири условия. Искахме обаче да сме абсолютно сигурни. Искахме последно потвърждение.

— Преди какво? Какво искате да му причините?

Лайла Хот ме погледна изненадано.

— Да му причиним ли? — попита тя. — Не искаме да правим каквото и да било. Просто искаме да поговорим с него, това е всичко. Искаме да го попитаме защо е постъпил така с две човешки същества?

38

Лайла Хот допи чая си и сложи чашата в чинийката. Чу се приятно потракване на костен порцелан.

— Ще отидеш ли да вземеш информацията на Сюзан заради мен? — попита тя.

Не отговорих.

— Майка ми е чакала дълго време — добави тя.

— Защо е чакала? — попитах аз.

— Време, шанс, средства, възможности. Преди всичко пари, предполагам. Доскоро кръгозорът ѝ беше силно стеснен.

— Защо са убили съпруга ти? — попитах.

— *Моят* съпруг?

— В Москва.

Лайла се замисли за миг, после каза:

— Такива бяха времената.

— Това важи и за съпруга на майка ти.

— Не. Казах ти. Ако Сансъм го беше застрелял в главата, както се случи със съпруга ми, или му беше разбил черепа, или му беше счупил врата, както ги учат да правят в „Делта Форс“, щеше да е различно. Но не го е направил. Вместо това е проявил жестокост. Нечовешка жестокост. Баща ми не е могъл дори да се самоубие, защото са взели карабината му.

Не казах нищо.

— Искаш ли такъв човек да попадне във вашия Сенат?

— Каква е алтернативата?

— Ще ми дадеш ли потвърждението на Сюзан?

— Няма смисъл.

— Защо?

— Защото изобщо не можеш да при pariш до Джон Сансъм. Ако нещо от това, което ми разказа, наистина се е случило, значи е секретно и ще остане такова много дълго време. И тайните се пазят строго, особено сега. Две федерални агенции работят по случая. Преди

малко трима агенти са задавали въпроси. В най-добрия случай ще ви депортират. Краката ви няма да докоснат земята по целия път до летището. Ще ви качат на самолета с белезници. В салона за обикновените пътници. Британците ще ви свалят от самолета и ще прекарате остатъка от живота си под наблюдение.

Светлана Хот гледаше в пространството.

— В най-лошия случай ще изчезнете — продължих аз. — Още тук. В един момент ще сте на улицата, в следващия няма да сте никъде. Ще гниете в Гуантанамо или ще ви отведат в Сирия или Египет, където ще могат да ви убият.

Лайла Хот мълчеше.

— Моят съвет? Забравете миналото. Баща ти и вуйчо ти са убити във война. Не са първите, няма да са и последните. Случват се такива неща.

— Само искаме да го попитаме защо.

— Вече знаете защо. Не е имало обявена война и затова не са имали право да убият вашите. Такива са правилата. Преди всяка мисия се провежда сериозен инструктаж.

— Значи е оставил да го направи някой друг вместо него.

— Такива са били времената. Както сама каза, биха могли да предизвикат Трета световна война. В интерес на всички е било да се избегнат всякакви усложнения.

— Ти виждал ли си документите? Сюзан наистина ли е имала потвърждение? Отговори ми само с „да“ или „не“. Няма да направя нищо, без да съм го видяла наистина. Не мога.

— Няма да направиш нищо. Точка по въпроса.

— Не е било честно.

— На първо място не е било честно да нахлувате в Афганистан. Би трябвало да си стоите у дома.

— Значи и вие е трябвало да си стоите вкъщи, но като те слушам на какви места си бил...

— Не възразявам.

— А какво ще кажеш за свободата на информацията?

— Какво да кажа?

— Америка е правова държава.

— Така е. Само че знаеш ли какво точно пише в законите напоследък? Трябва да четеш „Хералд Трибюн“ по- внимателно.

— Ще ни помогнеш ли?

— Ще помоля пиколото да ви извика такси за летището.

— Само толкова ли?

— Това е най-добрата помощ, която някой може да ви окаже.

— Как да те накарам да промениш решението си?

Не отговорих.

— Има ли някакъв начин?

— Няма — казах.

След това всички замълчахме. Чаеният експерт донесе сметката.

Беше в подплатен кожен калъф. Лайла Хот я подписа и отбеляза:

— На Сансъм трябва да бъде потърсена отговорност.

— Ако е бил той — казах. — Ако изобщо е бил някой.

Извадих телефона на Леонид и го оставил на масата.

Дръпнах стола си назад и се пригответих да си вървя.

Лайла ме спря.

— Моля те, задръж телефона.

— Защо? — попитах.

— Защото с майка ми ще останем още няколко дни. И много бих искала да има как да се свържа с теб, ако се наложи.

Не го каза закачливо. Или с кокетство. Никакви спуснати клепачи и трепкащи мигли. Просто едваоловима, далечна нотка на заплаха, намек за опасност, едва звучащ зад думите, придружена от видимия хлад в изумително сините очи. Сякаш топлото лятно море се превръща в огрян от слънцето лед. Същият цвят. Друга температура.

Или може би просто тъжна и нещастна, решена на всичко.

Погледнах я косо, прибрах телефона в джоба си, станах и си тръгнах. На Петдесет и седма улица имаше много таксита, но нито едно не беше свободно. Тръгнах пеша. „Шератън“ беше на три пресечки в западна посока и пет пресечки в южна посока. Двайсет минути максимум. Помислих си, че мога да стигна там, преди Сансъм да е приключил с обядта.

39

Не стигнах до „Шератън“, преди Сансъм да приключи с обядта отчасти защото тротоарите гъмжаха от хора, които се движеха бавно заради горещината, и отчасти защото обядът се бе оказал твърде кратък. Което не беше изненадващо. Аудиторията на Сансъм от Уолстрийт иска да отделя колкото се може повече време за правенето на пари и колкото се може по-малко време за доносство. Не се качих и на влака, на който се бе качил той. Изпуснах го с пет минути, което значи, че го настигнах в столицата цял час и половина по-късно.

На входа на Кенън Билдинг стоеше същият портиер. Не ме позна. Пусна ме да вляза заради Конституцията. Заради Първата поправка в Декларацията за правата. Конгресът няма да приема закони, ограничаващи правото на хората да се обръщат с петиции към Правителството. Боклуците от джобовете ми минаха бавно по лентата на рентгена, а аз прекрачих рамката на металотърсача, след което ме опипаха, независимо че индикаторът светеше зелено. Във фоайето заварих група служители в Камарата. Един от тях позвъни по телефона и ме поведе към кабинета на Сансъм. Коридорите бяха широки и объркващи. Отделните кабинети изглеждаха малки, но елегантни. Може би някога са били големи и елегантни, но сега бяха разделени на приемни и множество вътрешни пространства, вероятно за високопоставените служители и отчасти за да може достъпът през лабиринта до голямата клечка да се възприеме като по-голям късмет, отколкото бе всъщност.

Кабинетът на Сансъм приличаше на всички останали. Врата в коридора, много знамена, много орли, няколко маслени портрети на старци с перуки, бюро, зад което седеше млада жена. Може би бе служителка или стажантка. Спрингфийлд се беше облегнал на ъгъла на бюрото. Видя ме, кимна без усмивка, дойде до вратата и посочи с палец по-нататък по коридора.

— В кафенето е — отбеляза той.

Слязохме на долния етаж. Помещението беше обширно, с нисък таван, пълно със столове и маси. Сансъм не беше там. Спрингфийлд изсумтя, за да покаже, че не е изненадан, и каза, че вероятно шефът му се е качил горе, докато сме го търсили, или може би се е отбил при някой колега. Обясни, че тук е като мравуняк и че винаги се водят разговори, уреждат се сделки, искат се услуги и се уговорят гласове. Върнахме се по пътя, по който дойдохме. Спрингфийлд мушна глава във вътрешната врата и ми кимна да вляза.

Вътрешният кабинет на Сансъм беше правоъгълно пространство, по-голямо от шкаф и по-малко от хотелска стая за трийсет долара. Имаше прозорец и стени с ламперия, покрити със снимки в рамки, вестникарски заглавия в рамки и полици със сувенири. Самият Сансъм седеше на червен кожен стол зад бюро, с писалка в ръка и купчина листове пред него. Беше свалил сакото си. Имаше уморения и отегчен вид на човек, който е стоял на едно място дълго време. Не беше излизал от кабинета си. Разходката до кафенето беше театър вероятно за да може някой да излезе, без да го видя. Не знаех кой може да е. Не знаех и защо не трябваше да го виждам. Седнах на стола за посетители и установих, че все още е топъл. Зад главата на Сансъм висеше в рамка снимката, която бях видял в книгата му. Доналд Ръмсфелд и Саддам Хюсеин в Багдад. *Понякога приятелите ни стават врагове, понякога враговете ни стават приятели.* До нея имаше множество по-малки снимки — някои на Сансъм с групи хора, други пак на Сансъм, който се усмихва и ръкува. Някои от груповите снимки бяха официални, други бяха осеяни с конфети сцени след изборни победи. На повечето от тях присъстваше и Елспет. Косата ѝ се беше променила доста през годините. На някои от другите снимки видях Спрингфийлд — дребната му стройна фигура се набиваше в очи, въпреки че снимките бяха малки. Имаше много снимки с по двама души — ръкостискания и усмивки. Познавах хората на някои от тях, други — не. Някои бяха написали на снимките екстравагантни посвещения.

— Е? — попита Сансъм.

— Знам за Медала за отлична служба от март 1983-та — отвърнах аз.

— Откъде?

— От безшумния снайпер „ВАЛ“. Бойната кобила, за която ти споменах, е вдовица на онзи, от когото си я взел. Затова и ти реагира, когато чу името. Може никога да не си чувал за Лайла Хот или Светлана Хот, но тогава си попаднал на мъж на име Хот. Това е несъмнено. Очевидно е. Вероятно си взел табелката с името му и си накарал да ти го преведат. Може би все още я пазиш като сувенир.

Сансъм не се изненада, нито отрече.

— Не. Всъщност тези табелки се заключваха заедно с докладите за бойните действия и останалата документация.

Чаках. Сансъм продължи:

— Името му беше Григори Хот. Беше горе-долу на моята възраст по онова време. Стори ми се компетентен. Наблюдателят му — не особено. Трябваше да чуе, че приближаваме.

Мълчах. Последва дълга пауза. После Сансъм сякаш осъзна ситуацията, отпусна рамене и въздъхна.

— Що за начин да те открият?! Медалите би трявало да са награда, а не наказание. Не би трявало човек да има неприятности заради тях. Не би трявало да те следват до края на живота ти като желязна топка с верига за крака.

Не казах нищо.

— Какво смяташ да правиш? — попита той.

— Нищо — отговорих.

— Наистина ли?

— Не ме интересува какво е станало през 1983-та. Освен това тези жени ме изльгаха. Най-напред за Берлин. После продължиха да ме лъжат. Твърдят, че са майка и дъщеря. Не им вярвам. Дъщерята е най-красивото същество, което съм виждал. А майката сякаш е паднала от дърво и се е удряла във всички клони, докато пада. Когато ги видях за пръв път, бях с една полицайка. Тя каза, че след трийсетина години дъщерята щяла да заприлича на майката. Само че греши. Младата никога няма да заприлича на старата. Дори и след милион години.

— Кои са те тогава?

— Склонен съм да приема, че по-възрастната е тази, за която се представя. Била е политически комисар в Червената армия и е загубила мъжа си и брат си в Афганистан.

— Брат?

— Наблюдателят.

— А младата жена лъже?

Кимнах.

— Напуснала страната си като вдовица на бивш милиардер и сега живее в Лондон. Твърди, че съпругът ѝ бил предприемач, който не успял да оцелее.

— И не е убедителна?

— Добре играе ролята си. Може и да е загубила съпруга си някъде по пътя.

— Но коя е тя всъщност?

— Мисля, че е журналистка.

— Защо?

— Информирана е. Има необходимия любознателен ум. Аналитична е. Следи „Хералд Трибюн“. Отличен разказвач е. Говори твърде много. Обича думите и украсява подробностите. По-силно от нея е.

— Например?

— Попрекали с патоса. Твърди, че политкомисарите били в окопите заедно с войниците. Твърди, че била зачената под войнишки шинел. Това са глупости. Политкомисарите са били галеници от тила. Стояли са далеч от бойните действия. Пишели са агитационни материали в щаба. Понякога са посещавали и бойната линия, но не и ако е имало и най-малка опасност.

— Откъде знаеш всичко това?

— Ясно ти е откъде. Очаквахме да водим с тях сухопътна война в Европа. Очаквахме да победим. Очаквахме да вземем милиони военнопленници. Военните полицаи се обучаваха да се справят с тях. Моята част трябваше да действа пряко. Може да е било заблуда, но Пентагонът вземаше всичко много сериозно. Учехме повече за съветската армия, отколкото за американската. Разбира се, казваха ни точно къде да търсим комисарите. Имаше заповед да ги разстряваме незабавно.

— Каква журналистка е?

— Телевизионна, предполагам. Местният екип, който беше наела, беше свързан с телевизионния бизнес. Гледал ли си телевизия в Източна Европа? Всички говорителки са убийствено красиви.

— От коя страна?

— Украина.

— Какъв профил?

— Разследване, история, чисто човешки интерес. Вероятно младата е научила историята на старата и е решила да се заеме с нея.

— Нещо като „Хистъри Ченъл“ на руски?

— На украински — поправих го.

— Защо? Какво е посланието? Искат да ни злепоставят сега?

След повече от двайсет и пет години?

— Не. Мисля, че искат да злепоставят руснаците. Точно в момента отношенията между Русия и Украина са силно напрежнати. Мисля, че приемат злината на Америка за даденост, и казват, че голямата лоша Москва не е трябвало да изпраща горките безпомощни украинци на заколение.

— А защо не сме видели тази история досега?

— Защото не са в крак с времето — отговорих. — Търсят потвърждение. Изглежда, хората там все още имат някакви журналистически скрупули.

— Ще получат ли потвърждение?

— Не и от теб, естествено. А никой друг не знае нищо сигурно. Сюзан Марк не живя достатъчно дълго, за да потвърди или да отрече, така че капакът отново е на мястото си. Посъветвах ги да забравят всичко и да се прибират у дома.

— Защо се представят за майка и дъщеря?

— Защото е чудесна заблуда — обясних. — Привлекателна версия. Като риалити шоу по телевизията. Или като списанията, които се продават по супермаркетите. Ясно е, че са изучавали начина ни на живот.

— Защо са чакали толкова дълго?

— Създаването на зряла телевизионна индустрия отнема време. Вероятно са пропилиeli години за съществените неща.

Сансъм кимна едва доволимо.

— Не е вярно, че никой не знае нищо сигурно. Ти, изглежда, знаеш доста.

— Но не смяtam да говоря.

— Мога ли да ти се доверя?

— Служих тридесет години. Знам всякакви неща. Не говоря за тях.

— Не ми харесва колко лесно са се добрели до Сюзан Марк. И не ми харесва, че не знаехме за нея от самото начало. Дори не бяхме чули за нея, преди да умре. Винаги изоставаме на завоите.

Разглеждах фотографиите на стената зад него. Малките фигурки, позите, силуетите.

— Така ли? — попитах.

— Трябаше да ни кажат.

— Поговори с онези от Пентагона — посъветвах го. — И с онези от „Уотъргейт“.

— Ще го направя — кимна Сансъм.

После притихна, като че ли преосмисляше и преоценяваше побавно и по-спокойно от типичния за него стил на полеви офицер. *Капакът отново е на мястото си.* Стори ми се, че разсъждава върху това твърдение, че го оглежда от различни ъгли. После сви рамене и доби някак простодушно изражение.

— Е, какво мислиш за мен сега?

— Важно ли е?

— Аз съм политик. Зададох въпроса по рефлекс.

— Мисля, че е трябвало да ги застреляш наместо.

Той се замисли.

— Нямахме оръжия със заглушители.

— Имали сте. Взели сте едно от тях.

— А правилата за водене на бой?

— Трябвало е да ги пренебрегнеш. Червената армия не е пътувала с криминологични лаборатории. Нямало е как да разберат кой кого е застрелял.

— Е, какво мислиш за мен?

— Мисля, че не е трябвало да ги предаваш на афганистанците. Не е било нужно. Всъщност това е трябвало да бъде гвоздеят на предаването по украинската телевизия. Идеята е била да изправят възрастната жена до теб и тя да те попита „защо“.

Сансъм сви рамене.

— Ще ми се да можеше да ме попита. Защото истината е, че не сме ги предали на афганистанците. Освободихме ги. Беше пресметнат риск. Нещо като двоен бълф. Бяха загубили карабината си. Всички щяха да смятат, че са я взели муджахидините. Което щеше да е жалък край и неописуем позор за двамата. За мен беше ясно, че тези хора се

страхуват много от ротните си командири и от политическите комисари. Щяха да положат всички усилия, за да им повярват, че са били замесени американците, а не афганистанците. Щеше да е нещо като изкупление. Техните офицери и комисари обаче знаеха много добре колко се страхуват от тях войниците, така че истината би им прозвучала като същита с бели конци лъжа, като жалко оправдание. Щяха да я отхвърлят веднага като пълна измислица. Прецених, че е най-безопасно, ако ги пусна. Истината щеше да е пред очите на всички, но нямаше да я признаят.

— Какво се случи после? — попитах.

Сансъм отговори:

— Вероятно са били по-изплашени, отколкото съм си мисел — отвърна Сансъм. — Прекалено изплашени, за да се върнат. Вероятно са обикаляли наоколо, докато са ги открили афганистанците. Жената на Григори Хот беше политически комисар. Той се страхуваше от нея. Това е, което се случи. И то му струваше живота.

Замълчах.

— Не че очаквам някой да ми повярва — добави Сансъм.

Не отговорих.

— Прав си за напрежението между Русия и Украйна — добави той. — Има обаче напрежение между Русия и нас. В момента е сериозно. Ако случилото се в долината Коренгал се раздуха в пресата, нещата ще излязат от контрол. Все едно Студената война се завръща. Само че ще е различно. Съветите поне бяха здравомислещи, но днешните управници не са чак толкова.

След като стояхме и мълчахме доста дълго, както ми се стори, телефонът на бюрото на Сансъм зазвъня. Беше жената от предния офис. Чувах гласа ѝ през слушалката и през вратата. Изреди списък неща, на които спешно трябваше да се обърне внимание. Сансъм остави слушалката.

— Трябва да тръгвам. Ще повикам някое момче да те изпрати.

Той стана, заобиколи бюрото и излезе от кабинета. Като невинен човек, който няма какво да крие. Остави ме сам на стола и на отворена врата. И Спрингфийлд вече го нямаше. Отпред нямаше никого, освен

жената зад бюрото. Усмихна ми се. И аз ѝ се усмихнах. Не се появи никакво момче.

Винаги изоставаме на завоите, беше казал Сансьм. Изчаках една дълга минута и започнах да се въртя, като че ли ставам неспокоен. После, след един приличен интервал, станах и се заразхождах с ръце зад гърба като невинен човек, който няма какво да крие, но е принуден да чака на чужд терен. Приближих стената зад бюрото като че ли съвършено случайно. Заразглеждах снимките. Пребраоих лицата, които ми бяха познати. Първоначално стигнах до двайсет и четири. Четирима президенти, деветима други политици, петима спортисти, двама актьори, Доналд Ръмсфелд, Саддам Хюсейн, Елспет и Спрингфийлд.

И още един.

Познавах още едно лице.

На всички снимки от празненствата след изборните победи непосредствено до Сансьм стоеше мъж със също толкова широка усмивка, който сякаш се гордееше с добре свършената работа и не особено скромно претендираше за отлична оценка. Стратег. Тактик. Сив кардинал, действащ зад кулисите.

Вероятно шефът на екипа на Сансьм.

Беше горе-долу на моята възраст. На всички снимки беше наръсен с конфети или гирлянди или до колене сред балони. Хилеше се като идиот, но очите му бяха леденостудени, хитри и преценявачи.

Напомняха ми очите на бейзболист.

Разбрах защо беше онзи театър с отиването до кафенето.

Разбрах кой беше седял на стола пред бюрото на Сансьм преди мен.

Винаги изоставаме на завоите.

Лъжец.

Познавах шефа на екипа на Сансьм.

Бях го виждал и преди.

Бях го видял с памучни панталони и фланелка за голф във влак по линия №6, късно през нощта в Ню Йорк.

40

Огледах много внимателно снимките от празненствата. Мъжът от метрото беше на всички тях. Различни ракурси, различни години, различни победи, но определено същият тип, буквално до дясната ръка на Сансъм. После в кабинета нахълта някакво момче и след две минути отново бях на тротоара на Индипендънс Авеню. След още четиринайсет бях на гарата и чаках следващия влак за Ню Йорк. След още петдесет и осем минути се бях настанил удобно вътре и напусках града, загледан в мрачните железопътни съоръжения през прозореца. Далече вляво по релсите работеше група мъже с каски и оранжеви светлоотражателни жилетки. Оранжевото грееше през смога. В тъканта вероятно са вплетени малки късчета отразяващи светлината стъкло. Безопасност чрез химия. Жилетките не само се виждаха добре. Привличаха вниманието. Привличаха погледа. Гледах ги, докато се превърнаха в малки оранжеви точки в далечината и после изчезнаха съвсем след километър и нещо. На този етап разполагах с всичко, до което бих могъл да се добера. Знаех всичко, което бих могъл да науча. Само че не знаех, че знам. Не и тогава.

Влакът влезе в Пенсилвания Стейшън. Вечерях в заведение точно срещу онова, в което бях закусвал. После стигнах пеша до Четиринайсето управление на Западна трийсет и пета улица. Нощната смяна беше започнала. Тереза Лий и партньорът ѝ Дохърти вече бяха на местата си. В стаята бе тихо, сякаш някой бе изтеглил от нея всичкия въздух. Като че ли бяха дошли лоши новини. Никой обаче не се суетеше наоколо. Следователно лошите новини се бяха случили някъде другаде.

Жената на входа вече ме беше виждала. Завъртя се на стола си и погледна към Лий, а тя пък направи физиономия, от която ясно личеше, че ѝ е съвършено безразлично дали ще говори с мен, или никога повече няма да ме види. Жената на входа се обърна напред и

също направи физиономия, сякаш ми показваше, че дали ще си тръгна, или ще остана е изцяло мой избор. Проправих си път между бюрата към дъното на стаята. Дохърти беше на телефона — предимно слушаше. Лий седеше, без да прави нищо. Вдигна очи към мен, когато наближих, и каза:

- Не съм в настроение.
- За какво?
- За Сюзан Марк — отвърна тя.
- Някакви новини?
- Никакви.
- Нищо ново за момчето?
- Това момче наистина те тревожи.
- Теб не те ли тревожи?
- Никак.
- Досието все още ли е затворено?
- По-здраво от рибешки задник.
- Добре — казах.

Тереза Лий мълкна за миг, въздъхна и попита:

- Какво ново?
- Знам кой е бил петият пътник.
- Били са само четирима.
- А земята е плоска и луната е от сирене.
- Така нареченият пети пътник извършил ли е престъпление някъде в района между Трийсет и пета и Четирийсет и пета улица?
- Не — отговорих.
- В такъв случай досието си остава затворено.

Дохърти остави слушалката на телефона и отправи красноречив поглед към партньорката си. Знаех какво значи този поглед. Бях нещо като ченге в продължение на тридесет години и често съм го виждал. Означаваше, че някой друг е получил голям случай и Дохърти беше, общо взето, доволен, че не участва, но и някак тъжен, защото, макар и участието да създава проблеми от бюрократично естество, то е за предпочитане пред наблюденето отстрани.

- Какво е станало? — попитах.
- Групово убийство в района на Седемнайсето управление — отговори Лий. — Гадно. Четирима мъже, под магистралата „Рузвелт“, пребити до смърт.

— С чукове — добави Дохърти.

— Чукове? — учудих се.

— Дърводелски инструменти. Купени от магазин на Двайсет и трета улица. Малко преди това. Намерени са на местопрестъплението. Етикетите с цените са още на тях, изпоцапани с кръв.

— Кои са четиридесетата? — попитах.

— Никой не знае — отговори Дохърти. — Изглежда, затова са използвали чуковете. Лицата са размазани, зъбите са изпочупени, краищата на пръстите са увредени.

— Стари, млади, чернокожи, бели?

— Бели — каза Дохърти. — Не са стари. В костюми. Няма никакъв начин да бъдат идентифициирани. В джобовете им е имало само фалшиви визитки с името на фирма, която не е регистрирана никъде в щата Ню Йорк, и с телефонен номер, който е перманентно изключен, защото е собственост на филмова компания.

41

Телефонът на бюрото на Дохърти иззвъня, той вдигна слушалката и отново се заслуша. Вероятно бе приятел от Седемнайсето управление с нови подробности по случая. Погледнах Лий и казах:

- Сега вече ще трябва да подновиш разследването.
- Защо? — попита тя.
- Защото убитите са хората от местния екип, нает от Лайла Хот. Лий ме погледна въпросително.
- Какво си ти? Телепат?
- Срещнах се с тях два пъти.
- Срещнал си два пъти някакви хора. По нищо не личи, че са същите типове.
- Дадоха ми една от фалшивите визитки.
- Всички подобни екипи използват фалшиви визитки.
- Със същите телефонни номера?
- Такива номера могат да се вземат от киното и телевизията.
- Бивши ченгета са. Това без значение ли е за теб?
- Интересуват ме действащи, а не бивши ченгета.
- Споменаха името на Лайла Хот.
- Не. *Някакви* хора са споменали името Лайла Хот. Което не означава, че са го направили убитите.
- Мислиш, че е съвпадение ли?
- Може да са работили за всекиго.
- За кого другого например?
- За когото и да било от големия свят. Това е Ню Йорк. Ню Йорк е пълен с частни детективи. Движат се на групи. Изглеждат еднакво и се занимават с едни и същи неща.
- Споменаха и името на Джон Сансъм.
- Не. *Някакви* хора са споменали името на Джон Сансъм.
- Въщност чух това име най-напред от тях.

— Значи може да са били негови наемници, а не на Лайла. Имали е основателна причина да се тревожи толкова, че да изпрати свои хора тук?

— Шефът на екипа му беше в метрото. Той е петият пътник.

— Такава била работата значи.

— Нищо ли не смяташ да предприемеш?

— Ще кажа на колегите от Седемнайсето управление за сведение.

— И няма да подновиш разследването?

— Не и докато не чуя за престъпление от тази страна на Парк Авеню.

— Отивам в „Четири сезона“ — казах.

Беше късно, а аз бях доста далеч на запад и не намерих свободно такси чак до Шесто Авеню. После стигнах бързо до хотела. Фоайето беше пусто. Влязох, като че ли имам право да съм там, мушнах се в асансьора и се качих до етажа на Лайла Хот. Минах по тихия коридор и спрях пред вратата на апартамента ѝ.

Тя беше отворена.

Езикът на секретната брава беше навън и държеше вратата леко открехната. Изчаках още малко и почухах. Не последва отговор.

Бутнах вратата и почувствах съпротивлението на пантите. С разперени пръсти я отворих до четирийсет и пет градуса и се ослуша.

Никакъв звук.

Отворих вратата докрай и влязох. Стаята пред мен беше сумрачна. Осветлението беше изключено, но пердетата бяха вдигнати и отвън влизаше достатъчно светлина, за да видя, че е празна. Празна, сякаш обитателите ѝ си бяха заминали. По ъглите нямаше пликове с покупки, нито лични вещи, струпани безразборно или подредени, никакви дрехи по столовете, никакви обувки по пода. Никакъв признак на живот.

В спалните беше същото. Леглата бяха оправени, но върху тях се виждаха вдълбнатини с очертанията на куфари и чанти. Гардеробите бяха празни. В баните имаше използвани кърпи. Душ кабините бяха сухи. Усетих едва доловим аромат от парфюма на Лайла Хот, но само толкова.

Минах през трите стаи още веднъж и после се върнах в коридора. Вратата се затвори зад гърба ми. Чух как изщраква бравата. Стигнах до асансьора и натиснах бутона за слизане. Вратата се отвори незабавно. Кабината ме чакаше. Нощен режим — никакви излишни движения, никакъв излишен шум. Слязох във фоайето и отидох до рецепцията. През нощта дежуреха доста хора — не толкова, колкото през деня, но все пак достатъчно, за да не може да мине номерът с петдесетте долара. „Четири сезона“ не беше такъв хотел. Служителят отдели очи от екрана и ме попита с какво би могъл да ми бъде полезен. Попитах го кога точно Светлана и Лайла Хот са напуснали хотела.

— Кой, сър? — попита той. Говореше с тих, премерен, подходящ за нощта глас, сякаш се опасяваше да не събуди гостите.

— Светлана и Лайла Хот — повторих.

На лицето му се изписа учудване, все едно не разбираше какво му казвам. Погледна отново екрана, натисна няколко клавиша, вгледа се пак, после поклати глава.

— Съжалявам, сър, но не виждам да сме имали гости с такива имена.

Казах му номера на апартамента. Той натисна още няколко клавиша, после отвори озадачено уста и обясни:

— Този апартамент не е бил използван през цялата седмица. Той е много скъп и трудно се намират желаещи да го наемат.

Замислих се отново да не би да съм сгрешил номера и казах:

— Бях в него снощи. В него имаше хора. Срещнах се с тях и днес в чайната. На сметката има подпис.

Служителят опита пак. Извика на екрана всички сметки от чайната, записани към номерата на стаите. Завъртя леко екрана към мен, за да мога да го виждам, и направи красноречив жест, нещо като „убеди се сам“. Бяхме поръчали два чая и едно кафе. Нямаше и следа от такава сметка.

После зад гърба си чух слаб шум. Триене на подметки по мокета, дишане, шумолене на дрехи. И дрънкане на метал. Обърнах се и видях, че съм в центъра на идеален полукръг от седем мъже. Четирима бяха униформени от нюйоркската полиция. Останалите трима бяха федералните агенти, които вече бях виждал.

Полицайтите държаха пушки.

Федералните държаха други неща.

42

Седем мъже. Седем оръжия. Пушките на полицайте бяха италиански, „Франки 12, SPAS“. Е, не беше стандартно въоръжение на полицията. Става дума за футуристично, страховито на вид оръжие, полуавтоматично, с гладка цев, 12-и калибр, с ръкохватка като пистолет и сгъваем приклад. Преимуществата му са много. Недостатъците са два. Първият е високата цена, но явно някой от отделите в полицията беше успял да се пребори за такива средства. Вторият недостатък е полуавтоматичното действие. Твърди се, че тази система е нестабилна, ако се приложи при мощните гладкоцевни оръжия. Хората, на които се налага да стрелят и да умират, биха се тревожили заради това. Появяват се и механични проблеми. Само че не бих се обзаложил, че ще се проявят едновременно при четири оръжия — поради тази причина не си купувам и билети от лотарията. Оптимизъмът е нещо хубаво. Сляпата вяра не е.

Двама от федералните стискаха пистолети „Глок 17“, деветмилиметрови, автоматични, австрийско производство — квадратни, големи, надеждни, доказали се в продължение на двайсет години отлична служба. Моите лични клоняха легко към „Берета М9“ също от Италия, но истината е, че глокът не отстъпва по нищо на беретата.

В момента задачата им беше да ме накарат да остана на мястото си, готов за главната атракция.

Шефът на федералните беше в средата на полукръга. Трима вляво и трима вдясно от него. Държеше оръжие, каквото дотогава бях виждал само по телевизията. Спомнях си го добре. Кабелен канал в стая в мотел във Флорънс, щата Тексас. Не военния канал, а „Нешънъл Джиографик“. Филм за Африка. Не ставаше въпрос за гражданска войни, кошмари, болести и глад, а за дивите животни, за истинска горила, а не за партизани. Група зоологи следяха едър мъжки екземпляр. Искаха да имплантират в ухото му радиопредавател. Животното тежеше близо двеста и петдесет килограма. Четвърт тон.

Повалиха го със стреличка с упойващо вещество за примати, изстреляна с пушка.

Тъкмо такава пушка беше насочил към мен шефът на федералните агенти.

Пушка за стрелички.

Хората от „Нешънъл Джиографик“ бяха положили големи усилия да убедят зрителите, че процедурата е хуманна. Показаха подробни графики и компютърни модели. Стреличката представляваше малко конусче с пера в задната част, с игла от хирургическа стомана. На върха на иглата имаше миниатюрно стерилно керамично контейнерче, съдържащо упойката. Стреличката излита с голяма скорост и иглата се забива на около сантиметър под кожата на животното, като при това чупи контейнерчето и разпръсква веществото. Не съвсем във вид на капки, не и съвсем като аерозол. Разпространява се в подкожната тъкан както салфетка попива капка кафе. Самата пушка може да произвежда само единични изстрили. Трябва да се зареди със стреличка и малък контейнер газ под налягане, които всъщност изстреля стреличката. Азот, доколкото си спомнях. Презареждането отнема време. Най-добре е стрелецът да улuchi още първия път.

В документалния филм изследователите бяха улuchiли още първия път. Горилата бе гроги след осем секунди, а след още двайсет заспа. Десет часа по-късно се събуди в отлично здраве.

Само че тя тежеше два пъти повече от мен.

Зад гърба ми беше плотът на рецепцията. Усещах го. Ширината му беше около трийсет сантиметра, на височина от около метър и нещо от пода. Колкото бар. Удобно за клиентите да слагат и подписват документи върху него. От другата страна имаше плот с нормалната височина на бюро за служителите. Широк може би шейсет сантиметра. Или повече. Не бях сигурен. Не беше възможно обаче да преодолея цялото препятствие само с един скок без засилване. Особено както бях с гръб към него. А и беше безпредметно. Ако го прескочех, нямаше да се окажа в друга стая. Пак щях да съм там, само че зад плота, а не пред него. Никаква полза, а голям брой потенциални вреди, ако се приземях върху стол или се спънеш в телефонната жица. Обърнах глава и погледнах зад себе си. Нямаше никой. Хората от рецепцията се бяха

изнесли — вляво и вдясно. Бяха ги инструктирали. Може би бяха и репетирали. Седемте пред мен имаха чиста линия за стрелба.

Нямах път нито напред, нито назад.

Стоях неподвижно.

Шефът на федералните беше наклонил цевта надолу и се целеше право в лявото ми бедро. Лявото ми бедро е сравнително едра мишена. Никаква подкожна тълсттина. Само твърд мускул, осеян с капиляри и други неща, улесняващи кръвообращението. Напълно незашитен под тънкия памучен плат на новите ми сини панталони. *Не идвай облечен така. Няма да те пуснат да влезеш.* Напрегнах мускули, като че ли проклетото нещо би могло да отскочи. После се отпуснах. Стегнатите мускули не бяха помогнали на онази горила, нямаше да помогнат и на мен. Видях медицински екип зад гърбовете на седемте в тъмен ъгъл на фоайето. Трима мъже и една жена. Те стояха и чакаха с носилка на колела.

Когато нищо друго не помага, започнете да говорите.

— Ако вие, момчета, имате още въпроси към мен, ще ви отговоря с радост — казах аз. — Можем да си поръчаме кафе и да се държим цивилизирано. Може да е безкофеиново, ако предпочитате. Защото е късно. Сигурен съм, че ще ни направят прясно кафе. Тук е „Четири сезона“ все пак.

Шефът на федералните не отговори. Вместо това стреля с пушката от около три метра право в мускула на бедрото ми. Чух свистене на газ под налягане и усетих болка. Не убождане. Тъп, режещ удар, като с нож. После четвърт секунда нищо — само изненада. После рязка, гневна реакция. Хрумна ми, че ако бях на мястото на горилата, щеше да ми се прииска да кажа на проклетите зоологи да оставят ушите ми на мира.

Шефът на федералните свали пушката.

В продължение на секунда не се случи нищо. Почувствах как пулсът ми се ускорява, а кръвното ми налягане рязко се повишава и после спада. Почувствах прилив на кръв към слепоочията си — както от китайската храна, когато бях двайсет години по-млад. Стреличката се беше забила в бедрото ми до перата. Извадих я. Иглата беше изцапана с кръв. Керамичното контейнерче обаче го нямаше. Беше се раздробило на прах, а течността, която съдържаше, вече беше в тялото ми и започваше да действа. Петното кръв започна да се разширява над

раната и да се просмуква в памучната тъкан на панталона ми, следвайки нишките на плата, както епидемия се разпространява по градските улици. Сърцето ми биеше учестено. Усещах как кръвта пулсира в тялото ми. Исках да я спра. Нямаше как да стане на практика. Облегнах се назад на плота. Само временно, за облекчение. Изведнъж ми се стори, че седемте мъже пред мен се плъзват хоризонтално. Като страничен плонж в бейзбола. Не бях сигурен дали те са мръднали, или аз съм наклонил глава. Или може би стаята се бе завъртяла. Несъмнено обаче нещата наоколо се въртят като в центрофуга. Ръбът на плота ме удари под плешките. Или той се издигаше нагоре, или аз се свличах надолу. Опрях двете си длани на него, за да го стабилизирам. Или себе си. Не стана. Ръбът ме удари по тила. Вътрешният ми часовник вече не работеше както трябва. Опитах се да броя секундите. Исках да стигна до девет. Исках да издържа по-дълго от горилата. Някакви последни остатъци гордост. Не бях наясно дали успявам.

Стоварих се на пода. Престанах да виждам. Погледът ми не се замъгли или затъмни. По-скоро всичко заблестя. Видях побеснели сребристи отблъсъци отпред. Като въртележка, която се движи хиляди пъти по-бързо. После потънах в поредица безумни сънища, главозамайващи и живи. Пълни с цвят и действие. По-късно си дадох сметка, че началото на сънищата е бил моментът, в който съм загубил съзнание, проснат на пода във фоайето на „Четири сезона“.

43

Не знам точно кога се събудих. Часовникът в главата ми още не работеше както трябва, но в края на краищата изплувах на повърхността. Лежах на някаква кушетка. Китките и глезените ми бяха закопчани за рамката с пластмасови белезници. Все още бях напълно облечен. Освен обувките. Нямаше ги. В замъгленото ми съзнание прозвуча гласът на почиалия ми брат. Чух нещо, което обичаше да казва като хлапе: *Преди да критикуваш някого, трябва да извървиш един километър с неговите обувки. Тогава, когато започнеш да го критикуваш, той ще е на километър зад теб и ще трябва да те гони по чорапи.* Размърдах пръстите на краката си. После бедрата. Усещах, че джобовете ми са празни. Бяха взели нещата ми. Може би ги бяха описали и прибрали в плик.

Наклоних глава към рамото си и потрих буза в ризата. Набола брада, малко по-голяма, отколкото си спомнях. Може би на осем часа. Горилата от филма на „Нешънъл Джиграфик“ беше спала осем. Точка в полза на Ричър, ако, разбира се, за мен не бяха използвали по-слаба доза. Поне се надявах да е така. Онзи огромен примат се беше строполил като отсечено дърво.

Надигнах глава и се озърнах наоколо. Намирах се в клетка, а клетката беше в стая. Без прозорци. Ярка електрическа светлина. Нова конструкция в стара сграда. Редица от три еднакви клетки, направени от скрепени с точкови заварки стоманени пръти, поставени една до друга в голямо старо помещение с тухлени стени. Клетките бяха квадратни, със страна два и петдесет метра. Таваните бяха от стоманени пръти, както и стените. Подовете бяха от грапава ламарина, която по ръбовете беше огъната нагоре, така че се образуваше ръб с височина към два сантиметра. За да задържа разлети течности, мина ми през ум. В една килия могат да се разлеят всякакви течности. Беше заварена за хоризонталните пръти в основата. Нямаше никакви болтове, които да фиксират клетките за пода. Просто бяха поставени в голямото старо помещение.

Самото голямо старо помещение имаше висок сводест таван. Тухлите бяха прясно боядисани в бяло, което вече изглеждаше помътняло. Има хора, които по размерите на тухлите и вида на зидарията могат да кажат къде се намира дадена сграда и кога е построена. Не съм от тях. Въпреки всичко обаче ми приличаше да е от Източното крайбрежие. Деветнайсети век, ръчна работа. Имигрантски труд — бърз и тежък. Вероятно все още се намирах в Ню Йорк. И вероятно бях под земята. Усещането беше като за сутерен. Не беше влажно или студено, а температурата и влажността изглеждаха постоянни, както е под земята.

Бях в средната клетка, между другите две. Разполагах с кушетката, за която бях завързан, и с тоалетна. Това беше всичко. Нямаше нищо повече. Тоалетната беше оградена с П-образен параван, висок около метър. Върху казанчето на тоалетната имаше вдълбнатина, която се използваше за умивалник. Видях кран. Само един. Само студена вода. Другите две клетки бяха същите. Кушетки, тоалетни, нищо повече. Върху пода на помещението извън трите клетки се виждаха ивици нов бетон, налят допълнително върху три успоредни улея, които излизаха изпод подовете на клетките. Реших, че са каналите за тоалетните и тръбите със студена вода за чешмите.

В другите две клетки нямаше хора. Бях съвсем сам.

В единия ъгъл на помещението, където стените се срещаха с тавана, имаше камера за наблюдение. Обло стъклено око. Вероятно широкоягълен обектив, за да се вижда цялото помещение. И трите клетки. Реших, че трябва да има и микрофони. И то повече от един. Вероятно някои от тях бяха много близо. Електронното подслушване е трудна работа. Чистотата на звука е много важна. Кънтенето в стените на помещението може да съсипе всичко.

Левият крак леко ме болеше. Прободна рана и синина там, където беше ударила стреличката. Кръвта по панталона ми беше изсъхнала. Не беше много. Опитах здравината на белезниците на китките и глезните си. Не можеха да се скъсат. Дърпах се и се борих с тях около половин минута. Не че се опитвах да се измъкна. Проверявах дали от усилието ще загубя съзнание отново, а и исках да привлеча вниманието на онези, които ме наблюдаваха чрез камерата или слушаха по микрофоните.

Не загубих съзнание. Главата ме наболяваше леко, докато мисълта ми се избистряше, а от усилието пулсирането в крака ми не намаля. Като изключим тези незначителни симптоми обаче, се чувствах доста добре. Вниманието, което привлякох, се прояви след минута под формата на някакъв тип, когото дотогава не бях виждал, със спринцовка в ръка. Сигурно бе някакъв лаборант. В другата си ръка той държеше мокро топче памук. Спра пред клетката ми и ме погледна през решетките.

— Това смъртоносна доза ли е? — попитах.

— Не — отвърна той.

— Имаш ли разрешение да прилагаш смъртоносни дози?

— Не.

— Тогава по-добре се разкарай, защото колкото и пъти да ме приспиваш, в края на краищата ще се будя. И някой от тези пъти ще успея да те спипам. Или ще те накарам да изядеш това нещо, или ще ти го натикам в задника и ще те инжектирам отвътре.

— Това е аналгетик — каза онзи. — Болкоуспокояващо. За крака ти.

— Кракът ми е добре.

— Сигурен ли си?

— Просто се разкарай.

Той се подчини. Мина през массивна дървена врата, боядисана в бяло като стените. Изглеждаше стара. Формата ѝ беше някак готическа. Бях виждал такива в стари обществени сгради. Общински училища, полицейски участъци.

Отпуснах глава на кушетката. Нямаше възглавница. Загледах се в тавана през решетката и се подгответих да чакам. След по-малко от две минути обаче двама от мъжете, които познавах, влязоха през дървената врата. Двама от федералните агенти, но без шефа. Единият носеше пушка „Франки 12“. Изглеждаше заредена и готова за стрелба. Другият държеше нещо като инструмент, а на ръката му висяха няколко вериги. Агентът с пушката се приближи до клетката, промуши цевта през решетките и я заби в гръклена ми. Другият с веригите отключи клетката. Не с ключ, а като завъртя диска наляво и надясно. Ключалка с комбинация. Отвори вратата, влезе и застана до кушетката ми. Инструментът в ръката му се оказаха клещи резачки. Видя, че ги гледам, и се ухили. Наведе се напред над китката ми. Цевта на пушката

се притисна по-силно в гърлото ми. Мъдра предпазливост. Дори и със завързани китки бих могъл да се надигна достатъчно, за да го фрасна с глава както подобава. Може би нямаше да е най-доброто, на което съм способен, но при сериозно засилване от моя страна можех да присия онзи тип за по-дълго, отколкото аз бяхupoен. Или повече време от маймуната. Главата ме болеше и без друго. Още един сблъсък нямаше да влоши положението кой знае колко.

Цевта на пушката обаче беше забита в гърлото ми и ме държеше в позиция на наблюдател. Агентът с веригите ги разплете и ги нагласи пробно. Едната трябваше да държи китките ми оковани за кръста, другата трябваше да окове глезните ми, а третата да свърже първите две. Стандартни затворнически вериги. Щях да мога да пристъпвам крачка по крачка и да вдигам китките си до нивото на кръста, но само толкова. Агентът постави, заключи и подръпна веригите за проба, после с резачките сряза пластмасовите белезници. Излезе от клетката, а другият свали пушката от гърлото ми.

Реших, че очакват да се надигна и да стана от кушетката, затова останах наместо. Трябва да дозирате победите на опонентите си. Трябва да им ги отпускате капка по капка, бавно и коварно. Трябва да накарате опонентите си да изпитват върховна благодарност за всяка малка капка подчинение от ваша страна. Така имате шанс да се разминете с десет малки поражения за деня вместо с десет големи.

Двамата федерални агенти обаче явно бяха обучавани като мен. Стана съвършено ясно. Изобщо не се притесниха. Просто се отдалечиха, а мъжът с веригите се обърна от вратата и посочи с палец.

— Тук има кафе и кифлички. Когато поискаш.

С което ми върна топката с един удар точно както беше предвидено. Нямаше да е стилно да изчакам час, после да докуцукам през вратата и да се натъпча като невидял. Това щеше да означава да допусна гладът и жаждата да ме победят публично. Нямаше да е никак стилно. Затова изчаках съвсем малко, после се надигнах и повлякох крака вън от клетката.

Дървената врата водеше към помещение с размерите на онова, в което бяха клетките. Същата зидария, същата боя. Без прозорци. В средата имаше голяма дървена маса. Три стола от отсрещната страна, заети от тримата федерални. Един стол от моята страна, празен. За мен. На масата, грижливо подредени, бяха нещата от джобовете ми.

Моята пачка банкноти, поръсена с шепа монети. Старият ми паспорт. Банковата ми карта. Сгъваемата четка за зъби. Картата за метрото, която бях купил още в началото. Визитката на Тереза Лий от нюйоркската полиция, която тя ми даде в помещението с бели плочки под терминала на „Гранд Сентръл“. Фалшивата визитка, която наестите от Лайла Хот симпатияги ми дадоха на ъгъла на Осмо Авеню и Трийсет и пета улица. Компютърната флаш памет, която купих от „Рейдио Шак“ с неопреновото й кальфче в крещящо розово. Плюс мобилният телефон на Леонид. Девет различни неща, всяко голо и самотно под ярките лампи на тавана.

Вляво от масата имаше още една врата. Същата готическа форма, същата дървена конструкция, същата прясна боя. Предположих, че води към друго помещение, разположено под прав ъгъл спрямо първите две. Последното или първото в редицата — според гледната точка. Според това дали си затворник или надзирател. Вдясно от масата имаше стар скрин, който би подхождал повече за спалня. Върху него видях пакет салфетки и напъхани една в друга пластмасови чашки, стоманен термос и картонена чиния с две кифлички със сладко от боровинки. Завлякох се по чорапи дотам и си налях чаша кафе от термоса. Операцията се оказа по-лесна, отколкото предполагах, защото скринът беше нисък. Веригата на ръцете не ми пречеше много. Занесох чашата кафе с две ръце до масата. Седнах на празния стол. Наведох глава и отпих. Изглеждаше, сякаш съм се предал, което беше и целта. Или че съм клекнал. Или омекнал. Освен това кафето беше доста противно и почти напълно изстинало.

Шефът на федералните сви длан и я вдигна над парите ми, сякаш се чудеше дали да ги вземе. После поклати глава, сякаш те бяха нещо твърде прозаично за него. Твърде делнично. Дланта му се плъзна по нататък и спря върху паспорта ми.

— Защо валидността му е изтекла? — попита той.
— Защото никой не може да накара времето да спре — отвърнах.
— Имах предвид, защо не си го подновил?
— Не съм имал непосредствена нужда. Повечето хора не носят презервативи в портфейла си.

Шефът замълча за момент и продължи:

— Кога за последен път си излизал от страната?

— Можехме да седнем и да поговорим, нали? — отвърнах с въпрос аз. — Нямаше нужда да ме приспивате със стреличката, като че ли съм звяр, избягал от зоопарка.

— Предупредихме те много пъти. Но ти демонстрира абсолютно нежелание да се съобразиш.

— Да ми бяхте извадили окото.

— Но не го направихме. Няма пострадали, всичко е наред.

— Все още не сте се легитимирали. Дори не знам как се казваш. Мъжът отсреща не каза нищо.

Продължих:

— Няма легитимиране, няма права, няма формално обвинение, няма адвокат. Това ли е новият свят?

— Схванал си.

— Е, тогава ви желая късмет в него — казах.

Погледнах към паспорта си, сякаш изведнъж съм си спомнил нещо. Вдигнах ръце, докъдето могат да стигнат, и се наведох напред. Избутах чашата с кафето достатъчно настрана, между паспорта и банковата ми карта. Взех паспорта, примижах и започнах да прелиствам задните страници. Свих рамене, като че ли паметта е започнала да ми изневерява. Посегнах да върна паспорта на мястото му. Само че не бях достатъчно прецизен в движението. Веригата ми пречеше. Твърдият ъгъл на паспорта бутна чашата с кафе и я преобърна. Кафето се разля и потече право в ската на шефа. Той постъпи както би постъпил всеки. Скочи назад и размаха ръце във въздуха, сякаш можеше да спре течността.

— Извинявай — провикнах се аз.

Панталоните му подгизнаха. Сега топката беше при него. Имаше две възможности — да прекъсне разпита и да отиде да се преоблече или да продължи с мокри панталони. Видях, че се колебае. Не беше чак толкова неразгадаем, колкото си мислеше.

Реши да продължи с мокри панталони. Отиде до скрина и попи мокрото петно със салфетки. После донесе няколко и подсуши масата. Положи големи усилия да не реагира, което само по себе си беше реакция.

— Кога за последен път си излизал от страната? — попита той отново.

— Не помня — отговорих.

- Къде си роден?
- Не помня.
- Всеки знае къде е роден.
- Било е отдавна.
- Ако трябва, ще стоим тук целия ден.
- Роден съм в Западен Берлин — казах.
- И майка ти е французойка?
- Беше французойка.
- Каква е сега?
- Мъртва.
- Съжалявам.
- Нямаш вина.
- Сигурен ли си, че си американски гражданин?
- Що за въпрос е това?
- Директен.
- Държавният департамент ми е издал паспорт.
- Данните в заявлението ти за паспорт бяха ли достоверни?
- Подписал ли съм го?
- Предполагам, че да.
- Тогава предполагам, че данните са били достоверни.
- Как така? Натурализиран ли си? Роден си в чужбина, единият ти родител е чужденец.
- Роден съм във военна база. Това се брои за суверенна територия на Съединените щати. Родителите ми бяха женени. Баща ми беше американски гражданин. Морски пехотинец.
- Можеш ли да го докажеш?
- А трябва ли?
- Важно е. И може да окаже съществено влияние върху онова, което ще ти се случи оттук нататък.
- Не. Само липсата на търпение може да повлияе на онова, което ще ми се случи оттук нататък.
- Агентът отляво стана. Именно той притискаше цевта на пушката към гръкляна ми. Мина вляво зад масата и се запъти към дървената врата на третото помещение. Отвори я и успях да зърна бюра, компютри, шкафове и сейфове. Нямаше други хора. Агентът се мушна бързо през вратата и затвори, а в нашето помещение настъпи тишина.
- Майка ти алжирка ли е? — продължи шефът.

— Вече ти казах, че беше французойка.

— Някои французи са алжирци.

— Не. Французите са французи, а алжирците са алжирци. Не е кой знае колко сложно.

— Добре. Някои французи първоначално са били имигранти от Алжир, от Мароко, от Тунис и от други страни в Северна Африка.

— Майка ми не е от тях.

— Беше ли мюсюлманка?

— Защо искаш да знаеш?

— Водя разследване.

— Вероятно е по-безопасно да задаваш въпроси за моята майка, отколкото за твоята.

— Какво искаш да кажеш?

— Майката на Сюзан Марк е била малолетна курва, която се е дрогирала с крек. Може твоята да е работила с нея. Може заедно да са въртели номерата.

— Да ме ядосаш ли се опитваш?

— Не се опитвам. Успявам. Лицето ти почервя, панталоните ти са мокри. И не постигаш абсолютно нищо. Не мисля, че точно тази сесия ще бъде дадена като добър пример в наръчниците за обучение.

— Това не е шега.

— Но натам отива.

Той мълкна и се замисли. С показалец подреди деветте неща на масата отпред едно до друго и после побутна флаш паметта леко напред.

— Ти го скри от нас, когато те претърсихме. Сюзан Марк ти го е дала в метрото.

— Скрил съм го? Дала ми го е?

Шефът кимна.

— Но тази флаш памет е празна, а и бездруго е твърде малка.

Къде е другата?

— Каква друга?

— Тази очевидно е за отвлечение на вниманието. Къде е истинската?

— Сюзан Марк не ми даде нищо. Купих това нещо от „Рейдио Шак“.

— Защо?

— Хареса ми как изглежда.
— С розово калъфче? Глупости.
Не казах нищо.
— Харесва ли ти розовият цвят?
— Ако е на подходящо място.
— Кое е подходящо място?
— Там, където не си бил от доста време.
— Къде го скри?
Не отговорих.
— Да не би да е в някое телесно отверстие?
— Надявай се да не е било. Току-що го пипна.
— Харесват ли ти такива неща? Да не си магъосник?
— Подобен въпрос може да ти свърши работа в Гуантанамо, но
при мен не минава.

Агентът сви рамене и върна с показалец флаш паметта в редицата с останалите вещи. После побутна напред фалшивата визитка и телефона на Леонид, като че ли местеше фигури по шахматната дъска.

— Работел си за Лайла Хот — каза той. — Визитката доказва, че си бил във връзка с хората, които е наела, а телефонът доказва, че ти се е обаждала най-малко шест пъти. Телефонният номер на „Четири сезона“ е регистриран в списъка с повикванията.

— Не е моят телефон.
— Намерихме го в джоба ти.
— Според служителите на рецепцията Лайла Хот не е била в „Четири сезона“.

— Защото им казахме да ни сътрудничат. Всички знаем, че беше отседнала там. Срещал си се с нея два пъти, а последната ви среща не се е състояла.

— Коя е тя?
— Трябваше да си зададеш този въпрос, преди да се съгласиш да работиш за нея.
— Не съм работил за нея.
— Телефонът доказва обратното. Не е трудно да се досетиш.
Замълчах.
— Къде е Лайла Хот сега? — продължи той.
— Не знаеш ли?

— Как бих могъл да знам?

— Предположих, че сте я прибрали, когато е напускала хотела.

Преди да започнете да ме упоявате със стрелички.

Мъжът не каза нищо.

— Били сте там по-рано през деня — заявих аз. — Претърсили сте апартамента й. Реших, че я наблюдавате.

Мъжът отсреща мълчеше.

— Изпуснали сте я, нали? Минала е покрай вас. Страхотни сте. Вие сте пример за всички нас, момчета. Чужденка, която се интересува от делата на Пентагона, а вие я изпускате?

— Наистина е пропуск — кимна шефът.

Изглеждаше доста смутен, макар че не би трябвало според мен. Защото да се измъкнеш от хотел, когато те следят, е сравнително лесно. Правиш го, като не се измъкваш. Не и веднага. Изпращаш багажа си долу по пиколото със служебния асансьор, докато агентите чакат във фоайето, слизаш от асансьора за гости на друг етаж и се криеш някъде час-два, докато агентите се откажат и си тръгнат. После излизаш и ти. Трябва да имаш здрави нерви, разбира се, но не е трудно, особено ако си наел и друга стая, на друго име — което Лайла Хот определено беше направила за Леонид.

— Къде е тя сега? — попита агентът.

— Коя е тя? — попитах аз.

— Най-опасната личност, която някога си срещал.

— Не изглеждаше такава.

— Точно заради това.

— Нямам представа къде е — заявих.

Последва дълга пауза, а после агентът върна в редицата фалшивата визитка и телефона и побутна напред визитката на Тереза Лий. Попита:

— Какво знае тя?

— Има ли значение?

— Трябва да изпълним няколко лесни задачи. Трябва да открием двете Хот, трябва да открием флаш паметта, но преди всичко трябва да спрем изтиchanето на информация. Значи трябва да знаем докъде е стигнало това изтиchanе. Трябва да разберем кой какво знае.

— Никой не знае нищо. Най-малкото аз.

— Не сме на състезание. Няма да получиш точки за упорството си. Всички тук сме на една и съща страна.

— Не усещам нещата така.

— Трябва да погледнеш на положението сериозно.

— Появрай ми, гледам сериозно.

— Тогава ни кажи кой какво знае.

— Не мога да чета мисли. Не знам кой какво знае.

Чух вратата вляво отново да се отваря. Шефът погледна натам и кимна. Обърнах се и видях агента от левия стол. В ръцете си държеше пушка. Не „Франки 12“, а пушката, която изстреля стрелички. Насочи я и натисна спусъка. Завъртях се, но беше късно. Улучи ме в ръката, малко под рамото.

Отново се събудих, но не отворих очи веднага. Имах чувството, че часовникът в главата ми е заработил, така че исках да го настроя и да се ориентирам, без да ме беспокоят. Показваше шест вечерта. Което означаваше, че съм бил в безсъзнание още осем часа. Изпитвах силна жажда и глад. Ръката ме болеше така, както преди това ме болеше кракът. Малка пареща точка близо до рамото. Усещах, че още съм без обувки. Китките и глезните ми обаче не бяха вързани за кушетката. Изпитах облекчение. Протегнах се лениво и опипах лицето си. Още повече набола четина. Скоро щях да имам брада.

Отворих очи. Озърнах се. Открих две неща. Първо, Тереза Лий беше в клетката от дясно. И второ, Джейкъб Марк беше в клетката вляво от моята.

И двамата бяха ченгета.

И двамата бяха без обувки.

Тогава вече започнах да се тревожа.

Ако бях прав и наистина беше шест вечерта, значи Тереза Лий е била доведена тук от дома ѝ. Джейкъб Марк е бил взет от работа. И двамата ме гледаха. Лий стоеше зад решетките на около метър и нещо от мен. Беше с джинси и бяла блуза. Боса. Джейк седеше на кушетката. Беше с полицейската униформа, но без колан, без пистолет, без радиостанция и също бос. Седнах на кушетката, спуснах крака на пода и прокарах пръсти през косата си. После станах, отидох до мивката и пих вода от крана. Ню Йорк — без никакво съмнение. Познавах вкуса на водата. Погледнах Тереза Лий и попитах:

— Знаеш ли точно къде сме?

— Ти не знаеш ли? — попита тя.

Поклатих глава.

— Трябва да приемем, че мястото се подслушва — каза тя.

— Сигурен съм, че е така — отбелязах. — Е, те знайт къде сме, така че няма да им разкрием нищо ново.

— Не трябва да казваме каквото и да било.

— Можем да говорим за география. Патриотичният закон не забранява уличните адреси засега.

Лий замълча.

— Какво? — попитах.

Погледна ме смутено.

— Мислиш, че играя игрички с теб ли?

Тя не отговори.

— Мислиш, че съм тук, за да те накарам да кажеш нещо компрометиращо?

— Не знам. Не знам нищо за теб.

— Какво те притеснява?

— Клубовете на Близкър Стрийт са по-близо до Шесто Авеню, отколкото до Бродуей. Там си можел да хванеш влак по линия А или В, или С, или D. Защо изобщо си се качил на влак от линия номер шест?

— Природен закон — отговорих. — Всички сме програмирани. В мозъците. Посред нощ в пълния мрак всички бозайници инстинктивно тръгват на изток.

— Наистина ли?

— Не. Измислих го току-що. Нямаше къде да отида. Излязох от един бар, свих наляво и тръгнах. Не мога да дам по-добро обяснение.

Лий не каза нищо.

— Какво друго? — попитах.

— Нямаш багаж. Не съм виждала бездомен човек без никакви вещи. Повечето от тях мъкнат със себе си повече предмети, отколкото аз притежавам. Използват колички от супермаркет.

— Аз съм различен — заявих. — И не съм бездомник. Не съм като тях.

Тя замълча.

— Беше ли със завързани очи, когато те доведоха тук? — попитах.

Тя ме изгледа продължително, после поклати глава и въздъхна.

— Намираме се в изоставена пожарна в Гринич Вилидж. На Западна трета улица. Партерът и горните етажи не се използват. Ние сме в сутерена.

— Знаеш ли кои са тези типове?

Тя не отговори. Само погледна към камерата.

— Същият принцип — казах. — Те знаят кои са. Поне се надявам да знаят. Защо да не научат, че и ние знаем кои са?

— Мислиш ли?

— Там е цялата работа. Не могат да ни забранят да мислим. Знаеш ли кои са?

— Не се легитимираха. Нито днес, нито когато дойдоха да говорят с теб в управлението.

— Но?

— Нелегитимирането може да е равносилно на легитимиране, ако сте единствените, които никога не се легитимират. Чували сме разни приказки.

— Кои са тогава?

— Работят за министъра на от branата.

— Звучи логично — отбелязах. — Министърът на от branата обикновено е най-тъпият в кабинета.

Лий погледна отново към камерата, като че ли бях обидил горния уред. Сякаш самата тя бе причина за тази обида.

— Не се тревожи — успокоих я аз. — Тези типове са бивши военни, доколкото можах да разбера, така че вече са наясно колко тъп е министърът на от branата. Дори и така да е обаче, от branата е част от кабинета, следователно нашите момчета работят за Белия дом.

Лий се замисли за момент, после попита:

— Знаеш ли какво искат?

— Отчасти.

— Не ни казвай.

— Няма — уверих я.

— Достатъчно голямо ли е, че с него да се занимава Белият дом?

— Потенциално да, предполагам.

— По дяволите!

— Кога дойдоха при теб?

— Днес следобед. В два часа. Още спях.

— Водеха ли със себе си униформени полицаи?

Лий кимна и в очите ѝ се появи обида.

— Познаваше ли ги? — попитах.

Тя поклати глава.

— Буйни глави, антитерористи. Сами си пишат правилата и стоят на страна от останалите. По цял ден се разкарват насам-натам със специални коли. Понякога и с фалшиви таксита. Един на предната седалка, двама отзад. Знаеше ли това? Правят големи обиколки, нагоре по Десета, надолу по Втора. Както някога бомбардировачите патрулираха в небесата.

— Колко часът е сега? Около шест и шест минути ли?

Тя погледна часовника си изненадано.

— Точно толкова.

Обърнах се на другата страна.

— Джейк? А ти?

— Първо хванаха мен. Тук съм от обяд. Гледам как спиш.

— Някаква вест от Питър?

— Няма.

— Съжалявам.

— Знаеш ли, че хъркаш?

— Натъпкаха ме с успокоително за горили. С пушка, която изстреля стрелички.

— Шегуваш се.

Показах му кървавото петно на панталона, после и на ръкава на ризата.

— Пълно безумие — отбеляза той.

— На работа ли беше?

Той кимна.

— Диспечерът извика колата ми в базата и тези сладури ме чакаха там.

— Значи в отдела ти знаят къде си?

— Не точно. Но знаят с кого тръгнах.

— И това е нещо — казах.

— Напротив — възрази той. — Отделът няма да направи нищо за мен. Когато дойдат и те отведат типове като тези, изведенъж се оказваш опетnen. Всички си мислят, че си виновен за нещо. Колегите веднага започнаха да се отдръпват от мен.

— Все едно че те търсят от Вътрешни разследвания — обади се Лий.

— Защо Дохърти не е тук? — попитах я.

— Знае по-малко и от мен. Всъщност доста се постара да знае колкото се може по-малко. Не забеляза ли? Той е старо куче.

— Партньор ти е.

— Днес ми е партньор. До другата седмица обаче ще е забравил, че е имал партньор. Знаеш как стават тези неща.

— Тук има само три клетки — обади се Джейк. — Дохърти може да е някъде другаде.

— Говориха ли с вас онези хубавци, или още не са? — попитах.

Двамата поклатиха глави.

— Тревожите ли се? — попитах ги.

Двамата кимнаха. Лий вдигна очи.

— А ти?

— Спя нормално — казах. — Преди всичко заради приспивателните.

В шест и половина ни донесоха храна. Сандвичи в найлонови пликове, които обърнаха настрани и мушнаха през решетките. Плюс бутилки вода. Изпих първо водата и напълних бутилката от крана. Сандвичът ми беше със салам и сирене. Най-вкусното нещо, което някога съм ял.

В седем отведоха Джейкъб Марк за разпит. Без белезници. Без вериги. Тереза Лий и аз седяхме на кушетките си, на около три метра един от друг, разделени от решетките. Не говорихме кой знае колко. Лий ми се стори потисната. В един момент каза:

— Загубих няколко много добри приятели, когато се срутиха Близнаците. Не само полицаи. И пожарниари. Хора, с които бяхме работили заедно. Хора, които познавах от години.

Каза го, като че ли си мислеше, че тези истини би трябвало да я изолират от безумието, което последва. Аз седях мълчаливо и през повечето време мислено преповтарях разговори. Всякакви хора бяха товарили с мен. С часове. Джон Сансъм, Лайла Хот, момчетата от съседната стая. Връщах се към казаното от тях, както дърводелец прокарва длан по рендуосана повърхност, за да открие грапави места. Имаше странини недомълъвки, нелогични нюанси, дребни пропуски. Не знаех какво означават. Все още не. Знаех обаче, че ги има, и това само по себе си беше от полза.

В седем и половина върнаха Джейкъб и отведоха Тереза Лий. Без белезници. Без вериги. Джейк седна на кушетката си с кръстосани крака и с гръб към камерата. Погледнах го въпросително. Той вдигна очи към тавана и едва забележимо сви рамене. Отпусна ръце пред себе си, невидими за камерата, и с десен палец и показалец направи пистолет. Потупа бедрото си и погледна моето. Пушката, която приспива. Показа два пръста между коленете си и един встрани. Кимнах. Двама зад масата, трети вляво с пушката. Вероятно до вратата към третото помещение. За да пази. Заради това Джейк нямаше белезници и вериги. Започнах да масажирам слепоочията си и докато дланите ми бяха горе, раздвиших устни: „Къде са обувките ни?“ Джейк размърда устни в отговор: „Не знам.“

После се умълчахме. Не знаех за какво мисли Джейк. Може би за сестра си. Или за Питър. Аз лично бях пред важен избор. Има два начина да се бориш с нещо — отвътре и отвън. Аз предпочитах отвън. Винаги съм го предпочитал.

В осем часа върнаха Тереза Лий и отведоха мен.

45

Без белезници. Без вериги. Сигурно си мислеха, че се страхувам от пушката със стреличките. Наистина се страхувах малко. Не защото не обичам дребни убождания. И не защото имам нещо против съня сам по себе си. Обичам да спя колкото всеки друг. Не исках обаче да губя повече време. Не можех да си позволя да пропиле още осем часа.

Мъжете седяха в стаята точно както ми беше показал Джейкъб Марк. Шефът вече се бе настанил на средния стол. Агентът, който ми беше сложил веригите сутринта, сега ме доведе в стаята, остави ме в средата и седна вдясно на шефа. Третият стоеше до страничната врата с пушката. Нещата ми все още бяха на масата. Или отново бяха подредени на масата. Съмнявах се, че са били там, докато са разпитвали Джейк или Лий. Нямаше смисъл. Излишно. Бяха сложени отгоре специално заради мен. Пари, паспорт, банкова карта, четка за зъби, карта за метрото, визитката на Лий, фалшивата визитка, флаш паметта и мобилният телефон. Всичките девет бяха налице. Добре, защото трябваше да взема със себе си поне седем от тях.

Агентът в средата нареди:

— Седни, Ричър.

Тръгнах към стола и усетих как тримата се отпускат. Бяха работили цяла нощ и цял ден. Сега започваха трети пореден час разпити. А разпитите са тежка работа. Изискват сериозна мисловна концентрация и гъвкавост. Изтощително е. Следователно и тримата бяха уморени. Достатъчно, за да са притъпени сетивата им. Веднага щом стигнах до стола, се пренесоха от настоящето в бъдещето. Решиха, че проблемите им са свършили. Започнаха да мислят за подхода си. За първия въпрос. Решиха, че ще седна на стола и ще съм готов да го чуя. И да отговоря.

Грешка.

На половин стъпка от стола опрях крак в ръба на масата и я бутнах напред. Не я изритах, а я бутнах, защото нямах обувки. Другият ѝ ръб се заби в стомасите на двамата седнали и ги притисна към

облегалките на столовете. В това време вече се бях стрелнал вляво. Изтласках се нагоре от клекнало положение, сграбчих пушката и я измъкнах от ръцете на третия агент, а докато още беше изправен, го изритах в чатала с коляно. Той пусна пушката и се присви, а аз го изритах по физиономията с ножица. Като онзи ирландски танц. Обърнах се светкавично, насочих пушката и изстрелях иглата в гърдите на шефа. После скочих до масата и ударих третия по главата с приклада на пушката — веднъж, два пъти, три пъти — силно и жестоко, докато онзи не притихна и не престана да се движки.

Четири шумни и жестоки секунди от началото до края. Четири отделни действия, изпълнени отделно. Масата, пушката, шефът, вторият тип. Едно, две, три, четири. Гладко и лесно. Двамата, които ударих, бяха в безсъзнание и кървяха. Човекът на пода беше с разбит нос, а онзи на масата имаше рана на черепа. Шефът му до него се беше устремил към пода, подпомогнат от химията, както се беше случило с мен вече два пъти. Беше ми интересно да гледам. Показващо някаква мускулна парализа. Свличаше се надолу от стола безпомощен, но очите му се движеха, сякаш продължаваше да създава случващото се около него. Спомних си въртящите се форми и се зачудих дали и той ги вижда.

После се вгледах във вратата към третото помещение. Все още оставаше един медицински лаборант, за когото не знаех къде е. А може би имаше и други. Може би имаше много други. Вратата обаче си оставаше затворена. От третата стая не се чуваше никакъв шум. Коленичих и проверих под сакото на третия агент. Нямаше оръжие. Имаше раменен кобур, но той беше празен. Вероятно стандартна процедура. Оръжие не се внася в затворено помещение, в което има задържан. Проверих и другите двама. Същото. Пластмасови кобури, и двата празни.

Третата стая продължаваше да е тиха.

Проверих джобовете им. И те бяха празни. Прочистени. В тях нямаше нищо, освен неутрални неща като салфетка или дребни монети, притиснати в шевовете. Никакви ключове от апартаменти или коли, никакви телефони. Нямаше портфейли, полицейски значки или лични документи.

Взех пушката и вдигнах цвята — готов за стрелба. Отидох до вратата на третата стая. Отворих рязко и се престорих, че се

прицелвам. Пушката си е пушка, дори да не е заредена и да не е каквато трябва. Същественото при подобни ситуации е първото впечатление и първата реакция.

В третата стая нямаше никого.

Нямаше лаборант, други агенти или помощен персонал. Абсолютно никой. Сиви офис мебели и флуоресцентно осветление. Помещението беше като другите две — стара тухлена зидария, боядисана в бяло. Същата големина, същите пропорции. Тук имаше още една врата, която водеше или по-навътре в сутерена, или към стълбище. Отидох до нея и отворих.

Стълбище. Стара лющаща се зеленикова мазилка. Затворих вратата и проверих офис мебелите. Три бюра, пет шкафа, четири сейфа, всички заключени с ключалки с шифър. Това обясняваше защо в джобовете на агентите нямаше ключове. По бюрата нямаше купчини книжа. Само три дремещи компютъра и три телефонни апарати. Натиснах клавишите за интервал на трите клавиатури и събудих компютрите. И трите поискаха парола. Вдигнах една по една слушалките и натиснах бутоните за повторно набиране — и трите пъти чух гласа на телефонистката от централата. Сериозни мерки за сигурност. Старателни и методични. Приключвате разговора, прекъсвате линията, после набирате нула и оставяте слушалката. Онези тримата не бяха съвършени, но не бяха и идиоти.

Останах неподвижен дълго време. Бях разочарован заради ключалките. Исках да намеря запасите им и да презаредя пушката, за да приспя с нея и другите двама агенти. Исках да намеря и обувките си.

Останах разочарован и по двата пункта.

Върнах се в помещението с клетките. Джейкъб Марк и Тереза Лий вдигнаха очи, погледнаха встрани, после отново погледнаха мен. Класическо стъписване, защото бях сам и държах в ръцете си пушката. Предположих, че са чули шума и са решили, че онези ме обработват. Вероятно не бяха очаквали да се върна толкова скоро или изобщо да се върна.

- Какво стана? — попита Лий.
- Заспаха — отговорих.
- Как така?
- Може би се отегчиха да ме слушат.

— Значи сега наистина си загазил.
— А преди това?
— Преди това беше невинен.
— Време е да пораснеш, Тереза.

Тя замълча. Огледах ключалките на клетките. Добра изработка и качество. Имаха цилиндрични шайби, с числа по периферията, от едно до трийсет и шест. Въртяха се и в двете посоки. Опитах ги, но не почувствах нищо, освен цъкането на прецизната механика. Усещане за отлично качество. Определено не почувствах никакви прещраквания на заключващия механизъм.

— Искате ли да ви измъкна оттук? — попитах.
— Не можеш — каза Лий.
— Ако мога, искаш ли да те измъкна?
— Защо да не искам?
— Защото, както ти се изразяваш, ще загазиш. Ако останеш, ще играеш по техните правила.

Не отговори.

Погледнах Джейк.

— А ти?

— Намери ли обувките ни? — попита той.

Поклатих глава.

— Можеш обаче да вземеш техните. Горе-долу същият размер са.

— А ти?

— На Осма улица има магазини за обувки.

— Ще отидеш дотам бос?

— Това е Гринич Вилидж. Ако тук не мога да ходя бос, къде бих могъл?

— Как ще ни измъкнеш?

Проблеми и решения от деветнайсети век срещу експедитивността на двайсет и първи.

— Няма да е лесно и затова искам да знам дали да се захващам. И трябва да решите бързо. Нямаме много време.

— Докато се събудят ли?

— Докато затворят „Хоум Депо“.

— Добре. Аз искам да изляза — каза Джейк.

Погледнах Тереза Лий.

— Не знам — каза тя. — Не съм направила нищо.

— Искаш да останеш тук, за да го докажеш? Няма да ти е лесно. Да доказваш негативни твърдения винаги е по-трудно.

Тя не отговори.

— Разказвах на Сансьм как изучавахме Червената армия. Знаеш ли от какво са се страхували най-много те? Не от нас. Най-много са се страхували от своите. Най-големият им проблем е бил да доказват невинността си цял живот, отново и отново.

Лий кимна.

— Искам да изляза — каза тя.

— Добре — кимнах. Проверих каквото трябваше. Размерите прецених на око. — Чакайте ме — казах след това. — Ще се върна до час.

Първата спирка беше в съседната стая. Тримата федерални агенти все още бяха вцепенени, в безсъзнание. Шефът щеше да е в това състояние в продължение на осем часа. Или повече, защото телесната му маса беше към две трети от моята. За миг ми мина през ум, че може да съм го убил. Доза, пресметната за човек с моите размери, може да се окаже опасна за по-дребен индивид. Е, дишаше стабилно. И сам беше започнал всичко, така че рискът си беше негов.

Другите двама щяха да се събудят доста по-рано. Може би съвсем скоро. Сътресенията са непредсказуеми. Върнах се в страничната стая, измъкнах кабелите за компютрите от местата им и овързах двамата агенти като пилета. Китки, лакти, глезени, вратове — здраво един за друг. Многожилни медни проводници, здрава пластмасова изолация. Събух си чорапите, вързах ги един за друг и запушних с тях устата на ранения в главата. Неприятно за него, но реших, че получава допълнително заплащане за повишен риск, така че сега щеше да си го заслужи. Оставил устата на другия свободна. Носят му беше разбит и ако му бях запушил устата, щях да го задуша. Надявах с времето да оцени добронамереността ми.

Проверих свършеното, после прибрах нещата си от бюрото и излязох от сградата.

46

Стълбите водеха нагоре, към първия етаж, и излизаха в задната част на мястото, където някога са паркирали противопожарните коли. Голямо пространство, осеяно с миши изпражнения и тайнствените случайни боклуци, които се събират в изоставените сгради. Големите врати на гаражите бяха заключени с ръждиви стоманени пръти и стари катинари. На стената вляво обаче имаше врата за персонала. Не беше лесно да се стигне до нея. Видях полупрочистена пътека. Боклуците по пода бяха сритани настрами, но пак имаше достатъчно, за да е трудно да се мине оттам с боси крака. Наложи се внимателно да разчиствам място за стъпване със страничната част на ходилата си и после да пристъпвам напред крачка по крачка. Бавно. Все пак в края на краищата успях.

Вратата имаше нова ключалка, но целта й беше да не допуска да се влиза, а не да се излиза. Отвътре беше най-обикновено резе. Отвън беше ключалка с комбинация. Намерих на пода месингов съединител за противопожарни маркучи и го използвах, за да задържи вратата отворена, докато се върна. След още няколко внимателни крачки се озовах на тротоара на Западна трета улица.

Насочих се директно към Шесто Авеню. Никой не гледаше краката ми. Беше топло и наоколо се разхождаше, изложена на показ, далеч по-приятна за гледане плът. Аз самият се зазяпах няколко пъти. После спрях такси и то ме закара двайсет пресечки на север и половин пресечка на изток, до магазина на Двайсет и трета улица до „Хоум Депо“, за което беше споменал Дохърти. От него бяха купени чуковете преди убийствата под магистралата „Франклин Делано Рузвелт“. Магазинът се готвеше да затваря, но ме пуснаха да вляза. В секцията с инструменти намерих извита щанга, дълга метър и петдесет. Студено валцована стомана, дебела и здрава. На път към касите се отбих в секцията за градинарство и реших да убия с един куршум два заека, като си взема и чифт гумени градинарски галоши. Бяха грозни, но по-добри от нищо. Платих с банковата си карта, което щеше да остави

електронна следа, но нямаше никакъв смисъл да прикривам факта, че купувам инструменти. Покупката щеше да стане очевидна по друг начин много скоро.

Такситата обикаляха улиците като лешояди — оглеждаха се за хора с неудобни за носене предмети. Което беше безсмислено от икономическа гледна точка. Спестяваш пет долара от хипермаркета и даваш осем, за да отнесеш покупката у дома си. Тогава обаче нямах нищо против. След минута поех по обратния път. Слязох на Трета улица, но не непосредствено до изоставената пожарна.

На пет крачки пред мен видях лаборантът да свива към сградата.

Изглеждаше чист и спокоен. Беше с памучни панталони, бяла тениска и маратонки. Смяна на персонала, предположих. Агентите държаха крепостта по цял ден, а нощем поемаше лаборантът. За да е сигурно, че арестантите ще са живи и на сутринта. Заради ефективността, а не от хуманни подбуди. Струваше ми се, че за онези типове потокът информация бе по-важен от правата или благосъстоянието на отделния човек.

Преместих щангата в лявата си ръка и забързах с гumenите галоши, така че стигнах до вратата за персонала едновременно с лаборанта. Не исках да успеа да затвори. Щеше да ми създаде излишен проблем. Лаборантът ме чу, обърна се и вдигна ръце, за да се предпази, а аз го бутнах и го натиках вътре. Той се подхълъзна на боклуците и падна на едно коляно. Вдигнах го за врата, задържах го на ръка разстояние и оставих вратата да се затръшне. После се обърнах и понечих да разясня на онзи нещастник какви са възможностите му за избор, но видях, че се е досетил сам. Или се държи прилично, или яде бой. Той предпочете да се държи прилично. Наведе се и вдигна ръце — красноречив жест, изразяващ покорство. Вдигнах щангата и го подкарах към стълбището за сутерена.

През цялото време, докато стигнахме, той беше кротък. Не ми създаваше никакви проблеми и докато преминавахме през стаята с компютрите. Разбра какво го чака, когато влязохме в следващото помещение с тримата агенти на пода. Стегна се. Адреналинът запулсира в кръвта му. Бий се или бягай. После ме погледна — огромен, изпълнен с решимост мъж със смешни галоши, стиснал голяма стоманена щанга.

Притихна.

— Знаеш ли комбинациите за клетките? — попитах го.
— Не — отвърна той.
— А как поставяш болкоуспокояващите инжекции?
— През решетките.
— Какво ще стане, ако някой получи пристъп, а ти не можеш да влезеш в клетката при него?

— Трябва да се обадя по телефона.
— Къде са нещата ти?
— В шкафчето ми.
— Покажи ми го. Отвори.

Върна се в другото помещение и ме заведе до един шкаф. Завъртя ключалката. Вратата се отвори.

— Можеш ли да отвориш и другите шкафове? — попитах.
— Не. Само този.

В шкафа му имаше няколко рафта, заредени с всевъзможни медицински материали. Спринцовки, стетоскоп, малки шишенца с безцветна течност, пакети памук, хапчета, бинтове, марля, лепенки.

Плюс кутия малки капсули с азот.

И кутия опаковани стрелички.

В което имаше никакъв смисъл от бюрократична гледна точка. Представих си заседанието на командването, когато са писали инструкциите за операцията. Пентагонът. Щабните офицери, натоварени със задачата. Присъстват и по-младши чинове. Дневен ред. Някой съветник от Министерството на от branата настоява амунициите за пушката да бъдат съхранявани от квалифициран медицински работник. Защото упойката е наркотик. И така нататък. После някой от действащите офицери заявява, че азотът не е наркотик. Трети заявява, че няма никакъв смисъл газът да се съхранява отделно от стреличките. И отново и отново. Представях си как изнервените агенти накрая са се предали: „Добре, каквото и да е, само да продължаваме нататък.“

— Какво вещество има в стреличките? — попитах.
— Местна упойка, за да не боли раната, и много барбитурат.
— Колко много?
— Достатъчно.
— За горила?
Лаборантът поклати глава.
— Намалена доза. Изчислена е за нормален човек.

- Кой е правил изчисленията?
- Производителят.
- И е знаел за какво ще служи?
- Разбира се.
- Със спецификации, поръчки за покупка и всичко останало?
- Да.
- И тестове?
- В Гуантанамо.
- Що за страна е това...

Отговор не последва.

- Има ли странични ефекти? — попитах.
- Няма.
- Сигурен ли си? Знаеш защо питам, нали?

Той кимна. Знаеше защо питам. Бяха свършили компютърните кабели, така че се наложи да го наблюдавам с половин око, докато намеря пушката и я заредя. Зареждането беше като ребус. Не познавах системата и трябваше да действам единствено с логика и здрав разум. Очевидно спусъковият механизъм задействаше освобождаването на газа. Газът изтласкваше стреличката. Пушките са, общо взето, прости машинки. Имат предна и задна част. Причината и следствието се случват в рационална последователност. Заредих я за около четирийсет секунди.

- Искаш ли да легнеш на пода? — попитах лаборанта.

Той не отговори.

- Иначе може да си удариш главата.

Нещастникът легна на пода.

- Някакви предпочитания за мястото? Крак, ръка?
- Най-добре действия в мускулна маса.
- Тогава се обърни по корем.

Той се обърна и аз забих стреличката в задника му.

Презаредих още два пъти и пуснах по една стреличка на двамата агенти, които иначе скоро щяха да дойдат на себе си. Това ми осигуряваше предимство от най-малко осем часа, освен ако не се появише някой неочекван посетител. Или ако агентите не бяха задължени да докладват ситуацията на всеки час. Или ако вече не бяха

изпратили кола, която да ни върне във Вашингтон. Тези объркани мисли ме накараха наполовина да се успокоя и наполовина да се разбързам. Взех щангата и отидох в помещението с клетките. Джейкъб Марк ме погледна, без да каже нищо. Тереза Лий видя обувките ми и попита:

— Сега на Осма улица такива ли продават?

Не отговорих. Минах зад клетката ѝ и забих плоския край на щангата под конструкцията. После натиснах с цялата си тежест и почувствах как клетката се повдига. Съвсем малко. Част от сантиметъра. Колкото позволява естествената еластичност на металата.

— Това е глупаво — отбеляза Лий. — Клетката е заварена от всички страни. Можеш да я преобърнеш, но аз пак ще съм вътре.

— Но не е свободно стояща — възразих.

— Не е хваната за пода с нищо.

— Но я държи връзката с канала, под тоалетната.

— Това достатъчно ли е?

— Надявам се. Ако я наклоня и връзката с канала издържи, подът ще се откъсне и тогава ще можеш да изпълзиш.

— А ще издържи ли?

— Хазарт. Нещо като състезание.

— Между какво?

— Законодателството от деветнайсети век и някоя калпава заваръчна работилница от двайсет и първи век, получила правителствена поръчка. Виждаш ли, че подът не е заварен по цялата дължина, а само на отделни места?

— Това е смисълът на точковото заваряване.

— Здраво ли е?

— Много здраво. Може би повече от тръбата за тоалетната.

— А може и да не е. През деветнайсети век в Ню Йорк имало холера. Голяма епидемия. Умрели много хора. Най-накрая старейшините на града разбрали къде е причината — смесването на води от помийните ями с питейната вода. Тогава направили истинска канализация. И определили стандарти за тръбите и свързвачите елементи. След толкова години тези стандарти все още са включени в строителните изисквания. Тръбата за канала трябва да има широк фланец, легнал върху пода. Мога да се обзаложа, че болтовете, с които е свързана, са по-здрави от точковите заварки. Хората от деветнайсети

век са проявявали прекалена предпазливост. По-голяма от днешните фирми, които бързат да получат пари от Министерството на вътрешната сигурност.

Лий се замисли за миг, после се усмихна.

— Значи или се измъквам незаконно от правителствена затворническа килия, или тръбата за тоалетната се къса от пода. И в двата случая попадам в лайната.

— Точно така.

— Чудесен избор.

— Твой е — казах.

— Действай тогава.

През две стаи чух да звъни телефон.

Коленичих и мушнах върха на щангата в положението, в което трябваше да бъде под долния хоризонтален прът на килията, но не чак толкова навътре, за да може да закачи и края на ламарината на пода. После странично я наместих точно под една от точковите заварки, където усилието щеше да бъде предадено нагоре от един от вертикалните прътове.

През две стаи телефонът спря да звъни.

Погледнах Лий и казах:

— Стъпи върху тоалетната чиния. Да помогнем, доколкото можем.

Тя се качи и запази равновесие. Обрах луфта на щангата, натиснах и подскочих с всички сили — веднъж, два пъти, три пъти. Сто и двайсет килограма движеща се маса, плюс натиск с лост от метър и двайсет. Случиха се три неща. Първо, щангата си издълба плитко гнездо в бетона под клетката, което не ми вършеше работа. Второ, цялата клетка леко се деформира, което също не ми вършеше работа. Трето обаче, отчупи се светло парче метал и изхвърча някъде.

— Това беше точка — обади се Лий. — От заварката.

Преместих щангата под следващата заварка на двайсетина сантиметра вляво. Наместих я както трябва и натиснах. Същите три резултата. Хрущене на натрошен бетон, скърцане на деформиран метал и откъсване на още едно метално топче.

През две стаи започна да звъни друг телефон. С различен тон. По-нетърпелив.

Отдръпнах се и си поех дъх. Преместих щангата още веднъж, този път на половин метър вдясно. Повторих процедурата и бях възнаграден с още една откъртена заварка. Минус три. Оставаха още много. Сега обаче можех да мушна ръце под долния хоризонтален прът, защото щангата го беше огънала нагоре на три места. Оставил я, клекнах с лице към клетката, мушнах ръце под пръта с длани нагоре. Стиснах, поех си въздух и се приготвих да напрегна сили. Когато гледах за последен път Олимпийските игри, щангистите вдигаха повече от двеста и петдесет килограма. Смятах, че не мога да се справя с чак толкова. Но пък и за клетката трябаше доста по-малко.

През две стаи вторият телефон престана да звъни.

Зазвъня третият.

Напрегнах сили.

Едната страна на клетката се надигна около трийсет сантиметра. Ламариненият под изскърца и се огъна като хартия. Заварките обаче държаха. Третият телефон престана да звъни. Вдигнах поглед към Лий и изсумтях:

— Скачай!

Тя схвана. Беше умна жена. Скочи високо над тоалетната чиния и се стовари с двета си боси крака върху двете крайни заварки. С ръцете си не усетих нищо. Никакъв удар. Никакво сътресение. Защото заварките се скъсаха веднага и подът се огъна V-образно, като улей. Като уста. Отворът беше около трийсет сантиметра широк и толкова висок. Добър, но не достатъчно. Хлапе би могло да се измъкне оттам, но не и Лий.

Поне обаче бяхме доказали принципа. Едно на нула за инженерите от деветнайсети век.

През две стаи и трите телефона започнаха да звънят едновременно. Конкуриращи се тонове, бързи, нетърпящи отлагане.

Поех си отново въздух. Сега вече беше въпрос на повторяне на тройната операция отново и отново, с по две заварки всеки път. Щанга, повдигане, скок. Лий не беше едра, но дори и така трябаше да се разкъсат точкови заварки на разстояние поне два метра, за да може подът да се изкриви достатъчно и тя се промуши отдолу. Въпрос на проста аритметика. Съотношението на височината на отвора към дълчината на освободената ламарина беше някъде около едно към три. Отне ни доста време, докато се справим. Близо осем минути. Накрая

обаче успяхме. Лий излезе по гръб, с краката напред като лимбо танцьорка. Блузата ѝ се повдигна нагоре и откри гладък, загорял от слънцето корем. Лий се освободи и се измъкна изцяло навън. Стана и ме прегърна силно. И по-дълго, отколкото беше нужно. После се отдръпна, а аз починах минута и изтрих длани в панталоните си.

После повторих цялата процедура още веднъж, за да измъкна Джейкъб Марк.

През две стаи телефоните звъняха и преставаха, звъняха и преставаха.

Измъкнахме се бързо. Тереза Лий взе обувките на шефа. Бяха ѝ малко големи, но не много. Джейкъб взе всички дрехи на лаборанта. Прецени, че непълна униформа на ченге от провинцията би направила впечатление по улиците, и може би беше прав. Струваше си да се отдели време за преобличане. Изглеждаше далеч по-добре с памучните панталони, тениската и маратонките. Бяха му почти по мярка. Единственият недостатък беше голямото колкото четвърт долар кърваво петно на задника. Оставихме лаборанта да спи по бельо.

Тръгнахме към изхода. Нагоре по стълбите, после през осияния с боклуци гараж, през вратата до тротоара на Трета улица. Беше пълно с хора. Горещо. Свихме наляво. Без особена причина. Случаен избор. Okаза се щастлив. Едва бяхме направили няколко крачки, и чух зад себе си клаксон и изскърцване на спирачки. Обърнах се и видях една черна кола да заковава на няколко метра от другата страна на пожарната. Нова и лъскава краун виктория. От нея изскочиха двама. Познавах ги. И знаех, че Тереза Лий също ги познава. Сини костюми, сини вратовръзки. ФБР. Същите, които разговаряха с нея в полицията и които разговаряха с мен на Трийсет и пета улица. Питаха ме за канадски телефонни номера. Сега същите лица се втурнаха към пожарната и изчезнаха в двора. Изобщо не ни видяха. Ако обаче бяхме свили вдясно, щяхме да се сблъскаме с тях фронтално още докато излизаха от колата си. Значи наистина бяхме извадили късмет. Отпразнувахме, като закрачихме колкото можем по-бързо към Шесто Авеню. Джейкъб Марк стигна там пръв. Само той беше с прилични обувки.

Прекосихме Шесто Авеню и вървяхме известно време по Блийкър Стрийт, а малко по-късно открихме убежище на Корнелия Стрийт, която беше тясна, тъмна и сравнително спокойна, ако не се брояха хората по масите на тротоара. Стояхме настрана от тях и те не

ни обръщаха внимание. Интересуваха се повече от храната си. Не бих ги обвинил. Ухаеше на вкусни неща. Бях доста гладен, дори и след сандвича със салам и сирене. Насочихме се към тихия край на улицата и проверихме с какво разполагаме. Лий и Джейк нямаха нищо. Всичките им вещи бяха заключени в сутерена на пожарната. Аз разполагах с нещата, които бях взел от масата. Най-важни от тях бяха банковата ми карта, картата за метрото и телефона на Леонид. Имах четирийсет и три долара в брой и дребни. С картата за метрото можех да пътувам още четири пъти. Батерията на телефона беше почти напълно изтощена. Бяхме единодушни, че извън всякакво съмнение банковата ми карта и телефонът на Леонид се проследяват от различни компютърни системи. Ако ги използвах, някой щеше да разбере след секунди. Това обаче не ме притесняваше особено. За да нанася щети, информацията трябва да е полезна. Ако се измъкнеме от Трета улица и след няколко дни изтеглем пари в Оклахома Сити или Ню Орлиънс, или Сан Франциско, тази информация можеше да е съществена. Ако обаче изтеглем пари веднага, на няколко пресечки от пожарната, информацията щеше да бъде безполезна. Двамата го знаеха не по-зле от мен. Освен това в Ню Йорк има толкова много антени за мобилни телефони, че засичането става трудно. Ако те засекат в стадион в предградията, ще могат да те открият. Не е така в града обаче. Квадрат със страна две пресечки може да съдържа петдесет хиляди души и са нужни дни, за да бъде претърсен.

Продължихме нататък и намерихме лъскав банков офис с банкомат, от който изтеглих всичките пари, които можах — триста долара. Явно имах дневен лимит. И машината беше бавна. Изглежда, нарочно. Банките и правоохранителните органи си сътрудничат. Дават сигнала и забавят трансакцията. Идеята е да се даде време на ченгетата да се появят. На някои места може и да има смисъл. Не и ако полицайтите трябва да се справят с градския трафик. Машината мисли, мисли, мисли и най-накрая изплю банкнотите. Взех ги и ѝ се усмихнах. Повечето банкомати имат камери, свързани с цифрови записващи устройства.

Продължихме нататък и Лий похарчи десет от новите ми долари за зарядно устройство за мобилен телефон, което работеше с обикновени батерии. Включи го в телефона на Леонид и се обади на партньора си Дохърти. Беше десет и десет часът и той би трявало да

се готви за работа. Дохърти обаче не вдигна. Лий му остави съобщение и изключи апарата. Каза ми, че мобилните телефони имали монтирани в тях джипиес чипове. Не го знаех. Каза ми, че чиповете излъчвали сигнал на всеки петнайсет секунди, така че местоположението на телефона можело да бъде засечено с точност до пет метра. Джипиес сателитите били много по-прецисни от обикновеното засичане чрез антените. Когато се криеш, трябва да държиш мобилния си телефон изключен, освен за много кратко и малко преди да напуснеш дадено място. Така проследявящите устройства винаги остават една крачка назад.

Продължихме напред. Видяхме много полицейски коли по улиците. Нюйоркската полиция е голяма. Най-голямата в Америка. Може би и в света. Намерихме някакво шумно бистро на територията на Нюйоркския университет, след като минахме на запад от парка на Уошингтън Скуеър и се насочихме на изток. Заведението беше полуутъмно и пълно със студенти. Част от храната, която сервираха, можеше да се разпознае. Бях гладен и обезводден. Реших, че организъмът ми работи на високи обороти, за да изчисти двойната доза барбитураți. Изпих няколко чаши вода от чешмата и си поръчах шейк с йогурт и плодове. Освен това сандвич и кафе. Джейк и Лий не си поръчаха нищо. Казаха, че били твърде потресени, за да могат да ядат. След малко Лий се обърна към мен и попита:

- По-добре ни кажи какво точно става.
- Мислех, че не искате да знаете — отговорих.
- Току-що преминахме тази линия.

— Онези момчета не се легитимираха. Имате пълното право да приемете, че задържането ви е незаконно. В такъв случай не е престъпление, че се измъкнахте. Дори може би е било ваш дълг.

Лий поклати глава.

— Знаех кои са, независимо че не се легитимираха. И не се тревожа, че се измъкнахме. Безпокоя се заради обувките. Това ще ме прецака. Откраднах обувките на человека. Предумишлено действие. Ще кажат, че съм имала време да размисля и да реагирам подобаващо.

Погледнах Джейк, за да видя дали иска да бъде включен, или още смята, че блажени са единствено невинните. Сви рамене, сякаш за да каже, че му е все едно. Изчаках сервитьорката да донесе поръчката

и им разказах каквото знам. Март 1983 година, долината Коренгал, всички подробности и всички следствия.

— В долината Коренгал има американски войници в момента — отбеляза Лий. — Наскоро четох за това. В едно списание. Изглежда, тези неща няма да престанат. Надявам се само нашите да се справят по-добре от руснаците.

— Били са украинци — казах.

— Има ли разлика?

— Сигурен съм, че за украинците има. Руснаците са изпращали малцинствата на предните линии, а малцинствата не са били доволни.

— Разбирам за опасността от Трета световна война — каза Джейк. — Тогава. Минал е обаче четвърт век. Съветският съюз даже не съществува. Как може една държава да бъде разгневена за нещо, което дори не съществува?

— Геополитика — отбеляза Лий. — Става дума за бъдещето, а не за миналото. Ако решим да правим подобни работи например в Пакистан или Иран, от значение е светът да знае, че сме ги правили и преди. Така се създават предубеждения. Знаеш го. Ти си ченге. Харесвали ли ти, когато не можем да посочим предишни присъди на обвиняемия в съда?

— Смяташ ли, че е чак толкова важно?

— Много е важно — отговори Лий. — Не може да бъде повече. Поне за нас тримата. Защото като цяло това е дребна работа. И тук е иронията, нали? Разбираш ли какво искам да кажа? Ако знаят три хиляди души, няма да може да се направи кой знае какво. Или дори триста. Или трийсет. Неизбежно ще се разчуе, и толкова. Сега обаче знаем само ние тримата. Три е малък брой. Достатъчно малък, за да се предотврати изтичане на информация. Трима души могат да изчезнат, без никой да разбере.

— Как?

— Може да стане, повярвай ми. Кой ще обърне внимание? Аз и ти не сме семейни. — Погледна ме и попита: — Ричър, ти женен ли си?

Поклатих глава.

Лий замълча за момент.

— Никой няма да задава въпроси, ако изчезнем.

— А колегите в работата? — попита Джейк.

— Полицейските управления правят каквото им е наредено.

— Безумие.

— Такъв е новият свят.

— Мислиш ли, че онези типове са сериозни?

— Въпрос на анализ. Разходи спрямо ползи. Трима невинни срещу голяма geopolитическа сделка. Ти как би постъпил?

— Имаме права.

— *Имали* сме права.

Джейк не каза нищо. Допих си кафето и изпих още една чаша вода от чешмата. Лий поиска сметката, изчака да я донесат и да я платя, после пак включи телефона на Леонид. Апаратът оживя с весела мелодийка, регистрира се в мрежата си, а десет секунди по-късно мрежата го разпозна и му съобщи, че е получил текстово съобщение. Лий натисна нужния бутон и започна да чете, да мести текста на дисплея и да чете.

— От Дохърти е — каза тя. — Още не ме е изоставил.

Започнах да отброявам мислено интервали от по петнайсет секунди и си представих как джипиес чипът изпраща при всеки от тях сигнал: *Тук са!* *Тук са!* *Тук са!* Стигнах до десет. Сто и петдесет секунди. Две минути и половина. Дълго съобщение. И ако се съдеше по лицето на Лий, новините бяха лоши. Тя присви устни, притвори очи. Прочете няколко неща още веднъж, после изключи машинката и ми я подаде. Прибрах телефона в джоба си. Лий ме погледна в очите.

— Оказа се, че си бил прав. Убитите под магистралата „Франклин Делано Рузвелт“ са хората, наети от Лайла Хот. Предполагам, че колегите от Седемнайсето управление са прозвънили всички номера и са открили онзи, който не отговаря. Претърсили са офиса им и са намерили сметки за заплащане на услуги, адресирани до Лайла Хот в хотел „Четири сезона“.

Не казах нищо.

— По-важно е другото обаче. Тези сметки са за последните три месеца, а не за последните три дни. Има и друга информация. От Министерството на вътрешната сигурност нямат данни в страната да са влизали две жени с фамилия Хот. И категорично не са пристигнали преди три дни с „Бритиш Еъруейс“. И Сюзан Марк никога не е говорила по телефона с Лондон нито от дома си, нито от работното си място.

48

Правилото беше: използвай телефона и продължавай нататък незабавно. Тръгнахме по Бродуей на север. Покрай нас минаваха таксита и полицейски коли. Осветяваха ни фарове. Стигнахме до Астор Плейс, после се пъхнахме в метрото и използвахме три от последните четири пътувания на картата ми за влак по линия №6 в северна посока. Където беше започнало всичко. Друг съвсем нов вагон R142A. Беше единайсет вечерта и освен нас имаше още осемнайсет пътници. Седнахме един до друг на една от страничните седалки за осем души. Лий седна между нас. Джейк, вляво от нея, се наведе напред, готов да води тих разговор. Аз направих същото. Джейк попита:

— Е, кое е истината? Двете Хот ли са истински, или правителството вече си пази гърба, като заличава данни?

— Може да е вярно и едното, и другото — отбеляза Лий.

— Хот не са истински — казах аз.

— Мислиш или го знаеш със сигурност?

— Онова на Пенсилвания Стейшън стана много лесно.

— Кое?

— Подмамиха ме. Леонид се оставил да го забележа. Беше с яке, което на изкуственото осветление вътре изглеждаше яркооранжево. На практика не се отличаваше от светлоотражателните жилетки, с които са работниците по поддръжката. Привлече погледа ми веднага. Искали са да го забележа. После се оставил да го ударя. Защото е трябало да взема телефона и да научи за „Четири сезона“. Манипулираха ме. Цялата история е многопластова. Искали са да говорят с мен, но не са искали да видя всичко. Не са искали да открият всичките си карти и затова са подготвили начин да ме привлекат. Примамиха ме в хотела и опитаха лек, приятен подход. Един тип се прави на некомпетентен на гарата, после следват ласкателствата. Дори са имали резервен план — да отидат в полицията и да съобщят за изчезнало лице. И в двата случая накрая щях да се появя.

— Какво искат от теб?

— Информацията на Сюзан.

— Която е била каква?

— Не знам каква е била.

— Кои са те?

— Не са журналистки — отвърнах. — Мисля, че сгреших. Лайла играеше ту една, ту друга роля. Не знам коя е в действителност.

— А старата жена?

— Не знам каква е.

— Къде са сега? Измъкнали са се от хотела.

— Винаги са имали резервен вариант. Две писти. За публична консумация и за собствени цели. Така че не знам къде са сега. Явно на алтернативното място. Някакво дългосрочно скривалище, предполагам. И по всяка вероятност тук, в града. Може да е къща. Защото водят екип. Техни хора. Loши хора. Частните ченгета бяха прави. Сами изпитаха на гърба си колко loши са онези. С чуковете.

— Значи двете Хот също ще се покрият? — каза Лий.

— Грешно граматическо време — казах. — Вече са се покрили. Спотаили са се някъде и всички, които биха могли да знаят къде, са мъртви.

Влакът спря на Двайсет и трета улица. Вратите се отвориха. Никой не се качи. Никой не слезе. Тереза Лий беше забила очи в пода. Джейкъб Марк вдигна поглед към мен.

— Щом като от Министерството на вътрешната сигурност не са успели да засекат, че Лайла Хот влиза в страната, не могат да кажат и дали е била в Калифорния. Което означава, че Питър може да е бил с нея.

— Да — кимнах. — Възможно е.

Вратите се затвориха. Влакът потегли.

Тереза Лий вдигна поглед от пода и се обърна към мен.

— За случилото се с онези четиримата с чуковете сме виновни изцяло ние. И по-конкретно, вината е твоя. Ти си казал на Лайла, че знаеш за тях. Ти си ги превърнал в пасив за нея.

— Благодаря, че го изтъкваш — кимнах.

Мисля, че ти си я тласнал да прекрачи границата.

И по-конкретно, вината е твоя.

Влакът навлезе в метростанцията на Двайсет и осма улица.

Слязохме на Трийсет и трета улица. Не искахме да стигнем до „Гранд Сентръл“. Твърде много ченгета и поне за Джейкъб Марк твърде много отрицателни асоциации. Парк Авеню беше много натоварено. Още през първата минута покрай нас минаха две полицейски коли. Емпайър Стейт Билдинг се издигаше западно от нас. Върнахме се назад на юг и поехме по тиха улица, към Медисън Авеню. Вече се чувствах доста добре. От седемнайсет часа бях прекарал шестнайсет в дълбок сън, а сега се бях заредил с храна и течности. Лий и Джейк обаче изглеждаха зле. Нямаше къде да отидат, а не бяха свикнали да е така. Очевидно не можеха да се приберат у дома, нито да отидат при приятели. Трябваше да приемем, че местата, които са посещавали редовно, са под наблюдение.

— Трябва ни план — каза Лий.

Харесваше ми вида на квартала, в който се намирахме. В Ню Йорк има стотици микроквартали. Миризмите и нюансите се различават от улица на улица, понякога и от сграда на сграда. Парк Авеню и Медисън Авеню са леко западнали в района на Двайсета улица. Пресечките са занемарени. Може някога да са били място за богаташи и може да станат пак лъскави, но точно в този момент тук се чувствах комфортно. Скрихме се под едно скеле на тротоара за известно време и гледахме как пияниците се прибират у дома от баровете и как хората от квартала разхождат кучетата си преди лягане. Видяхме човек да разхожда немски мастиф и момиче с американски плъх териер, голям колкото главата на немския мастиф. лично аз бих предпочел плъх териера — малко куче с великолепен характер. Това малко зверче си мисли, че е господар на целия свят. Изчакахме да мине полунощ, после тръгнахме по улиците на изток и на запад, за да потърсим подходящ хотел. Намерихме един, със старомодна светеща реклама от слаби крушки. Изглеждаше доста западнал и мръсен. По-малък, отколкото бих искал. По-големите хотели са по-добър вариант. Шансът да има свободни стаи е по-голям, има повече анонимност и по-малко наблюдение. Общо взето обаче, и този щеше да свърши работа.

Беше добро място за трика с петдесетте долара.

Може би щяхме да минем и с четирийсет.

В крайна сметка минахме със седемдесет и пет — може би защото нощният портиер подозираше, че търсим място заекс тройка. Вероятно заради начина, по който Тереза Лий ме гледаше. В очите й ставаше нещо. Не знаех какво точно. Така или иначе, нощният портиер съзря възможност да вдигне цената. Стаята, която ни даде, беше малка, на гърба на сградата. Имаше две легла и малък прозорец към вътрешна шахта за проветряване. Стаята никога не би се появила в туристическа брошура, но изглеждаше сигурна и скрита, освен това си личеше, че Лий и Джейк нямат нищо против да прекарат нощта в нея. Също така обаче си личеше, че двамата няма да са особено щастливи, ако се наложи да прекарат две нощи в нея. Или пет. Или десет.

— Нужна ни е помощ — каза Лий. — Не можем да живеем така безкрайно.

— Можем, ако искаме — възразих. — Аз живея по този начин от десет години.

— Добре. Нормален човек не може да живее по този начин безкрайно дълго. Нужна ни е помощ. Проблемът няма да се реши сам.

— Би могъл — намеси се Джейк. — Ако тръгнем от това, което каза преди. Ако знаят три хиляди души, проблемът вече няма да е проблем. Трябва просто да кажем на тези три хиляди души.

— Как? На всеки поотделно?

— Не. Трябва да се обадим на пресата.

— Ще ни повярват ли?

— Ако сме убедителни.

— Ще отпечатат ли такъв материал?

— Защо да не отпечатат?

— Кой знае какво става с пресата сега? Ами ако се допитат до властите и те им кажат да си мълчат?

— Ами свободата на словото?

— Спомням си, че някога имаше и такова нещо — отбеляза Лий.

— Кой тогава ще ни помогне?

— Сансьм — казах. — Той ще ни помогне. Неговият залог в тази история е най-голям.

— Сансьм е от властите. Неговият човек е следял Сюзан.

— Защото той има какво да губи. Можем да се възползваме от това.

Извадих телефона на Леонид от джоба си и го пуснах на леглото, до Тереза Лий.

— Напиши съобщение на Дохърти утре сутрин и поискай да намери телефонния номер на офиса на Сансъм във Вашингтон. После се обади и поискай да говориш лично със Сансъм. Ще му кажеш, че си от полицията в Ню Йорк и че си с мен. Ще му кажеш, че знаем, че неговият човек е бил в метрото. Ще му кажеш, че знаем, че медалът му не е само за карабината „ВАЛ“ и че има и още нещо.

49

Тереза Лий взе мобилния телефон и го задържа в ръката си, сякаш беше скъпоценно бижу. После го остави на нощното шкафче и попита:

- Защо мислиш, че има още нещо?
- Защото, погледнато като цяло, трябва да има. Сансъм е получил четири медала, а не само един. Бил е готов за изпълнение на всякакви задачи. Сигурно е правил какво ли не.
- Какво например?
- Каквото е трябало да се свърши. За когото е трябало да се свърши. Не само за армията. От време на време отстъпваха назаем момчетата от „Делта“. На ЦРУ например.
- Какво са правели за ЦРУ?
- Тайни интервенции. Преврати. Убийства.
- Маршал Тито умря в Югославия през 1980 година. Мислиш ли, че го е направил Сансъм?
- Не. Мисля, че Тито умря от болест. Няма обаче да се учудя, ако е имало и резервен план, в случай че здравето му се окаже добро.
- Брежнев умря през 1982 година в Русия. Много скоро след това умря Андропов. И почти веднага Черненко. Беше като епидемия.
- Какво си ти? Историк?
- Любител. Все едно. В резултат дойде Горбачов и бе постигнат някакъв напредък. Мислиш ли, че е станало заради нас? Мислиш ли, че Сансъм има някакво участие?
- Може би — отвърнах. — Не знам.
- Нищо обаче от тези неща не е свързано с март осемдесет и трета в Афганистан.
- Помисли. Да попаднеш на съветски снайперистки екип в тъмнината е пълна случайност. Биха ли изпратили ас като Сансъм да обикаля възвишенията с надеждата да попадне на нещо такова? Не би постигнал нищо сто пъти от сто и един опита. Много сериозен риск с

много малки ползи. Така не се планират мисии. Всяка мисия трябва да има постижима цел.

— Много мисии се провалят.

— Разбира се. Но започват с реалистични цели. По-реалистични от лутането из хиляди квадратни километри планини с надеждата за случайна среща. Значи трябва да е имало още нещо.

— Звучи хипотетично.

— Има и друго — добавих. — И то не е толкова хипотетично. Разговарях с доста хора. И слушах. Много от нещата, които чух, не са особено логични. Например онези федерални агенти, които ми се озъбиха във Вашингтон. Попитах ги какво става. Реакцията им беше странна. Като че ли небето щеше да се срути всеки момент. Едва ли реакцията им щеше да е такава, ако ставаше въпрос само за техническо нарушение отпреди двайсет и пет години.

— Геopolитиката не е просто нещо.

— Съгласен съм. И веднага признавам, че не съм експерт в тази област. Така или иначе обаче, всичко ми се струва прекалено.

— Продължаваме да говорим хипотетично.

— Срещнах се със Сансъм във Вашингтон. В кабинета му. Не му се връщаше към този случай. Беше мрачен и някак разтревожен.

— Предстоят избори.

— Да плениш ново оръжие обаче не е срамно, а напротив. Необходими са дързост и храброст. Значи реакцията му беше ненормална.

— Хипотетично.

— Знаел е името на снайпериста. Григори Хот. Научил го е от табелките с имената. Мисля, че ги е взел като сувенир. Той отрече. Каза, че били заключени заедно с докладите за мисията и всичко останало. Като че ли се изпусна. И какво е това „всичко останало“?

Лий мълчеше.

— Говорихме за съдбата на снайпериста и наблюдателя — продължих аз. — Сансъм твърдеше, че не е имал оръжие със заглушител. Още една грешка. „Делта Форс“ никога не биха предприели тайна нощна мисия без оръжия със заглушител. Те много държат на тези неща. Което ме кара да мисля, че целият епизод с пленяването на карабината е вторичен продукт на нещо съвсем друго.

В началото мислех, че карабината е всичко. Тя обаче е само върхът на айсберга. По-голямата му част все още е скрита.

Лий мълчеше.

— После говорихме за геополитика — продължих аз. — Той определено виждаше опасност. Безпокоеше го Русия или Руската федерация, или както там се нарича в момента. Смяташе, че тази страна е нестабилна. Смяташе, че нещата могат да излязат извън контрол, ако се разчуе за епизода в Коренгал. Обърнете внимание — *епизода*. Заприлича ми на трета грешка. Почти пряко признание, че е имало и други епизоди. И то направо от първоизточника.

Лий мълчеше. Джейкъб Марк попита:

— Какви други епизоди?

— Не знам. Каквото и да е обаче, става дума за информация с голям обем. Още от самото начало Лайла Хот търсеше флаш памет. Федералните агенти също са убедени, че тя съществува. Казаха, че задачата им била да открият истинската. Защото хвърлиха само един поглед на онази, която купих аз, и разбраха, че е за заблуда. Освен че е празна, тя е и твърде малка, за да свърши работа. Чухте ли това? Твърде малка. Значи става дума за големи обеми. За много информация.

— Сюзан не носеше нищо такова.

— Така е. Всички обаче смятат, че е носела.

— Каква информация?

— Нямам представа. Спрингфийлд говори с мен тук, в „Шератън“ в Ню Йорк. Охраната на Сансъм. Беше много навъсен. Предупреди ме. Използва конкретна метафора. Каза, че не мога да си позволя да обърна камъка, който не трябва.

— Е, и?

— Какво става, когато обърнеш камък?

— Изпълзват разни неща.

— Точно така. Сегашно време. Изпълзват неща. Не неща отпреди двайсет и пет години. А неща, които в момента пълзят и се гърчат под камъка. Неща, които са живи и днес.

Видях, че Тереза Лий мисли усилено. Погледна телефона на нощното шкафче. Очите ѝ се присвиха. Реших, че репетира за сутрешния разговор със Сансъм.

— Той е доста небрежен, нали? — отбеляза тя. — Допуснал е три грешки.

— През повечето време от седемнайсетте си години като военен е бил офицер от „Делта Форс“ — казах аз.

— Какво от това?

— Ако си небрежен, няма да останеш там и седемнайсет дни.

— Е, и?

— Струва ми се твърде силно ангажиран с кампанията си. Дори с неща като външен вид, всякакви изявления, пътувания, до най-малките подробности.

— Е, и?

— Не мисля, че е небрежен.

— Допуснал е три грешки.

— Дали? Не съм толкова сигурен. Питам се дали не е залагал капан. Чел е досието ми. Бях добър военен полицай и с него сме почти връстници. Сякаш е търсил помощ — навсякъде, където би могъл да я намери.

— Мислиш, че е искал да те привлече на своя страна?

— Може би — отговорих. — Мисля, че е пускал следа от трохи и е чакал да види кой ще тръгне по нея.

— Защо?

— Защото иска да затвори кутията отново, а не е сигурен кой може да го направи вместо него.

— Няма доверие на Министерството на от branата?

— Ти би ли имала?

— Това не е моят свят. Ти имаш ли им доверие?

— Само до периметъра, в който мога да се изплюя.

— А той няма ли доверие на Спрингфийлд?

— Има му пълно доверие. Но Спрингфийлд е сам. А Сансъм има голям проблем. Може би си мисли, че ако научи още някой, ще е по-добре да участва докрай. Колкото повече, толкова по-весело.

— Значи ще бъде принуден да ни помогне.

— Не принуден — възразих. — Юрисдикцията му е доста ограничена. Но може би ще е склонен да ни помогне. Заради това искам да му се обадиш утре.

— Защо не му се обадиш ти?

— Защото няма да съм тук в началото на работния ден утре сутрин.

— Така ли?

— Ще се срещнем в десет в Медисън Скуър Парк. На две пресечки южно оттук. Внимавайте, докато се придвижвате дотам.

— Ти къде отиваш?

— Излизам.

— Къде?

— Да потърся Лайла Хот.

— Няма да я намериш.

— Може би не. Но тя има хора. Надявам се те да ме намерят.

Сигурен съм, че вече ме търсят. Имат снимката ми.

— Смяташ да влезеш в ролята на стръв?

— Готов съм на всичко, което би свършило работа.

— Сигурна съм, че и ченгетата вече те търсят. Също и Министерството на от branата, и ФБР. Можеш би и хора, за които дори не сме чували.

— Ще прекараме още една неспокойна нощ.

— Пази се.

— Винаги се пазя.

— Кога тръгваш?

— Веднага.

50

Ню Йорк. Един часът през нощта. Най-доброто и най-лошото място на света, ако те преследват. Улиците бяха още топли. Трафикът беше лек. Имаше интервали от по десет секунди без нито една кола по Медисън Авеню. Все още имаше хора. Някои спяха — по входове и пейки. Други крачеха — целенасочено или безцелно. Тръгнах по маршрута на шляещите се. Минах по Трийсета улица, прекосих Парк Авеню и после Лексингтън Авеню. Никога не са ме обучавали да съм невидим. За такива неща избираха по-дребни от мен. Хора с нормален ръст. Поглеждаха ме веднъж и се отказваха от идеята. Даваха си сметка, че човек с моя ръст винаги бие на очи. Аз обаче се справям. Научих разни техники. Някои от тях са в разрез с интуицията. Например нощта е по-добра от деня, защото тогава съм сам. Когато наоколо няма хора, изпъквам по-малко. Защото, когато ме търсят, търсят едър мъж. Много по-лесно е да прецениш дали някой е едър, ако край него има други, с които да го сравниш. Сред нормална улична тълпа стърча буквально с една глава и рамене над останалите. Ако съм сам, не е толкова лесно да се преценят ръстът ми. Няма база за сравнение. Хората преценяват ръста ни доста трудно, ако около нас няма други хора. Знаем го от експерименти със свидетелски показания. Инсценирайте инцидент, разпитайте за първите впечатления и ще установите, че ръстът на един и същ човек може да бъде определен от един и шайсет до един и деветдесет. Хората виждат, но не гледат.

Освен онези, които са обучени за това.

Обръщах особено внимание на колите. Няма начин да откриете някого в Ню Йорк, ако не използвате автомобил. Градът просто е прекалено голям, за да е приложим друг метод. Синьо-белите полицейски патрулни коли се забелязват лесно. Силуетите им са характерни заради светлините на покрива. Така че ги виждах отдалеч. Всеки път щом се появише полицейска кола, заставах в някой вход и сядах — поредният бездомник. През зимата този номер не би минал,

защото нямах куп одеяла. Времето обаче още беше топло и истинските бездомници бяха по тениски.

По-трудно се забелязват необозначените полицейски коли. Приличат на всички останали, което е и целта. Вътрешната политика и бюджетите на полицейските органи обаче стесняват възможностите за избор до съвсем малък брой марки и модели. И повечето автомобили са неподдържани. Те са мръсни, раздрънкани, олющени.

Необозначените коли на федералните агенции не са такива. Същите марки, същите модели, но най-често са нови и лъснати до блясък. Лесно се забелязват, но не е лесно да ги отключиш от някои коли под наем. Фирмите за отдаване на лимузини използват същите модели и марки. И униформените им шофьори ги поддържат изрядно. Прекарах известно време в хоризонтално положение в един вход и гледах как по улицата минават само такива автомобили. Стори ми се странно, но после си спомних какво ми беше казала Тереза Лий — че отделът за борба с тероризма на нюйоркската полиция използва фалшиви таксита. След това започнах да залагам повече на предпазливостта.

Смятах, че хората на Лайла Хот ще използват коли под наем. От „Херц“, „Ейвис“, „Ентърпрайз“ и така нататък. И те използваха специфични марки и модели, предимно местно производство, но чисти и добре поддържани. Видях доста, които отговаряха на критериите, и доста, които не отговаряха. Вземах всички възможни мерки, за да не ме открият от полицията, и всички възможни мерки, за да ме открият хората на Лайла Хот. Късният час помагаше. Опростяваше нещата. Категоризираше населението. Повечето невинни наблюдатели си бяха у дома и спяха. Вървях около половин час, без да се случи нищо.

До един и половина през нощта.

Докато не стигнах до Двайсет и втора улица.

51

По една случайност отново видях момичето с териера. Движеше се в южна посока по Бродуей, към Двайсет и втора улица. Кучето подмокряше някои стълбове и пренебрегваше други. Минах покрай тях и териерът се разляя. Обърнах се, за да проверя дали няма никаква опасност, и с периферното си зрение зърнах черна краун Виктория да идва по Двайсет и трета улица. Чиста, изльскана, с антени като игли, стърчащи от капака на багажника, които видях на светлината на задните фаровете.

Намали до скоростта на пешеходец.

На това място Бродуей е двойно по-широк. Шест ленти, всички в посока юг, разделени след светофара от тесен пешеходен остров в средата. Бях на левия тротоар. До мен имаше жилищен блок. По-нататък — магазини. Вдясно през шестте ленти на Бродуей беше Флетайрън Билдинг. По-нататък — пак магазини.

Право напред имаше вход за метрото.

Момичето с кучето зад мен сви вляво и влезе в блока. Видях фоайе и портиер, седнал зад бюро. Колата спря във втората от шестте ленти. Задната я задмина и фаровете ѝ очертаха двама мъже на предните седалки. Седяха и не мърдаха. Може би гледаха снимка, може би чакаха инструкции или се обаждаха за подкрепление.

Седнах на ниска тухлена ограда, която заобикаляше малка градинка пред жилищния блок. Входът на метрото беше на пет метра.

Колата продължаваше да стои там. Далеч на юг от мен тротоарът беше широк. Пред магазините той беше излят от бетон. До бордюра имаше дълга решетка, отдушник за метрото. Входът на метрото на пет метра от мен представляваше тясно стълбище. Южната страна на метростанцията на Двайсет и трета улица. Влакове от три линии, перонът за Горен Манхатън.

Обзаложих се мислено, че е вход с въртящи се прегради в цял ръст, а не с ниски бариери. Без гишета за билети. Нещо по-важно. Възможност за живот, свобода и преследване на щастието.

Чаках.

Мъжете в колата не помръдваха.

В един и половина през нощта метрото отдавна е на нощно разписание. Интервалите между влаковете са двайсет минути. Отдолу не долавях вибрации и шум. Нямаше и изтласкан въздух. Боклуците върху решетките не помръдваха.

Предните колела на колата изведнъж завиха. Чух съскането на хидравликата на волана и свистенето на гумите. Шофьорът сви рязко през четирите ленти, изправи волана и спря до бордюра пред мен.

Двамата седяха вътре.

Аз чаках.

Без съмнение бяха федералните. Стандартна полицейска кола, а не модел за преследване. Черна боя, пластмасови тасове на джантите. Тротоарът не беше пълен с хора, но не беше и съвсем пуст. Отделни минувачи бързаха за дома, двойки се разхождаха бавно. В преките имаше барове. Личеше си, защото от време на време излизаха замаяни хора и се взираха в трафика, за да спрат такси.

Мъжете в колата се раздвишиха. Единият се наклони наляво, другият — надясно, както става, когато двама души в кола посегнат едновременно към вътрешните дръжки на вратите.

Гледах решетката на метрото на петнайсетина метра от мен.

Нищо. Неподвижен въздух. Неподвижни боклуци.

Двамата излязоха от колата. Бяха с тъмни костюми. Саката им бяха изпомачкани в долния си край от седенето. Застанаха до бордюра. Бяхме на едно ниво, може би на три метра разстояние, колкото беше широк тротоарът. Значките им бяха закачени за горните джобчета на саката. Реших, че са от ФБР, макар и да бяха доста далеч и нямаше как да видя добре. Всичките тези цивилни значки ми изглеждат еднакви. Единият извика:

— Федерални агенти!

Като че ли не знаех...

Не отговорих.

Стояха пред бордюра. Не се качваха на тротоара. Беше някакъв интуитивен защитен рефлекс. Бордюрът беше нещо като малко укрепление. Не че предлагаше особена защита, но преминеха ли го, трябваше да се ангажират. Щеше да им се наложи да действат, а не бяха наясно какво ще излезе от това.

Решетките на метрото продължаваха да са тихи и неподвижни.

— Джак Ричър? — извика единият агент.

Не отговорих. Когато всичко друго пропадне, прави се на онемял.

— Стой там, където си! — извика агентът.

Обувките ми бяха от гума, доста по-хлабави и нестабилни, отколкото бях свикнал. Усетих обаче далечната вибрация. Влак или за Долен Манхатън от Двайсет и осма улица, или за Горен Манхатън от Четиринайсета. Шанс петдесет на петдесет. Влак за Долен Манхатън не ми вършеше работа. Бях от другата страна на Бродуей. Трябаше ми влак за Горен Манхатън.

Гледах решетките на метрото.

Боклукут си стоеше неподвижно.

— Дръж ръцете си така, че да ги виждам! — извика единият.

Мушнах едната си ръка в джоба. От една страна, за да напипам картата си за метрото, а от друга, за да видя какво ще стане. Знаех, че обучението на агентите на ФБР в Куонтико поставя голямо ударение на обществената безопасност. Агентите се инструктират да вадят оръжията си само когато е абсолютно необходимо. Много от тях никога не го правят — от дипломирането си чак до пенсия. Навсякъде наоколо имаше невинни хора. Точно зад мен имаше фоайе на жилищна сграда. Обхватът на евентуално открития огън беше широк, висок, идеален и пълен със съпътстващи трагедии. Пешеходци, коли, заспали бебета в спални на ниските етажи.

Двамата агенти извадиха оръжията си.

Две еднакви движения. Два еднакви глока. Извадиха ги бързо, с лекота и плавно от раменни кобури. И двамата бяха десняци.

— Не мърдай — извика единият.

Далеч вляво боклуците върху решетката на метрото се раздвишиха. Влак за Горен Манхатън, приближаващ към мен. Въздушната възглавница пред него се движеше бързо, трупащо налягане, търсеще изход. Станах и отидох до стълбището. Нито бавно, нито бързо. Слизах стъпало по стъпало. Чух агентите да тръгват след мен. Твърди подметки върху бетон. Обувките им бяха по-добри от моите. Преобърнах картата за метрото в джоба си и я извадих в правилната посока, за да мога направо да я мушна в устройството.

Преградата срещу гратисчии беше висока от пода до тавана като в затвор с въртящи се клетки в средата. Две. Така не бе нужна никаква охрана. Нямаше нужда и от служител и гише. Мушнах картата в процепа и останалият в нея кредит накара индикаторът да светне зелено. Минах. Агентите зад мен останаха наместо. Ако беше нормален вход за метрото, щяха да прескочат преградите, а после да дават обяснения. Тук обаче това беше невъзможно. А и нямаха карти за метрото. Вероятно живееха на Лонг Айланд и ходеха на работа с коли. Сега стояха безпомощно зад решетките. Никаква възможност да крещят заплахи или да преговарят. Бях преценил момента точно. Въздушната възглавница вече продухваше метростанцията — вдигаше прахоляка и търкаляше празните пластмасови чашки. Пъrvите три вагона вече бяха преминали завоя. Влакът проскърца, изпъшка и спря, а аз се качих веднага, без дори да забавя крачка. Вратата се затвори и влакът се понесе напред. Последно видях агентите да стоят пред преградата, отпуснали безпомощно ръце, стиснали пистолети.

52

Бях във влака, който следва Бродуей до Таймс Скуеър и после леко изправя посоката до Петдесет и седма улица и Седмо Авеню, където прави рязък десен завой и спира на Петдесет и девета и Пето Авеню, а после на Шейсета и Лексингтън Авеню, след което минава под реката и продължава на изток към Куинс. Не исках да ходя в Куинс. Хубав район, не ще и дума, но скучен през нощта, а и усещах инстинктивно, че екшънът е другаде. В Манхатън без никакво съмнение. Вероятно в Ист Сайд и недалеч от Петдесет и седма улица. Лайла Хот беше използвала „Четири сезона“ като примамка. Което означаваше, че почти сигурно истинската й база е някъде наблизо. Не съвсем, но на удобно разстояние. И истинската й база беше къща, а не апартамент или друг хотел. Защото водеше със себе си екип и хората й трябваше да могат да влизат и излизат незабелязано.

В източния край на Манхатън има много такива къщи.

Останах в метрото, докато подмина Таймс Скуеър. Там се качиха няколко души. През минутата, необходима, за да стигнем до Четирийсет и девета улица, бяхме двайсет и седем пътници. На Четирийсет и девета слязоха петима и след това продължиха да опредяват.

Слязох на Петдесет и девета и Пето Авеню. Не излязох от метрото. Останах на перона и проследих с очи влака, докато се изниже без мен. После седнах на една пейка и зачаках. Ченгетата от Двайсет и втора улица вероятно се бяха обадили по радиото. Предполагах, че колегите им вече дебнат пред спирките. Представих си ги как седят в колите или стоят на тротоара, засичат времето на пристигането на влака, концентрират се, после отново се отпускат, защото решават, че не съм слязъл там, където са те. Вероятно изчакваха пет минути, преди да се откажат. Така че изчаках и аз. Цели десет минути. После излязох от метрото и установих, че никой не ме търси. Бях сам на един пуст ъгъл. Пред мен беше известният хотел „Плаза“, целият осветен, а зад мен беше паркът, потънал в тъмнина.

Намирах се на две пресечки северно и на пресечка и половина западно от „Четири сезона“.

Намирах се точно на три пресечки западно от мястото, където Сюзан Марк щеше да слезе от влака по линия №6 още в началото.

И точно тогава си дадох сметка, че Сюзан Марк изобщо не е искала да отиде в „Четири сезона“. Не би го направила, облечена в черно и готова за сражение. Не можеше да има сражение в хотелско фоайе или коридор.

Черните дрехи не са никакво предимство, ако има осветление. Значи Сюзан е искала да отиде другаде. Вероятно в някое тайно място, тъмно и дискретно. И все пак в периметъра от шейсет и осем пресечки, между Четирийсет и втора и Петдесет и девета улици, между Пето и Трето Авеню. Най-вероятно в някой от северните квадранти, предвид особеностите на района. Или горе ляво, или горе дясно. Може би в някой от двата подрайона от по шестнайсет пресечки.

И какво имаше в тях?

Около два милиона различни неща.

Което е четири пъти по-добре от осем милиона различни неща, но не чак толкова добре, че да заподскачам от радост. Тръгнах на изток, прекосих Пето Авеню и пак започнах да се шляя безцелно, да наблюдавам колите, да се крия в сенките. Тук, в района на Двайсета улица, имаше много по-малко бездомници, така че лежането пред входовете щеше да привлича вниманието, а не да го приспива. Затова гледах трафика, готов или да бягам, или да се бия. Зависеше кой ще ме открие пръв.

Прекосих Медисън Авеню и се насочих към Парк Авеню. Сега бях точно зад „Четири сезона“ на две пресечки на юг. Улицата беше тиха. Имаше предимно бутици и фирмени магазини, до един затворени. Тръгнах на юг, по Парк Авеню, и после отново на изток, по Петдесет и осма. Не видях кой знае какво. Имаше някакви къщи, но си приличаха като две капки вода. Еднообразни тухлени фасади, пет или шест етажа, прозорци с решетки долу, с щори горе, никакви светлини. В някои от тях се помещаваха консулствата на малки държави. Други бяха офиси на благотворителни фондации и малки фирми. Някои се използваха за жилища и бяха разделени на отделни апартаменти.

Други определено принадлежаха само на едно семейство, но всички те спяха здрав сън зад заключени врати.

Прекосих Парк Авеню и се насочих към Сътън Плейс. Тих жилищен район. Предимно апартаменти, но имаше и къщи. Оптимистично настроени брокери бяха изтласкали границите му на север и особено на запад чак до Трето Авеню.

Идеално място за скривалище.

Продължих да се разхождам на запад и изток, на север и юг по Петдесет и осма, Петдесет и седма, Петдесет и шеста, по Лексингтън, Трето, Второ Авеню. Обходих доста пресечки. Нищо и никой не изскочи срещу мен. Видях доста коли, но всички те се движеха с нормална скорост към целта си. Нито една не показваше характерните колебания на шофьор, оглеждащ тротоарите. Видях много хора, но повечето бяха далеч и нямаха нищо общо с проблемите ми. Страдащи от безсъние, извели кучетата си, медицински работници, тръгнали към дома след работа в болниците в Ист Сайд, работници по чистотата, портиери на жилищни блокове, излезли на тротоара за гълтка свеж въздух. Една жена с куче приближи достатъчно, за да поговорим. Кучето беше застаряващ сив мелез, а жената беше възрастна, на около осемдесет. Косата ѝ беше фризирана, а лицето ѝ гримирано. Носеше старомодна лятна рокля, към която трябваше да има и дълги бели ръкавици, за да е завършен тоалетът. Кучето спря и ме изгледа тъжно, а жената реши, че това е достатъчно за начало на светски разговор.

— Добър вечер — каза тя.

Наблизаваше три часът и следователно вече беше сутрин, но не исках да изглеждам заядлив, така че просто отвърнах:

— Хелоу.

— Знаете ли, че тази дума е ново изобретение?

— Коя дума? — попитах.

— Ало — отговори дамата. — Въведена е като поздрав едва след появата на телефона. Хората имали нужда да казват нещо, когато вдигнат слушалката. Може би са се стряскали от силния звън на телефоните.

— Да — кимнах. — Може би са се стряскали.

— Имате ли телефон?

— Понякога използвам — отговорих. — Разбира се, чувал съм как звънят.

- Смятате ли, че звукът им смущава?
- Винаги съм смятал, че това е целта.
- Е, довиждане — каза жената. — Беше ми приятно да побъбря с вас.

Това може да стане само в Ню Йорк, помислих си. Жената продължи нататък със старото си куче. Проследих я с очи. Насочи се на изток и после на юг по Второ Авеню и се скри от поглед. Обърнах се, за да продължа на запад, но на пет метра от мен до бордюра спря рязко златист шевролет импала и от него изскочи Леонид.

53

Леонид застана на бордюра, а колата потегли и спря на три метра зад мен. Шофьорът слезе. Добър ход. Бях между двамата на тротоара — единият пред мен, а другият зад мен. Леонид изглеждаше същият, но и някак различен. Висок, слаб, плешив, както го помнех, ако не се брои рижата набола брада, но сега беше облечен подходящо и не изглеждаше никак сънлив. Беше с черни обувки и черен анцуг с качулка. Изглеждаше съсредоточен, внимателен и много опасен. Приличаше на нещо повече от гангстер. Повече от уличен побойник или горила. Приличаше на професионалист. Обучен и опитен.

Приличаше на бивш военен.

Опрях гръб на сградата, така че да мога да наблюдавам и двамата. Леонид вляво, другият — вдясно. Партьорът му беше набит, на около трийсет. Повече приличаше на арабин, отколкото на източноевропеец. Черна коса, без врат. Не беше едър. Като Леонид, но скъсен вертикално и поради това разширен хоризонтално. И той беше облечен по същия начин, в евтин черен анцуг. Огледах го от горе до долу и в ума ми се завъртя фразата: *за еднократна употреба*.

Той пристъпи към мен.

Леонид направи същото.

Както винаги разполагах с две възможности — да се бия или да бягам. Бяхме на южния тротоар на Петдесет и шеста улица. Можех да се опитам да избягам право напред през платното, но Леонид и приятелчето му вероятно бяха по-бързи от мен. Законът за средните величини. Повечето хора бяха по-бързи от мен. Възрастната дама с кучето може би беше по-бърза от мен. Старото й куче може би беше по-бързо от мен.

Да бягам бе достатъчно лошо. Да побягна и после да ме хванат бе доста срамно.

Останах наместо.

Вляво от мен Леонид направи още една крачка.

Вдясно от мен набитият също направи една крачка.

Армията беше компенсирала факта, че не ме научи да се прикривам добре, като ме научи да се бия. Веднага ме бяха изпратили да тренирам. Бях като повечето деца на военни. Странно минало. Родени и живели по целия свят. Част от възпитанието ни беше да се учим от местните. Не историята, езикът или политическите им пристрастия. От тях се учехме да се бием. С предпочитаните от тях техники. Бойни изкуства от Далечния изток, уличен бой в по-западните краища на Европа, острюета, камъни и бутилки в по-западните части на Съединените щати. На дванайсетгодишна възраст при повечето от нас това се превръщаше в обща, невъздържана свирепост. Подчертавам *невъздържана*. Учехме, че въздържанието може да нарани по-бързо от каквото и да било друго. *Просто го направи* беше нашият девиз дълго преди „Найки“ да започнат да правят маратонки и да го приемат за свой. Онези от нас, които покъсно решиха да се посветят на военна кариера, бяха разпознати, поети отрано и обучавани допълнително — нещо като разглобяване и последващо слобяване. На дванайсет мислехме, че сме добри. На осемнайсет мислехме, че сме непобедими. Не беше истина. На двайсет и пет обаче наистина бяхме много близо до целта.

Леонид направи още една крачка.

Другият също.

Погледнах към Леонид и видях, че е сложил на ръката си месингов бокс. Набитият — също.

Бяха ги надянали бързо и леко. Леонид пристъпи встради. Също и другият. Търсеха най-добрания ъгъл. Аз бях опрял гръб в сградата, което ми даваше сто и осемдесет градуса свободно пространство отпред. На всеки от тях му бяха нужни по четирийсет и пет градуса отляво и четирийсет и пет градуса отдясно от това пространство. Така, ако изберях да се измъкна, щяха да ме спрат. Като двойките в тениса. Дълга практика, взаимна подкрепа, инстинктивно разбиране на партньора.

И двамата бяха десняци.

Първо правило, когато пред себе си имате бокс — не допускайте да ви ударят. Особено по главата. Макар че ударите по ръцете и ребрата понякога също чупят кости и парализират мускули.

Най-добрият начин да не допуснете да ви ударят е да извадите пистолет и да застреляте опонентите си от около три метра.

Достатъчно близо, за да улучите, и достатъчно далеч, за да не могат да ви достигнат. Край на играта. Аз обаче не разполагах с тази опция. Не бях въоръжен. Друг добър вариант е да ги държите настрани или да ги привлечете до себе си. Ако са достатъчно далеч, могат да размахват ръце цяла нощ и няма да ви достигнат. Ако са близо, не могат да замахнат изобщо. Можете да ги задържите настрани, ако ръцете ви са по-дълги или ако използвате крака. Ръцете ми са много дълги. Горилата от телевизионния филм, изглежда, имаше по-къси крайници от моите. Сега обаче пред мен бяха двама, а не бях сигурен, дали ритниците бяха използваем вариант. Поради една причина — бях с гадни гумени градинарски галоши. Хлабави. Щяха да паднат. А ритането с боси крака често води до счупени костици в стъпалата. Стъпалата са по-крехки и от дланите. Оставяме настрани школите по карате. Там има правила. На улицата няма правила. Освен това, когато единият ви крак се вдигне от земята, излизате от равновесие и ставате потенциално уязвими. Паднете ли, все едно сте труп. Виждал съм го да се случва. Аз съм правил така, че да се случи.

Подпрях дясната си пета на стената отзад.

Чаках.

Прецених, че ще налетят заедно. Ще скочат едновременно под ъгъл от деветдесет градуса. Към мен, повече или по-малко в крак. Добрата новина беше, че нямаше да се опитат да ме убият. Лайла Хот не би го допуснала. Искаше да получи нещо от мен, а от мъртвец не можеш да вземеш нищо.

Лошата новина беше, че голям брой от сериозните увреждания не са смъртоносни.

Чаках.

— Няма смисъл да пострадаш, нали? Можеш да дойдеш с нас, ако искаш, за да поговориш с Лайла — започна Леонид. Говореше по-зле от нея. Имаше тежък акцент, но поне знаеше думите.

— Къде да дойда с вас? — попитах.

— Знаеш, че не мога да ти кажа. Ще трябва да ти завържем очите.

— Ще си замълча за завързването. Вие обаче също не е нужно да пострадате. Продължете по пътя си и кажете на Лайла, че не сте ме срещнали.

— Няма да е истина.

— Не робувай на истината, Леонид. Понякога от истината боли. Понякога те хапе право по задника.

Хубавото при нападение от двама души е, че трябва да си подадат някакъв сигнал за начало. Може да е само поглед или леко кимване, но винаги има такова нещо. За част от секундата. Реших, че Леонид е шефът. Обикновено е този, който започне да говори първи. Той би трябало да обяви нападението. Следях очите му много внимателно.

— Да не би да си ядосан заради онова на гарата? — попитах.

Леонид поклати глава.

— Нарочно те оставих да ме удариш. Лайла каза, че е необходимо.

Следях очите му.

— Разкажи ми за Лайла — подканах го.

— Какво искаш да знаеш?

— Искам да знам коя е тя.

— Ела с нас и я попитай.

— Питам теб.

— Тя е жена, която трябва да свърши определена работа.

— Каква работа?

— Ела с нас и я попитай.

— Питам теб.

— Важна работа. Необходима работа.

— Какво включва тя?

— Ела с нас и я попитай.

— Питам теб.

Замълча. Край на разговора. Долових как се напрягат. Наблюдавах физиономията на Леонид. Видях как очите му се разширяват и как главата му се навежда едва доловимо напред. За кимване. Полетяха към мен едновременно. Отласнах се от стената зад себе си, опрях юмруци до гърдите си и разперих лакти встрани, като криле на самолет. Спуснах се напред с не по-малка сила. Срещнахме се в една точка като смаляващ се триъгълник. Лактите ми се стовариха със страшна сила върху физиономиите им. Усетих как горните зъби на набития отскачат от десния ми лакът и как долната челюст на Леонид поддава под левия ми лакът. Силата на удара е равна на масата по скоростта на квадрат. Имах предостатъчно маса, но галошите ми бяха

подгизнали от горещината и стъпалата ми се хълзгаха в тях, така че скоростта ми не беше достатъчна.

Което донякъде намали силата на удара.

Поради което двамата останаха на крака.

Което ми създаде малко повече работа.

Завъртях се веднага и стоварих в ухото на набития страхотен юмрук. Никакъв стил. Никакъв финес. Чисто и просто голям, грозен юмрук. Ухото му се сплеска в черепа и пое част от силата на удара, но остана и още доста, за да премине през смазания хрущял към мозъка. Главата му се залюля странично и се удари в другото му рамо. По това време вече се бях извъртял в мокрите си галоши и бях забил лакът дълбоко в търбуха на Леонид. На същото място, което улучих на Пенсилвания Стейшън, но сега ударът беше десет пъти по-силен. Гръбнакът му още малко и щеше да се покаже през гърба. Използвах засилването, за да се обърна още веднъж към набития. Беше се свил леко встриани, като че ли готов да изслуша броенето на рефера. Сритах го ниско долу, в десния бъбрек. Това го накара да се изправи и да се завърти към мен. Свих леко колене, засилих се и го ударих с глава между очите. Експлозия. Костите, които бяха останали здрави след удара с лакът, поддадоха и мъжът се свлече като чувал. Леонид ме потупа по рамото с бокса си. Мислеше си, че нанася удар, но в неговото състояние можеше само да ме потупа. Съредоточих се и без да бързам, се прицелих внимателно, после го свалих с ъперкът в челюстта. Тя вече беше счупена от лакътя ми. Сега се счупи малко повече. Кръв и месо излетяха напред, в ленива червена дъга, която се видя съвсем ясно на уличното осветление. Зъби, мина ми през ум, и може би част от езика му.

Бях малко разтърсен. Както винаги. Излишният адреналин ме изгаряше отвътре. Жлезата, която го изльчва в организма, действа бавно. После компенсира. Твърде много, твърде късно. Трябаше да минат десет секунди, докато си поема дъх. И още десет, за да се успокоя. После довлякох и двамата през тротоара и ги подпрах в седнало положение до стената, на която преди малко се подпирах аз. Горнищата на анцузите им се разтегнаха цял метър, докато ги влачех. Евтини дрехи. За еднократна употреба, ако случайно се напоят с

кръвта ми. Подпрях двамата в стабилно положение, така че да не могат да паднат и да се задушат, после измъкнах десните им лакти от ставите. И двамата бяха десняци, а по всичко личеше, че ще се срещам с тях и друг път. Заради това исках да ги извадя от играта. Без permanentни увреждания. Три седмици в лек гипс щяха да са достатъчни, за да се оправят. Все едно, че нищо не е станало.

В джобовете им имаше мобилни телефони. Взех ги. И на двата беше записана снимката ми. Списъците с обажданията и на двата бяха изтрити. Не носеха нищо друго. Нямаха пари. Нямаха ключове. Никакви веществени доказателства. Никакъв знак откъде са дошли. И едва ли щяха да са в състояние да ми кажат каквото и да било в никакво обозримо бъдеще. Бях ги удрял много силно. Нямаше да се изправят при броенето. И след като дойдеха на себе си, нямаше никаква гаранция, че ще могат да си спомнят какво точно се е случило. Може би нямаше да помнят и имената си. Сътресенията на мозъка имат непредвидим ефект. Медиците не се шегуват, когато питат претърпелите мозъчно сътресение коя дата е и кой е президентът в момента.

Не че съжалявах. По-добре да сгрешиш, но да си поел по-малкия риск. Хората, които мислят предварително за последиците и после се бият, обикновено не стигат до последици. Самите те стават последица. Така че никакво съжаление. Нямах и полза обаче. Разочароващо. Даже и боксовете им не ми ставаха — бяха много тесни. Пуснах ги в една улична шахта десетина метра по-нататък.

Колата им продължаваше да работи на празни обороти край бордюра. Беше с нюйоркски номера. Без навигационна система. Следователно и без цифрова памет за местоположението на базата им. Открих договор за наем в джоба на предната врата на име, което не бях чувал, с адрес в Лондон, който по всяка вероятност беше фалшив. В жабката открих инструкции за колата, малък бележник със спирала и химикалка. В бележника не беше написано нищо. Взех химикалката и се върнах при двамата. Задържах главата на Леонид с лявата ръка стабилно, после написах на челото му покана, като натисках здраво, за да се виждат буквите по-ясно, и повторих за всеки случай.

Написах: *Лайла, обади ми се.*

После откраднах колата и изчезнах.

54

Подкарах на юг по Второ Авеню, после по Петдесета улица на изток до края и зарязах колата до един противопожарен кран на половин пресечка от магистралата „Франклайн Делано Рузвелт“. Надявах се момчетата от Седемнайсето управление да я намерят, да станат подозрителни и да направят съответните проверки. Дрехите могат да се изхвърлят. Колите не чак толкова лесно. Ако хората на Лайла бяха използвали импалата, за да се измъкнат след нападението с чуковете, вътре трябваше да са останали следи. С просто око не забелязвах нищо, но специализираните следствени екипи не разчитат само на човешкото зрение.

Избърсах волана, скоростния лост и дръжките на вратите с края на ризата си, после пуснах ключовете в улична шахта. Върнах се до Второ Авеню, скрих се в една сянка и зачаках да се появи такси. Към центъра вече имаше сериозен трафик и всяка кола беше осветена от фаровете на задната. Виждах по колко души има в купетата. Не бях забравил думите на Тереза Лий — фалшиви таксита, един на предната седалка, двама на задната, нагоре по Десето, надолу по Второ. Изчаках такси, в което нямаше никой освен шофьора, излязох от тъмното и го спрях. Шофьорът се оказа сикх от Индия, с тюрбан, голяма брада и много лош английски. Не беше ченге. Закара ме на юг до Юниън Скуеър. Слязох и седнах на пейка в тъмното. Гледах плъховете. В целия град плъховете могат да се видят най-добре на Юниън Скуеър. През деня Отделът за поддръжка на парковете изсипва върху цветните лехи тор от кръв и костно брашно. През нощта плъховете идват и си устройват пиршства.

В четири часа заспах.

В пет единият от телефоните в джоба ми започна да вибрира.

Събудих се, озърнах се, после извадих телефона от джоба си. Не звънеше. Само вибрираше. Безшумен режим. На малкия черно-бял

дисплей беше изписано *Скрыт номер*. Отворих капачето и на големия цветен дисплей вътре пишеше същото. Опрях апарата до ухото.

— Да?

Чух гласа на Лайла Хот, нейния акцент, нейната дикция.

— Значи си решил да обявиш война — каза тя. — За теб, изглежда, не важат правилата за влизане в бой.

— Коя по-точно си ти? — попитах.

— Ще разбереш.

— Трябва да знам сега.

— Аз съм най-лошият ти кошмар. От около два часа. И все още у теб има нещо, което ми принадлежи.

— Ами тогава ела и си го вземи. Или изпрати други от твоите момчета, за да се поупражнявам още малко.

— Тази вечер извади късмет, това е всичко.

— Винаги имам късмет — казах.

— Къде си? — попита.

— Пред къщата ти.

Пауза.

— Не, не си.

— Точно така — съгласих се. — Но току-що потвърди, че си в къща. И че в момента си край прозореца. Благодаря за тази информация.

— Къде си, наистина?

— Федеръл Плаза — отговорих. — С ФБР.

— Не ти вярвам.

— Твоя работа.

— Кажи ми къде си.

— Близо до теб — казах. — На Трето Авеню и Петдесет и шеста улица.

Тя понечи да отговори, но спря веднага. Чух само едно „н...“. Носова съгласна. Начало на изречение, което би трябвало да е нетърпеливо и заядливо тросване. *Не е близо до мен*.

Не беше близо до Трето Авеню и Петдесет и шеста улица.

— Последен шанс — каза тя. — Искам си своето. — Гласът ѝ омекна. — Можем да се договорим, ако искаш. Само го остави на безопасно място и ми кажи къде е. Ще се погрижа да го вземат. Не е нужно да се срещаме. Може да ти бъде платено.

— Не си търся работа.
— А търсиш ли начин да останеш жив?
— Не се страхувам от теб, Лайла.
— И Питър Молина каза същото.
— Къде е той?
— Тук, при нас.
— Жив ли е?
— Ела и ще разбереш.
— Оставил е съобщение при треньора си.
— А може би съм пусната запис, който е направил той, преди да умре? Може би самият той ми е казал, че треньорът му никога не вдига телефона си, докато вечеря. Може би ми е казал още много неща. Може би аз съм го принудила да го направи.
— Къде си, Лайла? — попитах.
— Не мога да ти кажа — отговори. — Но мога да изпратя да те вземат.

На петдесетина метра видях полицейска кола, която се движеше бавно по Четиринайсета улица. По стъклото се виждаха розови отблясъци, докато шофьорът се озърташе вляво и вдясно.

— Откога познаваш Питър Молина? — попитах.
— Откакто го измъкнах от бара.
— Жив ли е още?
— Ела и ще разбереш.
— Времето ти изтича, Лайла — казах й. — Убила си четири американци в Ню Йорк. Никой няма да пренебрегне този факт.
— Не съм убивала никого.
— Хората ти са го направили.
— Хора, които вече не са в страната. Недосегаеми сме.
— Ние?
— Задаваш твърде много въпроси.
— Ако хората ти са действали по твоето нареждане, не си недосегаема. Това се нарича заговор.
— В тази страна съдът и законите са на почит. Няма никакви доказателства.
— Кола?
— Вече не съществува.
— Никога няма да си недосегаема за мен. Ще се добера до теб.

— Надявам се.

Полицейската кола намали скоростта още повече.

— Излез и се срещни с мен, Лайла. Или си върви у дома. Едното или другото. И в двета случая обаче тук си загубила битката.

— Ние никога не губим — възрази тя.

— Кои сте „вие“?

Не последва отговор. Линията прекъсна.

Полицейската кола спря на стотина метра.

Затворих капачето на телефона и го прибрах в джоба си.

Две ченгета слязоха от колата и се насочиха към площада.

Останах на мястото си. Щеше да е прекалено подозрително, ако стана и хукна. По-добре беше да остана там. Не бях сам в парка. Имаше може би още четирийсет души. Някои от тях приличаха на постоянно пребиваващи. Други бяха временни посетители. Ню Йорк е голям град. Пет района. Пътуванията до дома са продължителни. Често е по-лесно човек да спре и да си почине някъде по пътя.

Ченгетата насочиха лъч от фенерче в лицето на спящ мъж.

Продължиха нататък. Осветиха следващия.

И следващия.

Лошо.

Многолошо.

Но, изглежда, не само аз стигнах до този извод. Видях как тук-там из парка се раздвижаха сенки и изчезнаха в различни посоки. Може би бяха издирвани престъпници, дилъри с наркотики в чантите си, намръщени самотници, които не желаят да разговарят, безпомощни параноици, които се страхуват от системата.

Две ченгета, осем декара площ, може би трийсет души все още по скамейките, десетина решили да изчезнат.

Наблюдавах ги.

Ченгетата приближаваха. Лъчите на фенерчетата им се люлееха в нощната тъмнина. Хвърляха дълги сенки. Провериха четвърти тип, после пети. И шести. Още хора се раздвижаха. Някои изчезваха, други само се местеха от пейка на пейка. Площадът беше пълен със силуети, някои неподвижни, някои движещи се. Сякаш в бавен каданс. Уморен, ленив танц.

Наблюдавах ги.

Долових някаква нова нерешителност в движението на ченгетата. Все едно искаха да съберат на едно място много котки. Обърнаха се и насочиха фенерчетата към хората, които си тръгваха. Продължиха да крачат, леко приведени, и да се обръщат. Хаотично. Безразборно движение. Приближаваха. Стигнаха на десетина метра.

И се отказаха.

Описаха с фенерчетата си ритуално един кръг и се върнаха към колата си. Видях я как потегля. Останах на пейката. Поех си въздух и се замислих за джипиес чиповете в трофеините телефони в джоба ми. Част от мен смяташе, че е невъзможно Лайла Хот да има достъп до проследяващи сателити. Друга част обаче се връщаше към казаното от нея: *Nie никога не губим*. А *nie* е голяма дума. Само три букви, но със сериозен смисъл. Може би лошите от Източна Европа бяха заграбили нещо повече от газови и петролни концесии. Може би бяха сложили ръка и върху други видове инфраструктура. Старата съветска разузнавателна машина трябва да е отишла някъде. Замислих се за преносими компютри, широколентови комуникации и всички технологии, които не ми бяха съвсем ясни.

Мушнах телефоните в джоба си, станах от пейката и тръгнах към метрото.

Което се оказа много груба грешка.

55

Метростанцията на Юниън Скуеър е истински транспортен възел. Фоайето ѝ е просторно като подземен площад. Има множество входове, множество изходи, множество линии, множество релси. Плюс дълги редици автомати за зареждане на карти за метрото или за купуване на нови. Купих нова с пари в брой. Мушнах две банкноти по двайсет долара с тесния край напред и машината ме награди с двайсет пътувания плюс три безплатни като бонус. Взех картата, обърнах се и се отдалечих. Наблизаваше шест сутринта. Гарата се пълнеше с хора. Работният ден започваše. Минах покрай будка за вестници. Имаше хиляди списания. И квадратни купчини току-що донесени таблоиди, готови за продажба. Дебели вестници, натрупани на високи пачки. Две различни заглавия. Огромни. Едното беше от три думи, големи букви с много мастило: ФЕДЕРАЛНИТЕ ТЪРСЯТ ТРИМА. Второто също беше от три думи: ФЕДЕРАЛНИТЕ ИЗДИРВАТ ТРИМА. Практически консенсус. Лично аз предпочитах *търсят* пред *издирват*. Беше подружелюбно и по-неангажирано. Почти миролюбиво. Струваше ми се, че всеки би предпочел да е търсен, а не издирван.

Обърнах се.

И видях, че две ченгета ме гледат.

Две грешки в една. Първо тяхната, която после беше задълбочена от моята. Тяхната грешка беше конвенционална. Федералните агенти от Двайсет и втора улица и Бродуей бяха съобщили, че съм избягал с метрото. Поради което полицайтите бяха решили, че пак ще избягам с метрото. Ако имат възможност, полицайтите винаги водят последната битка два пъти.

Моята грешка беше да се напъхам право в мързеливия им капан.

Заштото имаше гишета и охрана. Тъй като имаше охрана, нямаше високи цял ръст прегради, а ниски до кръста. Прокарах новата си карта през процепа и машината ме пусна да мина. Влязох в дълъг широк проход. Стрелки сочеха вляво и вдясно, нагоре и надолу, към различни линии и различни дестинации. Минах покрай мъж, който свиреше на

цигулка. Беше застанал на място, където ехото в прохода му помагаше. Беше доста добър. Инструментът му имаше пътен, дълбок тон. Свиреше тъжна стара мелодия от филм за Виетнамската война, която ми беше позната. Може би не съвсем добър избор за хора, тръгнали толкова рано на работа. Калъфът на цигулката му беше отворен пред него, но вътре нямаше много пари. Обърнах се уж за да го огледам и видях как двете ченгета прескоиха преградата на входа.

Свих зад първия възможен ъгъл и продължих по тесен коридор, докато стигнах до перон за Горен Манхатън. Беше пълен с хора и беше част от симетрична двойка перони. Пред мен беше перонът, после релсите, после редица стоманени колони, които поддържаха улицата отгоре, после релсите за Долен Манхатън, после другият перон. Два комплекта от всичко, включително и пътници. Уморени хора, застанали едни срещу други, чакащи примирено да потеглят в противоположни посоки.

Захранващите релси минаваха успоредно от двете страни на колоните. Бяха скрити, както обикновено на спирките, в тристрани секции, отворени само откъм влаковете.

Зад мен и далеч вляво ченгетата излязоха на перона. Вдясно от мен други две ченгета си пробиваха път през тълпата. Изглеждаха едри и широкоплещести заради снаряжението, с което бяха окичени. Отместваха внимателно и ритмично хората настани за раменете с обърнати длани, все едно плуваха.

Застанах в средата на перона. Пристъпих напред, докато пръстите на краката ми не опряха до жълтата предупредителна лента на ръба пред релсите. Преместих се встрани, докато опрях гръб в една колона. Погледнах вляво. Погледнах вдясно. Не се задаваха влакове.

Ченгетата напредваха. Зад тях се появиха още четирима. Две от едната ми страна и две от другата. Напредваха през тълпата бавно, но сигурно.

Проточих врат напред.

От двете страни на тунела не се задаваха фарове.

Хората се движеха и се скучваша около мен, избутвани от новодошлите, от непрестанно напредващите ченгета, от нетърпението на всички пътници в метрото, уверени, че влакът ще дойде съвсем скоро.

Пак се огледах. Вляво и вдясно.

Ченгетата бяха на моя перон.
Осем.
И никакви ченгета на отсрещния перон.

56

Хората се страхуват от третата релса. Няма причина за това, освен ако не смятат да я пипнат. Стотици волтове, но не се спускат да те гонят. За да си изпариш, трябва да си го търсиш.

Много лесно е да се прескочи дори с неудобни обувки. Макар и да не можех да ги контролирам много добре, гumenите ми галоши бяха чудесен изолатор. Въпреки това планирах действията си много внимателно — като хореография. Скачам, приземявам се на два крака в средата на първата линия, прекрачвам с десен крак втората релса, с ляв — третата релса, промушвам се през пролуката между две колони, прескачам с десен крак третата релса на втората линия, после втората релса с премерени и внимателни движения, покатервам се с облекчение на отсрецния перон и изчезвам.

Лесно за мен.

Лесно и за ченгетата да ме последват.

Вероятно го бяха правили и друг път.

За разлика от мен.

Чаках. Погледнах зад себе си вляво и вдясно. Ченгетата бяха близо. Достатъчно близо, за да забавят темпото и да се прегрупират, да решат точно как да постъпят в този момент и какво да направят след това. Нямах представа какъв ще бъде подходът им. Какъвто и да беше обаче, нямаше да бързат. Не биха искали да предизвикат паника. Перонът беше претъпкан и всяко по-разко действие щеше да изплаши хората. И непременно щяха да последват съдебни дела.

Погледнах вляво. Погледнах вдясно. Не идваха влакове. Зачудих се дали не са ги спрели ченгетата. Предполагах, че имат добре отработена процедура. Пристигих напред. Зад гърба ми, между мен и колоната, веднага се промушиха хора. Започнаха да ме изтласкват напред. Аз натисках в обратна посока. Предупредителната ивица на ръба на перона представляваше жълта боя върху кръгли издатини. Нямаше опасност от подхълзване.

Ченгетата бяха образували тесен полукръг. На около три метра от мен. Приближаваха се навътре, избутваха хората навън, свиваха периметъра бавно и предпазливо. Хората от отсрещния перон наблюдаваха. Бутаха се един друг, сочеха ме и се надигаха на пръсти.

Чаках.

Чух влак. Вляво от мен. Движещ се отблясък в тунела. Приближаваше бързо. Нашият влак. За Горен Манхатън. Тълпата зад мен се раздвижи. Усетих полъха на въздуха и чух стърженето на стоманените колела. Видях как осветената кабина се люлее и поклаща на завоя. Струваше ми се, че се движи с петдесетина километра в час. Около тринайсет метра в секунда. Бяха ми нужни две секунди. Смятах, че толкова ще са достатъчни. Значи трябваше да тръгна, когато влакът е на двайсет и пет-шест метра от мен. Ченгетата нямаше да ме последват. Времето, което им бе нужно, за да реагират, щеше да им отнеме необходимата преднина. А те и бездруго бяха на три метра от края на перона. И приоритетите им бяха различни от моите. Имаха жени и семейства, амбиции и пенсии. Имаха къщи с морави, които трябваше да косят, и цветя, за които да се грижат.

Направих още една миниатюрна стъпка напред.

Светлините идваха право към мен. С голяма скорост. Клатушкаха се, люлеха се. Не беше лесно да се прецени разстоянието.

Тогава чух влак и вдясно.

Влак за Долен Манхатън, който приближаваше бързо от другата посока. Симетрично, но не съвсем. Като чифт пердeta, които се затварят, но лявото се движи по-бързо от дясното.

Колко по-бързо?

Трябваше ми изоставане от три секунди, за да получа обща пролука от пет, защото изкачването на отсрещния перон щеше да отнеме повече, отколкото скокът от моя.

Забавих се цяла секунда — догадки, преценки, пресмятане.

Влаковете приближаваха — единият отляво, другият отдясно.

Петстотин тона и още петстотин тона.

Обща скорост на приближаване един към друг може би около деветдесет километра в час.

Ченгетата стесняваха периметъра.

Време за решение.

Старт.

Скочих долу, когато влакът за Горен Манхатън беше на трийсет метра. Приземих се на два крака между релсите, закрепих се, продължих нататък, както бях планирал. Като рисунка на танц в учебник. Десен крак, ляв крак високо над захранващата релса, ръце на колоните. Спрях за част от секундата и погледнах вдясно. Влакът за Долен Манхатън беше много близо. Другият влак профучаша зад гърба ми. Спирачките му пищяха и стържеха. Бесен вятър дръпна ризата ми. Осветени прозорци заблестяха с ярка пулсираща светлина в периферното ми зрение.

Погледнах надясно.

Другият влак изглеждаше огромен.

Време за решение.

Старт.

Десен крак високо над захранващата релса, ляв крак между релсите. Влакът почти беше връхлетял. На метри от мен. Клатеше се, тресеше се. Спирачките бяха стегнали колелата. Виждах машиниста с широко отворена уста. Усещах въздуха, изтласкан от кабината.

Зарязах хореографията. Просто се хвърлих към отсрещния перон. Беше на около метър и двайсет, но имах чувството, че е безкрайно далеч. Като хоризонт в далечината. Но се добрах. Погледнах наляво и видях нитовете и болтовете по предната част на връхлитация влак. Идваше право към мен. Опрях длани върху перона и се отгласнах. Помислих, че плътната стена от хора ще ме изтласка назад, долу. Вместо това нечии ръце ме сграбчиха и ме изтеглиха горе. Влакът профучаша покрай рамото ми и въздушният вихър ме завъртя. Прозорците засвяткаха покрай мен. Пътници четяха книги или вестници или стояха прави и се поклащаха. Нечии ръце ме изправиха на крака и ме дръпнаха в тълпата. Хората около мен крещяха. Виждах отворените им усти, но не чувах нищо. Пищенето на спирачките на влака ги заглушаваше. Наведох глава и се спуснах напред през тълпата. Хората отстъпваха вляво и дясно, за да ме пуснат да мина. Някои ме тупаха по гърба окуражително. Изскочих навън, следван от бурни овации.

Това може да се случи само в Ню Йорк.

Минах през препградата за излизане и се отправих към улицата.

Медисън Скуеър Парк беше на седем пресечки на север. Трябваше да убия близо четири часа. Прекарах ги по магазините и кафенетата от южната страна на Парк Авеню. Не защото трябваше да купувам неща. Не и защото бях кой знае колко гладен. А защото винаги е добре да сервираш на преследвачите онова, което най-малко очакват. От бегълците се очаква да бягат бързо и надалеч, а не да се шляят из опасния район и да обикалят магазини и кръчми.

Едва минаваше шест сутринта. Толкова рано бяха отворени само закусвалните, супермаркетите и кафенетата. Започнах с един супермаркет с вход към Четирийсета улица и изход на Петнайсета. Прекарах вътре четирийсет и пет минути. Взех кошница и започнах да обикалям щандовете и да се преструвам, че избирам продукти. Правеше по-малко впечатление, отколкото ако само обикалях, без кошница. Не ми се искаше някой бдителен мениджър да повика охраната. Измислих си версията, че имам наблизо апартамент и пазарувам, за да напълня хладилника с продукти за цели два дни. Кафе, разбира се. Плюс смес за палачинки, яйца, бекон, хляб, масло, мармелад, салам, парче сирене. Когато се отегчих и кошницата натежа, я оставил край един щанд, където нямаше хора, и се измъкнах от магазина.

Следващата спирка беше закусвалня на четири пресечки в северна посока. Тръгнах по десния тротоар с гръб към трафика. В закусвалнята хапнах палачинки с бекон и яйца, купени и пригответи от някой друг. Това беше повече в мой стил. Прекарах там още четирийсет минути. После се преместих в едно френско кафене на половин пресечка. Още кафе. Кроасан. На съседния стол някой беше оставил „Ню Йорк Таймс“. Прочетох го от край до край. Нито дума за преследването. Нито дума за кампанията на Сансъм в раздела за вътрешни новини.

Последните два часа разделих на четири. От един супермаркет на ъгъла на Парк Авеню и Двайсет и втора улица отидох в дрогерия от

веригата „Дуейн Рийд“ отсреща и после в някаква аптека на Парк Авеню и Двайсет и трета. Наблюденията ми показваха, че нацията харчи повече за препарати за коса, отколкото за храна. В десет без двайсет и пет престанах да пазарувам, излязох навън в яркото утро и огледах дълго и внимателно мястото на срещата от началото на Двайсет и четвърта улица, която представлява сенчест анонимен каньон между две високи сгради. Не видях нищо обезпокоително. Никакви съмнителни автомобили, никакви паркирани бусове, никакви спортно облечени хора по двойки и тройки с жици в ушите.

Точно в десет влязох в Медисън Скуеър Парк.

Открих Тереза Лий и Джейкъб Марк един до друг на пейка близо до алеята за кучета. Изглеждаха отпочинали, но нервни и стресирани — всеки по свой начин. Вероятно си имаха причини. Бяха двама от може би стоте работници, които седяха кратко на слънце. Паркът е правоъгълник от дървета, морави и алеи. Нещо като малък оазис, дълъг две пресечки и широк една, с ограда, заобиколен от четири страни с гъмжащи от хора тротоари. Парковете са подходящо място за конспиративни срещи. Повечето ловци отвличат вниманието си по движещи се мишени. Повечето вярват, че бегълците се движат непрекъснато. Трима души сред сто, които седят спокойно сред водовъртежите на града наоколо, привличат по-малко внимание от трима души, които си пробиват път сред тълпите по улицата.

Не е перфектно, но рисъкът е приемлив.

Огледах се още веднъж и седнах до Лий. Тя ми подаде вестник. Един от таблоидите, които бях виждал. Заглавието с „ИЗДИРВАТ СЕ“.

— Пише, че сме застреляли трима агенти — каза тя.

— Застреляхме четирима — поправих я. — Не забравяй лаборанта.

— От това тук излиза, че сме стреляли с истинско оръжие. И че онези са умрели.

— Нали трябва да си продават вестника?

— Загазили сме.

— Това вече го знаем. Не са ни нужни журналисти, за да ни го кажат.

— Дохърти отново се свърза с мен. Цяла нощ е изпращал съобщения, докато телефонът е бил изключен.

Тя се надигна от пейката и извади някакви сгънати листове от задния джоб на панталона си. Три жълти бланки за писма от хотела, сгънати на четири.

Учудих се.

— Водила си си записи?

— Съобщенията бяха дълги. Не исках телефонът да стои включен, ако се наложи да прочета нещо втори път.

— Добре. Какво знаем?

— Колегите от Седемнайсето управление са проверили граничните пунктове. Стандартна процедура при тежко престъпление. Четирима мъже са напуснали страната три часа след вероятното време на убийствата. През летище „Кенеди“. Колегите ги наричат „вероятни извършители“. Изглежда правдоподобно.

Кимнах.

— Колегите ти от Седемнайсето са прави — казах. — Лайла Хот ми каза същото.

— Срещал си се с нея?

— Обади ми се.

— Как?

— Взех от Леонид още един телефон. Откриха ме с негово приятелче. Не стана точно така, както го исках, но все пак установихме някакъв ограничен контакт.

— Тя призна ли?

— В определена степен.

— Добре. Къде е тя в момента?

— Не знам точно. Струва ми се, че е някъде на изток от Пето Авеню и на юг от Петдесет и девета улица.

— Защо мислиш така?

— Използва „Четири сезона“ за фасада. Защо ѝ е да пътува дълго?

— В Куинс е била изгорена кола, взета под наем. Колегите смятат, че четиридесета са я използвали, за да се доберат до Манхатън. После са я зарязали и са стигнали до летището с онзи влак, който се движи по естакадата.

Кимнах отново.

— Лайла каза, че колата, която са използвали, вече не съществува.

— Ето го най-важното обаче — продължи Лий. — Четиридесета не са излетели за Лондон, Украйна или Русия. Отправили са се към Таджикистан. Не и с директен полет.

— Къде е това?

— Не знаеш ли?

— Тези нови държави ме объркват.

— Таджикистан е до Афганистан. Имат обща граница. Както и с Пакистан.

— До Пакистан има директни полети.

— Точно така. Излиза, че четиридесета са или от Таджикистан, или от Афганистан. Ако не искаш да бие много на очи, че отиваш в Афганистан, първо отиваш в Таджикистан и после пресичаш границата с пикап. Пътищата са лоши, но и Кабул не е далеч.

— Добре.

— И още нещо. В Министерството на вътрешната сигурност имат инструкция за действие. Нещо като компютърен алгоритъм. Могат да проследяват групи хора по сходство на маршрутите и резервациите. Оказва се, че четиридесета са влезли в страната преди три месеца от Таджикистан заедно с други хора, включително две жени с паспорти от Туркменистан. Едната била на шейсет, другата — на двайсет и шест. Минали заедно паспортния контрол и заявили, че са майка и дъщеря. Агентите от министерството са готови да се закълнат, че паспортите са истински.

— Добре.

— Значи Хот не са украинки. Всичко, което са ни казали, е лъжа.

Разсъждавахме върху това мълчаливо в продължение на двайсет дълги секунди. Припомних си всичко, което Лайла ми беше казала, и го изтрих от паметта си, едно по едно. Все едно вземаш папки от чекмедже, прелистваш ги и после ги хвърляш на боклука.

— Видях паспортите им в „Четири сезона“ — казах. — Заприличаха ми на украински.

— Били са фалшиви — отбелязва Лий. — Иначе щяха да ги използват на границата.

— Лайла има сини очи — казах.

— Забелязах — кимна Лий.

— Къде точно е Туркменистан?

— И той е до Афганистан. Имат по-дълга обща граница. Афганистан граничи с Иран, Туркменистан, Узбекистан, Таджикистан и Пакистан. По часовниковата стрелка, като започнем от Залива.

— Беше по-лесно, когато всичките бяха Съветски съюз.

— Не и ако трябваше да живееш там.

— Туркменистан и Афганистан близки ли са в етническо отношение?

— Вероятно. Границите там са съвсем произволни. Отразяват исторически случаености. Важните разделения в региона са между племената. Линиите по картата нямат нищо общо с това.

— Ти май знаеш доста за региона?

— Нюйоркската полиция знае за региона повече от ЦРУ. Налага ни се. Имаме там свои хора. Разузнаването ни е по-добро, отколкото на всички останали.

— Може ли човек от Афганистан да получи паспорт от Туркменистан?

— Като се премести там ли?

— Като поиска помощ и му окажат помощ.

— От етнически симпатизанти ли?

Кимнах.

— Може би под масата.

— Защо питаш?

— Някои афганистанци имат светлосини очи. Особено жените.

Някакъв странен ген.

— Мислиш, че двете Хот са от Афганистан?

— Знаеха страшно много за конфликта със Съветите.

Подробностите бяха съвсем точни, макар и леко украсени.

— Може да са чели книги.

— Не. Познават усещанията. Атмосферата. Например старите шинели. Тези подробности не са широко известни. Това е вътрешна информация. Публично се твърдеше, че Червената армия е отлично оборудвана поради очевидни причини. Нашата пропаганда твърдеше същото за тях, по също толкова очевидни причини. Но не беше истина.

Червената армия се разпадаше. Много от онова, което чух от Лайла, ми прилича на автентична информация от първоизточника.

— Е, и?

— Светлана може наистина да се е сражавала там. Само че на другата страна.

Лий се замисли за миг.

— Мислиш, че са жени от някое афганистанско племе?

— Ако Светлана наистина се е сражавала, и то не за Съветския съюз, значи трябва да са такива.

Лий отново се замисли.

— И в такъв случай Светлана е разказала всичко от обратната страна. Всичко е било обърнато. Включително и зверствата.

— Да — съгласих се. — Не ги е преживяла. Извършвала ги е.

Мълчахме още двайсет секунди. Не преставах да оглеждам парка. *Виж, но и гледай, чуй, но и слушай. Колкото по-активно участваш, толкова по-дълго ще оцелееш.* Нищо обаче не скочи срещу мен. Не се случваше нищо неочеквано. Хората идваха и си отиваха, разхождаха кучета по алеята, пред сергия за сандвичи се образуваше опашка. Беше рано, но всеки час от деня и нощта е нечие време за обяд. Зависи кога започва денят. Лий преглеждаше бележките си. Джейкъб Марк беше забол очи в земята, но погледът му беше фокусиран някъде дълбоко под повърхността. Най-накрая той се наведе напред, обърна глава настрани и ме погледна. Помислих си: *Ето, започна се.* Големият въпрос. Гърбицата на пътя.

— Когато Лайла Хот ти се обади, спомена ли Питър? — попита той.

Кимнах.

— Тя е жената, която го е взела от бара.

— Защо е отделила цели четири часа за това?

— Занаят. За да се забавлява. Защото е могла да си го позволи.

— Къде е той сега?

— Тя ми каза, че бил тук, в града.

— Добре ли е?

— Не ми каза.

— Ти мислиш ли, че е добре?

Не отговорих.

— Отговори ми, Ричър — настоя той.

— Не — казах.

— „Не“ означава „няма да ти отговоря“ ли?

— Не, не мисля, че той е добре.

— Но може и да е?

— Може и да греша.

— Какво точно ти каза тя?

— Аз ѝ казах, че не се страхувам от нея, а тя ми каза, че и Питър Молина ѝ е казал така. Попитах я дали той е добре, а тя ми нареди да отида при нея, за да проверя.

— Значи може да е добре.

— Възможно е. Мисля обаче, че трябва да си реалист.

— За кое? Защо им е на две жени от афганистанско племе да се занимават с Питър?

— За да се доберат до Сюзан, разбира се.

— За какво? Предполага се, че Пентагонът помага на Афганистан.

— Ако Светлана е афганистанка и се е сражавала, значи е от муджахидините — обясних аз. — Когато руснаците се изтеглиха, муджахидините не се върнаха на село, за да се занимават с козите си. Продължиха напред. Някои от тях станаха талибани, други се присъединиха към „Ал Кайда“.

58

— Трябва да съобщя в полицията за Питър — каза Джейкъб Марк.

Беше почти станал от пейката, преди да протегна ръка зад гърба на Тереза Лий и да сложа ръка на рамото му.

— Помисли пак — опитах се да го убедя аз.

— Какво има да мисля? Племенникът ми е отвлечен. Той е заложник. Онази жена е признала.

— Помисли какво биха направили ченгетата. Веднага ще се обадят на федералните. Федералните ще те арестуват начаса и ще забравят за Питър, защото в момента пържат по-едра риба.

— Длъжен съм да опитам.

— Питър е мъртъв, Джейк. Съжалявам, но трябва да приемеш фактите.

— Все още има някакъв шанс.

— Значи най-бързият начин да го спасим е да открием Лайла. И можем да го направим по-бързо от ченгетата.

— Мислиш ли?

— Виж само какви ги вършат. Изпуснаха я веднъж, после допуснаха да се измъкнем от кафеза. Не бих ги изпратил дори да ми потърсят книга от библиотеката.

— Как, по дяволите, ще я намерим сами?

Погледнах Тереза Лий.

— Говори ли със Сансъм?

Тя сви рамене, като че ли имаше добра и лоша новина.

— Говорих с него набързо. Каза, че може би ще дойде тук лично и че ще се обади допълнително, за да каже кога и къде. Обясних му, че не може да го направи, защото държа телефона изключен, а той заяви, че ще се свърже с Дохърти, а аз да се обадя на него, за да получа подробностите. Така и направих, но Дохърти не отговори на обажданията ми. Опитах се да го открия през централата, но диспечерът ми каза, че Дохърти не можел да се обади.

- Какво означава това?
— Според мен, че току-що е бил арестуван.

Това променяше всичко. Дадох си сметка още преди Лий да го изрече на глас. Подаде ми сгънатите листове с бележките. Взех ги, като че ли поемах щафетата. Трябаше да продължа напред, колкото можех по-бързо. Тя излизаше от пистата — бягането ѝ приключваше.

— Разбиращ, нали? — попита тя. — Сега трябва да се предам. Той е мой партньор. Не мога да го оставя да се оправя сам с подобно безумие.

— А ти мислеше, че той ще те изостави, без да му мигне окото — отбелязах.

— Но не го направи. А аз си имам свои принципи.

— Няма да му помогнеш така.

— Може би. Но и няма да обърна гръб на партньора си.

— Просто напускаш терена. Не можеш да помогнеш на никого от арестантската килия. Отвън винаги е по-добре, отколкото отвътре.

— За теб е различно. Утре може да те няма. Аз не мога. Аз живея тук.

— Ами Сансъм? Трябват ми мястото и времето за срещата.

— Не разполагам с тази информация. А и с него трябва да внимаваш. По телефона звучеше странно. Не можах да разбера дали е ядосан или разтревожен. Трудно е да се каже на чия страна ще застане, ако дойде тук.

После Лий ми даде първия телефон на Леонид и зарядното устройство. Сложи длан на лакътя ми и го стисна съвсем кратко и леко. Нещо като заместител на прегръдка и пожелание за късмет. Веднага след това времененото ни тристрранно партньорство приключи. Джейкъб Марк скочи още преди Лий да се изправи.

— Дължа го на Питър — каза той. — Вярно е, че могат отново да ме затворят, но поне ще започнат да го търсят.

— И ние можем да го търсим.

— Нямаме ресурси.

Погледнах ги и попитах:

— Сигурни ли сте?

Бяха сигурни. Отдалечиха се от мен, излязоха от парка, застанаха на тротоара на Пето Авеню и се заозъртаха за полицейска кола, както правят хората, когато искат да спрат такси. Останах сам за минута, после се надигнах и тръгнах в обратната посока.

Следващата спирка бе някъде на изток от Пето Авеню и на юг от Петдесет и девета улица.

59

Медисън Скуеър Парк достига до южния край на Медисън Авеню, където е началото му — до Двайсет и трета улица. Медисън Авеню върви направо в продължение на 115 пресечки до моста, който води към Бронкс. По този начин може да се стигне до Янки Стейдиъм, макар че има и по-добри маршрути. Имах намерение да огледам поне една трета от дълбината му, до Петдесет и девета улица, която беше малко на север и запад оттам, където Лайла Хот беше казала, че не е — на Трето Авеню и Петдесет и шеста улица.

Можех да започна оттам, както и отвсякъде другаде.

Взех автобуса, бавно и тромаво превозно средство, което беше лош избор за беглец с безумен поглед, но идеално прикритие за мен. Трафикът беше натоварен и минахме покрай много ченгета в патрулни коли и пеша. Гледах ги през прозореца. Никой от тях не ми обърна внимание. Човекът в автобуса е почти невидим.

Престанах да съм невидим, когато слязох на Петдесет и девета улица. Тази търговска улица е посещавана от много туристи и заради това на всеки ъгъл има действаща успокоително двойка полицаи. Минах по една пряка до Пето Авеню и попаднах на редица сергии в началото на Сентръл Парк, от които си купих черна тениска с надпис „Ню Йорк Сити“, чифт слънчеви очила менте и черна бейзболна шапка с червена ябълка отпред. Преоблякох се в тоалетната на хотелско фоайе и се върнах на Медисън Авеню доста по-различен. Бяха минали четири часа, откакто дежурните в момента ченгета бяха разговаряли с шефовете си, а хората забравят доста за четири часа. Онова, което си спомняха, вероятно бе само „висок“ и „риза цвят каки“. Нямаше какво да направя с ръста си, но черният цвят на тениската ми може би щеше да ми помогне да се измъкна незабелязано. Плюс надписа на тениската, очилата и шапката, които ми придаваха вид на обикновен идиот от друг град.

Какъвто, общо взето, си бях. Нямах никаква по-конкретна представа какво да правя. Да откриеш скривалище е трудно. Да

откриеш скривалище в гъсто населен голям град е почти невъзможно. Просто обикалях случайни улици, като следвах някаква географска интуиция, която можеше и да е напълно погрешна, и се опитвах да стесня възможностите поне малко. *Хотел „Четири сезона“.* *Не до него, но в удобна близост.* Какво означаваше това? Две минути с кола? Пет минути пеша? В каква посока? Във всеки случай не на юг, помислих си. Не и от другата страна на Петдесет и седма улица, която е голяма градска артерия. Двупосочна с шест ленти. Винаги натоварена. В микрографията на Манхатън Петдесет и седма улица е като река Мисисипи. Препятствие. Граница. Много по-примамливо бе човек да се измъкне в северна посока към по-спокойните и тъмни квартали.

Гледах трафика и си мислех — не може да е на две минути с кола. Шофирането означава липса на контрол, липса на гъвкавост, бавене, еднопосочни улици, проблеми с паркирането, превозни средства, които потенциално биха могли да бъдат запомнени, регистрационни номера, които могат да бъдат идентифицирани и проследени.

Ходенето пеша в града е много по-удобно от шофирането, независимо кой си.

Тръгнах по Петдесет и осма улица и отидох до задния вход на хотела. Беше не по-малко представителен от парадния вход. Навсякъде имаше месинг и камък, знамена и униформени носачи, и портиери с цилиндри. Край бордюра чакаше дълга опашка от лимузини: линкълн, мерцедес, майбах, ролс-ройс. Продукти на автомобилната индустрия за повече от милион долара, паркирани на около трийсет метра разстояние. Имаше и вход за доставки със сива ролетна врата.

Застанах до пиколото с гръб към входа на хотела. Накъде бих тръгнал? На отсрещната страна на улицата имаше непрекъсната редица от високи постройки. Бяха предимно жилищни сгради, а партерните етажи бяха наети от престижни фирми. Точно отсреща имаше художествена галерия. Промуших се между две никелиирани брони, прекосих улицата и разгледах някои от картините на витрината. После се обърнах и погледнах назад.

Вляво от хотела, от страната, която е по-близо до Парк Авеню, нямаше нищо интересно.

После погледнах надясно към фасадите от страната на Медисън Авеню и ми хрумна друга идея.

Самият хотел беше построен неотдавна с безумен бюджет. Съседните сгради изглеждаха тихи, скъпи и солидни, някои бяха стари, други нови. В западния край на улицата обаче забелязах три стари сгради една до друга. Бяха тесни, с единични фасади, пететажни, тухлени, обрулени от времето, с олющена и изкъртена мазилка на петна, доста западнали. Мръсни прозорци, изкривени дограми, плоски покриви с бурени, прорасли в корнизите, стари железни противопожарни стълби, спускащи се на зигзаг от горните четири етажа. Трите сгради приличаха на три прогнили зъба в ослепителна усмивка. На приземния етаж на едната имаше стар, неработещ ресторант. В другата се помещаваше железарски магазин. И третата имаше помещение за магазин, но то беше изоставено толкова отдавна, че вече не личеше какво е било. Всяка от сградите беше с тесен вход, сбутан дискретно до търговската част. До две от вратите се виждаха множество звънци, което значеше, че има апартаменти. До вратата до стария ресторант имаше само един звънец, което означаваше, че четирите етажа са заети от един-единствен наемател.

Лайла Хот не беше украинска милиардерка от Лондон, което означаваше, че каквато и да беше, тя си имаше бюджет. Несъмнено щедър, след като можеше да си позволи да наема апартаменти в „Четири сезона“, но не и неограничен. Къщите в Манхатън могат да се купят минимум за двайсет и няколко милиона долара. Наемите достигат десетки хиляди.

Беше много по-лесно да се постигне нужната дискретност в сгради със смесено предназначение като тези пред мен. Вероятно имаха и други преимущества. Нямаха портиер, липсваха и прекалено много любопитни погледи. Плюс може би фактът, че в сграда, в която има ресторант или магазин, поне теоретично, се правят доставки по всяко време на денонощието. Хората идват и си отиват, без изобщо да привличат вниманието.

Отдалечих се малко по-нататък по улицата и застанах на тротоара, срещу трите стари сгради. Загледах се в тях. По тротоара се точеше безкрайна река от хора. Слязох от бордюра, за да не преча. На ъгъла на Медисън Авеню и Петдесет и седма улица, доста далеч от мен, бяха застанали две ченгета. На петдесет метра по диагонал. Не

гледаха в моята посока. Пак се обърнах към сградите и повторих предположенията си мислено. Влакът по линия № 6 на Петдесет и девета и Лексингтън Авеню беше близо. Хотел „Четири сезона“ беше близо. Трето Авеню и Петдесет и шеста улица не бяха близо. *Това не е близо до мен.* Анонимността е гарантирана. Разходите са ограничени. Пет срещу пет. Перфектно. Реших, че търся място точно като старите сгради пред мен, намиращо се във ветрилообразен сектор с радиус от пет минути пеша на изток или запад от задния вход на хотела. Не на север, защото Сюзан Марк щеше да остави колата си в средата на града и да слезе от метрото на Шейсет и осма улица. Не на юг, защото Петдесет и седма улица беше психологическа бариера. Не и на никакво съвсем различно място, защото бяха използвали „Четири сезона“ за прикритие. Ако мястото беше друго, щяха да отидат в друг хотел. В Ню Йорк има предостатъчно подобни впечатляващи заведения.

Безупречна логика. Може би твърде безупречна. Ограничаваща, най-малкото. Защото, ако не се откажех от предположението, че Сюзан Марк би слязла от метрото на Петдесет и девета улица и би направила опит да се приближи от север и че Петдесет и седма улица е концептуално препятствие от юг, значи районът, който търсех, беше точно тук, на Петдесет и осма улица. Повечето пресечки в средата на Манхатън могат да бъдат минати пеша за не повече от пет минути, а това означаваше, че радиус от пет минути пеша от задния вход на хотела би завършил или на проката, на която се намирах, или на съседната на изток между Парк Авеню и Лексингтън Авеню. А и западнали сгради със смесено предназначение тук са рядкост. Големите пари отдавна са ги прогонили. Беше напълно възможно сградите пред мен да са последните останали в целия район.

Поради което беше напълно възможно в момента да се намирах пред скривалището на Лайла Хот.

Напълно възможно, но много малко вероятно. Вярвам в късмета както всички, но не съм безумен.

Вярвам и в логиката може би повече, отколкото останалите, а именно логиката ме беше довела дотук. Премислих всичко още веднъж и най-накрая си повярвах.

Заради един допълнителен фактор.

Същата логика беше довела тук и някой друг.

Спрингфийлд пристъпи до мен и попита:

— Мислиш ли?

60

Спрингфийлд беше със същия костюм, с който го бях видял преди. Сив, от фина вълна, с лек блясък. Беше изпомачкан, като че ли бе спал с него. Което можеше и да е истина.

— Мислиш ли, че това е мястото? — попита той.

Не отговорих. Трябваше много внимателно да огледам наоколо. Видях стотици хора и десетки коли. Не забелязах обаче нищо тревожно. Спрингфийлд беше сам.

Обърнах се.

— Мислиш ли, че е това? — повтори въпроса си Спрингфийлд.

— Къде е Сансьм? — попитах в отговор.

— Ще си остане у дома.

— Защо?

— Положението е много сериозно, а аз съм по-добър от него.

Кимнах. Според общоприетото мнение сержантите са по-добри от офицерите. И обикновено е така. Аз поне бях доволен от моите подчинени — някога вършеха много добра работа за мен.

— Каква е сделката тогава? — попитах.

— Каква сделка?

— Между мен и теб.

— Нямаме сделка — отговори. — Още не.

— А ще имаме ли?

— Може би трябва да поговорим.

— Къде?

— Ти кажи.

Той сви рамене. Което беше добър знак. Означаваше, че ако в непосредствено бъдеще се предвиждаха капан или засада, щяха да бъдат импровизирани и следователно нямаше да са оптимално ефективни. Може би щях дори да успея да ги предвиждам.

— Добре ли познаваш града? — попитах го.

— Справям се.

— Тогава свий два пъти вляво и иди на Източна петдесет и седма улица, номер петдесет и седем. Аз ще дойда десет минути след теб. Ще се видим вътре.

— Какво има там?

— Можем да пием кафе.

— Добре — кимна той.

Погледна още веднъж към сградата със стария ресторант на приземния етаж, после прекоси улицата диагонално и сви вляво по Медисън Авеню. Аз тръгнах в обратната посока и отидох до задния вход на хотела. Задният вход на „Четири сезона“ беше на Петдесет и осма улица. Сградата се простираше на две преки, което означаваше, че парадният вход е на Петдесет и седма улица. По-точно на номер петдесет и седем, Източна петдесет и седма улица. Щях да съм вътре около четири минути преди Спрингфийлд. Щях да разбера, ако е довел със себе си екип. Щях да видя дали преди него или с него, или след него влиза някой. Влязох във фоайето отзад, свалих си шапката и очилата, застанах в един тих ъгъл и зачаках.

Спрингфийлд дойде сам навреме, тоест четири минути по-късно. Те не биха му стигнали, за да разположи хора по улицата или да води разговори. Вероятно не биха му стигнали и за обаждане по мобилен телефон. Повечето хора забавят крачка или спират, докато набират номера и говорят.

До вратата стоеше мъж в официално облекло. Черен фрак, сребриста вратовръзка. Не беше нито пиколо, нито портиер. Сигурно беше някакъв посрещач, макар че титлата му вероятно звучеше доста по-гръмко. Тръгна към Спрингфийлд, който го изгледа така, че той се дръпна, сякаш някой му зашлели плесница. Такава беше физиономията на моя човек.

Спрингфийлд спря във фоайето, ориентира се и тръгна към чайната, в която бях разговарял с Лайла Хот. Останах в ъгъла си и продължих да наблюдавам вратата към улицата. Не се появи подкрепление. Отпред не спряха никакви невзрачни автомобили. Изчаках десет минути плюс още две за всеки случай. Нищо особено не се случи, освен обикновеното движение за скъп нюйоркски хотел.

Идваха богати хора и си отиваха богати хора. Бедни хора се суетяха наоколо и изпълняваха поръчките на богатите хора.

Влязох в чайната и заварих Спрингфийлд седнал на същия стол, на който беше седяла Лайла Хот. Дойде същият достолепен възрастен сервитор. Спрингфийлд си поръча минерална вода. Аз поисках кафе. Сервиторът кимна едва забележимо и се отдалечи.

Спрингфийлд заговори:

— Срещал си се с двете Хот тук два пъти — започна Спрингфийлд.

— Точно на тази маса само веднъж.

— Технически погледнато, това си е проблем. Контактът с тези жени по какъвто и да било начин може да бъде класифициран като тежко престъпление.

— Защото?

— Защото така пише в Патриотичния закон.

— Кои са двете Хот?

— Бягането през релсите на метрото също е престъпление. На теория само за него можеш да получиш пет години в щатски затвор. Така ми казаха.

— Освен това надупчих четирима федерални агенти със стрелички.

— На никого не му пука за тях.

— Кои са двете Хот?

— Не мога да предложа информация.

— Защо тогава сме тук?

— Ако ни помогнеш, ще ти помогнем и ние.

— Как бихте могли да ми помогнете?

— Можем да се погрижим престъпленията ти да изчезнат.

— А как бих могъл да ви помогна аз?

— Можеш да ни помогнеш да намерим онова, което сме загубили.

— Флаш паметта ли?

Спрингфийлд кимна. Сервиторът се върна с поднос. Минерална вода и кафе. Постави нещата внимателно на масата и се отдалечи.

— Не знам къде е флаш паметта — казах.

— Сигурен съм, че не знаеш. Но ти беше много близо до Сюзан Марк. Напуснала е Пентагона с тази памет, а тя не е нито в дома й,

нито в колата ѝ или там, където е ходила. Надяваме се да си видял нещо. Може за теб да не означава нищо особено, а за нас да е важно.

- Видях я как се застреля. Това е всичко.
- Трябва да е имало и още нещо.
- Шефът на щаба ви също беше във влака. Какво е видял той?
- Нищо.
- Какво е имало на онази памет?
- Не мога да предложа информация.
- Тогава не мога да ви помогна.
- Защо искаш да знаеш?
- Най-малкото — отговорих — за да добия поне малка представа за неприятностите, в които се каня да се забъркам.
- В такъв случай трябва да си зададеш един въпрос.
- Какъв въпрос?
- Онзи, който още не си задал, а е трябвало, и то още в самото начало. Ключовия въпрос, тъпако!
- Какво е това? Викторина? Сержанти срещу офицери?
- Тази битка приключи отдавна.

Така че се върнах към самото начало, за да открия въпроса, който изобщо не си бях задавал. Началото беше влак по линия №6 и пътник номер четири от дясната страна на вагона — бяла жена, сама на седалката за осем души. Над четирийсет, обикновена, с черна коса, черни дрехи, черна чанта. Сюзан Марк, американска гражданка, бивша съпруга, майка, сестра, осиновена, жителка на Анандейл, щата Вирджиния.

Сюзан Марк, цивилен служител в Пентагона.

— Какво точно работеше тя? — попитах.

61

Спрингфийлд отпи голяма гълтка вода, после се усмихна леко и отбеляза:

- Бавно, но все пак стигна до целта в крайна сметка.
- Е, какво работеше тя?
- Беше системен администратор с отговорности за определен обем информационни технологии.
- Не знам какво означава това.
- Означава, че е знаела определен брой главни пароли за компютрите.
- Кои компютри?
- Не важните. Не е можела да изстрелява ракети или нещо такова. Очевидно обаче е имала достъп до файловете с кадровите досиета. И до някои от архивите.
- Но не архивите на „Делта Форс“, нали? Те са в Северна Каролина, във Форт Браг. Не са в Пентагона.
- Компютрите в наши дни са свързани в мрежа. Сега всичко е навсякъде и никъде.
- И тя е имала достъп?
- Човешка грешка.
- Какво?
- До някаква степен е имало човешка грешка.
- До някаква степен?
- Има много системни администратори. Те имат едни и същи проблеми. Помагат си един на друг. Имат си собствен чат и собствен форум. Изглежда, е имало дефектен програмен код, заради който индивидуалните пароли не са били толкова невидими, колкото би трябвало.

Получило се е изтичане. Мисля, че са знаели за всичко това, но им е харесвало да е така. По този начин можеш да помогнеш на колегата си с минимум усложнения. Дори и кодът да е бил коректен, вероятно са щели да го променят.

Спомних си какво бе казал Джейкъб Марк — че сестра му е разбирала от компютри.

— Значи е имала достъп до архивите на „Делта Форс“? — казах. Спрингфийлд само кимна.

— Ти и Сансьм обаче сте напуснали пет години преди мен. Тогава нищо не беше компютъризирано. Най-малко архивите.

— Времената се менят — обясни той. — Американската армия, каквато я познаваме, е на деветдесет години. За това време се е натрупала планина боклуци. Ръждясали стари оръжия, донесени като сувенир от дядовците ни, плени зnamена и униформи, които мухляват някъде... продължавай да изброяваш. И буквально хиляди и хиляди тонове хартия. Може би милиони тонове. Което си е практически проблем. Опасност от пожар, мишки, складови площи...

— Е?

— Почистват къщичката поне от десет години. Предметите или се предават на музеите, или се унищожават, документите се сканират и се качват на компютри.

Кимнах.

— Значи Сюзан Марк е копирала информация.

— Нещо повече — каза Спрингфийлд. — Копирала е данните на друг носител, после е унищожила оригинала.

— И външният носител е въпросната флаш памет, така ли?

— И не знаем къде е — кимна Спрингфийлд.

— Защо да е тя?

— Защото отговаря на условията. Съответната част от архива е проследена по медалите. Кадровиците съхраняват документацията за медалите. Както предположи ти. Сюзан е била системен администратор. И е била уязвима чрез сина си.

— А защо е изтрила оригинала?

— Не знам.

— Така само е увеличила риска.

— Значително.

— Какъв е бил документът?

— Не мога да предложа информация.

— Кога е бил изровен от склада с кутиите и сканиран?

— Малко преди три месеца. Процесът е бавен. Започнали са преди десет години, а са стигнали само до началото на осемдесетте.

— Кой върши тази работа?
— Има специализиран персонал.
— От който изтича информация. Двете Хот са дошли тук почти веднага.

- Очевидно.
- Знаете ли кой е бил?
- Предприемат се стъпки.
- Какъв е бил документът?
- Не мога да предложа информация.
- Но е бил голям файл.
- Достатъчно голям.
- И двете жени го искат.
- Мисля, че това е ясно.
- Защо го искат?
- Не мога да предложа информация.
- Често го повтаряш.
- Често се налага да го повтарям.
- Кои са те?

Той само се усмихна и направи неопределен жест с ръка — *ето, пак. Не мога да предложа информация.* Страхотен отговор за сержант. Пет думи, от които четвъртата е най-значима.

— Можеш да ми задаваш въпроси — казах. — Аз ще предлагам отговори. Ти можеш да ги коментираш.

- Кои според теб са двете жени? — попита той.
- Мисля, че са афганистанки.
- Продължавай — каза той.
- Не беше кой знае какъв коментар.
- Продължавай.
- Вероятно симпатизират на талибаните или на „Ал Кайда“ или са техни агенти или последователки.

Никаква реакция.

— „Ал Кайда“ — продължих. — Талибаните предимно си стоят у дома.

- Продължавай.
- Агенти — уточних.

Никаква реакция.

- Лидери?

— Продължавай.
— „Ал Кайда“ използва жени за лидери?
— Използват каквото им върши работа.
— Не изглежда правдоподобно.
— Точно това искат да си мислим. Искат да търсим мъже, които не съществуват.

Не казах нищо.

— Продължавай — подкани ме Спрингфийлд.
— Добре. Жената, която нарича себе си Светлана, се е сражавала заедно с муджахидините и е знаела, че сте пленили карабината „ВАЛ“ от Григори Хот. Използвали са името и историята му, за да предизвикат съчувствие тук.

— Защо?

— Защото „Ал Кайда“ иска документални доказателства за нещата, каквито и да са те, които сте правили вие онази нощ.

— Продължавай.

— Заради които Сансъм е получил големия медал. Значи трябва да са изглеждали доста добре навремето, когато са се случили. Сега обаче се притеснявате да не бъдат разкрити. Допускам, че вече няма да изглеждат толкова добре.

— Продължавай.

— Сансъм се чувства зле, но и правителството е изцапало гашите, така че проблемът е и личен, и политически.

— Продължавай.

— Ти получи ли медал онази нощ?

— Медал за изключителна служба.

— Който се връчва от министъра на от branата.

Спрингфийлд кимна.

— Скъпа играчка за нищо и никакъв сержант.

— Значи пътуването е било повече политическо, отколкото военно?

— Очевидно. Официално по онова време не бяхме във война с никого.

— Нали знаете, че двете жени са убили четирима души, а вероятно и сина на Сюзан Марк?

— Не го знаем. Само го подозирате.

— Тогава защо не ги приберете?

— Аз охранявам конгресмен. Не мога да прибирам никого.

— Федералните биха могли.

— Федералните работят по мистериозни начини. Изглежда, смятат двете жени за първокласни вражески бойци, които са важна мишена и са много опасни, но в момента бездействат.

— Което означава?

— Което означава, че в момента ще има повече полза, ако бъдат оставени на спокойствие.

— Което на практика пък означава, че не могат да ги открият.

— Разбира се.

— Ти доволен ли си от подобно положение?

— Флаш паметта не е у тях. Иначе нямаше да продължават да я търсят. При това положение ми е все едно.

— Мисля, че не трябва да ти е все едно.

— Вярвах ли, че се крият там... Където беше застанал?

— На тази пресечка или на следващата.

— Мисля, че е тази — каза той. — Агентите са претърсили апартамента им в хотела, докато ги е нямало.

— Лайла ми каза.

— Имали са пликове с покупки. За камуфлаж. За да не предизвикват подозрение.

— Видях ги.

— Два от „Бергдорф Гудмън“ и два от „Тифани“. Магазините са близо един до друг и са на около една пресечка от старите сгради. Ако базата им беше на изток от Парк Авеню, щяха да отидат в „Блумингдейлс“. Защото всъщност изобщо не са пазарували. Просто са искали в апартамента им да има аксесоари за заблуда.

— Добра идея — казах.

— Престани да търсиш двете жени — нареди Спрингфийлд.

— Изведнъж се разтревожи за мен ли?

— Можеш да загубиш по два начина. Те ще си мислят, каквото си мислим и ние, а именно, че дори и паметта да не е у теб, някак си знаеш къде се е дянала. Но те могат да бъдат доста по-зловещи и убедителни от нас.

— И?

— Могат да ти кажат какво има на нея. В такъв случай от наша гледна точка ще се превърнеш в пасив.

— Толкова ли е лошо?

— Не се срамувам. Майор Сансъм обаче ще бъде злепоставен.

— Също и Съединените щати.

— Да, също.

Дойде сервитьорът и се поинтересува дали се нуждаем от още нещо. Спрингфийлд кимна утвърдително и повтори поръчката. Това означаваше, че разговорът не е приключи.

— Разкажи ми точно какво се случи в метрото — подкани ме той.

— Защо ти не отиде там вместо шефа на щаба? Струва ми се, че работата бе по-подходяща за теб.

— Стана много бързо. Бях в Тексас със Сансъм за набиране на средства. Нямахме време за нормална реакция.

— Защо федералните не изпратиха някого в метрото?

— Изпратиха. Имаха двама души там. Две жени под прикритие, взети назаем от ФБР. Специални агенти Родригес и Мбеле. Ти си нахълтал във вагона случайно и си се возил с тях през цялото време.

— Бяха добри — отбелязах. Наистина бяха. Жената с латиноамерикански черти, дребна, уморена, изпотена, с увисналата на китката торба от супермаркета. Жената от Западна Африка с шарената рокля. — Бяха много добри. А откъде всички вие разбрахте на кой влак ще се качи Сюзан Марк?

— Не сме разбрали — каза Спрингфийлд. — Операцията беше мащабна. Голяма бъркотия. Знаехме, че тя е с кола, така че оставихме хора да чакат при тунелите. Идеята беше да я проследим оттам до крайната ѝ цел.

— А защо не я арестувахте още на стъпалата на Пентагона?

— Имаше кратък спор. Надделяха федералните. Искаха с един удар да разбият цялата верига. И може би щяха да успеят.

— Ако аз не бях прецакал работата.

— Ти го каза.

— Флаш паметта не беше у нея, така че никаква верига нямаше да бъде разбита.

— Излязла е от Пентагона с нея, но не е била нито в къщата ѝ, нито в колата ѝ.

— Сигурен ли си?

— Къщата ѝ беше обърната наопаки, а аз бих могъл да гълтна най-голямото парченце от колата ѝ, останало след претърсването.

— Добре ли претърсиха вагона на влака?

— Вагон номер 7622 все още е в депото на Двеста и седма улица.

Казват, че ще е нужен поне месец, докато отново го слобоят.

— Какво, по дяволите, имаше в онази памет?

Спрингфийлд не отговори.

Един от чуждите телефони в джоба ми завибрира.

62

Извадих и трите телефона от джоба си и ги оставих на масата. Единият се пълзгаше по плата и жужеше. Енергична вибрация. В прозорчето пишеше „Скрит номер“. Отворих капачето и доближих телефона до ухото си.

— Да?

— Още ли си в Ню Йорк? — попита Лайла Хот.

— Да — отвърнах.

— Близо ли си до „Четири сезона“?

— Не много.

— Тогава иди там. Оставила съм нещо за теб на receptionията.

— Кога? — попитах.

Линията прекъсна.

Погледнах Спрингфийлд и му казах:

— Чакай тук.

Измъкнах се навън към фоайето. Не видях някой да се оттегля към изхода. Всичко беше спокойно. Посрещачът с фрака се мотаеше безцелно. Отидох до receptionията, казах името си и попитах дали за мен е оставено нещо. След минута в ръцете си държах пощенски плик. Името ми беше написано отпред с дебели черни букви. В горния ляв ъгъл, където се пише адресът на подателя, беше написано името на Лайла Хот. Попитах мъжа на receptionията кога са го донесли. Отговори, че преди повече от час.

— Видя ли кой го донесе? — попитах.

— Беше чужденец.

— Познаваш ли го?

— Не, сър.

Пликтът беше подплатен, около дванайсет на двайсет и пет сантиметра. Беше лек. Вътре имаше нещо твърдо. Кръгло, може би десетина сантиметра в диаметър. Занесох го на масата и отново седнах при Спрингфийлд.

— От Лайла Хот ли е? — попита той.

Кимнах.

- Може да е пълен със спори на антракс — каза той.
- Повече ми прилича на компютърен диск — възразих.
- С какво?
- Може би афганистанска фолк музика.
- Надявам се да не е — каза той. — Слушал съм я много пъти, и то отблизо.

- Искаш ли да изчакам, преди да го отворя? — попитах.
- Какво да изчакаш?
- Да се отдалечиш на безопасно разстояние.
- Ще поема риска.

Разкъсах плика и го тръснах. Отвътре изпадна само един диск и издрънча върху масата.

- Сиди — отбелязах.
- Всъщност е дивиди — уточни Спрингфийлд.
- Дискът не беше фабричен. Беше марка „Memorex“.
- Думите „Гледай това“ бяха изписани с черен маркер. Същият почерк, както и на плика. Същият маркер. Вероятно почеркът на Лайла Хот и маркерът на Лайла Хот.

— Нямам дивиди плeyer — казах.

- Тогава не го гледай.
- Мисля, че трябва.
- Какво се случи в метрото?
- Не знам.
- Можеш да гледаш диска на компютър. Хората гледат филми на лаптопите си по време на полет.

- Нямам компютър.
- В хотелите има.
- Не искам да оставам тук.
- В града има и други хотели.
- Ти къде си отседнал?
- В „Шератън“. Където бяхме преди.

Спрингфийлд плати сметката с платинена кредитна карта и отидохме пеша от „Четири сезона“ до „Шератън“. За втори път правех това пътешествие. Отне ни същото време. Оживени тротоари, хора,

които се разхождат бавно в горещината. Беше един часът по обяд и много горещо. През цялото време наблюдавах ченгетата, което също не улесни напредъка ни. В крайна сметка обаче стигнахме. Плазменият екран във фоайето показваше цял списък мероприятия. Залата беше ангажирана от някаква търговска асоциация. Имаше нещо общо с кабелната телевизия, а това ми напомни за канала „Нешънъл Джиографик“ и упоената горила.

Спрингфийлд отвори вратата на бизнес центъра с картата от стаята си. Не влезе вътре с мен. Каза ми, че ще ме почака във фоайето и се отдалечи. Три от четирите компютъра бяха заети. Две жени и един мъж, и тримата в черни костюми, и тримата с черни куфарчета, отворени върху масите и пълни с книжа. Седнах на свободното място и се опитах да измисля как се гледа дивиди на компютър. Открих процеп, който изглеждаше годен за целта. Мушнах диска в него и след временна съпротива моторчето зажужа и издърпа диска от ръката ми.

В продължение на пет секунди не се случи нищо особено. Само някакво леко потракване. После се появи голям екран. Беше празен, но вния край бяха нарисувани бутони като на дивиди плейър. Възпроизвеждане, пауза, бързо напред, бързо назад, прескачане. Помръднах мишката и стрелката се превърна в заоблена ръчичка, когато премина над бутоните.

Телефонът в джоба ми завибрира.

63

Извадих апарата и отворих капачето. Озърнах се наоколо. Тримата ми временни колеги бяха твърде заети с работата си. Едната жена разглеждаше на екрана си шарена графика. Колони с ярки цветове, някои високи, други ниски. Мъжът преглеждаше пощата си. Другата жена пишеше трескаво.

Допрях телефона до ухото си.

— Да?

— Получи ли го? — попита Лайла Хот.

— Да — отговорих.

— Гледа ли го?

— Не.

— Мисля, че трябва да го видиш.

— Защо?

— С образователна цел.

Погледнах пак хората в помещението и попитах:

— Има ли звук?

— Не, това е ням филм. За съжаление. Със звук щеше да е много по-добре.

Замълчах.

— Къде си? — попита.

— В хотелски бизнес център.

— В „Четири сезона“?

— Не.

— Има ли компютри в този бизнес център?

— Да.

— Нали знаеш, че можеш да гледаш дивиди и на компютър?

— Казаха ми.

— Някой друг може ли да види екрана?

Не отговорих.

— Пусни го. Аз ще остана на телефона. Ще коментирам. Все едно е специално издание.

Замълчах.

— Като режисьорски груб монтаж — добави тя и се засмя леко.

Размърдах мишката и поставих ръчичката над бутона за възпроизвеждане.

Щракнах мишката.

Машината изтрака пак и на екрана се появиха две изкривени хоризонтални линии. Проблеснаха два пъти, а после картина се успокoi и видях широкоъгълна снимка на открито пространство. Беше нощ. Камерата беше стабилна. Реших, че е сложена на висок статив. Мястото беше осветено с пронизващи халогенни прожектори, които не се виждаха на екрана. Цветовете бяха груби. Определено беше някъде в чужбина. Гола кафеникова земя. Камънак и една голяма скала. Скалата беше плоска, по-голяма от двойно легло. В нея бяха забити и циментирани четири железни халки. По една във всеки ъгъл.

За халките беше завързан гол мъж. Нисък, слаб и жилест. Имаше маслинена кожа и черна брада. Може би на трийсет години. Проснат по гръб, под формата на X. Камерата беше поставена на около метър от краката му. В горния край на кадъра главата му се люшкаше наляво и надясно. Очите му бяха затворени. Устата му беше отворена. Жилите на врата му бяха изпъкнали като въжета.

Крещеше, но не можех да го чуя.

Филмът беше ням.

Лайла Хот заговори в ухoto ми.

— Какво виждаш? — попита ме тя.

— Мъж върху скала — отговорих.

— Продължавай да гледаш.

— Кой е той?

— *Беше* шофьор на такси, който помагаше на американски журналист.

Обективът бе поставен под ъгъл от около четирийсет и пет градуса. Краката на шофьора изглеждаха големи, а главата — малка. Нещастникът се мяташе и се мъчеше да се отскубне. Вдигаше глава и я удряше в скалата. Искаше да се нокаутира сам. Или да се самоубие. Не му проработи късметът. Слаба фигура се появи в горния край на кадъра и мушна под главата на шофьора сгънато парче плат. Фигурата беше на Лайла Хот. Без никакво съмнение. Разделителната способност

на записа не беше кой знае колко голяма, но нямаше как да събъркам.
Косата, очите, движенията бяха нейните.

Парчето плат вероятно беше кърпа.

— Току-що те видях — казах аз.

— С подложката ли? Необходима е, за да се избегне самонараняване. А и така главата застава под ъгъл. Изкушават се да гледат.

— Да гледат какво?

— Почакай. Ще видиш.

Огледах се наоколо. Тримата ми временни колеги продължаваха да работят. Бяха изцяло погълнати от задачите си.

На екрана не се слуши нищо близо двайсет секунди. Шофьорът на такси виеше — без звук. След това от едната страна в кадър се появи Светлана Хот. Също нямаше как да не я позная. Безформеното тяло, правата стоманеносива коса.

Тя държеше в ръката си нож. Пропълзя нагоре по скалата и клекна до завързания. Погледна към обектива на камерата и остана така известно време. Не беше суета. Преценяваше ъгъла, опитваше се да не закрива гледката. Зае позиция между лявата ръка и тялото на шофьора.

Той гледаше ножа в ръката ѝ.

Светлана се наведе леко напред и опря върха на ножа в точка по средата между слабините и пъпа. Натисна. Мъжът се сгърчи страховито. Силна струя кръв бликна от прореза. Изглеждаше черна на това осветление. Човекът крещеше непрекъснато. Виждах как устните му изричат думи. *Не! Моля!* Те не могат да се събъркат, независимо от езика.

— Къде стана това? — попита.

— Близо до Кабул — отвърна Лайла Хот.

Светлана придвижи ножа нагоре към пъпа. След остирието оставаше кървава дира. Тя продължаваше да реже като хирург или касапин — небрежно, умело и уверено. Беше го правила много пъти. Остирието стигна до гръдената кост.

Светлана остави ножа настрани, после мушна показалец в разреза и го прокара от единия до другия край.

След това натисна, заби пръста си до първата става и продължи да го движи, като спираше от време на време.

Чух гласа на Лайла Хот:

- Проверява дали е срязала мускулната стена навсякъде.
- Как разбра? Не виждаш каквото виждам аз.
- Чувам дишането ти.

Светлана взе ножа отново и го прокара през местата, където пръстът ѝ беше спирал. Ловко преряза с остирието някакви съвсем дребни препятствия.

После се отдръпна.

Коремът на шофьора на такси беше отворен, като че ли някой беше дръпнал цип. Дългият прав разрез леко зееше. Мускулната стена беше срязана и вече не можеше да задържа налягането отвътре.

Светлана пак се наведе. Действаше с две ръце. Мушна длани в разреза, раздели кожата внимателно и започна да рови вътре. Ръцете ѝ потънаха до китките. Напрегна се и изправи рамене. Измъкна червата му. Представляваха блещукащо, лъскаво розово кълбо, голямо колкото мека футболна топка. Преплетени, висящи, мокри, изпускащи пара.

Светлана ги остави внимателно върху гърдите му.

После слезе от скалата и се измъкна от полезрението на камерата.

Немигащото око на обектива продължаваше да гледа втренчено.

Шофьорът на такси се взираше ужасено в собствените си вътрешности.

Лайла Хот поясни:

— Сега е само въпрос на време. Разрезът не ги убива. Не прекъсваме никакви важни кръвоносни съдове. Кървенето спира доста бързо. Смъртта настъпва вследствие на болката, шока и инфекцията. По-силните издържат и на трите. Смятаме, че те умират от хипотермия. Ясно е, че вътрешната им температура не може да се поддържа. Зависи от времето. Рекордът ни е осемнайсет часа. Някои твърдят, че са виждали човек да издържи цели два дни, но аз не вярвам.

— Ти си откачена, знаеш ли?

— И Питър Молина каза същото.

— Видял е това, така ли?

— Той също е на записа. Продължавай да гледаш. Можеш да превъртиш напред, ако искаш. А и без звук не е кой знае колко забавно.

Пак огледах стаята. Трима души, потънали в работа. Сложих ръчичката върху бутона за бързо пренавиване и щракнах. Картината се задвижи бързо. Главата на шофьора на такси се движеше напред и назад в малка подскачаща дъга.

— Обикновено не го правим само с един човек — каза Лайла Хот. — По-добре е, ако има последователност. Вторият чака, докато първият умре. Така ужасът нараства. Трябва да ги видиш как се молят предният да остане жив още минута. Той обаче умира и прожекторите се преместват върху следващия. Тогава получават инфаркт. Ако са предразположени, разбира се. Невинаги обаче можем да организираме поредица на живо. И правим запис, за да се получи по-добро внущение.

Прииска ми се да ѝ кажа, че е побъркана, но не го направих, защото пак щеше да ми каже за Питър Молина.

— Продължавай да гледаш — нареди Лайла Хот.

Картината продължи напред. Ръцете и краката на шофьора на такси се тресяха в конвулсии. Странни движения при удвоената скорост. Главата му се люшкаше наляво и надясно.

— Питър Молина видя всичко — продължи Лайла Хот. — Искаше му се този мъж да издържи. Което е странно, защото той умря преди месеци. Такъв е ефектът. Както ти казах, видеозаписът е доста приличен.

— Ти си отвратителна — казах ѝ. — Освен това и си труп. Знаеш ли го? Все едно току-що си стъпила на пътното платно. Камионът още не те е бълснал, но и това ще стане.

— Ти ли си камионът?

— Позна.

— Радвам се. Продължавай да гледаш.

Щракнах бутона за бързо превъртане, после пак и пак.

Картината се ускори четири пъти по-бързо от нормалното, после осем, после шестнайсет и трийсет и два. Времето полетя напред. Час. Деветдесет минути. Картината стана напълно статична. Шофьорът на такси престана да се движи. Лежа дълго време така, после Лайла Хот се появи в кадър.

Натиснах бутона за възпроизвеждане, за да се върна към нормалната скорост. Лайла се наведе към врата на шофьора и потърси пулса му. Вдигна глава и се усмихна щастливо.

На камерата.

На мен.

А по телефона попита:

— Свърши ли вече?

— Да — отвърнах.

— Разочарова ни. Не издържа много дълго. Беше болен. Имаше паразити. Глисти. През цялото време се виждаше как се гърчат в червата му. Отвратително. Предполагам, че и те са умрели. Паразитите умират, ако умре гостоприемникът им.

— Както ще умреш и ти.

— Всички ние ще умрем, Ричър. Въпросът е как и кога.

Мъжът зад гърба ми стана и тръгна към вратата. Опитах се да закрия екрана с тяло. Не мисля, че успях. Той ме изгледа особено и излезе от стаята.

Или може би беше чул края на разговора ми по телефона.

— Продължавай — чух гласа на Лайла в ухото си.

Пак щракнах върху бутона за бързо превъртане. Известно време виждах мъртвия шофьор на такси край Кабул, после картината изчезна и се появиха смущения. И започна нов епизод. Върнах на нормална скорост. Някакъв интериор. Същата ярка светлина. Не можеше да се каже дали е ден или нощ. Не можеше да се разбере къде е. Може би някакво мазе. Подът и стените, изглежда, бяха боядисани в бяло. Имаше голяма каменна плоча като маса. По-малка от скалата в Афганистан. Правоъгълна, направена с определена цел. Може да е била част от стара кухня.

За плочата беше завързан много едър млад мъж.

Беше на половината на моята възраст и поне с двайсет процента по-едър от мен.

Сто и петдесет килограма мускули, беше казал Джейкъб Марк.

Ще отиде да играе в Националната лига.

— Видя ли го? — попита Лайла Хот.

— Видях го.

Беше гол. Много бял на светлината. И много различен от шофьора на такси в Кабул. Бяла кожа, разбъркана руса коса. Без брада. Движеше се обаче по същия начин. Главата му се мяташе напред и назад, крещеше някакви думи. *Не!* и *Моля!* са разбирами на всички езици. А тези бяха на английски. Можех да разчета движението на

устните съвсем лесно. Дори добивах представа за тона. Преди всичко смайване. Тонът на човек, който е разбрал, че някаква празна заплаха или жестока шега се е оказала безмилостна реалност.

— Няма да го гледам — казах.

— Трябва — настоя Лайла Хот. — Иначе няма да си сигурен.

Може да сме го пуснали.

— Кога стана?

— Поставихме краен срок и го спазихме.

Замълчах.

— Гледай.

— Не.

— Но аз искам да гледаш — каза тя. — Трябва да го видиш.

Въпрос на последователност. Защото мисля, че ти ще си следващият.

— Помисли още веднъж.

— Гледай.

Гледах. *Иначе няма да си сигурен. Може да сме го пуснали.*

Не го бяха пуснали.

64

Затворих телефона, прибрах диска в джоба си, влязох в тоалетната във фоайето и повърнах. Не толкова заради кадрите. Виждал съм и по-лошо. Заради гнева, яда и безсилието. Разяждящите емоции кипяха в мен и трябваше да намерят отдушник. Изплакнах устата си, наплисках лице, пих малко вода от чешмата и останах за миг пред огледалото.

После изпразних джобовете си. Задържах паспорта, банковата карта, картата за метрото и визитната картичка на Тереза Лий от нюйоркската полиция. Запазих и четката за зъби. Запазих телефона, който звънеше. Другите два изхвърлих в кошчето заедно със зарядното устройство, визитката на четиримата мъртвци и бележките на Тереза Лий.

Изхвърлих и диска.

И флаш паметта, която купих от „Рейдио Шак“ заедно с розовото калъфче.

Вече нямаше да ми е нужна примамка.

Така пречистен, отидох да проверя дали Спрингфийлд е още там.

Той седеше в лоби бара, с гръб към един прав ъгъл. Беше спокойен, но наблюдаваше всичко. Веднага се познаваше, че е от Специалните части. Видя ме. Седнах до него.

— Фолк музика ли беше? — попита той.

— Да — отговорих. — Беше фолк музика.

— На дивиди?

— Имаше и малко танци.

— Не ти вярвам. Много си пребледнял. Афганистанските фолклорни танци са доста лоши, но не чак толкова.

— Двама души — казах. — Срязаха коремите им и извадиха червата им.

— На живо? Пред камерата?

— И после те бяха мъртви пред камерата.

— Звук?

- Без звук.
- Кои са били те?
- Единият е бил шофьор на такси от Кабул. Другият е синът на Сюзан Марк.
- В Кабул не се возя на такси. Предпочитам свой собствен транспорт. Лошо е обаче за университета. Трудно се намира добър защитник. Проверих го. Казват, че бил страхотен.
- Вече не е.
- Двете жени появяват ли се на записа?
- Кимнах.
- Равносилно е на самопризнание.
- Няма значение. Ясно им е, че ще ги убием, каквото и да стане. Има ли значение за какво точно ще ги убием?
- За мен има.
- Време е да поумнееш, Ричър. Затова са ти изпратили диска. Искат да побеснееш и да те засмучат. Не могат да те открият. Затова искат ти да ги откриеш.
- Ще ги открия.
- Бъдещите ти планове са си твоя работа. Нужно е обаче да внимаваш. Трябва да разбереш. Това е тактиката им от двеста години насам. Ето защо извършват зверствата си съвсем близо до бойната линия. Искат да предизвикат изпращане на спасителни групи. Или да провокират атаки за отмъщение. Искат безкраен приток от пленници. Питай британците. Или руснаци.
- Ще се погрижа.
- Сигурен съм, че ще опиташи. Но няма да ходиш никъде, преди да приключим с теб във връзка със случилото се в метрото.
- Вашият човек видя онова, което видях и аз.
- В твой интерес е да ни помогнеш.
- Засега не е. Засега чувам само обещания.
- Когато получим флаш паметта, всички обвинения ще отпаднат.
- Не е достатъчно.
- Искаш го в писмен вид ли?
- Не. Искам обвиненията да отпаднат сега. Трябва ми някаква свобода на действие. Не мога непрекъснато да се озвъртам за ченгета.
- Свобода за какво действие?

- Знаеш за какво.
- Добре, ще направя каквото мога.
- Не е достатъчно.
- Не мога да ти дам гаранции. Мога само да опитам.
- Какви са шансовете да успееш?
- Никакви. Сансъм обаче може и да успее.
- Упълномощен ли си да говориш от негово име?
- Ще трябва да му се обадя.
- Кажи му да няма повече глупости. Вече преминахме тази фаза.
- Добре.
- Говори с него и за Тереза Лий и Джейкъб Марк. И за Дохърти. Искам и тримата да имат чисти досиета.
- Добре.
- Джейкъб Марк ще има нужда от психиатър. Особено ако види записи.
- Няма да го види.
- Искам обаче да се погрижат за него. Както и за бившия съпруг. Молина.
- Добре.
- Още две неща — добавих.
- Доста се пазариш за човек, който няма какво да предложи.
- От Министерството на вътрешната сигурност са установили, че двете жени са пристигнали от Таджикистан с хората си. Преди три месеца. Благодарение на някакъв компютърен алгоритъм. Искам да знам колко души са били в групата.
- За да прецениш противника ли?
- Точно така.
- И?
- Искам да се срещна отново със Сансъм.
- Защо?
- За да ми каже какво съдържа флаш паметта.
- Няма да стане.
- Тогава няма да я получи. Ще я задържа и ще видя сам.
- Какво?
- Чу ме.
- Наистина ли паметта е у теб?

— Не. Но знам къде е.

65

— Къде е? — попита Спрингфийлд.

— Не мога да предложа информация — отговорих.

— Лъжеш.

Поклатих глава.

— Не и този път.

— Сигурен ли си? Можеш ли да ни заведеш там?

— Мога да те заведа на пет метра от мястото. Останалото зависи от теб.

— Защо? Скрита ли е? В банков сейф? В къща?

— Нито едно от трите.

— Къде е тогава?

— Обади се на Сансъм — казах. — И уреди среща.

Спрингфийлд допи остатъка от водата си. Сервитьорът дойде със сметката. Спрингфийлд му плати с платинената карта, както плати и в „Четири сезона“. Реших, че е добър знак. Говореше за позитивна динамика, така че реших да пробвам късмета си още малко.

— Ще ми вземеш ли стая? — попитах.

— Защо?

— Защото, докато Сансъм ме махне от списъка на най-издирваните престъпници, ще мине време. А съм уморен. Не съм спал цяла нощ. Искам да подремна.

След десет минути бяхме на висок етаж в стая с огромно легло. Приятно място, но незадоволително в тактическо отношение. Както при всички хотелски стаи на високите етажи, прозорецът не ми вършеше работа и заради това имаше само един изход. Видях, че Спрингфийлд мисли същото. Смяташе, че само някой побъркан може да се настани в подобна стая.

— Мога ли да ти имам доверие? — попитах аз.

— Да — отговори Спрингфийлд.

- Докажи го.
- Как?
- Дай ми пистолета си.
- Нямам оръжие.
- Подобни отговори не помагат за изграждане на доверието.
- Защо ти е?
- Знаеш защо. За да мога да се защитя, ако доведеш до вратата ми хора, които не би трябвало.
- Няма.
- Дай ми някаква гаранция.

Той замълча и остана неподвижен. Знаех, че по-скоро би забил игла в окото си, отколкото да даде оръжието си, но след известен размисъл той бръкна под сакото и извади деветмилиметров щаер от кобур отзад на колана си. Оръжието се използваше от специалните части през осемдесетте години на XX век. Обърна го с ръкохватката напред и ми го подаде. Беше добро оръжие, доста употребявано, но и добре поддържано. Имаше осемнайсет патрона в пълнителя и един в цевта.

— Благодаря ти — кимнах.

Той не каза нищо и излезе от стаята. Заключих вратата след него и окачих веригата, после подпрях дръжката със стол. Изпразних джобовете си на нощното шкафче. Сложих дрехите си под матрака, за да се изгладят. Взех горещ, продължителен душ.

После легнах да спя с пистолета на Спрингфийлд под възглавницата.

Четири часа по-късно ме събуди чукане на вратата. Мразя да гледам през шпионки на хотелски врати. Твърде опасно е. Ако някой дебне отвън, трябва само да изчака шпионката да потъмнее и да стреля в нея. Дори и .22 калибър със заглушител би бил смъртоносен. Няма нищо съществено между очната ябълка и мозъка. На стената до вратата обаче имаше голямо огледало — вероятно за последна проверка на външния вид, преди да излезеш. Взех кърпа от банята, увих я около кръста си и извадих пистолета изпод възглавницата. Дръпнах стола и открехнах вратата, колкото позволяваше веригата. Отдръпнах се и погледнах в огледалото.

Спрингфийлд и Сансъм.

Отворът беше тесен, образът в огледалото беше обърнат, а осветлението в коридора беше слабо, но въпреки това ги познах веднага. Бяха сами, доколкото успях да видя. И щяха да останат сами, освен ако не водеха със себе си повече от деветнайсет души. Щаерът няма предпазител. Първият изстрел изисква много силно натискане на спусъка, което има двойно действие. След това има още осемнайсет изстрела. Обрах хлабината на спусъка и откачих веригата от вратата.

Бяха сами.

Влязоха — първо Сансъм, после Спрингфийлд. Сансъм изглеждаше точно както и първия път, когато го видях. Загорял от слънцето, богат, властен, енергичен и харизматичен. Беше с тъмносин костюм, бяла риза и червена вратовръзка и изглеждаше свеж като краставичка. Взе стола, с който подпирах вратата, върна го до масата в стаята и седна. Спрингфийлд затвори вратата и окачи отново веригата. Задържах пистолета. Вдигнах с една ръка матрака и измъкнах дрехите си.

— Две минути — казах. — Говорете си двамата.

Облякох се в банята и се върнах. Сансъм попита:

— Наистина ли знаеш къде е флаш паметта?

— Да — отговорих. — Наистина знам.

— Защо искаш да разбереш какво има на нея?

— Защото искам да разбера доколко е злопоставящо.

— Не искаш да ме видиш в Сената ли?

— Не ме интересува как прекарваш времето си. Любопитен съм, това е.

— Защо не ми кажеш къде е още сега? — попита той.

— Защото първо трябва да направя нещо друго. И си ми нужен, за да махнеш ченгетата от пътя ми, докато го правя. Така че трябва да съм в състояние да поддържам интереса ти към тази задача.

— Възможно е да ме мамиш.

— Възможно е, но не е така.

Той замълча.

— А защо изобщо искаш да си в Сената? — попитах.

— А защо не?

— Бил си добър войник, а сега си по-богат от Господ. Защо не отидеш да живееш на плажа?

— Това е начин да следя резултата. Сигурен съм, че и ти си имаш начин да следиш резултата.

Кимнах.

— Сравнявам броя на отговорите, които получавам, с броя на въпросите, които задавам.

— И какъв е общият резултат досега?

— Средно за живота ми близо сто процента.

— Защо изобщо са тези въпроси? Ако знаеш къде е паметта, просто иди и я вземи.

— Не мога.

— Защо?

— Защото ще са нужни повече ресурси, отколкото бих могъл да мобилизiram.

— Къде е?

Не отговорих.

— Тук, в Ню Йорк, ли е?

Не отговорих.

— На сигурно място ли е? — попита той.

— На достатъчно сигурно място.

— Мога ли да ти имам доверие?

— Много хора ми имат доверие.

— И?

— Мисля, че повечето от тях с готовност биха ми дали препоръка в това отношение.

— А останалите?

— Не можеш да угодиш на всички.

— Прегледах служебното ти досие.

— Вече ми го каза.

— Не е еднозначно.

— Полагах всички усилия. Имам обаче собствени възгледи.

— Защо напусна?

— Отегчих се. А ти?

— Остарях.

— Какво има на паметта?

Той не отговори. Спрингфийлд стоеше безмълвно до шкафа за телевизора, по-близо до вратата, отколкото до прозореца. Реших, че е просто по навик. Прост рефлекс. Така беше невидим за потенциален

външен снайперист и същевременно достатъчно близо до вратата, за да обезвреди всеки натрапник, дръзнал да я отвори. Наученото не се забравя. Особено наученото в „Делта Форс“. Пристъпих към него и му върнах пистолета. Той го взе и мълчаливо го прибра в кобура си.

— Кажи ми какво успя да научиш досега — продължи Сансьм.

— Летели сте от Форт Брат до Турция, после до Оман. Вероятно след това и до Индия. После Пакистан и северозападната граница.

Той кимна, без да каже нищо. Вероятно си припомняше пътуването. Транспортни самолети, хеликоптери, камиони, дълги километри пеша.

Много, много отдавна.

— После Афганистан — казах аз.

— Продължавай — подкани ме той.

— Вероятно сте останали известно време в полите на Абас Гар и сте се насочили на юг и запад по протежение на долината Каренгал, може би на триста метра над нея.

— Продължавай.

— Натъкнали сте се на Григори Хот, взели сте карабината му и сте го пуснали.

— Продължавай.

— После сте продължили до мястото, където ви е било наредено да отидете.

Той кимна.

— Това е всичко, което знам засега — казах.

— Къде беше през март 1983-та? — попита той.

— В Уест Пойнт.

— Коя беше голямата новина?

— Че Червената армия се опитва да спре кръвозагубата.

Той отново кимна.

— Беше безумна кампания. Никой никога не е успял да победи племената по северозападната граница. През цялата история. Освен това можеха да се поучат от нашия опит във Виетнам. Има неща, които просто не могат да бъдат направени. Онова беше месомелачка, пусната на бавни обороти. Все едно птици да те кълват, докато умреш. Очевидно ние бяхме доволни.

— Помагахме — отбелязах аз.

— Разбира се. Давахме на муджахидините всичко, което искаха. Безплатно.

— Както през Втората световна война.

— По-лошо — отбеляза Сансъм. — Тогава сме помагали на банкрутирали приятели. Муджахидините не бяха банкрутирали. Напротив. Имаха най-различни причудливи племенни съюзи, които стигаха чак до Саудитска Арабия. На практика муджахидините имаха повече пари от нас.

— И?

— Когато свикнеш да даваш на хората всичко, което поискат, става много трудно да спреш.

— Какво още искаха?

— Признание — обясни той. — Уважение. Зачитане. Почтително отношение. Трудно може да се опише точно.

— И така, каква беше мисията ви?

— Можем ли да ти имаме доверие?

— Искате ли си файла?

— Да.

— Каква беше мисията?

— Отидохме да се срещнем с най-големия бос на муджахидините. С подаръци. Най-различни дрънкулки от президента Рейгън. Бяхме негови лични пратеници. Получихме инструктаж в Белия дом. Казаха ни да целуваме задници при всяка появил се възможност.

— И? Направихте ли го?

— И още как.

— Било е преди двайсет и пет години.

— Какво от това?

— На кого му пука в наши дни? Подробност от историята. На всичкото отгоре свърши работа. Това беше краят на комунизма.

— Но не и краят на муджахидините. Те останаха по местата си.

— Знам — казах. — Превърнаха се в талибани и „Ал Кайда“. Но и това е подробност. Гласоподавателите от Северна Каролина няма да си спомнят историята. Повечето от тях не помнят какво са закусвали.

— Зависи — въздъхна Сансъм.

— От какво?

— Ще разпознаят едно име.

— Какво име?

— Войната се водеше в Коренгал. Мястото не беше голямо, но тъкмо там Червената армия намери края си. Муджахидините се справяха много добре и заради това местният им лидер беше наистина на голяма почит. Изгряваща звезда. Изпратиха ни да се срещнем с него. И се срещнахме.

— И му целувахте задника?

— По всички възможни начини.

— Кой беше той?

— Доста впечатляваща личност. Млад, висок, приятен на вид, много интелигентен и всеотдаен. С отлични контакти. Произхождаше от семейство на милиардер в Саудитска Арабия. Баща му беше приятел с вицепрезидентата на Рейгън. Синът му обаче беше революционер. Изостави лесния живот, за да се бори за кауза.

— Кой беше той?

— Осама бин Ладен.

66

Настъпи продължително мълчание. Чувах само приглушения шум на града зад прозореца и съскането на въздуха в отдушника в банята. Спрингфийлд изостави позицията си до шкафа и седна на леглото.

— Хората ще разпознаят доста лесно името — заключих аз.
— Гадно е — каза Сансъм.
— Така е — съгласих се.
— Разкажи ми.
— Добре, но файлът е голям — отбелязах.
— Какво от това?
— Значи е много дълъг доклад. Всички сме чели армейски доклади.

— Е?

— Те са много сухи.

Което си беше самата истина. Пистолетът на Спрингфийлд например. Армията го беше тествала. Беше чудо на инженерството. Не само работеше точно както трябва, но работеше и точно както не трябва. Имаше сложна газова възвратна система, което означава, че може да се зареди с некачествени, стари или зле сглобени патрони и пак да стреля. Повечето пистолети имат проблем с различното налягане на газовете. Или се раздуват от прекалено високо налягане, или не зареждат автоматично при твърде ниско налягане. Щаерът обаче действа безотказно. Точно затова го обичаха от „Делта Форс“. Много често момчетата пътуваха на места, където няма никаква логистика, и се налагаше да ползват каквито местни боеприпаси успееха да намерят. Щаерът е чудесно оръжие.

В доклада на армията беше наречен *технически приемаше*.

— Може да не са те споменали по име — обадих се аз. — Може и *него* да не са споменали по име. Може всичко да е било изписано с инициали. Човек от „Делта Форс“ и местен командир, заровени в триста страници географски наименования и препратки към карти.

Сансъм не каза нищо.

Спрингфийлд извърна лице.

— Що за птица беше той? — попитах.

— Виждаш ли!? — възкликна Сансъм. — Точно за това говоря.

Сега целият ми живот е без значение, защото съм онзи, който е целувал задника на Осама бин Ладен. Всички ще си спомнят единствено този факт.

— Добре, но що за птица беше той?

— Зловеща фигура. Определено искаше да убива руснаци. Което в началото ни радваше, но после разбрахме, че е решен да убива всеки, който не е като него. Беше страшен. Беше психопат. Миришеше лошо. Онзи уикенд беше ужасен. През цялото време ме побиваха тръпки.

— Били сте там целия уикенд?

— Почетни гости. Само дето не беше съвсем така. Аргантният кучи син през цялото време се надуваше. Изнасяше ни лекции по стратегия и тактика. Обясняваше ни как щял да победи във Виетнам. Трябваше да се преструваме на впечатлени.

— Какви подаръци му занесохте?

— Не знам какви бяха. Бяха опаковани. Той не ги отвори. Захвърли ги в един ъгъл. Беше му все едно. Както казват по сватбите — присъствието ви е достатъчен подарък. Мислеше, че доказва нещо на света и че самият Сатана коленичи пред него. На няколко пъти едва не повърнах. Не само заради храната.

— Хранили сте се с него?

— Живеехме в палатката му.

— В доклада вероятно са я нарекли „щаб“. Езикът сигурно е неутрален. Няма да се споменава целуването на задници. На триста скучни страници се описват планираната и проведена среща и нищо повече. Хората ще умрат от отегчение още преди да си стигнал до средата на Атлантическия океан. Защо се тревожиши толкова?

— Политиката е гадно нещо. Помощта. Тъй като Бин Ладен не харчеше пари от личното си богатство, излиза, че ние сме го субсидирали. Че едва ли не сме му плащали.

— Вината не е твоя. Такава е била политиката на Белия Дом — Бил ли е наказан някой морски капитан, задето е транспортирал помощи за руснаците през Втората световна война? А и руснаците престанаха да бъдат наши приятели.

Сансъм мълчеше.

— Това са само думи на хартия — продължих. — Няма да им обърнат внимание. Хората не четат.

— Файльт е голям — обади се Сансъм.

— Колкото по-голям, толкова по-дълбоко ще са заровени компрометиращите абзаци. И ще е ясно за кое време става дума. Струва ми се, че тогава дори името му се пишеше различно. С „У“. Усама. Вероятно го споменават като „УБЛ“. Може би хората дори няма да забележат. Можеш да кажеш, че е съвсем друг човек.

— Сигурен ли си, че знаеш къде е флаш паметта?

— Сигурен съм.

— Защото звучиш така, сякаш не си сигурен. Говориш като човек, който се опитва да ме успокои, защото знаеш, че онова ще излезе наяве и ще го види целият свят.

— Знам къде е. Опитвам се да разбера защо си толкова напрегнат. Хората са преживявали и по-лоши неща.

— Използвал ли си някога компютър?

— Използвах днес.

— Кои файлове са големи?

— Не знам.

— Познай.

— Дългите документи?

— Грешка. Големите файлове имат голям брой пиксели.

— Пиксели?

Той не отговори.

— Добре — казах аз. — Разбрах. Не е доклад. Снимка е.

Стаята отново утихна. Градските звуци, свистенето на вентилацията. Сансъм стана и отиде в банята. Спрингфийлд се върна на предишната си позиция до шкафа за телевизора. Върху него имаше бутилки вода върху книжни салфетки, които обясняваха, че ако пияте вода, ще трябва да платите осем долара. Сансъм се върна от банята.

— Рейгън искаше снимката — каза той. — Отчасти защото беше сантиментален дъртак и отчасти защото беше мнителен дъртак. Искаше да се увери, че сме изпълнили заповедите му. Доколкото си спомням, на снимката стоя до Бин Ладен с най-мазната угодническа усмивка, на която съм способен.

— А аз съм от другата страна — добави Спрингфийлд.

— Бин Ладен разруши Близнаките. Атакува Пентагона. Най-гнусният терорист на света. Физиономията му е абсолютно разпознаваема. Не може да се събрка. Тази снимка ще ме унищожи като политик. Завинаги.

— Заради това ли я искат онези жени? — попитах.

Сансъм кимна.

— За да може „Ал Кайда“ да унизи мен, да унизи и Съединените щати покрай мен. Или в обратен ред.

Отидох до шкафа и взех бутилка вода. Отворих я и отпих жадна гълтка. Стаята беше наета с картата на Спрингфийлд, което означаваше, че плаща Сансъм, а Сансъм можеше да си позволи осем долара.

После се усмихнах леко.

— Това обяснява снимката в книгата ти и на стената в кабинета ти — казах. — Онази на Доналд Ръмсфелд със Саддам Хюсеин в Багдад.

— Да — кимна Сансъм.

— За всеки случай. За да покажеш, че и някой друг е направил съвсем същото. Като коз, скрит в буренака. Никой не знае, че е коз. Никой не знае дори, че е карта.

— Не е коз — възрази Сансъм. — Дори не прилича на коз. Повече прилича на гадна четворка спатия. Защото Бин Ладен е много по-противен, отколкото Саддам. Освен това Ръмсфелд не се е кандидатирал на никакви избори след онзи случай. На постовете, които заемаше по-късно, го назначаваха приятелите му. Нямаше друг начин. Никой нормален човек не би гласувал за него.

— Ти имаш ли приятели?

— Не много.

— Никой никога не е коментирал тази снимка на Ръмсфелд.

— Защото не се е кандидатирал на никакви избори. Само да беше припарил до някоя предизборна кампания, и тази снимка щеше да стане най-известната в света.

— Ти си по-свестен от Ръмсфелд.

— Не ме познаваш.

— Само предполагам.

— Добре, може би. Бин Ладен обаче е по-омразен от Саддам. И физиономията му е отрова. Дори не е нужно отдолу да има надпис. Там съм аз и се хиля мазно на най-зловещия човек на света, умилквам се като някакво пале. Хората фалшифицират такива снимки, когато правят черен пиар. А тази е съвсем истинска.

— Ще си я получиш.

— Кога?

— Какво стана с обвиненията срещу мен?

— Нещата вървят бавно.

— Но сигурно?

— Не особено.

— Има добри новини и лоши новини.

— Първо лошите.

— ФБР едва ли ще иска да играе по нашата свирка. А Министерството на от branата категорично няма да го направи.

— Онези тримата ли?

— Те са отстранени от случая. Очевидно са ранени. Единият бил със счупен нос, а другият имал рана на главата. Заменени са с други обаче. Министерството все още държи да стигне докрай.

— Би трябвало да са благодарни. Нужна им е цялата помощ, която могат да получат.

— Нещата не стоят така. Там има борба за територии.

— Каква е добрата новина?

— Смятаме, че нюйоркската полиция е готова да прояви повече разбиране за случилото се в метрото.

— Страхотно — казах. — Все едно да отмениш глоба за неправилно паркиране на сериен убиец.

Сансъм замълча.

— А Тереза Лий и Джейкъб Марк? Дохърти? — попитах аз.

— Вече са на работа. В досиетата им е вписана благодарност за оказване на помощ при специално разследване на Министерството на вътрешната сигурност.

— Значи с тях всичко е наред, но не и с мен?

— Те не са удряли никого. Не са наранили ничие его.

— Какво ще правиш с флаш паметта, когато я получиш?

— Ще се уверя, че е тя, ще я счупя, ще изгоря парчетата, ще смеля пепелта на прах и ще я пусна в осем различни тоалетни.

— Ами ако те помоля да не го правиш?

— Защо би постъпил така?

— Ще ти кажа по-късно.

Според гледната точка или бе късен следобед, или ранна вечер. Бях се събудил току-що, така че реших, че е време за закуска. Обадих се на румсървис и поръчах голямо плато. Струваше към петдесетина долара по цени на нюйоркския „Шератън“, плюс бакшиш, данъци и такси. Сансъм дори не мигна. Седеше на стола си, леко наведен напред, изнервен, изпълнен с безсилен гняв и нетърпение. Спрингфийлд беше много по-спокоен. Беше участвал в планинското пътешествие преди двайсет и пет години и беше споделил позора. *Понякога приятелите ни стават врагове, а враговете ни стават приятели.* Спрингфийлд обаче нямаше какво да губи. Нямаше цели, планове или амбиции. И си личеше. Сега беше точно такъв, какъвто и тогава — човек, който си гледа работата.

— Можеше ли да го убиеш? — попитах.

— Имаше охрана — отговори Сансъм. — Нещо като вътрешен кръг. Лоялността там стига до фанатизъм. Помисли за морските пехотинци и го умножи по хиляда. Взеха ни оръжията на сто метра от лагера. Нито за миг не ни оставиха сами с него. Винаги наоколо се

навъртха хора. Плюс деца и животни. Живееха като в каменната епоха.

— Беше клощав дългуч — обади се Спрингфийлд. — Бих могъл да му счупя тънкия врат по всяко време.

— Искаше ли ти се?

— И още как. Защото знаех. От самото начало. Трябваше да го направя, когато изгоря електрическата крушка. Като гризини в италиански ресторант. Така щеше да се получи по-добра снимка.

— Самоубийствена мисия — отбелязах аз.

— Но щеше да спаси живота на много хора по-късно.

— Както и ако Ръмсфелд беше пуснал един куршум на Саддам — добавих аз.

Момчето от румсървиса ми донесе храната. Аз накарах Сансъм да стане от стола, за да седна и да се нахраня на масата. Обадиха му се по телефона. После той потвърди, че от този момент не ме преследват за прегрешението в метрото. Вече не представлявах интерес за нюйоркската полиция. Обадиха му се обаче отново и той ми каза, че във ФБР още умуват и че нещата не изглеждат никак добре. Той се обади и потвърди, че шефовете от Министерството на от branата определено не искат да се откажат. Като кучета на кокал. Очевидно имах много проблеми на федерално ниво. Възпрепятстване на органите на правосъдието, нападение и побой, нараняване със смъртоносно оръжие.

— Точка по въпроса — добави Сансъм. — Ще трябва да се видя лично с министъра.

— Или с президента — добавих аз.

— Не мога да се обърна нито към единия, нито към другия. Дават си вид, че преследват активна клетка на „Ал Кайда“. Това не се оспорва в днешно време.

Политиката е минно поле. Лошо, ако го направиш, лошо и ако не го направиш.

— Добре — кимнах. — Стига ми да знам размерите на бойното поле.

— Битката не е твоя, строго погледнато.

— Джейкъб Марк ще се почувства по-добре, ако проява малко съчувствие.

— Правиш това за Джейкъб Марк? Федералните могат да му осигурят достатъчно съчувствие.

— Смяташ ли? Федералните не са стигнали доникъде. Колко време искаш да се влачат нещата?

— За Джейкъб Марк ли го правиш или за мен?

— Правя го за себе си.

— Ти нямаш интереси в тази игра.

— Обичам предизвикателствата.

— На този свят има много други предизвикателства.

— Засегнаха ме лично. Изпратиха ми онзи диск.

— Което е тактически ход. Ако реагираш, печелят те.

— Не, ако реагирам, губят те.

— Това не ти е Дивият запад.

— Тук си прав. Тук е плахият запад. Трябва да върнем часовника назад.

— Поне знаеш ли къде са?

Спрингфийлд ме погледна.

— Работя по една-две идеи — отвърнах.

— Все още ли имаш канал за комуникация?

— Не ми се е обаждала, откакто гледах диска.

— Искаш да кажеш, откакто те провокира.

— Мисля обаче, че ще ме потърси отново.

— Защо?

— Защото иска.

— Може да спечели тя. Една грешна стъпка и ставаш неин пленник. В края на краищата ще ѝ кажеш каквото иска да знае.

— Колко пъти си летял с редовни полети след единайсети септември? — попитах аз.

— Стотици — отвърна той.

— И се обзалагам, че всеки път в някое малко ъгълче на ума си се надявал на борда да се качат похитители, за да можеш да скочиш от мястото си и да им видиш сметката. Или да умреш.

Сансъм наклони глава и се усмихна тъжно. Виждах го да се усмихва за пръв път от много време.

— Прав си — каза. — Всеки път.

— Защо?

— За да защитя самолета.

— И за да се освободиш от гнева си. Да изгориш омразата. Аз бих се чувствал по същия начин. Обичах Близнаците. Обичах света такъв, какъвто беше. Преди. Нямам политически умения. Не съм дипломат, нито стратег. Познавам и слабостите си, и силните си страни. Което означава, че за човек като мен сблъсъкът с активна клетка на „Ал Кайда“ е като празник — все едно всичките ми рождени дни и Коледа, слети в едно.

— Ти си луд. Човек не прави такива неща сам.

— Каква е алтернативата?

— От Министерството на вътрешната сигурност в края на краищата ще ги открият. Ще съберат ресурси. Полиция, ФБР, командоси, оборудване, стотици хора.

— Огромна операция с множество различни компоненти.

— Но планирана внимателно.

— Участвал ли си някога в подобни операции?

— Да, един-два пъти.

— Какво ще кажеш за тях?

Сансъм замълча.

— Да си сам е винаги по-добре — казах.

— Може би невинаги — обади се Сансъм. — Проверихме компютърния алгоритъм на министерството. Двете жени са довели със себе си много хора.

— Колко?

— Деветнайсет души.

68

Приключи със закуската. Каната с кафе беше празна. Допих водата от бутилката за осем долара и я запратих към коша за боклук. Удари се в ръба с кух пластмасов звук, отскочи и се претърколи на мокета. Лош знак, ако си суеверен. Аз обаче не съм.

— Общо деветнайсет души — казах. — Четирима вече са напуснали страната, а двама се разхождат ранени, със счупени челюсти и лакти. На активна служба остават тринайсет.

— Счупени челюсти и лакти? Как ли е станало? — попита Сансъм.

— Бяха тръгнали да ме търсят. Може да са ненадминати в планините с гранатомети в ръце, но уличният бой, изглежда, не е стихията им.

— Ти ли си писал на челата им?

— На челото на единия. Защо?

— От спешното отделение на „Белвю“ са се обадили на ФБР. Двама неидентифицирани чужденци са били изхвърлени пред болницата след побой. На челото на единия е имало надпис.

— Това е наказание — казах. — Двете Хот са останали недоволни от резултатите им. Решили са да ги предадат, за да дадат урок на другите.

— Безмилостни са.

— Къде са двамата сега?

— Под охрана в болницата. Защото единият от тях вече е бил там след някакъв инцидент на Пенсилвания Стейшън. Не иска да каже каквото и да било. От ФБР се мъчат да разберат кой е той.

— Защо се бавят толкова? На челото му написах името на Лайла. Написах: „Лайла, обади се.“ Колко души с това име в момента представляват интерес за Бюрото?

Сансъм поклати глава.

— Не ги съди прекалено строго. Кожата с името е била одрана с нож.

Отидох до шкафа и отворих втората бутилка с вода за осем долара. Изпих гълтка. Приятен вкус. Не по-приятен обаче от водата за два долара. Или от чешмяната вода.

— Тринайсет души — отбелязах.

— Плюс двете жени — добави Спрингфийлд.

— Добре, петнайсет.

— Самоубийствена мисия.

— Всички ще умрем — възразих. — Въпросът е само как и кога.

— Не можем да ти помагаме активно — каза Сансъм. — Разбираш го, нали? Всичко ще приключи с минимум една и максимум петнайсет жертви по улиците на Ню Йорк. Не можем да сме част от подобно нещо. Не можем да се доближим и на милион километри.

— Заради политиката ли?

— Има много причини.

— Не искам помощ.

— Ти си абсолютен маниак.

— И те ще си го помислят.

— Кога смяташ да го направиш?

— Скоро. Няма смисъл да протакам.

— Разбира се, ако има само едно убийство, жертвата ще си ти. В такъв случай няма да знам къде да търся снимката си.

— Значи трябва да стискаш палци да успея.

— Отговорното действие от твоя страна би било да ми кажеш сега.

— Не, отговорното действие от моя страна би било да си намеря работа като шофьор на училищен автобус.

— Мога ли да ти имам доверие?

— Че ще оцелея ли?

— Че ще удържиш на думата си.

— Какво са те учили в офицерската школа?

— Че трябва да имаме доверие на братята офицери. Особено на братята офицери с еднакъв ранг.

— Ето това е.

— Всъщност не сме били „братя“ офицери. Били сме на съвсем различна служба.

— Така е. Аз се скъсвах от работа, а ти си летял по света и си целувал задниците на терористите. Дори не си получил Пурпурно сърце.

Той замълча.

— Шегувам се — казах. — Но по-добре се надявай да не съм първата жертва, защото иначе постоянно ще чуваш подобни слухове.

— Тогава ми кажи сега.

— Трябваш ми, за да ми пазиш гърба.

— Четох досието ти — каза той.

— Вече го чух.

— Получил си Пурпурно сърце, защото си бил при взривяването на онзи пикап в Бейрут. Казармите на морската пехота.

— Добре си го спомням.

— Получил си дълбок белег.

— Искаш ли да го видиш?

— Не. Но трябва да помниш, че не са го направили двете жени.

— Кой си ти? Моят психотерапевт?

— Не. Но то не прави думите ми по-малко достоверни.

— Не знам кой е направил онова в Бейрут. Вероятно никой не знае. Който и да е бил обаче, е събрат на Лайла и Светлана.

— Мотивиран си от желанието за мъст. И все още изпитваш чувство за вина за Сюзан Марк.

— Е?

— Може и да не си оптимално ефективен.

— Тревожиш се за мен ли?

— Тревожа се преди всичко за себе си. Искам снимката.

— Ще я имаш.

— Поне ми подскажи къде е.

— Знаеш колкото и аз. Аз се досетих. Ще се досетиш и ти.

— Бил си ченге, което изисква друг вид умения.

— Значи ще се позабавиш малко. Но не е много сложно.

— Колко сложно е?

— Помисли поне веднъж като обикновен човек. Не като войник или политик.

Той опита, но не успя.

— Поне ми кажи защо не трябва да я унищожавам — каза той.

— Знаеш колкото знам и аз.

— Какво значи това?

— Или може би не знаеш колкото знам аз. Защото си прекалено обсебен от самия себе си. Докато аз съм един от многото.

— Е?

— Сигурен съм, че си страхотен, Сансъм. Сигурен съм, че ще бъдеш страхотен сенатор. В края на краищата обаче всеки сенатор е един от общо сто. Всички те са до голяма степен взаимозаменяеми. Можеш ли да ми дадеш името дори само на един политик, който е успял да промени нещо?

Сансъм не отговори.

— Можеш ли да ми кажеш лично ти като сенатор как смяташ да прецакаш „Ал Кайда“?

Той заговори за Комисията за въоръжените сили, за външна политика, за разузнаване, за бюджет, за контрол. Реч, изтъкана от клишета. Все едно се беше качил на трибуната на предизборен митинг.

— Каква част от това не би могъл да свърши друг кандидат, ако ти не бъдеш избран? — попита.

Той не отговори.

— Представи си пещера в Северозападен Пакистан — продължих аз. — Представи си, че шефовете на „Ал Кайда“ седят там в момента. Скубят си косите и пъшкат: дявол да го вземе, не трябва да допускаме Джон Сансъм да се добере до Сената. Ти ли си първа точка в дневния им ред?

— Едва ли — отвърна той.

— Защо тогава им е снимката?

— Малката победа е по-добра от нищо — отбеляза Сансъм.

— Доста работа му хвърлят за една малка победа, не мислиш ли?

Двама агенти, плюс деветнайсет души, плюс три месеца?

— Ще злепоставят Съединените щати.

— Но не кой знае колко. Виж снимката на Ръмсфелд. На никого не му пuka. Времената се менят, животът продължава. Хората си дават сметка за това, ако изобщо го забелязват. Американците са или много зрели и разумни, или лесно забравят. Не съм съвсем сигурен кое е вярното. И в двата случая обаче снимката ще се окаже фалшива следа. Може да унищожи теб, но не е в стила на „Ал Кайда“ да убива американци един по един.

— Ще навреди на паметта на Рейгън.

— На кого му пука? Повечето американци дори не го помнят. Повечето американци мислят, че „Рейгън“ е летище във Вашингтон.

— Мисля, че подценяваш нещата.

— А аз мисля, че ти ги преувеличаваш. Прекалено близо си до случващото се.

— Струва ми се, че тази снимка ще навреди.

— На кого обаче? Какво мисли правителството?

— Знаеш, че Министерството на от branата прави всичко възможно да си я върне.

— Така ли? Защо тогава повериха работата на „Б“ отбора си?

— Смяташ ли, че тези момчета са от „Б“ отбора?

— Искрено се надявам. Ако това е „А“ отборът им, всички ние трябва да се изселим в Канада.

Сансъм не отговори.

— Снимката може донякъде да понижи рейтинга ти на местно ниво в Северна Каролина, но само толкова. Не виждам Министерството на от branата да полага максимални усилия. Защото реално няма проблем на национално ниво.

— Не тълкуваш нещата правилно.

— Добре, снимката ни злепоставя. Свидетелства за стратегическа грешка. Неприятна и компрометираща е и ще ни постави в изключително неловко положение. Но само толкова. Не е краят на света. Няма да се разпаднем като държава.

— Значи очакванията на „Ал Кайда“ са прекалено големи? Искаш да кажеш, че и те грешат?

— Не. Искам да кажа, че всичко е някак изкривено и несиметрично. „Ал Кайда“ изпраща „А“ отбор, а ние изпращаме „Б“ отбор. Значи тяхното желание да получат снимката е малко по-голямо от нашето желание да я задържим.

Сансъм мълчеше.

— А също трябва да си зададем въпроса защо не са казали на Сюзан Марк просто да копира снимката? Ако целта им е била да ни злепоставят, копирането би било по-добра идея. Защото, когато излезе на бял свят и започнат да твърдят, че е фалшива, което непременно би станало, не бихме могли да отричаме съществуването на снимката толкова категорично, ако оригиналът е в архивите.

— Добре.

— Само че не са казали на Сюзан Марк да я копира. Казали са ѝ да я открадне. Да я вземе от нас. Без да остави следа. Което значително увеличава риска и опасността от разкриване.

— Което означава какво?

— Което означава, че те искат да имат снимката, но също толкова силно искат *ниe* да не разполагаме с нея.

— Не разбирам.

— Трябва да се опиташ да си спомниш. Трябва да си спомниш точно какво е видял обективът тогава. Защото „Ал Кайда“ не иска тази снимка да бъде публикувана. Искат да я откраднат, за да не я види повече никой.

— Защо?

— Защото, колкото и да злепоставя теб, на нея има нещо, което е още по-лошо за Осама бин Ладен.

69

Сансъм и Спрингфийлд притихнаха, както и очаквах. Явно напрягаха паметта си, за да си спомнят какво е имало в онази полу值得一на палатка над долината Коренгал преди четвърт век. Подсъзнателно повтаряха случилото се, припомняха си позите, които бяха заели. Вляво, вдясно, домакинът им между тях. Обективът на фотоапарата насочен, фокусиран, светкавицата, която за миг залива всичко със светлина.

Какво точно бе регистрирал фотоапаратът?

— Не помня — обади се Сансъм.

— Може би сме самите ние — каза Спрингфийлд. — Може би това е обяснението. Може би тогавашната среща с американци сега изглежда като лоша карма...

— Не — възразих. — По-скоро е добър пиар. Така Бин Ладен изглежда могъщ и триумфиращ, а ние приличаме на наивници. Трябва да е нещо друго.

— Онова там беше като зоопарк. Хаос и бъркотия.

— Трябва да е нещо изключително неподходящо... Малки момченца, малки момиченца, животни.

— Не знам какво те биха сметнали за неподходящо — каза Сансъм. — Имат си хиляди правила. Може дори да е било нещо, което той е ял.

— Или пушил.

— Или пил.

— Нямаше алкохол — отбеляза Спрингфийлд. — Спомням си добре.

— Жени?

— Нямаше и жени.

— Трябва да е имало нещо. Други гости например?

— Само местни.

— Чужденци?

— Само ние.

— Трябва да е нещо компрометиращо за него, което да издава никаква слабост или отклонение. Здрав ли беше?

— Изглеждаше здрав.

— Отклонение според техните закони или отклонение, както го разбираме ние?

— Главният лагер на „Ал Кайда“ — казах. — Където мъжете са мъже, а козите се страхуват.

— Не си спомням нищо конкретно. Беше отдавна. Бяхме уморени. Бяхме изминали пеша сто и шейсет километра през предните линии.

Сансъм мълкна, както и очакваш.

— Гадна ситуация — заключи той най-накрая.

— Знам — кимнах.

— Ще трябва да взема важно решение.

— Знам.

— Ако тази снимка може да навреди повече на него, отколкото на мен, ще трябва да я публикувам.

— Не — възразих. — Ако може да му навреди дори малко, трябва да я публикуваш. После ще трябва да приемеш последиците.

— Къде е?

Не отговорих.

— Добре — кимна той. — Трябва да пазя гърба ти. Знам обаче колкото и ти. Ти си разбрал къде е. Което означава, че и аз бих могъл да се досетя. Само че по-бавно. Защото не е сложно. Което означава, че двете Хот също могат да се досетят. Те по-бавно ли ще се справят? Може би вече са се справили?

— Да — казах. — Може би.

— И ако смятат да го прикрият, може би просто трябва да ги оставя да го направят.

— Ако смятат да го прикрият, значи е ценно оръжие, което може да бъде използвано срещу тях.

Сансъм не каза нищо.

— Помниш ли офицерската школа? — продължих аз. — Какво са те учили за вътрешните и външните врагове?

— Клетвата ни в Конгреса е същата.

— Тогава трябва ли да оставиш онези жени да прикрият снимката?

Сансъм мълча много дълго.

— Върви — промълви той най-после. — Върви и приключи с онези жени, преди да са се добрали до нея.

Не отидох. Поне не веднага. Не незабавно. Преди това трябваше да обмисля и да планирам някои неща. Да преодолея някои недостатъци. Не бях екипиран. Бях със сини панталони и гумени градинарски галоши. Нямах оръжие. Не беше добре. Исках да вляза там посрещ нощ, облечен както подобава в черно. С подходящи обувки. И с оръжие. Колкото повече, толкова по-весело.

С дрехите беше лесно.

С оръжието — не чак толкова. Ню Йорк не е най-доброто място на света, ако ти е нужен частен арсенал, който да бъде доставен веднага. Може би някъде в предградията на черно се продаваха боклуци на свръхвисоки цени, но там се продаваха и употребявани автомобили, а разумните шофьори стояха настрана от тях.

Това си беше проблем.

Погледнах Сансъм и попитах:

— Не можеш да ми помагаш активно, нали?

— Не — отвърна той.

Обърнах се към Спрингфийлд.

— Отивам в магазин за дрехи. Трябва да си купя черни панталони, черна тениска и черни обувки. И черно яке, торбесто, мярка XXXL. Какво ще кажеш?

Спрингфийлд кимна.

— Все ни е едно. Когато се върнеш, няма да сме тук.

Отидох до магазина на Бродуей, откъдето си бях купил ризата, преди да отида на благотворителния обяд със Сансъм. Не беше много посещаван и имаше доста стока. Намерих всичко, което ми трябва, без чорапите и обувките. Черни джинси, черна тениска, черно памучно яке с цип, направено за човек с доста по-голямо шкембе от моето. Пробвах го и както очаквах, на раменете и ръцете ми беше по мярка, но на корема се издуваше като рокля за бременни.

Чудесно, ако Спрингфийлд беше схванал намека.

Преоблякох се в пробната, хвърлих старите неща в коша и платих на касата деветдесет и девет долара. После се възползвах от препоръката на продавачката и отидох в магазин за обувки на три пресечки оттам. Купих си чифт солидни високи обувки с връзки и чифт черни чорапи. Близо сто долара. Стори ми се, че чувам в главата си гласа на майка ми: *При тази цена поне ги носи по-дълго. Не си влачи краката.* Излязох на тротоара и тропнах с крака няколко пъти, за да ги наместя. После се отбих в друг магазин и си купих чифт бели боксерки. Реших, че след като всичко друго е ново, трябва и бездруго да завърша комплекта.

После тръгнах назад към хотела.

На третата крачка телефонът в джоба ми завибрира.

70

Облегнах се на една стена на ъгъла на Петдесет и пета улица и извадих телефона от джоба си. *Скрит номер.* Отворих капачето и вдигнах апарата до ухото си.

— Ричър? — чух гласа на Лайла Хот.
— Да — отговорих.
— Още стоя на пътното платно. Чакам камиона да ме удари.
— Приближава.
— А кога ще дойде?
— Нека се поизпостиш малко. Ще съм при теб до ден-два.
— Нямам търпение.
— Знам къде си.
— Чудесно. Това улеснява нещата.
— Знам и къде е флаш паметта.
— Пак чудесно. Ще те оставим жив, докато ни кажеш, и може би още няколко часа за забавление.

— Ти си голяма наивница, Лайла. Трябваше да си стоиш у дома и да си гледаш козите. Ще умреш, а онази снимка ще обиколи света.

— Имаме съвсем ново дивиди — съобщи ми тя. — Камерата е заредена и готова за звездното ти изпълнение.

— Говориш твърде много, Лайла.

Тя не каза нищо.

Прекъснах връзката и се запътих през сгъстяващия се вечерен здрав към хотела. Изкачих се с асансьора, отключих стаята и седнах на леглото, за да чакам. Чаках дълго. Близо четири часа. Мислех, че чакам Спрингфийлд. Но накрая се появи Тереза Лий.

Тя почука на вратата осем минути преди полунощ. Направих отново номера с веригата и огледалото и я пуснах да влезе. Лий беше облечена почти по същия начин, както когато я видях за пръв път.

Панталон и копринена блуза с къси ръкави. Над панталона. Тъмносива и не толкова сребриста. И по-строга.

Носеше черен спортен сак от здрав найлон. По стойката ѝ разбрах, че вътре има тежки неща. По дрънкането разбрах, че тежките неща са от метал. Тя остави сака близо банята и попита:

— Добре ли си?

— А ти?

Тя кимна.

— Все едно че нищо не се е случило. Отново сме на работа.

— Какво има в сака?

— Нямам представа. Мъж, когото никога не съм виждала, го донесе в управлението.

— Спрингфийлд?

— Не. Заяви, че се казва Браунинг. И обясни още, че е в интерес на превенцията на престъпленията да направя така, че да не стигне до теб.

— Но го донесе въпреки това?

— Охранявам го лично. По-безопасно е, отколкото ако го оставя да се търкаля наоколо.

— Добре.

— Ще трябва да ме принудиш със сила да ти го дам, а нападението над полицай е противозаконно.

— Така е.

Тя седна на леглото. На метър от мен. Може би по-малко.

— Претърсихме трите стари сгради на Петдесет и осма улица — продължи тя.

— Спрингфийлд ти е споменал за тях?

— Спомена, че името му е Браунинг. Нашите хора влязоха преди два часа. Двете жени не са там.

— Знам.

— Били са там, но вече не са.

— Знам.

— Откъде знаеш?

— Предадоха Леонид и приятелчето му. Преместили са се на място, за което тези двамата не знаят. Потъват по-дълбоко.

— Защо са предали Леонид и приятелчето му?

— За назидание на останалите тринайсет. И за да нахранят машината. Ние ще ги попритиснем малко, арабските медии ще кажат, че сме ги изтезавали, и терористите ще спечелят поне десет нови привърженици. Чиста печалба от осем души. А и бездруго Леонид и другият не са кой знае каква загуба. Бяха безнадеждни.

— Останалите тринайсет по-добри ли ще са?

— Според закона за средните стойности по-вероятно да.

— Тринайсет е безумно число.

— Петнайсет, ако броим и двете жени.

— Не трябва да го правиш.

— Особено ако не съм въоръжен.

Тя погледна към сака, после отново към мен.

— Можеш ли да ги откриеш?

— Откъде идват парите им?

— Не можем да ги проследим по този начин. Преди шест дни престанаха да използват кредитни карти и банкомати.

— Което е обяснимо.

— Което затруднява откриването им.

— Джейкъб Марк върна ли се в Джърси жив и здрав? — попитах.

— Мислиш, че не трябва да се замесва ли?

— Да.

— А аз трябва ли?

— Ти си замесена — отговорих. — Донесе ми сака.

— Охранявам го.

— Какво друго правят вашите хора?

— Търсят — каза тя. — Заедно с ФБР и Министерството на отбраната. В този момент по улиците има шестстотин души.

— Къде търсят?

— Всички имоти, наети или купени през последните три месеца.

От кметството също помагат. Техните служители проверяват хотелските регистри и наетите офис площи и складове в целия град.

— Добре.

— Говори се, че става дума за файл на Пентагона, записан на флаш памет.

— Общо взето, е така.

— Къде е?

— Не и между Девето и Парк Авеню, Трийсета и Четирийсет и пета улица.

— Предполагам, че съм си го заслужила.

— Ще се досетиш и сама.

— Наистина ли знаеш? Дохърти смята, че не знаеш. Според него бъльфираш, за да се отървеш от неприятностите.

— Явно Дохърти е много циничен.

— Циничен или прав?

— Знам къде е.

— Тогава иди и я вземи. Остави някой друг да се погрижи за двете жени.

Пропуснах това край ушите си.

— Тренираш ли във фитнеса? — попитах.

— Не много — отвърна тя. — Защо?

— Питам се колко трудно би било да те победя физически.

— Не много — каза тя.

Замълчах.

— Кога смяташ да тръгнеш? — попита тя.

— След два часа — отговорих. — След това ми трябват още два часа, за да ги намеря и да ги ударя в четири сутринта. Любимото ми време. Научихме го от руснаците. Установили са го техни лекари. Хората са най-уязвими в четири сутринта. Универсална истина.

— Измисли си го.

— Не съм.

— Няма да ги откриеш за два часа.

— Мисля, че ще ги открия.

— Липсващият файл е свързан със Сансъм, нали?

— Отчасти.

— Той знае ли, че е у теб?

— Не е у мен. Но знам къде е.

— Той знае ли това?

Кимнах.

— Значи си се спазарил с него — отбеляза Лий. — Да отърве мен, Дохърти и Джейкъб Марк, а ти да го отведеш до паметта.

— Целта на пазарлька беше да отърве първо и преди всичко мен самия.

— Не се е получило. Федералните продължават да те издирват.

- Получи се поне по отношение на нюйоркската полиция.
- Получи се и за нас. За което благодаря.
- Няма защо.
- А как мислят да излязат от страната двете жени? — попита тя.
- Не смятам, че имат такова намерение. Мисля, че тази възможност е била отхвърлена преди няколко дни. Явно са очаквали нещата да минат по-гладко, отколкото всъщност се оказа. Сега всичко е на живот и смърт. Или ще свършат работата, или ще умрат.
- Нещо като самоубийствена мисия?
- Бива ги за такива неща.
- Което още повече утежнява положението ти.
- Ако искат да се самоубият, нямам нищо против да им помогна.

Лий смени позата си на леглото, краят на блузата ѝ остана затиснат под нея и коприната се изпъна върху пистолета на колана ѝ. Реших, че е „Глок 17“.

- Кой знае, че си тук? — попитах.
- Дохърти — отвърна тя.
- Кога очаква да се върнеш?
- Утре.

Замълчах.

- Какво искаш да правиш в момента?
- Честно ли?
- Да, моля.
- Искам да ти разкопчая блузата.
- Често ли казваш такива неща на полицейски служители?
- Някога, да. Познавах само полицейски служители.
- Опасностите те възбуджат, така ли?
- Жените ме възбуджат.
- Всички жени?
- Не. Не всички.

Тя се замисли за момент, после каза:

- Не, не е добра идея.
- Добре — съгласих се аз.
- Приемаш „не“ за отговор?
- Нали така трябва?

Тя отново се замисли, после каза:

— Промених решението си.

— Кое решение?

— Че не е добра идея.

— Отлично.

— Работила съм една година в Отдела за борба с порока. Устроихме капани. Трябаха ни доказателства, че симпатията очакват да получат каквото искат, така че ги карахме първо да събличат ризите си. Като доказателство за намерения.

— Мога да го направя.

— Мисля, че трябва.

— Ще ме арестуваш ли?

— Не.

Свалих новата си тениска и я захвърлих в другия край на стаята. Падна на масата. Лий се вторачи в белега ми — както Сюзан Марк в метрото. Ужасните шевове върху разкъсванията от шрапнела при атентата в Бейрут. Оставил я да го гледа известно време, после казах:

— Твой ред. С блузата.

— Аз съм традиционно момиче — заяви тя.

— Което значи?

— Което значи, че първо трябва да ме целунеш.

— Мога да го направя — кимнах.

И го направих. Бавно, нежно и малко колебливо в началото, което ми даде време да почувствам аромата на устните ѝ, новия вкус, езика, зъбите. Много добре. После преминахме някаква граница и нещата станаха по-сериозни. След минута бяхме извън контрол.

След това Тереза взе душ. След нея и аз взех душ. Тя се облече и аз се облякох. Целуна ме още веднъж и ми каза да ѝ се обадя, ако имам нужда от нея, пожела ми късмет и излезе от стаята. Остави черния сак на пода до вратата на банята.

Вдигнах сака и го стоварих върху леглото. Тежеше около пет килограма. При падането върху леглото се чу приятен метален звук. Дръпнах ципа, отворих сака и надникнах вътре.

Първо видях папка.

Беше кафява на цвят като онези в съда, от дебела хартия или тънък картон според гледната точка. Вътре имаше двайсет и една разпечатани на принтер страници. Досиета от имиграционната служба на двайсет и един души. Граждани на Туркменистан. Бяха влезли в Съединените щати от Таджикистан преди три месеца. Свързани маршрути. Имаше цифрови снимки и цифрови пръстови отпечатъци от кабините на имиграционните власти на летище „Кенеди“. Снимките бяха правени с широкоъгълен обектив „Рибешко око“. Цветни. Лесно разпознах Лайла и Светлана. Също Леонид и другия. Не познавах останалите седемнайсет. Четирима вече бяха отбелязани като напуснали страната. Хвърлих страниците за тях в коша и подредих останалите върху леглото, за да ги разгледам по-добре.

Тринайсетте лица изглеждаха отегчени и уморени. Местни полети, прекачвания по летищата, дълъг презокеански полет, смяна на часови пояси, дълго чакане в залата за пристигащи пътници на летище „Кенеди“. Навъсени погледи, глави в нормално положение и вдигнати към камерата очи. Което ми подсказа, че и тринайсетимата са ниски на ръст. Сравних с листа за Леонид. Неговият поглед беше също толкова уморен и отегчен, колкото и на другите, но беше насочен хоризонтално напред. Беше най-високият от всички. Погледнах листа за Светлана Хот. Тя беше най-ниска от всички. Другите бяха по средата — дребни, жилести мъже от Близкия изток, само мускули и сухожилия поради климата, храната и начина на живот. Продължих да ги разглеждам от първия до тринайсетия отново и отново, докато лицата им не се запечатаха в паметта ми.

После се върнах към сака.

Надявах се вътре да има поне приличен пистолет. В най-добрия случай се надявах да има автомат с къса цев. Когато казах на Спрингфийлд, че ще ми е нужно торбесто яке, исках да му подскажа, че ще крия оръжие под него на скъсен ремък отпред на гърдите, скрит под гънките на плата. Бях се надявал да е схванал намека.

Беше разbral какво искам. И беше отговорил елегантно.

По-добре от минимума.

По-добре дори от най-доброто.

Беше ми изпратил автомат с къса цев „Хеклер & Кох MP5SD“. Със заглушител. Умален модел на класическия MP5. Без приклад или опора. Само пистолетна ръкохватка, спусък, място за извит пълнител за 30 патрона и петнайсетсантиметрова цев, силно удебелена от двупластовия кожух на заглушителя. Деветмилиметров, бърз, точен, тих. Прекрасно оръжие. Имаше ремък от черен найлон, с намалена до възможния минимум дължина. Като че ли Спрингфийлд ми казваше: *Разбрах те, приятел.*

Оставих автомата на леглото.

Имаше и боеприпаси в сака. Един-единствен извит пълнител. Трийсет патрона. Къси и дебели, блестящи месингови гилзи, блещукащи на лампата, лъскави оловни върхове, лъснати до почти същия блясък. Деветмилиметрови, парабелум. От латинския девиз: *Si vis pacem para helium.* Ако искаш мир, готови се за война. Мъдра сентенция. Трийсет патрона не бяха кой знае какво. Не и срещу петнайсет души. Да се намерят повече обаче в Ню Йорк не беше лесно. Нито за мен, нито за Спрингфийлд.

Сложих пълнителя до автомата и опипах сака, да не би да има още патрони. Нямаше.

Имаше обаче нещо като бонус.

Нож.

„Бенчмейд 3300“. Черна, машинно изработена ръкохватка. Механизъм за автоматично изтласкване на острието напред. Незаконен във всичките петдесет щати, освен ако не си военен или полицай на активна служба. Не бях нито едното, нито другото. Дръпнах с палец бутона и острието изскочи напред бързо и силно. Двуостра кама със симетричен връх. Десетсантиметрово острие. Не съм фетишист на тема ножове. Нямам любими модели. Истината е, че не харесвам нито един. Ако обаче се наложи да разчитам на нож при бой, бих изbral

нещо като този, който ми беше изпратил Спрингфийлд. Автоматичен, симетричен и с двойно острие. Удобен и за лява, и за дясна ръка. Добър за намушкване, но и за срязване и при движение напред, и при движение назад.

Прибрах острите и оставил ножа на леглото до автомата.

В сака имаше още две неща. Една черна ръкавица, кожена, за массивна лява ръка на едър човек. И ролка черно тиксо. Оставил ги на леглото, до автомата, пълнителя и ножа.

След още половин час бях облечен, екипиран и пътувах в метрото на юг.

В този влак се използваха по-стари вагони, с двойни седалки по посока и обратно на движението. Аз обаче седях на странична седалка, съвсем сам. Беше два през нощта. Във вагона имаше още трима пътници. Бях подпрял лакти на коленете и гледах отражението си в стъклото отсреща.

Броях признаките.

Неподходящо облекло — да. Якето ми беше закопчано доторе, изглеждаше твърде топло и твърде голямо. Автоматът висеше на врата ми, с цевта надолу, без изобщо нещо да личи отвън.

Вдървена походка — неприложима в случая при заподозрян, който седи в обществения транспорт.

Точки от три до шест — раздразнителност, потене, тикове и нервност. Потях се доста обилно, може би дори повече, като се вземат предвид якето и околната температура. Чувствах се и раздразнителен — може би малко повече от обикновено. Гледах се в стъклото обаче и не виждах тикове. Клепачите ми бяха неподвижни, лицето ми изглеждаше спокойно. Не долових и нервност. Нервността обаче е външен белег. Чувствах се изнервен вътрешно. Без никакво съмнение.

Седма точка: дишане. Не дишах учестено. Но бих приел, че дишам малко по-дълбоко и равномерно от обикновено. През повечето време изобщо не усещам дишането си. Просто дишам автоматично. Това е нещо рефлекторно, вкоренено дълбоко в мозъка. Сега обаче чувствах равномерното вдишване през носа и издишване през устата. Вдишване, издишване. Като машина. Като човек, използващ апарат за подводно гмуркане. Не можех да го забавя. Струваше ми се, че във въздуха наоколо няма достатъчно кислород. Въздухът влизаше и излизаше от дробовете ми като инертен газ. Като аргон или ксенон. Нямах никаква полза от него.

Осма точка: поглед, вперен неподвижно напред. Налице. Оправдах го обаче с факта, че с погледа оценявах останалите точки. Или защото беше признак на концентрация. При нормални

обстоятелства щях да се озъртам преспокойно, без да се втренчвам в нищо.

Девета точка: шепнене на молитви. Нищо подобно. Стоях неподвижно и безмълвно. Устата ми беше затворена и изобщо не се движеше. Въсъщност челюстта ми беше стисната толкова здраво, че кътниците започваха да ме болят, а мускулите в края ѝ се бяха издули като топки за голф.

Десета точка: голяма чанта. Нямах никаква.

Еднайсета точка: ръце в чантата. Неприложима.

Дванайсета точка: наскоро избръснат. Нищо подобно. Не се бях бръснал от няколко дни.

Значи шест от дванайсет. Възможно бе или да съм, или да не съм атентатор самоубиец.

Може да съм самоубиец, но може и да не съм. Загледах се в отражението си и си спомних първото си впечатление от Сюзан Марк — *жена, отправила се към края на живота си, непоколебимо и сигурно като влак, приближаващ крайната си спирка*.

Отлепих лакти от коленете си и се облегнах назад. Огледах другите пътници. Двама мъже и една жена. Нищо особено. Влакът продължаваше да се клатушка в южна посока и да издава типичните си звуци. Свистенето на въздуха, тракането на колелата върху снадките на релсите, стърженето на Токоприемника, свиренето на моторите, писъкът на колелата в плавните завои. Погледнах отново отражението си в отсрешното стъкло и се усмихнах.

Аз срещу тях.

Не за пръв път.

И не за последен.

Слязох на Трийсет и четвърта улица. Седнах в горещината на дървена пейка и още веднъж повторих мислено теориите си. Повторих урока по история на Лайла Хот от дните на Британската империя: *Когато мислиш за нападение, най-напред трябва да планираш неизбежното си отстъпление*. Дали шефовете ѝ у дома бяха приложили този чудесен съвет? Можех да се обзаложа, че не го бяха направили. Поради две причини. Първо, фанатизма. Идеологическите организации не се съобразяват с рационални доводи. Започнете ли да

мислите рационално, всичко се разпада. Освен това идеологическите организации обичат да въвличат войниците си в операции без изход. За да настърчават упоритостта.

Поради същата причина поясите с експлозиви се зашиват отзад, а не се прикрепят с ципове или каишки.

И второ, планът за отстъпление носи със себе си семената на собственото си унищожение. Неизбежно. Трето, четвърто или пето скривалище, купено или наето преди три месеца, щеше да се появи в общинските архиви. Стайте, запазени за всеки случай в хотелите, щяха да се появят. Резервациите, направени същия ден, щяха да се появят.

Шестстотин агенти обикаляха улиците. Бях сигурен, че няма да открият нищо, защото онези, които бяха планирали операцията сред хълмовете, можеха да предвидят действията им. Бяха наясно, че всички следи ще бъдат проверени още щом ги надушат. Бяха наясно, че единствената безопасна дестилация е тази, която не е предварително планирана.

Значи сега двете Хот бяха оставени да се оправят сами някъде навън. С целия си екип. Две жени и тринайсет мъже. Бяха напуснали скривалището си на Петдесет и осма улица и сега се влачеха, импровизираха, пълзяха извън обхвата на радарите.

Точно където живеех аз. Бяха в моя свят.

Трябва да си оттам, за да откриеш някого в него.

Излязох изпод земята на Хералд Скуеър, където се срещат Шесто Авеню, Бродуей и Трийсет и четвърта улица. През деня мястото е като зоопарк. Там е и „Мейсис“. Нощем площадът не е съвсем пуст, но е тих. Тръгнах на юг по Шесто Авеню и после на запад по Трийсет и трета улица, докато стигнах до старата бърлога, в която си бях купил единствената цяла нощ през седмицата. Автоматът тежеше на гърдите ми.

Двете Хот имаха само два варианта — да подкупят нощен портиер или да спят на улицата. В Манхатън има стотици хотели, но те много лесно могат да бъдат разделени на категории. Повечето са средна и над средна категория, с много персонал. В тях измама не може да мине. Повечето от лошите хотели са малки, а Лайла трябваше да настани петнайсет души. Минимум пет стаи. Незабелязаното

наемане на пет стаи може да стане само в голям хотел. С подкупен нощен пазач, който е сам. Познавам Ню Йорк доста добре. Мога да разгадая града, включително и от гледни точки, каквито повечето хора не вземат предвид. И мога да преброя големите стари хотели в Манхатън с един-единствен подкупен нощен пазач на палците на ръцете си. Единият беше доста на запад, на Двайсет и трета улица. Далеч от действието, което беше преимущество, но и недостатък. Поскоро недостатък, отколкото преимущество.

Значи е вторият вариант, казах си.

Стоях точно до втората възможност.

Часовникът в главата ми показваше два и половина сутринта. Застанах в тъмното и зачаках. Не исках нито да подраня, нито да закъснея. Исках да е точно навреме. Вляво и вдясно виждах колите, които се отправяха нагоре по Шесто и надолу по Седмо Авеню. Таксита, пикапи, цивилни и полицейски коли, от време на време черни седани. Самата пряка беше тиха.

В три без петнайсет се отделих от стената, свих зад ъгъла и отидох до вратата на хотела.

73

Дежурен беше същият нощен портиер. Сам. Беше се отпуснал на стол зад бюрото и гледаше мрачно в пространството. Във фоайето имаше помътнели стари огледала. Якето ми беше издудо отпред. Струваше ми се, че виждам формата на автомата, извивката на пълнителя и цилиндъра на цевта на гърдите си. Аз обаче знаех какво има отдолу. Предполагах, че нощният портиер не знае.

Отидох до него и попитах:

— Помниш ли ме?

Не каза „да“. Не каза и „не“. Само сви рамене неутрално, което приех като знак за започване на преговори.

— Не ми трябва стая — казах.

— Какво тогава ти трябва?

Извадих от джоба си пет двайсеточки. Сто долара. Повечето от парите, които ми бяха останали. Разперих банкнотите като ветрило, за да може да види петте двуцифренi числа, и ги оставил пред него на бюрото.

— Трябват ми номерата на стаите, в които си настанил хората, които са дошли тук към полунощ.

— Какви хора?

— Две жени и тринайсет мъже.

— Никой не е идвал около полунощ.

— Едната от жените е красавица. Млада, с яркосини очи. Не се забравят лесно.

— Никой не е идвал.

— Сигурен ли си?

— Никой не е идвал.

Побутнах петте банкноти към него.

Той ги бутна обратно.

— Ще ми се да взема парите ти, повярвай. Само че никой не е идвал тук тази вечер.

Не взех метрото. Тръгнах пеша. Пресметнат риск. Излагах се на опасността да ме открие някой от шестстотинте федерални агенти, които се намираха в района, но, от друга страна, исках мобилният ми телефон да работи. Бях разбрал, че не действа в метрото. Никога не бях виждал някой да говори по телефон там, долу. Едва ли беше заради възпитанието. По-скоро се дължеше на липсата на сигнал. Така или иначе, тръгнах пеша. Минах по Трийсет и втора улица, за да стигна до Бродуей, после тръгнах по Бродуей на юг, покрай магазините за куфари и чанти, евтина бижутерия и фалшиви парфюми, всички затворени за нощта. Беше тъмно и мръсно. Имах чувството, че съм в Сайгон или Лагос.

Поспрях на ъгъла на Двайсет и осма улица, за да пусна едно такси да мине покрай мен.

Телефонът в джоба ми завибрира.

Дръпнах се в Двайсет и осма, седнах на стъпалата на един тъмен вход и отворих телефона.

- Е? — попита Лайла Хот.
- Не мога да те открия — отвърнах.
- Знам.
- Значи раздавам аз.
- Какво?
- Колко пари имаш?
- Колко искаш?
- Всичките.
- У теб ли е паметта?
- Мога да ти кажа къде е.
- Но не е у теб?
- Не е.
- Какво тогава ни показва в хотела?
- Примамка.
- Петдесет хиляди долара.
- Сто хиляди.
- Нямам сто хиляди долара.

— Не можеш да се кациш нито на автобус, нито на влак, нито на самолет — заявих аз. — Не можеш да излезеш. В капан си, Лайла. Ще умреш тук. Не искаш ли поне да умреш, след като успееш? Не искаш ли да изпратиш у дома кодирания имейл, който очакват? Знакът, че мисията е изпълнена?

— Седемдесет и пет хиляди.

— Сто хиляди.

— Добре, но тази вечер само половината.

— Не ти вярвам.

— Ще трябва да ми повярваш.

— Седемдесет и пет, всичките тази вечер — отсякох аз.

— Шейсет.

— Добре.

— Къде си?

— В Горен Манхатън — изльгах. — Но съм в движение. Ще те чакам на Юниън Скуеър след четирийсет минути.

— Къде е това?

— Бродуей, между Четиринайсета и Седемнайсета улица.

— Безопасно ли е?

— Достатъчно безопасно.

— Ще бъда там — каза тя.

— Само ти — добавих. — Сама.

Линията прекъсна.

Преминах две пресечки до северния край на Медисън Скуеър Парк и седнах на пейка на метър от бездомна жена с количка от супермаркет, натоварена с боклуци като самосвал. Напипах в джоба си визитката на Тереза Лий. Прочетох номера на слабата светлина и го набрах. Тя се обади след пет позвънвания.

— Ричър е — започнах. — Каза ми да ти се обадя, ако имам нужда от теб.

— Какво мога да направя?

— Полицията още ли не се интересува от мен?

— Да, абсолютно.

— Кажи на вашите агенти, че след четирийсет минути ще бъда на Юниън Скуеър, където при мен ще дойдат най-малко двама и

максимум шестима от екипа на Лайла Хот. Кажи им, че могат да ги приберат, но не трябва да закачат мен.

— Описания?

— Нали видя какво има в сака? Преди да ми го донесеш?

— Разбира се.

— Значи си видяла снимките им.

— Къде на площада?

— Ще отида на югозападния ъгъл.

— Значи си я открил?

— Още на първото място, което погледнах. В хотел е. Платила е на нощния портиер и го е изплашила. Той отричаше да е там и й се е обадил веднага щом си тръгнах.

— Откъде знаеш?

— Знам, защото тя ми се обади по-малко от минута след това. Обичам съпаденията като всички хора, но това беше прекалено хубаво, за да е истина.

— Защо ще се срещаш с горилите ѝ?

— Спазарих се с нея. Казах ѝ да дойде сама, но ще ме изльже и ще изпрати някои от биячите си. Ще ми е от полза, ако агентите ви ги хванат. Не ми се ще да избия всичките.

— Имаш съвест?

— Не. Имам само трийсет патрона. Което всъщност не е достатъчно. Трябва да ги пестя.

Девет пресечки по-нататък се озовах на Юниън Скуеър. Обиколих го веднъж и го прекосих по двата диагонала. Не видях нищо обезпокоително. Само дремещи сенки по скамейките. Един от нюйоркските хотели за нула долара. Седнах близо до статуята на Ганди и зачаках да изпълзят плъховете.

След двайсет минути от уговорените четирийсет видях как ченгетата на нюйоркската полиция започват да се събират. Добър ход. Дойдоха в очукани седани и конфискувани ванове с изподрана боя. Видях такси, което не работеше, да паркира пред кафене на Шестнайсета улица.

Видях двама да слизат от задната врата и да пресичат улицата. Преброих шестнайсет души, вероятно бях пропуснал още четирима или петима. Ако не знаех за какво е всичко, бих решил, че е приключил късен курс по бойни изкуства и участниците се разотиват. Всички бяха млади, едри и се движеха като атлети. Носеха големи спортни сакове. До един бяха облечени странно. Якета като моето и дори шуби, като че ли вече е ноември. За да скрият бронежилетките, казах си, а може би и служебните значки, които би трябвало да висят на верижки на вратовете им.

Никой от тях не ме огледа директно, но си личеше, че са ме видели и идентифицирали. Групираха се по двама-трима, после се скриха в тъмното и изчезнаха. Просто се сляха с околността. Някои насядаха по скамейките, други — пред входовете, а трети просто изчезнаха от погледа ми.

Добро изпълнение.

След трийсет минути от уговорените четирийсет бях оптимистично настроен.

След още пет минути вече не бях.

Зашщото се появиха федералните.

В западния край на Юниън Скуеър спряха още две коли. Черни „Краун Виктория“, чисти и изльскани. От тях слязоха осем души. Долових, че хората на полицията се раздвишиха. Сякаш се споглеждаха, взираха се в тъмното и се питаха: *Какво правят тези тук?*

С полицията нямах проблеми. С ФБР и Министерството на отбраната обаче имах.

Погледнах Ганди. Не ми каза нищо. Извадих телефона и натиснах зеления бутон, за да извикам номера на Тереза Лий. Беше последният набран номер. Тя се обади веднага.

— Федералните са тук — казах. — Как стана това?

— По дяволите! — изруга тя. — Или подслушват диспечера ни, или някой от нашите си търси по-добра работа.

— Кой има предимство тази вечер?

— Те. Винаги са те. Трябва веднага да изчезнеш оттам.

Прекъснах линията и прибрах апаратът в джоба си. Осемте федерални изчезнаха в сенките. Площадът утихна. Една от буквите на светеща реклама вдясно от мен беше повредена. Палеше се и гаснеше на странни интервали. Чух плъховете в тора за цветя зад мен.

Чаках. Две минути. Три.

В трийсет и деветата минута от четирийсеттеолових движение далеч вдясно. Стъпки, раздвижване на въздуха, петна в тъмнината. Видях движещи се фигури на слабата светлина.

Седем мъже.

Добра новина. Колкото повече сега, толкова по-малко по-късно.

Освен това се чувствах поласкан. Лайла рискуваше повече от половината си хора явно защото смяташе, че няма да им е лесно да се справят с мен.

И седмината бяха дребни, стегнати и предпазливи. Бяха облечени като мен, в тъмни дрехи, достатъчно големи, за да може под тях да скрият оръжието си. Но нямаше да ме застрелят. Желанието на Лайла да получи информация беше като броня. Видяха ме и спряха на трийсетина метра.

Стоях неподвижно.

На теория това би трябвало да е лесната част. Те се приближават до мен, полицията се намесва, а аз се отдалечавам, за да довърша започнатото.

Само че без федералните. В най-добрия случай щяха да искат да хванат всички нас. В най-лошия щяха да искат повече да хванат мен, отколкото останалите. Знаех къде е флаш паметта. Хората на Лайла не знаеха.

Останах на мястото си.

На трийсетина метра седемте мъже се разделиха. Двама останаха на място, малко вдясно от мен. Други двама се отклониха вляво и

застанаха от другата ми страна. Трима продължиха напред, за да ме заобиколят и да застанат зад мен.

Станах. Двамата вдясно тръгнаха напред. Двамата вляво още не бяха засели позиция. Тримата зад мен бяха извън полезрението ми. Предположих, че ченгетата вече са на крак. Вероятно и федералните бяха готови да се намесят.

Побягнах.

Право напред към входа на метрото на пет метра пред мен. Надолу по стълбите. Чух тропане на крака зад гърба си. Силно ехо. Много хора. Може би към четирийсет души се впуснаха в бясна гонка.

Влязох в коридор, облицован с плочки, и се озовах в подземното фойе. Този път нямаше цигулар. Само застоял въздух, боклуци и един старец, който буташе проскубана метла, широка може би метър. Изтичах покрай него, спрях, подхълъзнах се с новите подметки, смених посоката и се насочих към влака за Горен Манхатън. Прескохих бариерата, после хукнах по перона до края му.

Спрях.

И се обърнах.

Три различни групи тичаха след мен. Първи бяха седмината на Лайла Хот. Тичаха към мен. Видяха, че няма накъде да бягам. Спряха. По физиономиите им прочетох вълче задоволство. Видях и неизбежното им заключение — твърде хубаво е, за да е истина. Някои аксиоми са ясни на всички езици. Обърнаха се рязко и видяха ченгетата от нюйоркската полиция, които тичаха след тях.

А зад тях бяха четирима от осемте федерални агенти.

На перона нямаше никой друг. Никакви цивилни. На отсрещния перон на една пейка седеше един-единствен мъж. Млад. Може би пиян. Може би по-лошо. Гледаше напред към неочекваната суматоха. Беше четири без десет сутринта. Мъжът изглеждаше замаян. Като че ли не можеше да схване какво точно вижда.

Приличаше на война между банди. Всъщност обаче се разигра светковичен и ефективен арест. Ченгетата не престанаха да тичат нито за миг. Връхлетяха върху седмината с викове, насочени оръжия и високо вдигнати полицейски значки и благодарение на физическата си сила и численото си превъзходство просто ги смазаха без абсолютно никаква съпротива. Събориха ги на земята по очи, закопчаха китките им с белезници зад гърба и ги изкараха навън. Без паузи. Без бавене.

Без четене на права. Максимално бързо и максимално брутално. Буквално след няколко секунди вече ги нямаше. Кънтенето утихна. Гарата се успокои. Онзи отсреща продължаваше да гледа, но изведенъж пред очите му нямаше нищо, освен празен перон, аз в единия край и четиридесетимата федерални агенти на десет метра от мен. Помежду ни нямаше нищо. Абсолютно нищо. Само силна бяла светлина и празно пространство.

Нищо не се случи близо минута. После от другата страна на релсите на перона за Долен Манхатън видях другите четиридесетима федерални агенти. Застанаха точно срещу мен и замръзнаха. Всички се усмихваха леко, като че ли са направили добър ход в партия шах. Така беше. Вече нямаше смисъл да върша подвизи и да прескачам релси. Четиридесетимата агенти от моята страна стояха между мен и изхода. Зад гърба ми имаше бяла стена и зейналия вход на тунела.

Мат.

Останах неподвижно. Дишах застоялия подземен въздух и се вслушвах в слабото бръмчене на вентилаторите и далечния грохот на влаковете.

Агентът, който беше най-близо до мен, извади пистолет изпод сакото си.

Пристъпи към мен.

— Вдигни ръце — заповядда той.

Нощни разписания. Двайсет минути между влаковете. Бяхме долу може би четири минути. Поради това чисто математически максималният интервал до след вашия влак можеше да е шестнайсет минути. Минимумът щеше да е, ако влакът дойдеше веднага.

Минимумът не се осъществи. Тунелът си стоеше тъмен и тих.

— Вдигни ръце — каза пак агентът.

Беше бял мъж на около четирийсет. Определено бивш военен. От Министерството на от branата, а не от ФБР. Като онези тримата, с които вече се познавах, но може би малко по-възрастен. Може би малко по-умен. Може би малко по-добър професионалист. Това беше „А“ отборът. Не „Б“ отборът.

— Ще стрелям — предупреди агентът.

Нямаше да стреля. Празна заплаха. Искаха флаш паметта. Аз знаех къде е, а те не знаеха.

Средният интервал до следващия влак беше осем минути. Агентът с пистолета направи още крачка напред. Тримата му колеги го последваха. Другите четирима стояха неподвижно на отсещния перон. Младежът от пейката наблюдаваше разсеяно.

Тунелът продължаваше да е тъмен и тих.

— Цялата тази разправия може да приключи след минута. Само ни кажи къде е — заяви агентът.

— Кое къде е? — попита.

— Знаеш кое.

— Каква разправия?

— Търпението ни се изчерпва. Пропускаш много важен фактор.

— Който е?

— Каквите и интелектуални дарби да имаш, те едва ли са уникални. Всъщност едва ли са над средното ниво. Което означава, че ако ти си се досетил, ще се досетим и ние. А това пък означава, че съществуването ти ще се превърне в нещо извън необходимостта.

— Ами действайте — казах. — Сещайте се.

Той вдигна пистолета по-високо и го изправи. „Глок 17“. Около седемстотин грама, зареден. Най-лекият пистолет на пазара. Направен от части от пластмаса.

Агентът имаше къси здрави ръце. Можеше да издържи в тази поза безкрайно дълго.

— Последен шанс — отсече той.

Младежът стана от пейката на отсрешния перон и се отдалечи. Дълги, неравномерни крачки, по не съвсем права линия. Беше готов да замени едно качване на метрото срещу спокоен живот. Стигна до изхода и изчезна.

Вече нямаше свидетели.

Среден интервал до идването на следващия влак — може би шест минути.

— Не знам кои сте — казах.

— Федерални агенти — отговори мъжът.

— Докажи го.

Той задържа пистолета насочен към гръденя ми кош, но леко обърна глава и кимна на агента зад него. Колегата му пристъпи напред в неутралната територия между нас. Бръкна във вътрешния джоб на сакото си и извади кожен калъф за служебен пропуск. Вдигна го на височината на очите си и пусна долния край, за да се отвори. Вътре имаше две различни карти. Бяха много далеч, а и зад пластмасови прозорчета, така че не успях да прочета нищо.

Пристигах напред. Той също пристъпи напред.

Стигнах на метър и половина и видях служебна карта на Агенцията за военно разузнаване в горната половина на калъфа. Изглеждаше истинска и беше валидна. В долната половина имаше нещо като инструкция, която обявяваше, че на притежателя трябва да се оказва всякакво съдействие, защото действа пряко от името на президента на Съединените щати.

— Много мило — отбелязах. — По-добре е, отколкото да си изкарваш хляба с работа.

Отстъпих назад.

Той също отстъпи назад.

— Не е по-различно от онова, с което си се занимавал ти навремето — заяви агентът с пистолета.

— В праисторически времена — уточних аз.

— Какво е това? Болно его?

Среден интервал до идването на влака — пет минути.

— Въпрос на практика — казах. — Когато искаш нещо да стане както трябва, правиш го сам.

Агентът отпусна ръка. Сега се целеше в коленете ми.

— Ще стрелям — каза той. — Човек не мисли, не говори и не помни с краката си.

Никакви свидетели.

Ако нищо не върши работа, започвай да говориш.

— За какво ви е? — попитах.

— Кое?

— Знаеш какво.

— Национална сигурност.

— Отбрана или нападение?

— Отбрана, разбира се. Може да подкопае доверието в нас. Ще се върнем години назад.

— Мислиш ли?

— Сигурни сме.

— Продължавай да действаш с интелекта си.

Той насочи пистолета по-прецисно. В левия ми пищял.

— Ще броя до три.

— Желая ти късмет. Кажи ми, ако закъсаш някъде.

— Едно!

Тогава релсите по-близо до мен засъскаха. Странни метални хармонични звуци, изпреварващи влака доста навътре в тунела. Долитаха с изтласквания въздух. Извивката в тунела се освети от фаровете. Нищо не се случи в продължение на дълга секунда. После се появи и самият влак, леко наклонен от виражка на завоя. Заклати се, изправи се, продължи с голяма скорост още малко, спирачките захапаха и запищяха, а влакът намали скоростта и спря край нас — блестяща неръждаема стомана, светлини, свистене, пъшкане и стържене.

Влак за Горен Манхатън. Може би петнайсетина вагона с по шепа пътници във всеки.

Свидетели.

Бяхме в северния край на платформата. Влаковете по тази линия са с по-стари вагони. Всеки има по четири врати. Първият вагон спря

точно до нас. Първата врата беше повече или по-малко срещу мен. Агентите бяха по-близо до третата и четвъртата врата.

Вратите се отвориха по цялото протежение на влака.

В далечния край слязоха двама души. Отдалечиха се и изчезнаха.

Вратите останаха отворени.

Обърнах се с лице към влака.

Агентите се обърнаха към влака.

Пристъпих напред.

И те пристъпиха напред.

Спрях.

И те спряха.

Имаше няколко варианта. Можех да се кача през първата врата. Те щяха да се качат през третата и четвъртата врата. *В същия вагон.* Можехме да се возим заедно цяла нощ. Или можех да оставя влака да потегли и да прекарам минимум още двайсет минути заедно с агентите на перона както преди.

Вратите бяха отворени.

Пристъпих напред.

Агентите пристъпиха напред.

Качих се във вагона.

Агентите се качиха във вагона.

Изчаках миг и пак слязох. На перона.

И те слязоха.

Стояхме неподвижно.

Вратата пред мен се затвори. Като последната завеса в спектакъла. Гumenите буфери се удариха един в друг.

Почувствах електрическата тяга във въздуха. Волтове и амperi. Огромна мощност. Моторите се задвижиха и запищяха. Петстотин тона метал се задвижиха по релсите.

По-старите вагони имат издадено навън стъпало и улей против дъждъа. Скочих напред и се закачих с пръст за улея над вратата, после сложих десния си крак върху стъпалото, после и левия. Прилепих се към вратата от метал и стъкло като морска звезда. Автоматът се заби в гърдите ми. Влакът вече се движеше. Усещах ветрец. Острият ръб на тунела приближаваше. Прилепих се още по-плътно, залепих глава странично за стъклото. Влакът ме засмука в тунела, като до стената останаха около десетина сантиметра. Погледнах назад към перона

покрай лакътя си и видях агента. Едната му ръка беше в косата. Другата вдигна пистолета, после отново го спусна.

76

Беше кошмарно пътуване. Невероятна скорост, виеща тъмнина, убийствен шум, невидими препятствия, летящи право към мен, невероятно физическо усилие. Целият влак се клатеше, тресеше, люлееше, подскачаше и друсаше. Всяка снадка между релсите заплашваше да ме събори. Бях впил осем пръста в плиткия улей горе и бях забил палци от долната му страна. Натисках отчаяно с пръстите на краката си надолу. Вятырът дърпаše дрехите ми. Крилата на вратата се клатеха и дрънкаха. Главата ми се блъскаше в тях като пневматичен чук.

Возих се така около осем пресечки. После стигнахме Двайсет и трета улица и влакът удари спирачки. Заради инерцията увиснах на лява ръка и десен крак. Задържах се и влакът ме вкара странично в заслепяващо светлата станция с около петдесет километра в част. Перонът полетя край мен. Продължавах да се държа. Още малко. Найнакрая първият вагон спря в северния край. Извих се леко и крилата на вратата се плъзнаха встрани. Влязох вътре и се стоварих върху най-близката седалка.

Девет пресечки. Може би минута. Достатъчно, за да ме излекуват от мисълта за „сърфиране“ в метрото завинаги.

Във вагона имаше още трима пътници. Никой от тях не ми обърна внимание. Вратите се затвориха. Влакът продължи.

Слязох на Хералд Скуеър, където Трийсет и четвърта улица се пресича с Бродуей и Шесто Авеню. Четири без десет сутринта. Все още се движеше по разписанието. Бях на двайсет пресечки и само четири минути след като се залепих на влака на Юниън Скуеър. Твърде далеч и твърде бързо, за да могат агентите на Министерството на от branата да организират някакво противодействие. Излязох от метрото и тръгнах на изток и после на запад, покрай внушителната

сграда на „Мейсис“. После се насочих на юг по Седмо Авеню чак до хотела, избран от Лайла Хот.

Нощният портиер все още беше на мястото си. Не разкопчах якето си. Не мислех, че ще е необходимо. Само отидох до него, наведох се и го фраснах по ухото. Той падна от стола. Прескохих бюрото, хванах го за гърлото и го изправих на крака.

— Номерата на стаите — просъсках.

Той ми ги каза. Пет стаи, не една до друга, всички на осмия етаж. Каза ми в коя от тях са жените. Мъжете бяха разпределени в останалите четири. Първоначално тринайсет мъже и осем налични легла. Петима без късмет.

Или петима души охрана.

Извадих ролката с черно тиксо от джоба си и с около осем метра завързах краката и ръцете на портиера. Струва долар и половина и може да се купи от всеки магазин за инструменти, но е също толкова важен компонент от екипировката на специалните части, колкото и карабините за хиляда долара, сателитните телефони и навигационните системи. Най-накрая залепих десет сантиметра на устата му. Взех картата му за отключване на стаите. Просто я откъснах от усуканата ѝ корда. След това го оставил скрит от погледите зад бюрото и тръгнах към асансьора. Влязох в кабината и натиснах най-горния етаж. Единайсети. Вратата се затвори и кабината потегли.

Тогава разкопчах якето си.

Наместих автомата в подходящ ъгъл на ремъка му, извадих кожената ръкавица и я сложих на лявата си ръка. MP5SD няма предна ръкохватка за разлика от вариант K, който има къса дръжка под цевта. Моделът SD се държи с дясната ръка за задната ръкохватка, а с лявата се подкрепя кожухът на цевта. В цевта са пробити трийсет отвора. Барутът от патрона нито изгаря, нито експлодира. Прави и двете. Гори много бързо. При това се образува балон от свръхзагрят газ. Част от него излиза през трийсетте отвора в цевта, което снижава шума и забавя куршума до скорост, по-малка от скоростта на звука. Няма смисъл да се заглушава изстрел, ако самият куршум може да произведе свръхзвуков трясък. Бавният куршум е тих куршум. Точно както при безшумния снайпер „ВАЛ“. Излизаният газ минава през трийсетте отвора в цевта и се разширява във вътрешната камера на заглушителя. После минава през втората камера и се разширява още повече.

Разширяването охлажда газа. Физика. Но не много. Може би от суперзагрят става много горещ. Външният кожух на цевта е метален. Затова и ръкавицата. Никой не използва такова оръжие без ръкавица. Спрингфийлд беше от хората, които мислят за всичко.

Вляво на автомата има комбиниран предпазител и селектор за вида стрелба. По-старите модели, които помнех, имаха лостче с три позиции: S, E и F. S за предпазител, E за единична стрелба и F за автоматична стрелба. Немски съкращения вероятно. E, като *ein*. И така нататък, въпреки че „Хеклер & Кох“ са собственост на британска корпорация от много години. Вероятно са решили, че традицията е от значение, Спрингфийлд обаче ми беше дал по-нов модел. SD4 имаше лостче с четири позиции. Без съкращения. Само картички. За удобство на чужденците или на неграмотните. Една точка за предпазител, едно малко куршумче за единичен изстрел, три куршумчета за серия от три изстрела и дълга редица куршуми за непрекъснат автоматичен огън.

Избрах серията от три изстрела. Предпочитан вариант. С едно натискане на спусъка изстреляваш три куршума за четвърт секунда. С неизбежното издигане на цевта нагоре, сведено до минимум от тежестта и заглушителя и контрола на ръцете, се получава шев от три фатални рани, изкачващ се вертикално на височина около пет сантиметра.

Устройваше ме.

Трийсет патрона. Десет откоса. Осем мишени. По един откос за всяка, плюс два за непредвидени ситуации.

Асансьорът издрънча и се отвори на единайсетия етаж, а аз чух в главата си гласа на Лайла Хот. Трябва да запазиш последния куршум за себе си, защото никой не би искал да попадне в ръцете им жив, особено в ръцете на жените.

Излязох от асансьора и тръгнах по тихия коридор.

Стандартна тактическа инструкция за всякакви нападения — атакувай само от по-висока позиция. Осмият етаж беше три етажа под мен. Можеше да се слезе по два начина — стълбище и асансьор. Предпочетох стълбите, най-вече заради заглушителя. Умната тактика за защита би била да се остави човек на стълбището. Ранно

предупреждение. Лесна цел за мен. Можех да го ликвидирам тихо и спокойно.

Стълбището, разположено до асансьорната шахта, имаше очукана врата. Отворих внимателно и тръгнах надолу. Стъпалата бяха бетонни, покрити с прах. Етажите бяха обозначени с цифри, написани на ръка със зелена боя. До деветия етаж всичко беше тихо. След това стана супертихо. Спрях и надникнах през парапета.

На стълбите нямаше охрана.

Площадката на осмия етаж беше празна. Почувствах разочарование. Сега работата ми на самия етаж щеше да е с двайсет и пет процента по-трудна. Петима мъже, а не четириима. Освен това стаите бяха от двете страни на стълбището — някои бяха вляво, други вдясно от мен. Три и две или две и три. Дълга секунда с лице в грешна посока, после обръщане.

Нямаше да е лесно.

Но частът беше четири сутринта. Най-слабата точка. Универсална истина. Установена от Съветите и техните лекари.

Спрях до вратата и си поех дълбоко въздух. После пак. Улових дръжката на вратата с ръкавицата. Обрах луфта на спусъка на автомата.

Дръпнах вратата. Задържах я под ъгъл от четирийсет и пет градуса с крак. Хванах цевта с ръкавицата. Огледах се. Ослушаех се. Никакви звуци. Нищо за гледане. От едната страна. После другата.

Нямаше никой.

Никакви пазачи, нищо. Само пътека от мръсен, протрит мокет, мъждива жълта светлина и два реда затворени врати. Чуваха се боботенето и вибрациите на града и приглушени далечни сирени.

Затворих вратата на стълбището зад себе си. Проверих номерата на стаите и отидох бързо до вратата на Лайла. Долепих ухо и се ослушаех.

Не чух нищо.

Изчаках. Пет цели минути. Десет. Никакъв звук. Никой не може да стои неподвижно, без да издаде никакъв звук по-дълго от мен. Мушнах картата на портиера в слота. Мъничка лампичка светна червено. После зелено. После нещо щракна. Натиснах дръжката и след част от секундата бях вътре.

Стаята беше празна.

Банята беше празна.

Имаше обаче признаци от скорошно обитаване. Тоалетната хартия висеше и краят ѝ беше смачкан. Мивката беше мокра. Една от кърпите беше ползвана. Леглото не беше гладко изпънато. Столовете не бяха подредени.

Проверих и останалите четири стаи. Празни. Изоставени. Не бяха оставили нищо, което да подсказва скорошно връщане.

Лайла Хот — крачка напред.

Джак Ричър — крачка назад.

Свалих ръкавицата, закопчах якето и слязох във фоайето. Подпрях портиера в седнало положение в задната част на бюрото и дръпнах лепенката от устата му.

— Не ме удрий пак — каза той.

— Защо да не те удрям? — попитах.

— Нямам вина. Казах ти истината. Попита в кои стаи съм ги сложил. Минало време.

— Кога си тръгнаха?

— Около десет минути след като ти дойде първия път.

— Ти ли им се обади?

— Нямаше как, не разбираш ли?

— Къде отидоха?

— Нямам идея.

— Колко ти платиха?

— Хилядарка — отговори.

— Не е зле.

— На стая.

— Безумно — възмутих се искрено аз.

Наистина. За тези пари можеха да се върнат в „Четири сезона“. Само че нямаше как. Което беше важното.

Спрях на тротоара на Седмо Авеню в сенките. *Къде са отишли?* Първо обаче, как са отишли. Не с коли. Бяха петнайсет души, значи им трябваха най-малко три автомобила. А занемарените стари хотели с нощни портиери, които работят сами, нямат паркинги за клиенти.

С таксита? Възможно е да са дошли с таксита късно вечерта от централната част на Манхатън. Да си отидат обаче в три сутринта от Седмо Авеню? За осем души биха били необходими поне две празни таксита едновременно.

Малко вероятно.

Метрото?

Възможно. Почти сигурно. На разстояние една пресечка минаваха три линии. Нощно разписание, максимум двайсет минути чакане на перона, но след това можеха да изчезнат към Горен или Долен Манхатън. Къде точно? Не на място, до което биха могли да стигнат с дълъг преход пеша, след като излязат. Група от осем души, крачещи по тротоара, прави впечатление, а по улиците обикаляха шестстотин агенти. Единственият друг хотел, който биха могли да наемат по същия начин, беше доста по на запад дори от Осмо Авеню. Петнайсет минути пеша, може би и повече. Твърде рисковано.

Значи метрото, но докъде?

Град Ню Йорк. Осемстотин и трийсет квадратни километра приблизително. Осем милиона адреси. Стоях и пресмятах възможностите като машина.

Нищо.

После се усмихнах.

Говориш твърде много, Лайла. Отново чух гласа ѝ в главата си. От чайната в „Четири сезона“. Говореше за старите бойци в Афганистан. Оплакваше се от тях заради ролята, която играеше. В действителност се е хвалела с хората си, отбиващи безплодните нападения на Червената армия. *Муджахидините са били интелигентни. Имали навика да се връщат на позиции, които нашите смятали за изоставени.* Това бяха думите ѝ.

Тръгнах назад, към Хералд Скуеър. Към метрото. Можех да сляза на Пето Авеню и Петдесет и девета. Оттам щях да стигна много бързо до старите сгради на Петдесет и осма улица.

Старите сгради на Петдесет и осма улица бяха тъмни и тихи. Четири и половина сутринта в квартал, в който преди десет почти няма движение. Наблюдавах от петдесет метра. От един тъмен вход на далечния тротоар срещу Медисън Авеню. Вратата с един звънец беше оградена с полицейска лента. Местопрестъпление. Най-лявата от трите сгради. Онази с изоставения ресторант на приземния етаж.

Прозорците бяха тъмни.

Никакъв признак на живот.

Полицейската лента изглеждаше здрава. Неминуемо трябаше да я съпровожда и официалният печат на полицията. Малък правоъгълник от хартия, залепен между касата и вратата на височината на ключалката. И той беше на мястото си, здрав.

Което означаваше, че има и задна врата.

Беше много вероятно заради ресторантите произвеждат всевъзможен неприятен боклук. Непрекъснато. Миризмата привлича плъхове. Боклукът не може да се трупа на тротоара. По-добре е да се събира в контейнери пред вратата за кухнята, а после тези кофи да се изнасят до тротоара, за да ги изпразнят и извозят през нощта.

Преместих се на двайсет метра в южна посока, за да разширя ъгъла. Не видях проходи, водещи към задната част на къщите. Къщите бяха плътно една до друга по цялата редица. До запечатаната врата беше витрината на стария ресторант. До нея обаче имаше още една врата. Изглеждаше, че принадлежи към къщата до тази с ресторантта. Беше в нейната фасада. Беше обаче най-обикновена, черна, без никакви обозначения, леко издраскана, без стъпала и доста по-широка от нормална врата. Отвън нямаше дръжка. Само ключалка. Без ключ се отваряше само отвътре. Можех да се обзаложа, че затваряше изход на закрит проход. Прецених, че къщата в съседство с ресторантта има две стаи на приземния етаж и три стаи на горния. Горе всичко изглеждаше нормално, но на нивото на улицата имаше проходи, дискретно

застроени отгоре и затворени отпред. Правата над въздуха в Манхатън струват цяло състояние. Градът се продава не само хоризонтално, но и вертикално.

Върнах се пред тъмния вход. Отброявах времето в главата си. Четирийсет и четири минути след срока, в който хората на Лайла трябваше да ме хванат, и може би четирийсет и четири след срока, в който е очаквала да ѝ се обадят, че всичко е минало успешно. Може би двайсет и четири, след като си е дала сметка, че нещо се е объркало. Може би четиринайсет, след като за пръв път се е изкушила да ми се обади.

Лайла, говориши твърде много.

Отдръпнах се максимално назад в тъмнината и зачаках. Пред мен нямаше жива душа. От време на време по Медисън Авеню минаваха частни коли и таксита. По Петдесет и осма улица нямаше никакъв трафик. Никакви пешеходци. Никой не разхождаше куче, нямаше пияни веселящи, тръгнали със залитане към дома. Боклукут беше прибран. Още не бяха започнали да доставят закуските.

Мъртвилото на нощта.

Градът, който никога не спи, най-накрая почиваше блажено.

Чаках. Три минути по-късно телефонът в джоба ми завибрира.

Отворих капачето и се вгледах в къщата с ресторантa. Залепих апарата до ухото си и казах:

- Да?
- Какво стана? — попита тя.
- Ти не дойде.
- Очакваше ли да дойда?
- Не съм се замислял.
- Какво стана с хората ми?
- Вече са в системата.
- Все още можем да се споразумеем.
- Как? Ти не можеш да си позволиш да изгубиш още жива сила.
- Ще измислим нещо.
- Добре. Но цената току-що се повиши.
- Колко?
- Седемдесет и пет.

— Къде си сега?

— Точно пред къщата ти.

Последва пауза.

Зад един прозорец нещо се раздвижи. Четвъртия етаж, левия от двета. Тъмна стая. Странна, едва видима от петдесет метра.

Може би помръдна перде.

Може би бяла блуза.

Може би си въобразявах.

— Не, не си пред къщата ми — каза тя.

Но не звучеше уверено.

— Къде искаш да се срещнем? — добави.

— Има ли значение? — попитах. — Пак няма да дойдеш.

— Ще изпратя някого.

— Не можеш да си го позволиш. Останали са ти само шестима.

Понечи да каже нещо, но мъкна.

— Таймс Скуеър — казах.

— Добре.

— Утре сутринта в десет.

— Защо?

— Искам наоколо да има хора.

— Твърде късно е.

— Късно за какво?

— Искам паметта сега.

— Утре в десет. Ако ти харесва.

— Изчакай така — нареди тя.

— Защо?

— Трябва да преброя колко пари имам. Да съм сигурна, че имам седемдесет и пет.

Разкопчах якето.

Сложих ръкавицата.

Чух дишането на Лайла Хот.

На петдесет метра от мен черната врата се отвори. Покритият проход. Излезе мъж. Дребен, мургав, жилест. Напрегнат. Провери тротоара вляво и дясно, погледна отсрещния тротоар.

Прибрах телефона в джоба си. Все още отворен. Все още на линия.

Вдигнах автомата.

Този тип оръжия са разработени за близък бой, но много от тях са точни като карабини на средни разстояния. Автоматът в ръцете ми несъмнено беше точен поне до сто метра. Имаше стоманен мерник. Преместих лостчето на единична стрелба и се прицелих в гърдите на мъжа.

Той пристъпи до бордюра. Огледа се пак наляво и надясно, после напред. Видя същото, което виждах и аз. Нищо. Само свеж въздух и фина нощна роса.

После се върна до вратата.

Пред мен мина такси.

Мъжът бутна вратата. Изчаках, докато се убедя, че инерцията ще го повлече напред. Натиснах спусъка и го застрелях в гърба. Десетка. Бавен куршум. Леко забавяне. Огън, попадение. Рекламират SD като безшумен. Не е. Издава звук. По-силен от лекото пукане, което чуваме по филмите. Но не по-силен от изпускане на телефонен указател върху маса от около метър. Доловим във всякаква среда, но незабележим в града.

На петдесет метра от мен мъжът залитна напред и се строполи с торс върху прохода и крака на тротоара. Пуснах му още един куршум за всеки случай и оставил автомата да увисне на ремъка. Извадих телефона.

— Още ли си там? — попитах.

— Още броим — каза тя.

С един по-малко си, казах си злорадо.

Закопчах якето и тръгнах. Отидох до далечната страна на Медисън Авеню и подминах с малко Петдесет и осма. Прекосих авенюто и се върнах назад, с рамене, плътно опрени до стените на сградите. Трябваше да съм под полезрението ѝ. Подминах първата стара сграда. Подминах втората.

Десет метра под нея ѝ казах:

— Трябва да затварям. Уморен съм. Таймс Скуеър утре в десет.

— Добре, ще изпратя някого — отговори тя някъде над мен.

Прекъснах линията, прибрах телефона и издърпах трупа в прохода. Затворих вратата бавно и тихо.

78

В прохода имаше светлина. Една-единствена слаба крушка в мръсен плафон. Разпознах убития от снимките в папката на Спрингфийлд от Министерството на вътрешната сигурност. Беше номер седем от деветнайсетте. Не помнех името му. Вкарах го вътре и го изтеглих до края на прохода. Подът беше от стар бетон, изтрит до блясък. Прерових джобовете на трупа. Никакви документи. Нямаше оръжие. Оставил го до малък контейнер за боклук, покрит със стара и толкова спечена мръсотия, че вече дори не миришеше.

После намерих вътрешната врата към сградата, разкопчах якето си и зачаках. Питах се колко ли време ще мине, преди да се разтревожат за липсващия. По-малко от пет минути, мина ми през ум. Зачудих се и колко ли ще слязат да го търсят. Може би само един, макар че се надявах да са повече.

След седем минути дойдоха двама. Вътрешната врата се отвори и излезе първият. Номер четиринайсет от списъка на Спрингфийлд. Направи крачка към вратата към улицата и се появи вторият. Номер осем от списъка на Спрингфийлд.

После се случиха три неща.

Първият спря. Видя, че вратата към улицата беше затворена. Нещо не му се връзваше. Тя не можеше да се отвори отвън без ключ. В такъв случай колегата му би трябвало да я е оставил отворена, докато оглежда тротоара. Вратата обаче беше затворена. Значи колегата му се е приbral.

Първият се обърна.

После се обърна и вторият. За да затвори вътрешната врата тихо и внимателно. Оставил го да го направи.

Тогава той вдигна очи и ме видя.

Първият ме видя.

Застрелях и двамата. Два откоса по три куршума, приглушено мъркащи експлозии от по четвърт секунда. Целех се в гърлата им и оставил цевта да се изкачи към брадичките им. Бяха дребни. Вратовете им бяха тънки и в тях почти нямаше друго, освен артерии и прешлени. Идеални мишени. Шумът от изстрелите на закрито беше доста по-силен, отколкото на улицата. Достатъчно силен, за да се обезпокоя. Вътрешната врата обаче беше затворена. И беше солидна. Някога, изглежда, е била външна, преди собственикът да продаде въздуха си.

Двамата паднаха.

Гилзите издрънчаха на бетона.

Чаках.

Не последва реакция.

Минус осем патрона. Имах още двайсет и два. Седем арестувани, трима мъртви, оставаха трима.

Плюс двете жени.

Претърсих и новите трупове. Никакви документи, никакво оръжие. Нямаха и ключове, което означаваше, че вътрешната врата не е заключена.

Оставил двата трупа до първия в сянката на контейнера.

И продължих да чакам. Не очаквах през вратата да излезе още някой. Вероятно британците в Афганистан най-накрая са разбрали колко е безсмислено да се изпращат спасителни отряди. Вероятно и Червената армия го беше разбрала. Предполагах, че двете жени познават историята си. Би трябвало. Светлана беше писала част от нея.

Чаках.

Телефонът в джоба ми завибрира. Извадих го и погледнах външния дисплей, на капачето. *Скрит номер.* Лайла. Не ѝ се обадих. Бях приключил с приказките. Прибрах телефона. Той престана да вибрира.

Улових дръжката на вътрешната врата с лявата ръка, с ръкавицата. Натиснах. Почувствах как езичето се прибира. Бях доста спокоен. Бяха излезли трима. Беше нормално да очакват, че поне един от тях ще се върне. Или и тримата. Ако вътре имаше човек, който гледа и чака, щях да разполагам с фатална за него част от секундата, необходима му да познае дали съм приятел или враг. Като професионален играч, който преценява полета на топката. Една пета от секундата, може би малко повече.

Аз обаче нямаше да се бавя. Всички тук бяха мои врагове.

Всички, до един.

Отворих вратата.

Не видях никого.

Пред мен беше кухнята на изоставения ресторант. Празна и изпочупена. Имаше парчета от стари шкафове и плотове с дупки, в които са били кухненските уреди, преди да ги отнесат в магазините за употребявани вещи. По стените се виждаха тръби, на които някога е имало кранове и чешми. На тавана имаше куки, на които са закачали тиганите. В средата на помещението имаше голяма каменна маса. Хладна, гладка, с леки хлътнатини от дълга употреба. Може би беше служила за замесване на тесто.

А в по-ново време на нея беше убит Питър Молина.

Не изпитвах никакво съмнение, че именно тази маса бях видял на дивидито. Разбрах къде е била камерата и къде са били сложени осветителните тела. На краката на масата висяха парчета въже — с тях са били вързани китките и глезените на Питър.

Телефонът в джоба ми завибрира.

Не му обърнах внимание.

Продължих напред.

Видях две летящи врати. Едната за влизане, другата за излизане. Стандартна практика в ресторантите. За да няма сблъсъци. На вратите имаше кръгли прозорци на височината на средния мъж отпреди петдесет години. Наведох се, за да надникна. Празна зала — голяма и правоъгълна. В нея нямаше нищо, освен един стол. Подът беше покрит с прах и миши изпражнения. През голямата мръсна витрина се процеждаше светлина от улицата.

Бутнах вратата за излизане с крак. Пантите леко проскърцаха. Влязох в залата за хранене. Видях задно коридорче с тоалетни. Две врати, с табели „Жени“ и „Мъже“. Месингови табели, изписани думи. Не картички. Без залепени фигурки с поли и панталони. Плюс по още една врата на двете странични стени. Месингови табели: *Частна собственост*. Едната би трябвало да води към кухнята. Другата би трябвало да води към стълбището и горните етажи.

Телефонът в джоба ми пак завибрира.

Не му обърнах внимание.

Стандартна тактическа инструкция за всяко нападение — атакувай от по-висока позиция. Нямаше как да стане. Невъзможен вариант. По времето, когато пишеха израелския списък, Специалните въздушни сили във Великобритания разработваха тактика за спускане по рапел от покривите в прозорците на горните етажи или пробиване на стени с взрыв за преминаване от един таван в съседния, или пробиване на покривната плоча. Бързо, драматично и обикновено успешно. Добра работа, ако има как да я свършиш. Аз нямах. Трябваше да действам като пешеходец.

Поне засега.

Отворих вратата към стълбището. Тя описа дъга към мальк, много тесен коридор, около шейсет сантиметра. Точно срещу мен, достатъчно близо, за да мога да я докосна, беше вратата към улицата — онази с единия звънец, която сега беше запечатана от полицията.

От коридора започваше тясна стълба. Малко по-нагоре се обръщаше обратно и продължаваше към горния етаж, извън полезрението ми.

Телефонът в джоба ми завибрира.

Извадих го и погледнах. *Скрыт номер.* Сложих го обратно в джоба си. Престана да вибрира.

Тръгнах нагоре по стълбите.

Най-безопасният начин да се изкачиш по тясна стълба е да вървиш заднишком, с извърната глава, с разкрачени крака. Заднишком, защото, ако горе срещнеш съпротива, трябва да си с обърнат с лице. Разкрачени крака, защото стълбата може да скърца, а най-малко скърца в краишата на стъпалата и най-много — в средата.

Стигнах така до средата, после продължих с лице напред. Стигнах до площадката на втория етаж, която беше два пъти по-голяма от долната, но пак беше малка. Метър на два. Една стая вляво, една вдясно, две право напред. Всички врати бяха затворени.

Застанах неподвижно. Ако бях на мястото на Лайла Хот, бих сложил по един човек във всяка от стаите отпред. Бих ги накарал да се ослушват, готови за стрелба, да са готови да отворят вратите и да открият огън от две места. Така биха могли да ме застрелят, когато се качвам или слизам. Само че аз не бях Лайла Хот и тя не беше аз. Нямах представа как би постъпила. Мислех си само, че след като броят на хората ѝ бе намалял, тя ще иска останалите да са по-близо до нея. Което означаваше, че са на третия етаж, а не на втория, защото бях видял движение в прозорец на четвъртия етаж.

По-точно, прозореца на четвъртия етаж вляво, гледано откъм улицата. Което означаваше, че стаята ѝ е вдясно, гледано отвътре. Съмнявах се, че има някакви значителни разлики в разпределението на стаите между етажите. Беше евтина, практична сграда, в която не бяха правени допълнителни промени. Поради това щеше да е достатъчно да огледам стаята на втория етаж, за да добия представа какво е разположението на стаята два етажа над нея.

Обрах луфта от спусъка на автомата и натиснах дръжката с лявата ръка. Усетих как езичето на бравата се дръпва.

Отворих вратата.

Празна стая.

Всъщност беше празна и частично разрушена гарсониера, на дълбочина колкото ресторантата долу, но два пъти по-тясна. Имаше

килер, баня, кухненски бокс. Видях всичко с един поглед, защото всички вътрешни стени бяха съборени. Крановете в банята все още бяха по местата си, странни и голи зад вертикални стари летви, пет на пет, останали от предишната преграда като ребра, като решетка на клетка. Кухненското оборудване беше на мястото си. Подът беше покрит с дюшеме, ако не се брои старомодната мозайка в банята и протритият линолеум в кухненския бокс. Вонеше на паразити и на гнило. Прозорецът към улицата беше почернял от сажди. По диагонал го пресичаше част от противопожарната стълба.

Отидох тихо до прозореца. Стълбата беше стандартна. Отгоре се спускаха тесни железни стъпала, които стигаха до тясна метална площадка под прозореца. От другата ѝ страна беше последната сгъваема секция, готова всеки момент да се спусне надолу под тежестта на бягащ човек.

Прозорецът се отваряше нагоре. Долната част се плъзгаше пред горната. Заключващ се с прост месингов механизъм. Имаше и месингови дръжки, като тези, които слагат на шкафовете. Дръжките бяха боядисвани многократно, както и рамките.

Отключих механизмите и мушнах по три пръста под всяка от двете дръжки. Повдигнах. Рамката помръдна два сантиметра и заяде. Натиснах по-силно. Почти толкова, колкото когато вдигнах железните клетки в мазето на старата пожарна. Рамката помръдваща нагоре с по няколко сантиметра всеки път, после заяждаше отляво, заяждаше отдясно, съпротивляващ се сериозно. Пъхнах рамо под рамката и напънах с крак. Повдигна се петнайсетина сантиметра и отказа окончателно. Отдръпнах се. Усетих полъха на нощния въздух. Отворът бе около петдесет сантиметра.

Повече от достатъчно.

Промуших единия си крак навън, наведох се, излязох през прозореца и измъкнах и другия си крак.

Телефонът в джоба ми завибрира.

Не му обърнах внимание.

Изкачих се нагоре по металната стълба, много предпазливо и тихо. Някъде към средата главата ми се изравни с нивото на первазите на третия етаж. Виждах и двата прозореца.

И двата бяха със спуснати пердета. Стари, мръсни памучни парцали зад мръсни стъклата. Не се виждаше светлина. Не се чуваше

нищо. Никакви признания на живот. Обърнах се и погледнах надолу към улицата. Никакви пешеходци. Никакъв трафик.

Продължих нагоре. Към четвъртия етаж. Същото. Мръсни стъкла, спуснати пердeta. Забавих се дълго пред прозореца, зад който бях доловил движение. Или си бях въобразил, че е движение. Не чух нищо, не усетих нищо.

Продължих нагоре до петия етаж. Положението там беше друго. Нямаше пердeta. По подовете се виждаха петна, таваните бяха провиснали и криви. Беше текла дъждовна вода.

Прозорците на петия етаж бяха затворени. Същите прости месингови механизми, които бях видял долу, но нямаше никакъв начин да ги отворя, без да счупя стъклото. Което щеше да вдигне шум. Нямах нищо против да вдигна шум, но малко по-късно. Исках да подбера подходящия момент.

Завъртях ремъка, докато автоматът се премести на гърба ми, и стъпих върху перваза на прозореца. Протегнах ръце и се улових за ронещия се корниз, високо над главата ми. Повдигнах се на мускули и се покатерих на покрива. Не беше елегантно. Не съм грациозен гимнастик. Горе се проснах по очи, задъхан и с изпоцапана физиономия. Останах така секунда, колкото да възстановя дишането си, после се надигнах на колене и потърсих врата. Видях я на около десетина метра, където би трябвало да е вътрешното стълбище. Беше най-обикновен дървен капак, облицован с ламарина, който се отваряше странично. Вероятно беше заключен отдолу с планка и катинар. Катинарът вероятно беше здрав, но планката трябваше да е завинтена за дървената рамка, прогнила от времето и влагата.

Лесна работа.

Стандартна тактическа инструкция при всяко нападение — атакувай само от по-висока позиция.

80

Ламариненият обков на капака беше добре заоблен, така че нямаше никакви остри режещи ръбове. Мушнах пръстите на лявата си ръка под капака срещу пантите и дръпнах силно. Без резултат. Станах сериозен. Две ръце осем пръста, свити колена, дълбоко дишане. Затворих очи. Не исках да мисля за Питър Молина. Вместо това си представих безумната усмивка на Лайла Хот към камерата миг след като бе проверила пулса на издъхналия шофьор на такси от Кабул.

Дръпнах капака.

И тогава, в онзи момент, започна развръзката. Нощта се приближаваше към своя край.

Бях се надявал планката на катинара да се откачи или от рамката, или от капака. Тя обаче се откачи и от двете места. Катинарът и планката полетяха надолу и паднаха върху дървения под от три метра височина. Чу се силен, отчетлив, рязък звук като от тимпан. Дълбок, резониращ и ясен. Веднага след това издрънча планката и изтрополиха шест винта.

Лошо.

Многолошо.

Отворих капака и го оставил да легне на покрива, клекнах и се послушах.

В продължение на секунда не се случи нищо. После чух на четвъртия етаж да се отваря врата. Прицелих се.

Още една секунда не се случи нищо. После на стълбите се появи глава. Черна коса. Мъж. В ръката си държеше пистолет. Той видя катинара на пода. А аз видях как колелцата в главата му се завъртяха. *Катинар, под, винтове, вертикално падане.* Той погледна нагоре. Видях лицето му. Номер единайсет от списъка на Спрингфийлд. И той ме видя. Облакът зад мен беше осветен от отблъсъците на града. Вероятно силуетът ми се очертаваше повече от ясно. Той се поколеба. Аз не се поколебах. Застрелях го повече или по-малко вертикално в темето. Откос от три куршума. Тройно тропане. Кратко, приглушено

мъркане. Строполи се шумно, последваха две тупвания на пистолета и остатъка от главата му. Изчаках още малко, после скочих през дупката и се приземих до мъртвеца на крака — също силен шум.

Дотук с потайността.

Еднайсет патрона изстреляни, още деветнайсет в пълнителя, четириима мъже мъртви, остават двама.

Плюс двете жени.

Телефонът в джоба ми завибрира.

Не сега, Лайла!

Взех пистолета на убития, отворих вратата на стаята отпред и вляво и се скрих в тъмното. Подпрях се на стената и огледах стълбите.

Никой не дойде.

Патова ситуация.

Пистолетът на убития беше „Зиг-Зауер Р220“ със заглушител. Швейцарско производство. Девет милиметрови патрони парабелум. Пълнител за девет. Същите, с които стреляше автоматът. Извадих ги от пистолета и ги пуснах в джоба си. Оставил празното оръжие на пода. После се върнах на площадката и влязох в другата стая вдясно. Там нямаше нищо. Тръгнах през помещението, както го помнех от втория етаж. Килер, баня, кухненски бокс, стая. Стигнах до средата на стаята и ударих с крак по пода силно. Таванът на долната стая бе подът на горната. Предположих, че Лайла е точно под мен и слуша. Искаше ми се да я стресна дълбоко, в най-първичната част от мозъка ѝ. Най-страшното чувство. *Там горе има нещо*.

Тропнах пак.

Този път получих отговор под формата на куршум, който проби дюшемето на метър от краката ми. Разхвърчаха се трески, после куршумът се заби в тавана над мен и се посипа прах.

Не чух изстрел. Явно всички пистолети имаха заглушители.

Аз също стрелях, троен откос вертикално отгоре, през същата дупка. После отстъпих встрани, където би трябвало да е кухнята им.

Четиринайсет куршума по-малко. Оставаха шестнайсет. Девет в джоба ми.

Още един куршум проби пода. На три метра от мен.

Отговорих. Те стреляха пак. Стрелях още веднъж и реших, че вече са започнали да разбират каква е схемата, така че се измъкнах на площадката отвън.

Там установих, че и те са стигнали до същия извод — че съм започнал да влизам в ритъм. Към мен се прокрадваше един от техните. Номер две от списъка на Спрингфийлд. И той държеше в ръката си „Зиг-Зауер Р220“. Със заглушител. Той ме видя пръв. Стреля, но не улучи. Аз улучих. Пуснах серия от три куршума в горната част на носа му, която пропълзя към челото. Мозък и кръв се пръснаха по стената зад гърба му и той се изтъркаля безжизнен там, откъдето беше дошъл.

Пистолетът му отиде с него.

Моите гилзи издрънчаха по пода.

Двайсет и три патрона по-малко. Имах седем, плюс девет в джоба.

Оставаше един жив, плюс двете жени.

Телефонът в джоба ми завибрира.

Твърде късно е за пазаръци, Лайла.

Не му обърнах внимание. Представих си я как клечи на пода долу. Светлана до нея. От тях ме дели един-единствен боец. Как биха го използвали? Не бяха глупави. Бяха наследнички на вековна и жестока традиция. Предците им се криеха из хълмовете от двеста години. Знаеха какво правят. Нямаше да изпратят последния нагоре по стълбите. Не повече. Би било безполезно. Щяха да го изпратят във фланг. Щяха да го пуснат нагоре по противопожарната стълба. Щяха да отвлекат вниманието ми с телефона, а онзи да ме застреля в гръб през стъклото.

Кога?

Или веднага, или доста по-късно. Нямаше среден вариант. Би трябвало или да ме изненадат, или да ме оставят да се отегча.

Спряха се на първото.

Телефонът завибрира в джоба ми. Влязох в стаята отляво и проверих как севижда. От моята гледна точка стоманената стълба се издигаше от дясно на ляво. Щях да видя главата му, когато започне да се изкачва. Което беше добре. Само че позицията ми не беше добра. Улицата беше тясна. Деветмилиметровите патрони парабелум са за леки огнестрелни оръжия. Смятат ги подходящи за градски условия. Те с много по-голяма вероятност от куршум за карабина остават в мишлената. Това важи с още по-голяма сигурност за куршумите с по-ниска от звуковата скорост. Но няма никакви гаранции. А от другата страна на улицата имаше невинни хора. Прозорци на спални, спящи

деса. Куршум от попадение би могъл да стигне дотам. Рикошети, парчета можеха да стигнат дотам. Или куршум, който не е улучил целта.

Вероятни странични щети. И невинни жертви.

Промъкнах се през стаята и се залепих за стената до прозореца. Надникнах навън. Нищо. Протегнах ръка и освободих ключалките. Опитах дръжките. Прозорецът беше заял. Погледнах вън още веднъж. Нищо. Застанах пред прозореца, грабнах дръжките и дръпнах. Рамката помръдна малко, спря, после полетя и се заби горе толкова силно, че стъклото се спука.

Пак се залепих за стената.

Ослушащ се.

Чух леко подрънкане — стълбата се клатеше от гумени подметки. Постоянен ритъм, бърз, но не бягане. Оставил го да приближи. Оставил го да се изкачи доторе. Оставил го да провре главата и раменете си през прозореца. Черна коса, тъмна кожа. Номер петнайсет от списъка на Спрингфийлд. Бях залепил гръб за фасадната стена на сградата. Мъжът погледна наляво, погледна надясно. Видя ме. Натиснах спусъка. Троен откос.

Не улучих. Може би първият или последният куршум беше откъснал ухото му, но той остана жив и здрав. Започна да стреля като обезумял, после се дръпна навън. Чух го как пада на металната площадка.

Сега или никога.

Тръгнах след него. Той пропълзя с главата напред на долу по стълбата. Стигна до четвъртия етаж, обърна се по гръб и вдигна пистолета, сякаш тежеше петдесет килограма. Спуснах се надолу, наклоних се встрани и пуснах три куршума в лицето му. Пистолетът му падна и с дрънчене спря на площадката два етажа по-долу.

Поех въздух.

Издишах.

Шестима мъртви. Седем арестувани. Четирима заминали. Двама под охрана в болницата. Деветнайсет от деветнайсет.

Прозорецът на четвъртия етаж беше отворен. Пердетата бяха дръпнати назад. Гарсониера. Запустяла на вид, но не необитаема. Лайла и Светлана Хот стояха една до друга зад кухненския плот.

Двайсет и девет патрона изстреляни.

Остава един.

Чух гласа на Лайла в главата си: *Трябва да запазиш последния куршум за себе си, защото никой не би искал да попадне в ръцете им жив, особено в ръцете на жените.*

Прекачих се през прозореца и влязох в стаята.

81

Разположението беше същото като на гарсониерата от втория етаж. Стая отпред, кухненски бокс, после баня и килер. Стените тук бяха на местата си. Мазилката също беше на мястото си. Горяха две крушки. До стената в стаята имаше легло и два обикновени стола. Нищо друго. Кухненският бокс беше с двоен плот и шкафове. Съвсем малко пространство. Лайла и Светлана стояха плътно една до друга. Светлана беше вляво, Лайла — вдясно. Светлана беше с кафяв домашен пеньоар. Лайла беше с черни панталони и бяла тениска. Тениската беше памучна. Панталоните бяха полиестерни — реших, че ще шумолят, ако помръдне. Изглеждаше по-красива отвсякога. Дълга черна коса, сини очи, перфектна кожа. Странна полуусмивка. Като че ли ексцентричен моден фотограф бе поставил най-красивия си модел в мръсна градска обстановка.

Насочих автомата. Черен и зловещ. Беше топъл. Миришеше на барут, смазка и дим. Усещах миризмата съвсем отчетливо.

— Сложете ръцете си на плота — наредих.

Подчиниха се. На плота се появиха четири длани. Две кафяви и възлести, две по-бели и нежни. Разпериха пръсти като морски звезди — две квадратни, с къси дебели пипала, другите две по-издължени и по-деликатни.

— Отстъпете назад и се облегнете на ръце — казах.

Подчиниха се. Така ограничавах движенията им още повече. Ставаха по-безопасни.

— Не сте майка и дъщеря — заявих аз.

— Не, не сме — отговори Лайла.

— Какви сте тогава?

— Учителка и ученичка.

— Добре. Щеше да ми е трудно да застрелям дъщеря пред майка ѝ или майка пред дъщеря.

— А би ли застрелял ученичка пред учителката ѝ?

— Може би ще застрелям първо учителката — казах.

— Давай.

Не реагирах. Лайла продължи:

— Ако искаш да го направиш, сега е моментът.

Наблюдавах ръцете им. Исках да доловя напрежение, усилие, движещи се сухожилия. Признания, че се канят да предприемат нещо.

Нямаше такива.

Телефонът в джоба ми завибрира.

В притихналата стая се чу леко жужене. Вибриране, бръмчене.

Апаратът гъделичкаше бедрото ми.

Вторачих се в ръцете на Лайла. На плота. С разперени пръсти.

Неподвижни. Никакъв телефон.

— Може би трябва да се обадиш? — каза Лайла.

Хванах автомата с лявата си ръка и извадих телефона. *Скрит номер*. Отворих капака и го доближих до ухото си.

— Ричър? — Беше Тереза Лий.

— Какво? — попитах.

— Къде, по дяволите, се губиш? Опитвам да се свържа с теб от двайсет минути!

— Бях зает.

— Къде си?

— Откъде взе този номер?

— Ти ми се обади, не помниш ли? Номерът е в списъка на повикванията.

— Защо номерът ти не се изписва?

— Заради централата на управлението. Обаждам се от стационарен телефон. Къде си?

— Какво става?

— Слушай внимателно. Има лоша новина. Отново ни потърсиха от Министерството на вътрешната сигурност. Един от таджикистанците е изпуснал връзката в Истанбул. Пристигнал е тук през Лондон и Вашингтон. Двайсет души са, а не деветнайсет.

Лайла Хот помръдна и двайсетият излезе от банята.

Учените измерват времето до пикосекунди. Една трилионна част от нормалната секунда. Смятат, че в този малък интервал могат да се случат всякакви неща. Могат да се раждат вселени, да се ускоряват частици, да се делят атоми. През първите няколко пикосекунди ми се случиха няколко неща. Първо, пуснах телефона, все още отворен, все още на линия. Докато стигне до рамото ми, през главата ми закрещяха няколко от разговорите с Лайла. По същия телефон от Медисън Авеню само преди минути. *Останаха ти само шестима.* Тя бе понечила да каже нещо, но се бе овладяла. Щеше да каже: *Не, имам седем.* Както преди, когато беше казала: *Това не е близо до мен.* Сега обаче бе мълкнала. Беше си взела урок.

Този път не бе казала нищо излишно.

А и аз не бях слушал внимателно.

Когато телефонът стигна до кръста ми, вниманието ми беше изцяло насочено към двайсетия. Приличаше на предишните петима или шестима. Можеше да им е брат или братовчед — а може би и беше. Струваше ми се познат. Дребен, жилест, с черна коса, сбръчкана кожа, жестове, които говореха едновременно за предпазливост и агресия.

Беше с черен анцуг. И беше десняк. Държеше пистолет със заглушител, който в момента описваше дълга дъга нагоре, за да застане хоризонтално. Показалецът му се сви върху спусъка. Щеше да ме простира в гърдите.

Държах оръжието си в лявата ръка. Пълнителят беше празен. Последният патрон беше зареден в цвята. Трябваше да свърши работа. Искаше ми се да сменя ръцете. Не исках да стрелям с по-слабата си половина и с по-слабото си око.

Но нямах избор. Смяната на ръцете щеше да отнеме половин секунда. Петстотин милиарда пикосекунди. Прекалено дълго. Ръката на противника ми почти беше застанала на позиция. Когато телефонът достигна някъде до коляното ми, дясната ми ръка вече посягаше към

цевта, за да я насочи и да я стабилизира. След това левият ми показалец натисна спусъка с подчертано спокойствие. Вляво от мен Лайла се раздвижи. Пръстът ми натисна докрай, автоматът произведе изстрел и последният ми куршум се заби в лицето на номер двайсет.

Телефонът се удари в пода. Звукът беше като от катинара. Силно тупване на твърд предмет върху дърво.

Последната ми празна гилза изхвърча и издрънча някъде встрани.

Двайсетият се свлече тежко. Бе мъртъв още преди да падне, пристрелян в основата на черепа.

Попадение. В главата. Не беше зле за лява ръка. Само че се бях целил в гърдите му.

Лайла продължаваше да се движи. Напред, надолу, приведена.

Изправи се с пистолета на мъртвия в ръка. Още един „Зиг-Зauer P220“ със заглушител.

Швейцарско производство.

Пълнител с девет патрона, който влиза в ръкохватката.

Щом като Лайла искаше да вземе пистолета, значи беше последният останал и значи с него беше стреляно поне три пъти през тавана.

Максимум шест патрона.

Шест срещу нула.

Лайла насочи пистолета към мен.

Аз насочих автомата към нея.

— Аз съм по-бърза — увери ме тя.

— Мислиш ли? — попитах.

Вляво от мен Светлана каза:

— Нямаш повече патрони.

Погледнах я.

— Говориш английски?

— Прилично.

— Горе заредих.

— Глупости. Виждам оттук. Автоматът ти е на тройна стрелба, а се чу само един изстрел. Беше последният ти куршум.

Останахме така доста дълго време. Оръжието в ръката на Лайла не потрепваше, стабилно като камък. Тя беше на около пет метра от мен. От мъртвеца зад нея се изливаха всякаакви течности по пода. Светлана беше в кухненския бокс. В стаята се носеха всевъзможни миризми. През отворения прозорец влизаше въздух от улицата и се издигаше нагоре през стълбата, към отворения капак на покрива.

— Остави оръжието — каза Светлана.

— Искаш флаш паметта — обадих се аз.

— Не е у теб.

— Но знам къде е.

— И ние знаем.

Замълчах.

— Не е у теб, но знаеш къде е — продължи Светлана. Значи си стигнал до нужното заключение чрез процес на дедукция. Мислиш ли, че само ти си способен на това? Не смяташ ли, че и други биха могли да стигнат до същото заключение? Знаем едни и същи факти. Можем да стигнем до едни и същи изводи.

Не казах нищо.

— Веднага щом ни каза, че знаеш къде е, започнахме да мислим. Ти ни стимулира. Говориш прекалено много, Ричър. Вече не си ни нужен.

— Остави оръжието — обади се Лайла. — Имай поне малко достойнство, недей да стискаш празен автомат като някакъв идиот.

Не помръднах.

Лайла наклони пистолета леко надолу и стреля в пода, между стъпалата ми. Куршумът проби дъските точно в средата на разстоянието между върховете на обувките ми. Труден изстрел. Умееше да стреля. Дъските на пода се разцепиха. Леко трепнах. Заглушителят на нейния пистолет беше по-шумен от моя. Като телефонен указател, запратен към пода, а не изпуснат. Нагоре се издигна миризма на обгоряло дърво — куршумът беше опърлил дъската. Гилзата излетя в дъга и издрънча на пода.

Още пет патрона.

— Остави оръжието — каза Лайла.

Измъкнах ремъка през главата си и отпуснах автомата надолу. Вече не можех да го използвам, освен като метална палка с тегло три килограма и половина. Не мислех обаче, че ще ме допуснат достатъчно

близо до някоя от двете, за да мога да я пусна в действие. Дори и да ме допуснеха обаче, бих предпочел юмрука си. Сто килограмовият човешки чук е по-добър.

— Хвърли го тук — обади се Светлана. — Внимателно обаче. Ако удариш някоя от двете ни, умираш.

Замахнах леко и хвърлих автомата. Той се завъртя лениво във въздуха и се удари в далечната стена.

— Сега свали якето — каза Светлана.

Лайла насочи пистолета към главата ми. Подчиних се. Махнах якето и го запратих в другия край на стаята. Падна близо до автомата. Светлана излезе иззад кухненския плот и претърси джобовете. Намери деветте патрона и частично използваната ролка тиксо. Подреди патроните изправени на плата в една редица. Сложи ролката до тях. После каза:

— Ръкавицата.

Подчиних се. Свалих ръкавицата и я запратих към якето.

— Обувките и чорапите.

Подпрях се на стената, за да запазя равновесие, развързах връзките и събух обувките си. После и чорапите. Хвърлих всичко върху купчината.

— Свали си ризата — каза Лайла.

— Ще я сваля, ако и ти свалиш своята.

Тя наклони пистолета надолу и пусна още един куршум между стъпалата ми. Чаткане на заглушител, разцепена дъска, миризма на обгоряла дървесина, дрънчене на празна гилза.

Още четири.

— Следващия път ще стрелям в крака ти — каза Лайла.

— Ризата — повтори Светлана.

И така, за последните пет часа свалях ризата си по настояване на жена за втори път. Опрях гръб на стената и запратих ризата след останалите неща. Лайла и Светлана се загледаха в белезите ми. Изглежда, им харесаха. Особено раната от шрапнел. Видях връхчето на езика между устните на Лайла — розово, влажно и остро.

— Свали панталоните — продължи Светлана.

Погледнах Лайла.

— Мисля, че пистолетът ти е празен.

— Не е — каза тя. — Остават четири. Два крака и две ръце.

— Свали панталоните — повтори Светлана.

Разкопчах копчето. Свалих ципа. Дръпнах твърдия деним надолу. Измъкнах крака, облегнах се на стената и изритах панталона към купчината. Светлана го взе. Претърси джобовете. Струпа нещата ми върху плота, до деветте патрона и ролката тиксо. Банкноти и няколко монети. Старият ми паспорт с изтекъл срок. Банковата ми карта. Картата за метрото. Визитката на Тереза Лий. И четката ми за зъби.

— Не е много — отбеляза Светлана.

— Всичко, от което имам нужда — казах. — Нищо, от което нямам нужда.

— Ти си беден човек.

— Не, аз съм богат човек. Дефиницията за богатство е да имаш всичко, от което имаш нужда.

— Значи американската мечта. Да умреш богат.

— Възможности за всички.

— Там, откъдето идваме, имаме повече от вас.

— Не обичам кози.

Стаята беше влажна и студена. Бях останал само по новите бели боксерки. Пистолетът в ръката на Лайла не трепваше. По ръката ѝ изпъкваха мускули, като тънки въжета. От трупа до банята продължаваха да изтичат течности. Зад прозореца беше пет сутринта и градът се разбуждаше.

Светлана направи нещата ми на топка и ги хвърли зад кухненския плот. После занесе там двата стола. Взе телефона ми, затвори го и го хвърли настрана. Разчистваше място. Опразваше стаята. Беше шест на три метра. Аз бях с гръб към една от дългите стени. Лайла премина пред мен. Държеше ме на прицел. Застана в далечния ъгъл до прозореца. Следеше ме под ъгъл.

Светлана отиде зад кухненския плот. Чух как отваря чекмедже. Чух как го затваря. Видях я да се връща.

С два ножа.

Големи, касапски инструменти. За изкормване, рязане или обезкостяване. Имаха черни дръжки. Стоманени остриета. Като бърсначи. Светлана подхвърли единия на Лайла. Тя го улови ловко за дръжката със свободната си ръка. Светлана застана в ъгъла срещу нея. Държаха ме от две посоки. Лайла беше на четирийсет и пет градуса

вляво от мен. Светлана беше на четирийсет и пет градуса вдясно от мен.

Лайла се завъртя настрани, опря пистолета в ъгъла между двете стени, плъзна палец в основата на ръкохватката и освободи пълнителя. Той падна на пода. През процепа се виждаха три патрона. Значи в цевта имаше още един. Лайла обаче хвърли пистолета в другия ъгъл на стаята. Сега пълнителят беше при нея, а пистолетът — при Светлана.

— Пистолетът не стреля без пълнител — каза Лайла. — За да се предотврати неволен изстрел, ако в цевта е останал патрон. Швейцарците са предпазливи хора. Значи трябва да вземеш пистолета и пълнителя. Или обратно. Разбира се, преди това трябва да се справиш с нас.

Мълчах.

— И ако все пак успееш — добави тя, — съветвам те да използваш първия куршум за себе си.

После се усмихна и направи крачка напред. Светлана също пристъпи. Държаха ножовете ниско, с пръсти под дръжката, с палци отгоре. Като улични побойници. Като специалисти.

Дългите остриета проблясваха на светлината.

Стоях неподвижно.

— Ще се забавляваме повече, отколкото можеш да си представиш — усмихна се палаво Лайла.

Не направих нищо.

— Бавенето е хубаво — каза Лайла. — Така очакването нараства. Стоях неподвижно.

— Ако обаче се отегчим, ще започнем — каза Лайла.

Не казах нищо. Стоях неподвижно.

Тогава посегнах зад гърба си и извадих моя „Бенчмейд 3300“ — бях го залепил с лепенка под кръста.

83

Натиснах с палец бутона и острието изскочи напред с изщракване. Силен звук в тиха стая. Лош звук. Не обичам ножове. Никога не съм ги обичал. Не съм и особено добър с тях.

Имам обаче инстинкт за самосъхранение, колкото и всеки друг.

Може би и повече.

И от петгодишен се справям твърде добре. Всичките ми поражения са били незначителни. Аз съм от хората, които гледат и се учат. Гледал съм бой с ножове навсякъде по света. Далечния изток, Европа, по военните бази в южните щати, по улици, алеи, пред барове и билярдни зали.

Първо правило — не допускай да те порежат рано. Нищо не изпива силите повече от загубата на кръв.

Светлана беше поне с една глава по-ниска от мен, пълна и едра, а ръцете ѝ бяха пропорционални, Лайла беше по-висока, с по-слаби ръце, по-грациозна. Въпреки всичко, дори и срещу две остриета с по десет сантиметра по-дълги от моето смятах, че имам предимство.

Освен това току-що бях променил играта и те все още се бореха с изненадата.

На всичкото отгоре те го правеха за забавление, а аз щях да се боря за живота си.

Исках да се добера до кухненския бокс, така че затанцувах към Светлана, която беше между мен и него. Тя беше на пръсти, държеше ножа ниско, до коленете си, и се опитваше да финтира вляво и вдясно. Замахна. Аз отскочих назад. Ножът ѝ просветна покрай бедрото ми. Наведох се леко напред и я ударих с лявата ръка, отгоре. Улучих веждата и носа ѝ.

Тя ме погледна смяяно. Както повечето хора, които се бият с нож, и тя мислеше, че всичко опира до острието. Беше забравила, че хората имат две ръце.

Олюля се назад, а Лайла се спусна отляво. Държеше ножа ниско долу. Челюстта ѝ беше увиснала в грозна гримаса. Съсредоточена. Тя

разбираще. Вече не беше игра. Пристъпваше напред, отскочаше назад, финтираще. Известно време танцувахме по този начин. Задъхани, трескави, с резки, кратки движения, сред прах и пот, и страх във въздуха. Погледите им бяха вперени в ножа ми, моите шареха между техните.

Светлана пристъпи напред. После отстъпи назад. Лайла приближи и приклекна. Аз стоях леко приведен. Замахнах с всички сили към лицето на Лайла. Мощно. Конвулсивно. Като че ли исках да хвърля топка на двеста метра. Лайла отскочи. Знаеше, че няма да успея, защото беше подгответа и щеше да се измъкне. Светлана знаеше, че няма да успея, защото беше сигурна в Лайла.

Аз знаех, че няма да успя, защото не исках да успявам.

Спрях движението на ножа по средата, смених посоката и изненадващо замахнах към Светлана. Жесток удар. Срязах челото ѝ. Усетих чак острието се плъзна по костта. Кичур от косата падна на гърдите ѝ. Ножът работеше точно така, както се очакваше. Здрава стомана. Ако пуснеш върху острието десетдоларова банкнота, ще получиш в замяна две половинки. Направих дванайсетсантиметров кос разрез между косата на Светлана и веждите ѝ. До костта.

Тя се олюля назад и замря.

Нямаше болка. Още не.

Раните по челото никога не са фатални. Кървят много обаче. След секунди кръвта се стичаше в очите ѝ. Заслепяващо я. Ако бях с обувки, бих могъл да я убия веднага. Можех да я сваля с още един удар и да смачкам главата ѝ с пета. Нямаше обаче да рискувам да счупя костите на краката си в цилиндричното ѝ тяло. Не можех обаче и да стоя, без да правя нищо.

Отскочих.

Лайла се спусна след мен.

Отскочих и избегнах свистящото острие на ножа ѝ. Ляво, дясно. Опрях се в стената зад мен. Изчаках, докато ръката ѝ застана пред тялото и се обърна леко встрани, бълснах я с рамо и тя отлетя към Светлана, която се опитваше да избърше кръвта, стичаша се в очите ѝ. Бълснах ръката с ножа, пристъпих напред и драснах шията ѝ, малко над ключицата.

Тогава Лайла ме нарани.

Беше открила как да ме достигне. Държеше дръжката на ножа в края, с върховете на пръстите си. Спусна се напред. Косата ѝ се развя. Раменете ѝ бяха свити. Търсеше всеки сантиметър предимство, който можеше да получи. Спря се, наведе се и замахна бясно към корема ми.

Успя.

Лошо срязване. Силен замах, силна ръка, остро като бръснач острие. Много лошо. Малко по диагонал, под пъпа и над ластика на боксерките ми. Никаква болка. Не още. Само кратък, странен сигнал от кожата ми, който ми казваше, че тя вече не е едно цяло.

Спрях за момент. Изненада. После направих това, което правя винаги когато някой ме рани. Тръгнах напред, не назад. Инерцията беше отнесла ножа ѝ зад бедрото ми. Моят беше спуснат ниско. Замахнах към бедрото ѝ, срязах го дълбоко, отгласнах се от стената и я ударих по окото с левия си юмрук. Право в десетката. Силен, парализиращ удар. Завъртя се настрани, а аз се спуснах към Светлана. Лицето ѝ представляваше кървава маска. Замахна с ножа си вляво, после вдясно. Откри се. Пристъпиах напред и срязах вътрешната страна на предмишницата ѝ. До костта. Вени, сухожилия, хрущяли. Нададе вой. Не от болка. Това щеше да дойде по-късно. Или нямаше. Виеше от страх, защото това беше краят ѝ. Ръката ѝ вече беше безполезна. Бълснах я по рамото, за да я обърна, и я наръгах в бъбреците. Цялото острие, с дивашко странично завъртане. Безопасно. Там няма ребра. Няма опасност да попаднеш на кост и да не можеш да извадиш острието. Много кръв минава през бъбреците. Всякакви артерии. Питайте всеки пациент на хемодиализа. Цялата кръв на човек минава през бъбреците по няколко пъти на ден. Литри кръв. Десетки литри. Сега при Светлана кръвта влизаше в тях, но не излизаше.

Тя падна на колене. Лайла се опитваше да действа рационално. Носът ѝ беше счупен. Безупречното ѝ лице беше съсирано. Хвърли се към мен. Финтирах наляво и тръгнах надясно. Затанцувахме около коленичилата Светлана. Пълен кръг. Стигнах до началото. Оттам се втурнах зад кухненския плот, грабнах единия от двата стола и го запратих с лявата си ръка към Лайла. Тя приклекна и столът се стовари върху гърба ѝ.

Излязох иззад плота, застанах зад Светлана, сграбчих косата ѝ и дръпнах главата ѝ назад. После се наведох и прерязах гърлото ѝ. От ухо до ухо. Не беше лесно, дори и с острието на „Бенчмейд“. Наложи

се да дърпам, да тегля и да тряя. Мускули, тлъстини, хрущяли. Стоманата стигна до костта. От прерязаната трахея започнаха да излизат странини гъргорещи звуци. Свирене и пухтене. От артериите бликнаха фонтани кръв. Пулсираше и изскачаше напред. Достигаше до стената. Обля дланта ми и тя стана лепкава. Пуснах косата и трупът падна напред. Главата тупна на пода.

Отдръпнах се запъхтян.

Лайла ме гледаше задъхана.

Струваше ми се, че стаята е гореща като пещ.

— Един по-малко — казах.

— Остава още един — каза Лайла.

Кимнах.

— Ученичката се оказа по-добра от учителката.

— Кой ти каза, че аз съм ученичката? — попита Лайла.

Бедрото ѝ кървеше обилно. Крачолът ѝ беше срязан и по крака ѝ се стичаше кръв. Обувката ѝ вече беше напоена. Боксерките ми бяха напоени. Бяха станали червени. Погледнах надолу и видях, че от корема ми блика кръв. Много кръв. Loшо. Беше ме спасил обаче старият ми белег. Раната от шрапнел, получена в Бейрут, много отдавна. Ръбестата бяла кожа от несръчните шевове на военнополевата болница беше груба и твърда и беше забавила и отклонила острието на Лайла. Ако не беше тя, краят на раната щеше да е много по-дълбок и по-дълъг. От години ме дразнеше лошата работа на хирурзите тогава, но сега им бях благодарен.

Разбитият нос на Лайла също кървеше. Кръвта се стичаше към устата ѝ и тя кашляше и плюеше. Погледна надолу и видя ножа на Светлана. Беше в нарастващата локва кръв, която вече се сгъстяваше. Просмукаше се в старите дъски. Проникваше в пролуките между тях. Лявата ръка на Лайла помръдна. Спря. Навеждането, за да вземе ножа на Светлана, щеше да я направи уязвима. Същото се отнасяше и за мен. Бях на метър и нещо от пистолета. Лайла беше на толкова от пълнителя.

Започна болката. Главата ми се въртеше и шумеше. Кръвното ми налягане спадаше.

Лайла каза:

— Ако го поискаш учтиво, мога да те пусна.

— Не искам.

- Не можеш да победиш.
- Продължавай да фантазираш.
- Готова съм да се бия до смърт.
- Нямаш избор. Решението вече е взето.
- В състояние ли си да убиеш жена?
- Току-що го направих.
- Жена като мен?
- Особено жена като теб.

Тя изплю юдри още веднъж и си пое въздух през устата. Закашля се. Погледна крака си и кимна.

- Добре.

Вдигна към мен изумителните си очи.

Останах наместо.

- Ако искаш да го направиш — каза Лайлa, — сега е моментът.

Кимнах. Исках да го направя. И го направих. Бях слаб, но не беше трудно. Кракът й я бавеше. Имаше проблеми с дишането. Синусите й бяха счупени. В гърлото й се спускаше кръв. Беше замаяна и й се виеше свят от удара ми. Взех втория стол от кухненския бокс и се спуснах към нея. Сега не можеше да ме достигне изобщо. Притиснах я в ъгъла и я ударих два пъти, докато изпусна ножа и падна. Клекнах до нея и я удуших. Бавно, защото губех сили. Не исках да използвам ножа. Не обичам ножовете.

После се върнах до мивката и измих ножа на чешмата. С върха изрязах кръстчета от лепенката. Започнах да събирам краищата на раната си с пръсти и да ги залепвам с кръстчетата. Долар и половина, във всеки магазин за инструменти. Много важно оборудване. Облякох се с мъка. Прибрах нещата си в джобовете. Обух си обувките.

После седнах на пода. Само за малко. Оказа се по-дълго обаче, а лекарите биха казали, че съм загубил съзнание. Аз предпочитам да мисля, че бях заспал.

Събудих се в болнично легло. Бях облечен с хартиен халат. Часовникът в главата ми подсказваше, че е четири следобед. Десет часа. Вкусът в устата ми подсказваше, че през повечето от тях съм бил подпомогнат от химията. На пръста ми имаше щипка. С жица. Жицата явно беше свързана със стаята на сестрите. Изглежда, беше показвала някаква промяна в пулса ми, защото по-малко от минута след като се събудих, нахлу цяла тълпа. Лекар, сестра, Джейкъб Марк, Тереза Лий, Спрингфийлд и Сансъм. Лекарят беше жена, а сестрата беше мъж.

Лекарката започна да се суети около мен. Огледа картоните и показанията на мониторите. После ме хвана за китката и провери пулса, което ми се стори малко излишно при цялата машинария, която беше на нейно разположение. А в отговор на въпроса, който не бях задал, ми обясни, че се намирам в болница „Белвю“ и че състоянието ми е твърде удовлетворително. Хората от спешното отделение бяха почистили и зашли раната ми, бяха ме натъпкали с всевъзможни антибиотици и инжекции против тетанус и ми бяха прелели три банки кръв. Каза ми да не вдигам нищо тежко поне месец. И излезе. Медицинската сестра си тръгна с нея.

Погледнах Тереза Лий и попитах:

— Какво е станало с мен?

— Не помниш ли?

— Разбира се, че помня. Питам за официалната версия.

— Намерихме те на улицата в Ист Вилидж. С прободна рана от неизвестен извършител. Случва се често. Открили са следи от барбитурати. Предполага се, че си участвал в сделка с наркотици, която се е провалила.

— Казали ли са на ченгетата?

— Аз съм ченгетата.

— Как съм стигнал до Ист Вилидж?

— Не си. Докарахме те направо тук.

— „Вие“?

— Аз и мистър Спрингфийлд.

— Как ме намерихте?

— Засякохме мобилния телефон. Той ни показва района. Точния адрес ни подсказа мистър Спрингфийлд.

Спрингфийлд се намеси.

— Лидер на муджахидините ни каза, че преди двайсет и пет години често са се връщали в убежища, които враговете им смятали за изоставени.

— Може ли след време да се върнат пак при мен? — попита.

— Не — отвърна Джон Сансъм.

Ясно и просто.

— Сигурен ли си? — попита. — В онази къща има девет трупа.

— Хората на Министерството на от branата са там в момента. За тях ситуацията е „без коментар“. С лека усмивка, която ще подскаже на всички, че заслугата е тяхна.

— Ами ако вятърът промени посоката си? Понякога се случва, нали?

— Местопрестъплението е обърнато нагоре с краката.

— Там има моя кръв.

— Там има много кръв. Стара сграда е. Ако направят изследвания, ще открият най-много ДНК от плъхове.

— Има кръв и по дрехите ми.

— Болницата ги изгори — обади се Тереза Лий.

— Защо?

— Биологически риск.

— Бяха чисто нови.

— Бяха напоени с кръв. Вече никой не рискува с кръв.

— Отпечатъци от дясната ми ръка — продължих да изброявам.

— По дръжките на прозорците и на капака на покрива.

— Стара сграда — каза Сансъм. — Ще бъде съборена, преди вятърът да промени посоката си.

— Гилзите? — казах.

— Стандартни, използват ги в Министерството на от branата.

Сигурен съм, че са доволни и вероятно ще покажат една и на медиите.

— Още ли ме търсят?

— Не могат. Само биха объркали версията си.

— Борба за надмощие.

— Която очевидно току-що спечелиха.

Кимнах.

— Къде е флаш паметта? — попита Сансъм. Погледнах Джейкъб Марк.

— Добре ли си? — попитах.

— Не особено — отвърна той.

— Ще трябва да чуеш някои неща.

— Добре.

Надигнах се до седнало положение. Не ме заболя изобщо. Реших, че са ме натъпкали с болкоуспокояващи. Вдигнах колене нагоре и мушнах глава под чаршафа, вдигнах халата и погледнах раната. Не можах да я видя. Бях бинтован от бедрата до гърдите.

— Каза, че можеш да ни заведеш много близо до нея — добави Сансъм.

Поклатих глава.

— Вече не мога. Мина време. Ще трябва да налучкваме.

— Чудесно. Значи си ни лъгал през цялото време. Не знаеш къде е.

— Знаем как стоят нещата в общи линии — обясних аз. — Планирали са близо три месеца и са започнали да изпълняват плана си последната седмица. Принудили са Сюзан, като са я изнудили с Питър. Дошла е дотук с колата си от Анандейл, попаднала е в четиричасово задръстване от девет вечерта до един сутринта, после е пристигнала в Манхатън малко преди два сутринта. Предполагам, че можем да определим съвсем точно кога е излязла от тунела „Холанд“. Остава да пресметнем времето назад и да видим къде точно е била колата ѝ по време на задръстването в полунощ.

— Защо ни е това?

— Защото в полунощ е изхвърлила флаш паметта през прозореца на колата си.

— Откъде знаеш?

— У нея нямаше мобилен телефон.

Сансъм погледна Лий. Лий кимна.

— Ключове и портмоне. Нищо друго — потвърди тя. — Също и в колата ѝ. ФБР описа всичко.

— Не всички използват мобилен телефон — опита се да спори Сансъм.

— Така е — кимнах. — Аз. Единственият човек на света без мобилен телефон. Естествено, жена като Сюзан би трябвало да има поне един.

— Имаше — каза Джейкъб Марк.

— И какво от това? — попита Сансъм.

— Лайла и Светлана са определили краен срок. Почти сигурно е изтичал в полунощ. Сюзан не е дошла, двете са започнали да действат. Заплашили са я и са започнали да изпълняват заканата си. И са го доказали. Изпратили са снимка по мобилния ѝ телефон. Може би видеоклип. Питър върху плочата и първия дълъг срез. В полунощ на практика животът на Сюзан се е променил. Била е безпомощна в онова задръстване. Телефонът в ръката ѝ изведнъж е станал отвратителен и ужасяващ. Хвърлила го е през прозореца. После е изхвърлила и флаш паметта, която се е превърнала в символ на всичките ѝ проблеми. И телефонът, и флаш паметта трябва да са още там, на магистралата. Няма друго обяснение.

Всички мълчаха.

— Вероятно са някъде в разделителната ивица — продължих. — Сюзан е бързала и може би подсъзнателно е карала в скоростната лента. Бихме могли да засечем мобилния ѝ телефон, но мисля, че вече е късно — батерията сигурно е изтощена.

В стаята настъпи мълчание. Цяла минута. Чувах само жуженето на медицинската апаратура.

— Това е безумно — отбеляза Сансъм. — Двете би трябвало да са наясно, че няма да получат флаш паметта, ако изпратят снимките на Сюзан. Което би означавало да се откажат от лоста си за въздействие. След това Сюзан би могла да отиде направо в полицията.

— Има два отговора — казах. — Тези две жени наистина бяха безумни в известен смисъл. *Бяха* фундаменталисти. Играеха друга роля пред външни хора, но вътрешно за тях всичко беше черно или бяло. Без нюанси. Заплахата си е заплаха. Полунощ си е полунощ. Във всеки случай рискът за тях е бил минимален. Изпратили са човек да следи Сюзан още от началото. Той е трябвало да се погрижи тя да изпълни каквото са искали от нея.

— Кой е бил?

— Двайсетият. Не вярвам, че е попаднал във Вашингтон погрешка. Не е изпуснал самолета в Истанбул. Променили са плана в последната минута. Просто са си дали сметка, че ще имат нужда от някого на място във Вашингтон. Или по-вероятно на другия бряг на реката в някое от общежитията на Пентагона. Заминал е право за там. После е проследил Сюзан на север, докато е пътувала насам. Пет, до десет коли след нея, както правите вие. Което е било чудесно, преди да настъпи задръстването. Пет до десет коли при задръстване е равносилно на километър. Никой не може да помръдне, ако пред теб се окаже голям джип. Не можеш да видиш нищо, и толкова. Не е видял какво се е случило. Но я е следвал. Беше във влака, с фланелката на НБА. Стори ми се познат, когато го видях отново. Нямаше как да се уверя обаче, защото секунда след това го застрелях в лицето. Беше неузнаваем.

Отново настъпи мълчание.

— Добре, къде е била Сюзан в полунощ? — попита накрая Сансъм.

— Преценете сами — казах. — Вземете карта, лист и молив, сметнете средната скорост и разстоянието.

Джейкъб Марк беше от Джърси. Заговори за познати пътни полицаи. Как биха могли да помогнат. Патрулирали по магистралата денонощно. Познавали я като дланите си. Следели трафика с камери. Записите им биха могли да допълнят изчисленията на хартия. Пътните власти също можели да помогнат... Всички се включиха във важния разговор и престанаха да ми обръщат внимание. Отпуснах се на възглавницата и посетителите ми започнаха да се разотиват. Последен излезе Спрингфийлд. Той спря на прага, обърна се и ме попита:

— Как се чувстваш след случилото се с Лайла Хот?

— Отлично — ухилих се аз.

— Наистина ли? На твоето място не бих се чувствал отлично. За малко щеше да се дадеш на две жени. Лоша работа. Такива неща или се правят както трябва, или изобщо не се правят.

— Нямах достатъчно патрони.

— Имаше трийсет. Трябваше да пускаш единични изстриeli. Тройната стрелба е резултат на гняв. Позволил си на емоциите да надделеят. А аз те бях предупредил.

Той ме изгледа продължително с безизразно лице, после излезе в коридора и повече никога не го видях.

Тереза Лий се върна след два часа. Носеше плик с покупки. Каза ми, че болницата искала да използва леглото ми и затова нюйоркската полиция щяла да ме премести в хотел. Беше ми купила дрехи. Показа ми ги. Обувки, чорапи, джинси, боксерки, риза с размерите на изгорените в болницата. Обувките, чорапите и боксерките бяха хубави. Ризата беше странна. Беше от бял мъхест памучен плат. С дълги ръкави и вталена. На врата имаше три копчета. Като старомодна долна фланела. Щях да приличам на дядо ми. Или на златотърсач от Калифорния през 1849 г.

— Благодаря — заявих аз.

Тя ми каза, че останалите работели по математическата задача. Спорели откъде е минала Сюзан Марк, за да стигне до тунела „Холанд“. Местните използвали улици, които според означенията не водят дотам.

— Сюзан не беше местна — отбелязах.

Лий се съгласи. Според нея Сюзан би минала по обикновения, обозначен с табели маршрут.

— Няма да намерят снимката, сигурна съм — добави тя.

— Мислиш ли? — попитах.

— О, ще намерят флаш паметта, не се и съмнявам. После ще кажат, че не е можела да се разчете, че е била повредена или счупена или че на нея не е имало нищо особено.

Замълчах.

— Можеш да си сигурен — добави тя. — Познавам политиците. Познавам хората от властта. — След което попита: — Как се чувстваш след случилото се с Лайла Хот?

— Общо взето, съжалявам за станалото във влака. Със Сюзан. Ще ми се да ѝ бях дал още няколко спирки.

— Не, аз не бях права. Не би могла да го преодолее.

— Напротив — възразих. — Имаше ли чорап в колата ѝ?

Лий се замисли за момент, за да си припомни списъка на ФБР. Кимна.

— Чист ли беше? — попитах.

— Да — отговори тя.

— Тогава си представи как е тръгнала Сюзан. Преживява кошмар. Не е сигурна обаче колко зле е положението. Не е в състояние да повярва, че е толкова зле, колкото й минава през ум. Може да е никаква гадна шега или позна заплаха. Бълф. Но не е сигурна. Облечена е с дрехите, с които ходи на работа. Черен панталон, бяла блуза. Отправя се към неизвестно място в големия лош град. Тя е сама жена, живее във Вирджиния, работи с военни от години. Решава да вземе пистолета си. Вероятно е бил омотан в чорап, защото го пази в гардероба. Взема чантата си. Тръгва. Попада в задръстване. Обажда се по телефона. Може и те да са й се обадили. Не искат да чуят. Те са фанатички, те са чужденки. Не могат да разберат. Мислят си, че задръстването е оправдание, нещо като „кучето ми изяде домашното“.

— После получава съобщението в полунощ.

— И се преоблича. Работата е там, че има време да го направи. Намира се в задръстване. Не може да се движи, не може да отиде при ченгетата. Не може да се бълсне в телефонен стълб със сто и двайсет километра в час.

Хваната е в капан. Може само да седи в колата и да мисли. Няма алтернатива. И взема решение. Да отмъсти за сина си. Съставя си план. Изважда пистолета от чорапа. Колебае се. После вижда черното яке, захвърлено на задната седалка, може би миналата зима. Трябват ѝ тъмни дрехи. Облича якето. В края на краищата се измъква от задръстването и пристига в Ню Йорк.

— А поведението ѝ на атентатор самоубиец?

— Била е нормален човек. Може би мисълта за убийство предизвиква същите емоции като мисълта за самоубийство. Това е. Изкачвала се е към върха. Но не го е била достигнала все още. А аз я прекъснах прекалено рано. И тя сложи край. Избра другия изход. Може би до Петдесет и девета улица щеше да е готова.

— По-добре, че ѝ е била спестена тази битка.

— Може би щеше да победи. Лайла е очаквала тя да извади нещо от джоба или чантата си. Щеше да има елемент на изненада.

— Имала е револвер с шест патрона. Онези са били двайсет и двама.

Кимнах.

— Щеше да умре, разбира се. Но може би щеше да умре удовлетворена.

Тереза дойде да ме види в хотела на другия ден. Каза ми, че Сансьм е открил вероятното място с дължина около километър и пътните патрули са го заградили с оранжеви конуси. Три часа след началото на търсенето намерили мобилния телефон на Сюзан. Малко след това, на метър от него, намерили и флаш паметта.

Била смачкана. На парчета. Неизползваема.

Заминах от Ню Йорк на следващия ден. Тръгнах на юг. През голяма част от следващите две седмици се мъчих да отгатна какво може да е имало на онази снимка.

Идваха ми наум всякакви варианти, включително нарушаване на шериата, или неща, свързани с домашни животни. Въображаемите зловещи сценарии от долината Коренгал се редуваха със спомена как удрям Лайла Хот по лицето. Ляв, прав, хрущенето на счупена кост и хрущял под юмрука ми. Обезобразеното лице. Епизодът непрекъснато се връщаше в съзнанието ми. Не знам защо. След това я прободох с нож и я удуших, но едва си спомнях как го бях направил. Може би да удрям жена беше в сериозен разрез с ценностите ми. Нелогично.

В края на краишата образите избледняха и ми омръзна да гадая какво е правил Осама бин Ладен с козите си. След месец забравих всичко. Раната ми зарасна чудесно. Белегът беше тънък и бял. Шевовете бяха прави и малки. Коремът ми беше като учебник — този шев е направен правилно, а този — не. Никога обаче не забравих как по-раншният груб шев спаси живота ми. Всичко се връща. Бях получил отлично наследство от атентата в Бейрут, планиран, платен и извършен от неизвестни лица.

Издание:

Лий Чайлд. Утре ме няма

Издателство „Обсидиан“, София, 2009

Редактор: Матуша Бенатова

Худ. оформление: Николай Пекарев

Техн. редактор: Людмил Томов

Коректор: Петя Калевска

ISBN-978-954-769-206-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.